

STEPHEN KING  
**TORTÚRA**

REGÉNY

ÁRKÁDIA, BUDAPEST 1990

STEPHEN KING: MISERY  
VIKING PENGUIN INC., NEW YORK 1987  
HUNGARIAN TRANPSLATION  
ALAPKIADÁS: EURÓPA, 1990

ÁRKÁDIA, BUDAPEST  
A KIADÁSÉRT AZ ÁRKÁDIA KÖNYVKLUB IGAZGATÓJA FELEL.  
SZEDTE A NYOMDAIPARI FÉNYSZEDŐ ÜZEM  
NYOMTA AZ ALFÖLDI NYOMDA  
FELELŐS VEZETŐ BENKŐ ISTVÁN VEZÉRIGAZGATÓ  
KÉSZÜLT DEBRECENBEN, 1990-BEN  
A NYOMDAI RENDELÉS TÖRZSSZÁMA: 2059.66-14-2  
FELELŐS SZERKESZTŐ ZSOLT ANGÉLA  
A FORDÍTÁST AZ EREDETIVEL EGYBEVETETTE  
ÉS A KÖTETET SZERKESZTETTE MÉSZÁROS ANDRÁSNÉ  
A KÖNYVET MACZÓ ZSUZSANNA TERVEZTE  
MŰSZAKI VEZETŐ MIKLÓSI IMRE  
KÉSZÜLT 24,36 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN, BASKERVILLE BETŰVEL  
ISBN 963 307 161 5

Ajánlom Stephanie és Jim  
Leonardnak – ők tudják,  
miért. Hajaj, de milyen jól  
tudják!

# **ISTENNŐ AFRIKA**

A könyv anyagához három orvos nyújtott segítséget:

Russ Dorr, P. A.

Florence Dorr, R. N.

Janet Ordway, M. D., a pszichiátria doktora.

Ez úton mondok nekik köszönetet. Ahogyan az már szokás: amiben segítettek, nem észrevehető. Ha az olvasó valami rikitó tévedésbe ütközik, azt én követtem el.

Novril nevű gyógyszer természetesen nem létezik, de több kodeinalapú szer fejt ki hasonló hatást, és a kórházi, valamint a gyakorló orvosokat ellátó gyógyszertárak, sajnos, nem őrzik mindig zár alatt az effajta szereket, sőt leltári ellenőrzésük sem elég szigorú. A könyvben szereplő helyszínek és személyek mind költöttek.

S. K.

# I ANNIE

*Ha szakadékba nézel, a szakadék is visszanéz beléd.*

*Friedrich Nietzsche*

# 1

*umbrr vuuuuu*  
*jirrrr ambr vuuuu*  
*fi-juuuuu*

Mindig ezek a hangok – még a ködön át is.

# 2

De néha a hangok – akár a, fájdalom – elenyésztek, és olyankor nem maradt más, csak a köd. A férfi a sötétségre is emlékezett: a ködöt tömör sötétség előzte meg. Vajon ez annyit jelent, hogy jó irányba halad? Legyen világosság (még ha ködös is), mert a világosság jó dolog, és így tovább? és megvoltak-e ezek a hangok a sötétségben is? A férfi egyik kérdésre sem tudta a választ. Érdeemes egyáltalán feltenni e kérdéseket? Nem, erre sem tudott válaszolni.

A fájdalom valahol a hangok alatt húzódott meg. A naptól keletre és a két fülétől délre. Ez minden, amit tudott.

Meglehetősen hosszúnak tetsző ideig egyedül a hangok jelentették a külső valóságot (és ha ez az idő hosszúnak tűnt, hát az is volt, hiszen a fájdalomon és a kavargó ködön kívül nem létezett más). A férfinak fogalma sem volt, kicsoda ő és hol van, de nem is érdekelte sem ez, sem az. Azt kívánta, bárcsak halott volna, ám az agyát nyári viharfelhőként betöltő, fájdalom áztatta ködben még ez a vágy sem vált tudatossá.

Az idő múlásával rájött, hogy vannak fájdalommentes időszakok, amelyek ciklikusan váltakoznak. És amióta csak felmerült a köd előtti teljes sötétségből, most támadt az első olyan gondolata, amely jelen helyzetétől – már akármilyen volt is – függetlenül létezett. Egy letört cölöpdarabra gondolt, amely Revere Beach homokjából meredt elő. Kisgyerek korában szülei gyakran vitték el Revere Beachbe, és ő mindig azt követelte: ott terítsék le pokrócukat, ahonnan szemmel tarthatja ezt a cölöpdarabot, melyet képzelete valami eltemetett szörny kiálló agyarának vélt. A közelében ülve szerette elnézni, ahogy az emelkedő víz végül eltakarta a cölöpöt. Aztán, órák múltán, mire elfogyasztották a szendvicseket még a krumplisalátát, és ő az üdítő utolsó néhány cseppjét is kikönyörögte apja nagy termoszából, közvetlenül az előtt, hogy a mamája kijelentette, ideje összecsomagolni és indulni hazafelé, a korhadt cölöp teteje lassan ismét kibukkant a parthoz csapódó hullámok közül, előbb csak szilánkos hegye, aztán egyre jobban és jobban. És mire elhelyezték szemetüket a – "TIÉD A STRAND, TARTSD TISZTÁN" feliratú – nagy hordóba, és összeszedték Paulie strandjátékait,

*(ez a nevem, Paulie, Paulie vagyok, és este anyu Johnson babaolajjal ken majd be ott, ahol leégtem – erre gondolt a viharfelhőben, amelyben most élt) és szépen összehajtották a pokrócot is, a cölöp majdnem tövig előbújt ismét, habos tajtékfoszlányok övezték feketés, iszaptól síkos oldalát. Apja a dagályról próbált magyarázni, de ő mindig is tudta, hogy nem a dagály, hanem a cölöp a főszereplő. A dagály jön és elvonul; a cölöp marad: épp csak hogy néha nem látja az ember. Ha nincs a cölöp, dagály sincs.*

Az emlék ott körözött fölötte, olyan idegesítőn, mint egy lomha légy. Megpróbálta kitapogatni, mit jelenthet, de aztán a hangok hosszú időre közbeszóltak.

*fi-juuu*  
*mminden vörrrröss*  
*ambr juuuuuuu*

Néha a hangok leálltak. Néha ő állt le.

Első, igazán tiszta emléke a mostani, a viharfelhős ködön kívüli jelenből az volt, hogy minden abbamarad. Hirtelen ráeszmélt, hogy kifogy a lélegzete, és ez így van rendjén, ez így jó, sőt, ez a legnagyobb megoldás; bizonyos mennyiségű fájdalom még elviselhető, de ami sok, az sok, és örült, hogy végre kiszállhat a játékból.

És akkor egy száj csapott le az övére, félreismerhetetlenül egy nő szája, bár az ajka kemény és száraz volt, és a nő szájából erős szél fúj át az övébe, le a torkán, felduzzasztva tüdejét, és mikor az idegen ajak visszahúzódott, akkor első ízben érezte meg öre szagát, abból a lélegzetből, melyet úgy lövellt belé, ahogyan a férfi erőszakolja bele teste egy részét a vonakodó nő testébe, és ebben a bűzben undorítóan keveredett a vaníliás sütemény, a csokoládéfagylalt, a pecsenyelé és a pörkölt mogyoróvaj szaga.

Aztán sivitást hallott: "Lélegezzen, a mindenségit! Lélegezzen, Paul!"

A száj ismét lecsapott. Az idegen lélegzet ismét lezúdult a torkán. Átfúj rajta, mint a száguldó metrószerelvényt követő nyirkos szélörvény, amely újságlapokat és cukorkapapírokat sodor magával, aztán a száj visszahúzódott, és a férfi arra gondolt: *Az isten szerelmére, nehogy kiereszd az orrodon*, de nem bírta megakadályozni, és jött a bűz, az a bűz, az a rohad, istenverte BÜZ.

"Lélegezzen, a fene essen magába!" visított a láthatatlan hang, és ő azt gondolta, *Igen, bármit megteszek, csak kérem, ne tegye ezt többé, ne fertőzzön a lélegzetével*, és próbálkozott is, de mire igazán belelendült volna, a nő szája ismét lecsapott az övére, sóban pácolt bőrcsíkokra emlékeztető, száraz és halott ajkával, és ismét megerőszakolta förtelmes levegőjével.

Mikor ismét elvette száját az övéről, a férfi résen volt: nem fújta ki a nőtől kapott levegőt, hanem beleszorította egy hatalmas lélegzetvételbe, amely már az övé volt, és azzal nyomta ki magából. Várta, vajon láthatatlan melle megemelkedik-e önmagától, az ő tudatos közreműködése nélkül, úgy, mint egész addigi életében. Várt, de hiába, és akkor még egyszer megpróbálkozott; ismét hatalmas erővel, zihálva kapott levegő után, és egyszer csak ismét lélegzett, a saját erejéből, és tőle telhetően szaporázta is, hogy kiöblítse magából a nő szagát és ízét.

Soha még ilyen jó íze nem volt a közönséges levegőnek.

Ismét kezdett visszacsúszni a ködbe, de mielőtt a homályosuló világ végképp eltűnt volna, meghallotta a nő mormolását: "Húha, épp hogy megúsztuk!"

*Kár volt*, gondolta a férfi, és elaludt.

A cölöpdarabról álmodott, oly valóság híven, hogy úgy érezte, ha kinyújtaná a kezét, tenyerével akár végigsimíthatná a zöldesfekete, repedezett göcsörtöket.

Mikor ismét visszatért az iménti, félig tudatos állapotába, felismerte az összefüggést a cölöp és mostani helyzete között – mintha beleúszott volna a kezébe. A fájdalom nem hasonlított az árapályhoz. Ez volt az álom – valójában emlékkép – tanulsága. Az, hogy a fájdalom jön, majd elvonul, csak *látzat*. Valójában olyan, mint a cölöp: néha kilátszik, néha elfedi a víz, de mindig jelen van. Amikor a szenvedés épp nem hatolt át felhőjének kötömbyszerű mélységes szürkeségén, tompa hálát érzett, de már nem lehetett becsapni: a fájdalom akkor is ott volt, leste az alkalmat, hogy visszatérjen. És ráadásul nem egyetlen cölöp volt csupán, hanem *kettő*. A fájdalom két cölöpre ágazott, és mielőtt még a férfi teljes egészében, tudatosan felfoghatta volna, valahol lelke mélyén már rég tisztában volt vele, hogy a két szétzúzott cölöp nem más, mint az ő szétzúzott lába.

De még hosszú időbe telt, míg át tudta törni az ajkát összetapasztó száraz nyálkérget, és rekedten káromgva megkérdezhetette: "Hol vagyok?", a nőtől, aki könyvvel kezében ágya mellett ült. A könyvet egy Paul Sheldon nevű ember írta. A névben minden meglepetés nélkül a magáéra ismert.

– Sidewinder, Colorado – mondta a nő, amikor végre elhangzott a kérdés. – Az én nevem Annie Wilkes. És én vagyok a maga...

– Tudom – vágott közbe a férfi. – Maga az én első számú rajongóm.

– Úgy van – mondta a nő mosolyogva. – Pontosan az vagyok.

### 3

Sötétség. Aztán a fájdalom és a köd. Aztán a felismerés, hogy bárha a fájdalom állandó, néha mégis elsüllyed valami kényelmetlen kompromisszumban – talán megkönnyebbülésnek lehetne nevezni. Első igazi emléke az volt, hogy minden megszűnik, mígnem ennek a nőnek a bűzös lélegzete életre erőszakolta.



A következő valóságos emlék: a nő ujjai szabályos időközökben a szájába nyomnak valami nátha elleni kapszulafélét, de mert vizet nem kapott hozzá; a kapszulák addig ültek a szájában, míg el nem olvadtak, s elképzeltetlenül keserű, némiképp az aszpirinéhoz hasonló ízt hagytak maguk után. Jó lett volna kiköpní ezt a keserűséget, de ettől óvakodott. Hiszen ez a keserű íz hozta meg a dagályt, amely elborítja a cölöpöket,

(*CÖLÖPÖK, igen, CÖLÖPÖK, KETTŐ van belőlük, hát aztán, a fő, hogy csendben maradj, érted, csendben, ssss, csitt*)

és egy időre eltünteti őket.

Mindezek a benyomások nagy időközökben jutottak el hozzá, de később, amikor a fájdalom már nemcsak visszavonult, hanem lassan szét is mállott (ahogyan bizonyára szétmállott az a cölöp Revere Beach-ben, hiszen semmi sem tart örökké, bár hajdanvolt gyermekkorában kikapott volna az ilyen eretnek gondolatért), egyre gyorsabban érzékelte a külsőjelenségeket, mígnem nagyjából helyreállt az objektív világ, emlékeinek, tapasztalatainak és előítéleteinek minden terhével. Paul Sheldon, író, aki kétfajta regényt írt: jót és népszerűt. Kétszer volt nős, mindkétszer elvált. Sokat dohányzik (vagy legalábbis dohányzott, míg "ez az egész", bármi legyen is, be nem következett). Valami nagy baj érte, de életben maradt. Az a bizonyos sötétszürke felhő egyre gyorsabban oszlott szét. Még beletelik egy időbe, míg első számú rajongója odahozza majd neki az ócska, kereplő Royalt, Donald kacsára emlékeztető hangjával, s a masina vigyorogva tátja rá a száját – de Paul már jóval előbb rájött, hogy ördögi kutyaszorítóban van.

## 4

Agyának valamelyik, némiképp a jövőbe látó zugában már az előtt ott volt a nő képe, hogy tudatosan megpillantotta volna, s bizonyára előbb érzékelte, mintsem tudatosan megértette, hogy ott van – máskülönben miért társított volna alakjához oly zord, vészjósló képeket? Valahányszor a nő a szobába lépett, azok a faragott bálványképek jutottak eszébe, melyeket babonás afrikai törzsek imádnak. Rider Haggard regényeiben; aztán kövekre is gondolt és a végítéletre.

Az elképzelés: Annie Wilkes mint afrikai bálvány az Ő-ből vagy a *Salamon király kincse*-ből egyszerre volt nevetséges és furcsamód találó. Nagydarab nő volt, aki, eltekintve az örökösen hordott, szürke kötött kardigán alatt duzzadó tekintélyes, de barátságtalan keblétől, semmiféle nőies hajlattal-domborulattal nem büszkélkedhetett; semmi határozott nyoma a csípő vagy a far kerekességének; de még csak egy gömbölyű lábikra sem mutatkozott a házban viselt, végtelen számú gyapjuszoknyája alatt (ha a ház körül dolgozgatott, előbb elvonult láthatatlan hálósobájába, és farmernadrágot öltött). Jól megtermett testében semmi báj vagy kellem. Láttán inkább rögökre és úttorlaszokra gondolhatott az ember, semmint vendégszerető nyílásokra, vagy akár nyílt terepre, netán folytonossági hiányokra.

S ami talán a legfontosabb: a jelenség Paulban valami nyugtalanító *tömörség* benyomását keltette, mintha nem is volnának véredényei vagy belső szervei, mintha talpától a feje búbjáig szélében-hosszában egyetlen tömör Annie Wilkes volna. Paulnak egyre inkább meggyőződésévé vált, hogy a nő szeme, noha mozogni látszik, valójában rá van festve arcára, és csak annyira mozog, mint azoké az arcképeké, melyek tekintetükkel mintha a helyiség minden zugába követnék a szemlélőt. Paul úgy érezte, hogy ha mutató- és középső ujját alakban tartva megpróbálná feldugni a nő orrlyukába, ujjai fél centimétert sem haladhatnának, s máris valamilyen tömör (épp csak parányit rugalmas) akadályba ütköznének, és mintha még a szürke kardigánja, a slampos háziszoknyái és a házon kívül viselt kopott farmerja is a tömör, rostos, csatornákkal át nem járt testhez tartoznának. Nem csoda, ha bálványnak képzelte valamilyen fantasztikus regényből. Annie Wilkes, a bálvány, egyetlen érzést ébresztett csupán, valami homályos nyugtalanságot, mely lassan, de biztosan rettegéssé mélyült. És akár egy bálvány, minden egyéb érzéstől megfosztotta az embert.

Nem, megálljunk csak, ez így nem egészen méltányos. Hiszen *neki* mégis adott valamit. A tablettákat, melyek nyomán dagály lepi el a cölöpöket.

Igen, a tablettákban volt a dagály; s Annie Wilkes volt a holdjárás; úgy sodorta szájához a pirulákat, mint hányódó roncsokat a hullámok. Hat óránként kettőt hozott. Jelenlétét eleinte csak a Paul szájában kotorászó két ujjá árulta el (és Paul hamar megtanulta, hogy a keserű íz ellenére mohón lenyalogassa az ujjakat), majd később egész alakja kibontakozott, kardigánjában és fél tucat szoknyája valamelyikében, hóna alatt többnyire Paul egyik regényének olcsó kiadásával. Éjjelente bolyhos rózsaszín pongyolában jelent meg, arca valamilyen krémtől fénylett (melynek fő alkotóelemét, noha a tégelyt sohasem látta, Paul könnyedén meg tudta nevezni – a lanolin birkaszága erőszakosan terjengett), s a tenyerében fészkelő tablettákkal kirázta őt fülledt, zavaros álmából. A hold himlőhelyes képe ott fészkel az ablakban. Annie tömör válla fölött.

Egy idő múltán – riadalma akkor már úgy elhatalmasodott, hogy tudomást kellett vennie róla – rájött, mivel tömi őt a nő: erős, kodeinalapú fájdalomcsillapítóval, amelynek a neve Novril. Ágytápra pedig csak azért volt oly ritkán szüksége, mert étrendje kizárólag folyadékokból és pépes ételekből állt (előzőleg, amíg Paul a felhőben lakott, Annie intravénásan táplálta), hanem azért is, mert a Novril gyakran székrekedést okoz a betegeknél. További, jócskán súlyosabb mellékhatása, hogy érzékeny betegeknél légzési nehézségek lépnek fel. Paul nem volt különösebben érzékeny, noha majd tizenhét éve erősen dohányzott, de légzése mégis legalább egy ízben leállt (a ködös időszakában ez többször is előfordulhatott, de erre nem emlékezett). Akkor volt, hogy Annie száj a szájhoz lélegeztetést alkalmazott. Lehetett persze véletlen is, előfordul ilyesmi, Paulban később mégis az a gyanú támadt, hogy a nő a gyógyszer túladagolásával majdnem megölte. Korántsem értette annyira a dolgát, mint képzelte. Ez volt éppen az egyik gondolat, ami Pault rémületbe ejtette.

Mintegy tíz nappal az után, hogy a sötét felhőből előbukkant, három dologra jött rá csaknem egyidejűleg. Az első az volt, hogy Annie Wilkes tekintélyes Novril-készlettel rendelkezik (aminthogy számos egyéb gyógyszerből is jócskán felhalmozott). A második, hogy jómaga Novril-függőségbe került. A harmadik pedig, hogy Annie Wilkes közveszélyes örült.

## 5

A fájdalom és a viharfelhő előtt volt a sötétség; és ahogy a nő elmondta, mi történt vele, lassacskán visszatért emlékezetébe az is, ami a sötétséget megelőzte. Röviddel azután történt, hogy Paul feltette az álomból ébredők szokásos kérdését, és Annie közölte vele, hogy Sidewinderben van, Colorado állam egyik kisvárosában. Ráadásul azt is elárulta, hogy Paulnak mind a nyolc regényét legalább kétszer elolvasta, igazi kedvencét, a *Tortúra*-sorozatot pedig négyszer-ötször, de lehet, hogy hatszor is. Mindig csak azon bánkódott, miért nem ír Paul nagyobb iramban. S hozzátette: alig tudta elhinni, hogy valóban az a *Paul Sheldon* volna a betege, pedig ellenőrizte tárcájában a személyi igazolványát.

– Ha már szóba hozta: *hol* a tárcám? – kérdezte Paul.

– Biztos helyen várja magát – válaszolta a nő. Mosolyát hirtelen elnyelte valamiféle ellenszenves gyanakvás, mintha egy derűs-mosolygós rét kellős közepén a nyár virágaitól csaknem elfedett tátongó hasadékra bukkant volna. – Miért, azt hitte, kiloptam belőle valamit?

– Ugyan, dehogy. Csak azért...– Csak azért, mert a *maradék életem van benne, gondolta. Az, amelyiket ezen a szobán kívül éltem, kívül a fájdalomon, kívül az időn, amely úgy nyúlik, mint a hosszú, rózsaszínű rágógumiszalag, amelyet unatkozó kiskölykök a szájukból húznak elő. Mert épp ilyennek érzem a várakozás utolsó óráját, mielőtt megérkeznék a tableta.*

– Csak miért, tisztelt úr? – makacskodott a nő. Paul pedig riadtan látta, mint sötétül el még jobban a keskeny, gyanakvó tekintet. A *hasadék* szélesedett, mintha a nő homloka mögött földrengés dúlt volna. Paul hallotta kintről a szél kitartó, metsző süvöltését, és hirtelen elképzelt, hogy a nő felkapja őt, átdobja tömör vállán, mint egy lisztes zsákot, aztán kiviszi a házból, és bevágja a legközelebbi hótörleszba. Halálra fagyva persze, de addig még ott sikoltozhatna a lábában lüktető kintől.

– Csak mert apám mindig figyelmeztetett, hogy a tárcámra ügyeljek – mondta, és maga is csodálkozott milyen könnyen bukkott ki száján a hazugság. Apjának életelve volt, hogy Paulról csak

annyira vegyen tudomást, amennyire feltétlenül kellett, és Paul emlékezete szerint egész életében egyetlen tanácsot kapott tőle. Tizennegyedik születésnapjára Roger Sheldon egy Vörös Ördög márkájú óvszert nyújtott át a fiának, fóliába csomagolva. "Ezt rakd a tárcádba – mondotta –, és ha egyszer begerjedsz egy autósmoziban, válaszd meg gondosan a másodpercet, amikor már elég izgatott vagy az akcióhoz, de még nem annyira, hogy az agyad elborulna, és akkor gyorsan húzd fel ezt. Máris túl sok fattyú él ezen a világon, és nem akarom, hogy tizenhat éves fejjel be kelljen lépned a hadseregbe."

– Valami olyasmit mondott – folytatta Paul –, hogy addig bűvöljem, amíg valósággal a zsebemhez ragad. Nagyon sajnálom, ha megsértettem volna.

A nő megenyhült és elmosolyodott. A hasadék összezárult. A nyári virágok ismét kedélyesen bólogattak. Paul arra gondolt, hogy ha beletúrna ebbe a mosolyba, keze rugalmas sötétségbe ütköznék.

– Szó sincs sértődésről. Biztos helyen van. De várjon, kap tőlem valamit.

Kiment, és gőzölgő levesestállal tért vissza. A levesben zöldség úszott. Paulnak nemigen volt étvágya, de azért többet evett, mint amennyire kezdetben képesnek taksálta magát. A nő elégedettnek látszott. Akkor, a leves mellé mesélte el, mi történt. Paul hallgatta, és benne is felidéződött minden. Úgy gondolta, jó lesz, ha végre tudja, miért fekszik ott összezúzott lábbal, ám a mód, ahogyan e tudás birtokába jutott, nyugtalanította; úgy érezte, mintha valami elbeszélés vagy színdarab szereplője volna, és története nem valóságos események sora, hanem kitalált cselekmény.

Annie épp Sidewinderbe tartott a terepjáróján, hogy takarmányt vegyen háziállatainak, bevásároljon a fűszeresnél, és szemügyre vegye az új könyveket Wilson Kisáruházában. Mindez egy szerdai napon történt, idestova két hete, a népszerű könyvújdonságok ugyanis mindig kedden érkeztek.

– Komolyan mondom, épp magára gondoltam – közölte, miközben kanállal töltötte a levest Paul szájába, majd szalvétával szakértően letörölte a beteg szája szögletén kicsurranó cseppet. – Ilyen különös módon jöttek össze a dolgok, érte már? Egyébként azt reméltem, hogy a *Tortúra gyermeke* fűzve is megjelenik, de hát hol van nekem ilyen szerencsém?

Elmondta, hogy vihar készülődött, de aznap délig a meteorológusok nagy optimistán azt állították, hogy délnek fordul, Új-Mexikó és a Sangre de Cristos-hegység irányába.

– Igen – felelte Paul, mert most már ő is emlékezett rá. – Valóban ezt ígérték. Igazából ezért is indultam útnak. – Mozdítani akarta a lábszárát, de iszonyú fájdalom hasított belé. Felnyögött.

– Ne csináljon ilyet – szólt rá a nő. – Ha egyszer ez a láb rázendít, nem hagyja abba... és új tablettát csak két óra múlva hozhatok. Már így is túl sokat kap.

*Miért nem kórházban vagyok?* Nyilvánvalóan ezt kellett volna kérdeznie, de úgy érezte, egyikük sem akarja, hogy ez a kérdés elhangozzék. Legalábbis egyelőre még nem.

– Bementem a takarmányboltba, és Tony Roberts akkor figyelmeztetett, hogy szedjem a lábam, ha még a vihar előtt haza akarok érné, én meg azt mondtam rá...

– Milyen messze van a város? – kérdezte Paul.

– Hát nincs valami közel – mondta a nő ködösen, és elnézett az ablak felé. Különös csend lett, és Pault megrémítette, amit a nő arcán látott, éppen mert semmit sem látott rajta: alpesi réttel álcázott sötét *szakadék* volt, a feketeség maga, melyben nem nőtt virág, és jaj annak, aki oda belezuhan, mert sokára ér a mélyére. Az ilyen arc olyasvalakié, aki néhány pillanatra eloldódott élete minden támpillérétől és mérföldkövétől, aki nem csak arról az emlékképről feledkezett el, amelyet épp felidézett, hanem maga az emlékezés is megszűnt számára. Paul egyszer felkeresett egy elmeógyógyintézetet évekkkel ezelőtt, mikor anyagot gyűjtött a *Tortúra*-hoz, annak a négyrészes sorozatnak az első kötetéhez, amely az utóbbi nyolc évben főjövendelmi forrása volt ott figyelte meg ezt a tekintetet, vagy pontosabban a tekintet hiányát. A tudományos megjelölés a katatónia, de azt, amitől most megrettent, nem jellemezte ilyen pontos szakkifejezés. Inkább valami homályos összehasonlítás kínálkozott: mintha a nő gondolatai most olyanná váltak volna, amilyennek testi valóját képzelte. Seholy egy rés; a nő szelleme is összetömörült, rostosan, átjárhatatlanul.

Aztán a nő arca lassan kitisztult, mintha a gondolatok visszaáramlottak volna belé. Kis idő múltán Paul rájött, hogy az *áramlás* nem a legpontosabb kifejezés. Annie nem töltődött fel, mint

valami tó, amelyet elér a dagály, inkább *felmelegedett. Igen... melegszik, mint valami kis elektromos készülék, kenyérpíró, esetleg villanypárna.*

– Azt mondtam Tony-nak: "A vihar délnek tart." – Eleinte lassan, majd hogyanem kótyagosan beszélt, de aztán szavainak ritmusa apránként helyreözökölt, és átítatódott a szokványos társalgás elevenségével. De Paul most már éberén figyelt. *Minden*, amit Annie mondott, kissé különös volt, valamelyest rendhagyó. Mintha egy dalt hallott volna, amelyet nem a megfelelő hangszerelésben játszanak.

– De Tony rávágta: "Csakhogy útközben meggondolta magát." Mire én: "Na, szépen vagyunk. Akkor jobb, ha gyorsan felkapok a járgányomra." "Én a maga helyében inkább a városban maradnék, Miss Wilkes – így Tony. – Épp most mondták a rádióban, hogy valóságos orkán lesz, és az emberek nincsenek felkészülve rá." Csakhogy énnekem haza kellett jutnom; nincs más, aki megetesse az állatokat, Roydmanék a legközelebbi szomszédaim, de ők is több mérföldnyire laknak. Amellett Roydmanék nemigen kedvelnek engem.

Az utolsó mondat közben Annie ravaszul sandított Paulra, s mikor nem kapott választ, a kanállal ellentmondást nem tűrően kocogtatta meg a tányér peremét.

– Elég volt?

– Igen, köszönöm, tökéletesen jóllaktam. Nagyon finom volt. Sok állatot tart?

*Mert ha igen – már ez járt a fejében –, akkor biztosan van segítsége is: Legalább egy napszamos. "Segítség" – igen, ez a bűvös szó, legalábbis remélte, mert látta, hogy a nő nem visel jeggyűrűt.*

– Nem túl sokat – felelte Annie. – Van fél tucat tojótúró, meg két tehenem. És itt van még Tortúra is.

Paul hunyorgott.

Annie elnevette magát.

– Biztos illetlenségnek tartja, hogy a maga bátor és szépséges hősnőjének a nevét egy kocának adtam. De hát most már így hívják, és higgye el, nem tiszteletlenségből. – Egy pillanatig gondolkodott, majd hozzáfűzte: – Nagyon barátságos jószág. – És felhúzta orrát, hogy egy másodpercre disznóvá alakuljon át, még az állán nőtt szőrszálak is beleillettek a képbe. Aztán felvisított, mint a malac;

– *Kuik! Kuik! Rőf-rőf-kuik!*

Paul tágra nyílt szemmel bámult rá.

A nő nem vette észre; homályos, tűnődő pillantása jelezte, hogy ismét messzire kalandozott. Üres szemében csak az éjjeliszekrény lámpája tükröződött megkettőzve.

Végül kissé megrázkódott, és folytatta:

– Vagy öt mérföldre jutottam, és akkor megindult a havazás. Gyorsan jött... errefelé mindig így van. Lassan vánszorogtam előre, égő lámpával, és akkor láttam meg a maga kocsiját, felborulva, az út mellett. – Neheztelő pillantást vetett Paulra. – A maga lámpái bezzeg nem égtek.

– Váratlanul ért a havazás – felelte Paul, és ekkor még csak arra emlékezett, miként lepte meg a hóesés. Az, hogy meglehetősen részeg is volt, még nem jutott eszébe.

– Megálltam folytatta Annie. – Ha az emelkedőn látom, talán meg se állok. Tudom, ez nem vall keresztényi lelkiültre, de hát az utat már vagy nyolccentis hó borította, és még négykerék-meghajtású kocsival se tudhatja az ember, hogy elindul-e újra, ha egyszer elvesztette a lendületét. Sokkal egyszerűbb, ha az ember azt mondja magának: "Á, biztosan kimásztak, és valaki már fölvette őket," s a többi s a többi. No de ez már Roydmanékon túl, a harmadik nagy domb tetején volt, és onnan jó darabon sima az út. Így hát félreálltam, kiszálltam, és mindjárt hallottam a nyöszörgést. Maga volt az, Paul.

És különös, anyás mosollyal nézett a férfira.

Paul Sheldon agyában pedig akkor fogalmazódott meg először tisztán a gondolat: *Ezzel a nővel valami nincs rendjén. Nagy bajban vagyok.*

A következő húsz percben a nő ott ült mellette a vendégszobaforma helyiségben, és beszélt. Eközben Paul teste feldolgozta a levest, és lábában feléledt a fájdalom. Kényszerítette magát, hogy Annie szavaira összpontosítson, de ez nem sikerült tökéletesen. Gondolkodása kétfelé ágazott. Egyfelől hallgatta Annie meséjét arról, hogy miképp rángatta ki őt 74-es Camarójának roncsai közül ebben az ágban lüktetett a sajgó fájdalom, mintha két ócska, töredezett cölöp hirtelen kikibukkanna, és integetne az elvonuló dagály hullámai közül. Másfelől meg látta magát a Boulderado Hotelban, amint befejezi új regényét; és ebben a regényben – örvendjünk az Úr legapróbb kegyének is – nem szerepelt semmiféle Tortúra Virgo.

Számos oka volt rá, hogy ne írjon Tortúráról, de közülük az egyik rendíthetetlenül és támadhatatlanul tornyosult a többi fölé. Tortúra ugyanis – adjunk hálát az *igazi* jótéteményekért! – végre kiszenvedett. Meghalt – őt oldallal a *Tortúra gyermeke*-nek befejezése előtt. Midőn ez bekövetkezett, közel-távol szem nem maradt szárazon, beleértve Paul szemét is – csakhogy az ő látószervéből kibuggyanó cseppeket a hisztérikus nevetés csalta elő.

Amikor befejezte új könyvét – mai témájú regény volt egy autótolvajról –, eszébe jutott, hogyan gépelte le a *Tortúra gyermeke* utolsó mondatát: "Így hát Ian és Geoffrey, gyászukban egymást támogatva, együtt hagyták el a Little Dunthorpe-i temetőt, azzal a szilárd elhatározással, hogy újrakezdik az életet." Írás közben úgy vihogott, hogy alig találta el a megfelelő billentyűket többször is javítania kellett –, Istennek hála a jó öreg IBM javítószalagjáért! Aztán odaírta alá, hogy: VÉGE, és utána körbetáncolta a szobát – ugyanott, a Boulderado Hotelban –, és azt visította: *Szabad vagyok! Végre szabad! Mindenható Isten, végre megszabadultam! A hülye tyúk végre feldobta a talpát!*

Új regényének *Száguldó autók* volt a címe, és amikor a végére jutott, bezzeg nem nevetett. Csak ült egy ideig az írógépe előtt, és arra gondolt: Lehet, öregem, hogy most nyerted el a jövő évi Amerikai Könyv díjat. És ekkor fölemelte...

– Egy kis zúzódás a jobb halántékon, de az nem látszott komolynak. Hanem a lába... Rögtön láttam, pedig már alkonyodott, hogy a lába...

...a telefonkagylót és egy üveg Dom Perignont rendelt a szobapincértől. Emlékezett, hogy várta az italt, és közben fel-alájárt a szobában, amelyikben 1974 óta minden könyvét befejezte; arra is emlékezett, hogy ötven dollár borraalót adott a pincérnek, és megkérdezte, nem hallotta-e a meteorológiai előrejelzést. Az örömtől kábult pincér széles mosollyal jelentette, hogy a felénk tartó vihar az előrejelzés szerint feltehetően irányt változtat, és délnek fordul, Új-Mexikó felé. Emlékezett az üvegjeges tapintására, a kilazított dugó diszkrét pukkanására, majd az első pohár ital száraz, csípős-savas ízére, aztán meg arra, hogy kinyitotta utazótáskáját, és megnézte a New Yorkba szóló repülőjegyét; és hirtelen felidéződött benne, ahogy a pillanat hatása alatt úgy döntött...

– ...és hogy a legokosabb az lesz, ha most rögtön hazaviszem hozzám. Nem volt könnyű a furgonig vonszolni magát, de, amint észrevehette, jól megtermett nőszemély vagyok, és a kocsim hátuljában volt egy csomó takaró. Szépen beemeltem, és a takarókba csavartam, de már akkor, pedig félhomály volt meg minden, olyan ismerősnek láttam! Azt gondoltam, talán a...

...hogy kihozza az öreg Camarót a parkológarázból, és ahelyett, hogy repülőre szállna, elindul Nyugatnak. Mi a fenét keresne New Yorkban? Nem várja ott más, csak a városi lakása, üresen, siváran, barátságtalanul, az is lehet, hogy közben ki is rabolták. *Fütyülök rá!* – gondolta, és újratöltötte poharát. *Indíts Nyugatra, komám, rajta!* Az ötlet olyan örült volt, hogy már-már értelmesnek tetszett. Nem visz magával mást, csak egy váltás ruhát, és...

– Találtam egy táskát, azt is beraktam, de egyebet nem láttam, és csudára féltem, hogy még meghal itt nekem, hát beindítottam az öreg Bessie-t, és fogtam a...

...a *Száguldó autók* kéziratát, és ráhajt a főútra Vegas, Reno vagy akár az Angyalok Városa felé. Emlékezett, hogy az ötletet eleinte ostobának érezte – az effajta kiruccanás jól illett volna a valamikori, huszonnégy esztendőös Paul Sheldonhoz, aki sikeresen eladta első regényét, de nem a mai férfihoz, aki két évvel ezelőtt ülte meg negyvenedik születésnapját. De még néhány pohár pezsgő, és az ötlet már egyáltalán nem tűnt ostobaságnak, sőt, valósággal elegáns és nagyvonalú volt, afféle odisszea az Ismeretlenbe, a legjobb módja annak, hogy a regény képzeletbeli birodalmát elhagyva, ismét rátaláljon a valóságra. Elindult hát...

– Kialszik nekem, mint a gyertya lángja! Biztos voltam benne, hogy meghal, esküszöm, biztos voltam benne! Ezért kihúztam a tárcáját a farzsebéből, megnéztem a jogosítványát, és láttam a nevét: *Paul Sheldon!* Előbb véletlen névazonosságra gondoltam, de a fénykép a jogosítványban, az is nagyon hasonlított magára, és akkor úgy megrémültem, hogy le kellett ülnöm a konyhaasztalhoz. Azt hittem, menten elájulok. Később még az is eszembe jutott, hogy talán a *fénykép* is csak véletlenül hasonlít magára, elvégre az ilyen igazolványképek igazából senkire se hasonlítanak, de aztán megtaláltam az írószövetségi meg a PEN Klub-igazolványát is, és akkor már tudtam, hogy maga...

...a vesztébe, mert aztán havazni kezdett. De még jóval előbb benézett a Boulderado bárjába is, és húsz dolcsi borralalót adott George-nak, hogy felszerelje magát még egy üveg Dommal, és míg az 570-esen gurult a Sziklás-hegységbe, az ólomszínű ég alatt meg is itta. Aztán valahol, az Eisenhower-alagúttól keletre, letért az autópályáról, mert az utak üresek voltak és szárazak, a vihar délnek kanyarodott, hát bánja a fene, meg aztán a nyavalyás alagút is idegesítette. Berakott egy régi Bo Diddley-szalagot a műszerfal alatti magnóba, és csak akkor kapcsolta be a rádiót, amikor a Camaro már veszedelmesen csúszkált, és ő rádöbrent, hogy nem holmi múltó helyi hőzápör, hanem maga az igazi, hamisítatlan vihar érte utol, amely végül talán mégsem kanyarodott el délnek, hanem talán éppenséggel errefelé száguld, és lehet, hogy ő nyakig ül a bajban...

*(ugyanúgy, mint most is)*

...de elég részeg volt hozzá, hogy azt képzelje, kikormányozhatja magát belőle. Így aztán, ahelyett, hogy megállt volna Canában, és ott keres fedeleket a feje Főlé, továbbhajtott. Emlékezett, hogy a délutáni égbolt átalakult valami tompa-szürkére krómozott nagyítólencsévé. Emlékezett arra is, hogy a pezsgő hatása lassan elszállt, meg arra, hogy előrehajolt a szerelvényfalhoz cigarettáért. Akkor csúszott meg a kocsit utoljára, ő megpróbálta egyenesbe hozni, de reménytelen volt; aztán emlékezett még valami súlyos, tompa puffanásra, és utána a fenn és a lenn helyet cserélt, ő pedig...

– *Felordított!* És amikor az ordítást meghallottam, már tudtam: életben marad. A haldoklók ritkán ordítanak, nincs erejük hozzá. Én aztán tudom. És akkor elhatároztam, hogy visszahozom az életbe. Előszedtem egy fájdalomcsillapítót, és beadtam magának. Utána el is aludt. Amikor felébredt és újból rákezdett az ordítózásra, megint adtam csillapítót. Egy ideig láza is volt, de azt is elintéztam: lázcsillapítót adtam ellene. Egyszer-kétszer még kis híján beadta a kulcsot, de most már túl van a veszélyen. Akár a szavamat is adhatom rá. – Felállt. – És most pihennie kell, Paul. Ismét erőre kell kapnia.

– Fáj a lábam.

– Elhiszem. Egy óra múlva kaphat egy kis gyógyszert.

– Most. Nagyon kérem. – Szégyellt rimánkodni, de nem volt más választása. A dagály visszahúzódott, és a szilánkosra tört cölöpök csupaszon meredeztek, nem lehetett se kitérni előlük, se megszabadulni tőlük.

– Majd egy óra múlva – felelte a nő határozottan, és indult az ajtóhoz, kezében a levesestányér és a kanál.

– Várjon még!

Annie megfordult; arca egyszerre tükrözött szigort és gyengédséget. Paulnak nem tetszett ez az arckifejezés. Nem, egyáltalán nem tetszett.

– Már két hete, hogy kihúzott a kocsit alól?

Annie tekintete ismét elködösült, ráadásul bosszúnak is látszott. Később Paul észrevette, hogy az időérzéke nem a legjobb.

– Úgy nagyjából.

– És azóta eszméletlenül feküdtem?

– Legalábbis többnyire.

– Akkor hogy tudtam enni?

A nő nézte egy darabig.

– IV – mondta aztán kurtán.

– IV? – ismételte Paul, és a nő tájékozatlanságnak vélte döbbenetét.

– Intravénásan tápláltam – magyarázta. – Csövön át. Annak a nyoma látszik a karján. – Hirtelen lapos, számító pillantást vetett a férfira. – Nekem köszönheti az életét, Paul. Remélem, ezt jól megjegyzi magának, és sohasem felejt el.

Azzal kiment a szobából.

## 7

Az egy óra végül eltelt valahogyan.

Paul feküdt az ágyban, s egyszerre izzadt és vacogott. A másik szobából előbb a Hawkey és a Tüzes Ajkak dallama hallatszott át, majd az egyik cincinnati rádióadó, a WKRP félőrült lemezlovasai következtek. Aztán egy bemondó hangja a Ginsu-féle késeket magasztalta, megadott egy ingyen hívható telefonszámot, és megnyugtatta a Ginsu-féle késgarnitúráért lihegő coloradói hallgatókat, hogy a telefonkezelők már készenlétben állnak.

Készenlétben állt Paul Sheldon is.

Amint a másik szobában nyolcat ütött az óra, Annie azonnal megjelent, két kapszulával és egy pohár vízzel.

Leült az ágy szélére, Paul meg mohón feltápászkodva a könyökére támaszkodott.

– Két napja *végre* sikerült megszereznem az új könyvét – mondta a nő. A pohárban jég csörömpölt, őrzítő zajjal. – *Tortúra gyermeke*. Pokolian élvezem... Ugyanolyan jó, mint az előzők voltak. Ha nem jobb. Ez a legjobb!

– Köszönöm – nyögte ki Paul. Érezte, hogy a verejték ellepi homlokát. – De kérem, a lábam iszonyúan fáj...

– Tudtam, hogy végül feleségül megy Ianhez – folytatta a nő, álmatagon mosolyogva. – És azt hiszem, később Geoffrey és Ian ismét jó barátok lesznek. Igazam van? – Majd nyomban hozzátette: – Nem, el ne mondja! Majd ha ott tartok; megtudom. Nem sietek az olvasással, inkább elnyújtom. Úgyis olyan sokára jelenik meg minden újabb kötet!

A lábszárában lüktető fájdalom acébilincsként vágott ágyékába. Egyszer megtapogatta ott magát, és úgy érezte, a medencéje sértetlen, csak valahogy furcsán és ijesztően megvetemedett. Térdtől lefelé azonban mintha *semmi sem* maradt volna épségben. Nem is akarta megnézni. Így is láthatta a kicsavarodott, formátlan idomok körvonalát a takaró alatt, és ennyi, is elég volt.

– Miss Wilkes; kérem... A fájdalom...

– Szólítson Annie-nek. Minden barátom így szólít.

Odaadta a poharat. Jó hűvös volt, a pára kicsapódott az üvegre. A két kapszulát magánál tartotta. Ez a két kapszula Annie kezében, ez volt a dagály, Annie pedig, akár a hold, úgy szabályozta a két cölöpre zúduló hullámokat. Keze már közelített Paul szájához, amely rögtön elnyílt, ám ekkor a nő visszahúzta kezét.

– Voltam oly bátor, és bekukkantottam a kis táskájába. Ugye, nem haragszik érte?

– Nem, dehogy. A gyógyszert...

Hol forrónak, hol hidegnek érezte homlokán az izzadságcsöppeket. Vajon üvölni fog? Úgy vélte, nemigen lesz ereje visszatartani.

– Láttam, hogy valami kézirat van benne – mondta a nő, és lassan megbillentette a gyógyszert rejtő jobb kezét. A kapszulák áthullottak a bal kezébe. Paul tekintete követte útjukat. – A címe *Száguldó autók*. Nem *Tortúra*-könyv, az világos. – Enyhe rosszállással nézett Paulra, de arckifejezésébe, akár az imént, most is gyengédség vegyült. *Anyai* pillantás volt. – A tizenkilencedik században nem voltak autók, se száguldók, se lassúak! – Kuncogott a kis tréfáján. – Bátorkodtam ugyanis belelapozni... Nem haragszik, ugye?

– Kérem – nyöszörgött Paul –, nem haragszom, de nagyon kérem... Annie bal keze megbillent. A kapszulák gurultak, majd pillanatnyi habozás után, parányit koccanva ismét kikötöttek a jobb kezében: – És ha elolvassám? Azt se venné zokon?

– Nem... – Csontjai összezúzva, lábszárán üvegszilánkokkal teli, gennyedő sebek. – Nem... – Valami mosolyfélével próbálkozott. – Ugyan, dehogy.

– Mert a maga engedélye nélkül soha nem mernék ilyesmire vetemedni – mondta a nő komolyan. – Ahhoz túlságosan tisztelem. Sőt, kimondom, Paul, szeretem magát. – Hirtelen ijesztően elvörösödött. Kezéből az egyik kapszula a takaróra hullott. Paul utánacapott, de a nő gyorsabb volt. Paul felnyögött, de Annie nem vette észre. Amint megkaparintotta a kapszulát, arcára ismét rátelepedett a köd. Az ablak felé nézett, úgy mondta: – Természetesen csak a lelkére értem. Az alkotóképességére. Nehogy másra gondoljon.

Paul kimondta az egyetlen gondolatot, amely kétségbeesésében felötlött benne:

– Tudom. Maga az én első számú rajongóm.

Annie ezúttal nemcsak felmelegedett, de valósággal felragyogott. – Ez az! – kiáltotta. – Pontosan erről van szó! És ugye, nem bánná, ha ebben a szellemben elolvasnám? Az... izé... az első számú rajongó szellemében! Még akkor is, ha a többi könyve nem tetszik annyira, mint a *Tortúra*-sorozat?

– Nem – felelte Paul, és behunyta szemét. *Hajtogass papírcsákót a kézirat lapjaiból, ha kedved tartja, csak... könyörgök... itt halok meg...*

– Maga jó ember – mondta Annie gyengéden. – Éreztem én ezt. Semmi másból, csak a könyveiből, de tudtam, hogy csak jó ember lehet. Az az ember, aki kigondolta Tortúra Virgót, aki kitalálta, és aztán *életet lehelt* belé, nem is lehet más.

Ujjai egyszer csak benn voltak Paul szájában, undorítóan meghitt, ocsmányul boldogító érintéssel. Paul kiszívta az ujjak közül a kapszulákat, és mire ügyetlenül szájához emelhetné volna a csurig teli poharat, már le is nyelte.

– Mint egy kisbaba – mondta a nő, de Paul nem látta, mert lehunyt szemhéja mögött csípős könnyeket érzett. – De akkor is *jó*. Annyi mindent akarok kérdezni magától... annyi mindent szeretnék megtudni.

Amint fölkel, megreccsentek a rugók.

– Nagyon boldogok leszünk mi itt ketten – mondta, de Paul, noha a rémület villámcsapásként hasított szívébe, még erre sem nyitotta ki a szemét.

## 8

Paul lebegett. Jött a dagály, és ő lebegett hullámain. A másik szobában egy ideig még hallotta a televíziót aztán elnémult az is. Néha ütött az óra, és ő szerette volna megszámlálni az ütéseket, de mindig belezavarodott.

*IV. Csövön át. Annak a nyoma látszik a karján.*

Félkönyökre támaszkodott, és tapogatózva kereste a lámpát. Végül sikerült meggyújtania. Szemügyre vette karját, és a könyökhajlatban halványuló, egymásba olvadó bíbor és okkerszínű árnyékokat látott minden folt közepén fekete vérrrel teli lyukacska.

Visszafeküdt, és nézte a mennyezetet, hallgatta a szél süvítését. Itt van, csaknem a Nagy Vízvázlat tetején, a tél kellős közepén, összezárva egy nővel, akinek valami hibádzik a fejében. Ez a nő infúziót adott neki, a jelek szerint kifogyhatatlan kábítószerkészlettel rendelkezik, és senkinek sem árulta el, hogy valaki van a házában.

Mindez fontos volt, de lassan megvilágosodott valami még ennél is fontosabb: a dagály ismét visszavonulóban volt. Figyelt, várta, mikor szólal meg végre az emeleten Annie ébresztőórája. Igaz, erre még jó darabig nem számíthatott, de már eljött az ideje, hogy legalább várja.

A nő örült, de neki szüksége van rá.

*Ó, milyen nyomorult vagyok*, gondolta, és míg vakon meredt a mennyezetre, a verítékcseppek ismét kiültek homlokára.

## 9



Reggel Annie ismét levest hozott, és elmesélte, hogy már negyven oldalt elolvasott a "kéziratkönyvéből" (így nevezte). De hozzátette, hogy szerinte nem olyan jó, mint a többi.

– Nehezen követhető, előre-hátra ugrál az időben.

– Ez csak technikai kérdés – felelte Paul. Valahol a fájdalom és a fájdalommentesség határán lebegett, és így valamivel jobban át tudta gondolni a nő szavait. – Technika, semmi egyéb. A téma... igen, mindig a téma szabja meg a formát. – Homályosan úgy sejtette, hogy az ilyen szakmai fogások esetleg érdekelhetik, sőt netán le is bilincselik a nőt. Hiszen lebilincselték – de mennyire! – az írói műhelytanfolyamok hallgatóit is; ifjabb korában időnként előadásokat tartott ilyen fórumokon. – A fiú agyában minden összezavarodott, és ezért...

– Ez az! Nagyon is összezavarodott! És épp ezért nem is olyan érdekes. Nem mondanám, hogy érdektelen – érdektelen szereplőket maga ha akarna, se tudna kitalálni –, de nem annyira érdekes. És az a sok káromkodós szöveg! Minden második szó az a bé betűs... Valahogy az egészben nincs... – Egy ideig töprengett, közben gépiesen etette Pault, és szinte oda se nézve törölgötte a szája szélén kicsorgó levest, mint ahogyan a gyakorlott gépíró is csak ritkán pillant a billentyűkre; Paul ebből minden erőfeszítés nélkül kitalálta, hogy valamikor ápolónő volt. Nem orvos, ó, semmiképpen; az orvos sohasem tudná előre, mikor csöpög majd ki az étel, és a csöppek útját sem tudná ilyen pontosan kiszámítani.

*Ha az ügyeletes meteorológus csak félig olyan jól értette volna a dolgát, mint Annie Wilkes a magáét, akkor most nem lennék ebben a rohadt kutyaszorítóban, gondolta keserűen.*

– Nincs benne elég *lelki finomság!* – kiáltott fel Annie hirtelen felugorva, úgyhogy kis híján leöntötte az árpakásos húslevessel Paul felé fordított sápadt arcát. – Igen – válaszolt a férfi türelmesen –, tudom, mire gondol, Annie. Tony Bonasaróból bizony valóban hiányzik a lelki finomság. Nyomornegyedben született, és megpróbál kitörni a rossz környezetből. És ami azokat a bizonyos szavakat illeti... tudja, mindenki használ ilyeneket, ha...

– Ez nem igaz! – felelte Annie, s fenyegető pillantást vetett Paulra. – Mit gondol, én hogy viselkedem, amikor bemegyek a városi takarmányboltba? Mit gondol, hogyan beszélek? Na, hé ide nekem, Tony, egy zacskó hé kukoricát meg egy zsák ká marhatakararmányt és egy üveggel abból az esz atkaölő szerből?" És mit gondol, ő mit felel erre? Talán azt, hogy "ká-ra igaza van, Annie, már hozom is azt a bé árut"?

Arca olyan volt, mint a beborult ég, amikor bármelyik percben kitörhet a tornádó. Paul riadtan dőlt hátra az ágyban. Annie kezében billegett a levesestányér. Egy, majd két csepp a takaróra hullt. – Utána meg átmegyek az utca végébe, a bankba, és azt mondom Mrs. Boltingernek: "Fogja ezt a rohadék csekket, és bé ide érte ötven dollárt, de ká gyorsan ám!" Azt hiszi, hogy amikor Denverben odaültettek a padra...

Iszapszínű húsleves fröccsent sugárban a takaróra. Annie előbb oda, aztán Paulra nézett, és arca rángatózott. – Tessék! Látja, mit csináltam maga miatt?

– Nagyon sajnálom.

– Sajnálja! Azt elhiszem! – sivitotta, és a tányért a sarokba vágta, úgy, hogy darabokra tört. A leves felfröccsent a falra. Paul levegő után kapkodott.

Ekkor a nő elcsitult. Úgy ült ott vagy fél percig, mintha ott sem lett volna. Paul Sheldon pedig olyasmit érzett, mintha szíve megszűnt volna dobogni.

Aztán Annie lassan magához tért, és hirtelen kuncogva megszólalt:

– Néha úgy elkap az indulat.

– Igazán sajnálom – mondta Paul száraz torokkal.

– Azt jól teszi. – Arca ismét elernyed; mogorván nézte a falat. Paul azt hitte, ismét beáll a kihagyásos állapot, de ehelyett a nő sóhajtott, és feltápáskodott az ágyról.

– A *Tortúra*-könyvekben nem volt szüksége ilyen szavakra, mert akkoriban még nem is használtak ilyeneket az emberek; a legtöbb még ki se volt találva. Elhiszem, hogy a barbár idők barbár beszédet követelnek, de az biztos, hogy az *jobb* korszak volt. Meg kellene maradnia a *Tortúra*-történeteknél, Paul, és ezt őszintén mondom. Úgy is, mint első számú rajongója.

Az ajtóhoz ment, onnan nézett rá. – Visszateszem ezt a kéziratkönyvet a táskájába, és inkább kiolvasom a *Tortúra gyermeké*-t. Talán majd ha azzal végzek, újból előveszem a másikat.

– Fölösleges, ha csak ingerült lesz tőle – mondta Paul, és mosolyogni próbált. – Én pedig nem szeretném ingerelni; Elvégre többé-kevésbé a kezében vagyok.

A nő nem viszonzta mosolyát. – Hát igen – mondta. – Bizony a kezemben van, nem igaz, Paul? Azzal kiment a szobából.

## 10

A dagály elvonult, a cölöpök ismét fedetlenül meredeztek. Paul várta az óraütést. Két ütést várt. El is hangzottak. Paul ott feküdt a feltámasztott párnákon, és figyelte az ajtót. Annie belépett. Valamelyik szoknyáját viselte a kardigánnal, és kötényt kötött maga elé. Egyik kezében felmosóvödör.

– Gondolom, már azt a rüves-nyüves gyógyszert akarná – mondta.

– Igen, nagyon kérném. – Kedveskedve próbált mosolyogni, és ismét elfogta a szégyen; nevetséges idegennek érezte magát.

– Itt van nálam, de előbb el kell takarítanom azt a mocskot a sarokból. Amit *maga* csinált. Addig várnia kell.

Paul feküdt az ágyban, két lába, mint két törött ág rajzolódott ki a takaró alatt, a hideg veríték lassú kis patakokban csorgott le arcán, feküdt és nézte, ahogy a nő a sarokba megy, lerakja a vödört, aztán összeszedi és kiviszi a tányér cserepeit, majd visszajön, a vödör mellé térdel, kihalsz belőle egy szappanos rongyot, kicsavarja, és mosni kezdi a falról a rászáradt levest. Paul csak feküdt és nézte, és végül egész testében vacogott, ami növelte a fájdalmat, de hiába küzdött ellene. A nő egy ízben megfordult; látta, hogy Paul borzong, és verítékben úszik, és olyan ravasz, mindentudó mosollyal nyugtázta a látványt, hogy Paul legszívesebben megölte volna.

– Rászáradt – mondta, ismét a sarok felé fordulva. – Attól tartok, Paul, ez még eltart egy ideig.

És folytatta a dörgölést. A folt lassan eltűnt a falról, de ő csak mártogatta a rongyot, kicsavarta, súrolt, és kezdte előlről. Paul nem látta az arcát, de gyötörte a gondolat – a *bizonyosság* –, hogy a nő tudata ismét kikapcsolt, és akár még órákon át így dörgölheti a falat.

Végre – épp azelőtt, hogy az óra négyet ütött, vagyis fél háromkor – a nő felállt, a rongyot bedobta a vízbe, majd egyetlen szó nélkül kivitte a vödört. Paul feküdt az ágyban, hallgatta, hogy nyikorognak a padlódeszkák a nő súlyos, nyugodt lépteit alatt, hallgatta, hogy kiönti a vödörből a vizet és végül nem hitt a fülének: ismét kinyitja a csapot. Hangtalanul sírva fakadt. Ennyire még sohasem húzódott vissza a dagály; nem látott semmi mást, csak száradó iszaptócsákat és a széthasadt cölöpöket, örökre roncs árnyékukkal.

A nő visszajött, és egy pillanatra megállt a küszöbön, a szigor és az anyai szeretet ismerős keverékével szemlélve Paul nedves arcát, majd pillantása a sarokba tévedt, ahol már nyoma sem maradt a kiömlött levesnek.

– Most még le kell öblíteni – jelentette ki –, különben foltot hagy a szappan. Mindent magamnak kell csinálom. Én mindent csak alaposan tudok megcsinálni. Ha az ember egyedül él, az még nem mentség arra, hogy összecsapja a munkáját. Anyám azt mondogatta, hogy aki egyszer elhagyja a takarítást, az végül belefulladás a koszba; és én ehhez tartom magam.

– De kérem – nyöszörögte Paul –, nagyon fáj, belehalok.

– Ugyan, dehogy hal bele.

– Ordítani fogok – mondta már hangosan zokogva. A sírás fáj, lábának és szívének egyaránt. – Nem bírom visszatartani.

– Ordítson nyugodtan – felelte a nő. – Csak azt ne felejtse el, hogy maga mocskolta össze és nem én. Senki más nem tehet róla, csakis maga.

Valahogy mégis visszafojtotta az ordítást. Nézte, ahogy a nő mártogat, facsar és öblít, mártogat, facsar és öblít. Végre, épp amikor a nappaliban (ő legalábbis nappalinak vélte) hármát ütött az óra, Annie felállt, és felemelte a vödört.

*Most ki fog menni, kimegy, én meg majd hallgathatom, ahogy az öblítővizet a mosogatóba önti, és talán órákig se jön vissza, mert úgy gondolja, még nem büntetett meg eléggé.*

De Annie nem ment ki, hanem odalépett az ágyhoz, és benyúlt a köténye zsebébe. Végül kettő helyett három kapszulát halászott elő.

– Itt van – mondta gyengéden.

Paul mohón bekapta, azután felnézett, és látta, hogy a nő nyújtja felé a sárga műanyag felmosóvödröt. A vödör akkorára nőtt, mint a lenyugvó telihold, betöltötte az egész látómezőt. Pereméről szürkés víz loccsant a takaróra.

– Ezzel öblítse le – mondta a nő, továbbra is gyengéden.

Paul csak bámult rá, arca egyetlen kérdőjellel változott.

– Fogadjon szót. Tudom, hogy szárazon is lenyeli, ha akarja, de elhiheti, ha én akarom, tudom a módját, hogy rögtön vissza is adja. Hiszen csak öblítővíz, semmi baja nem lesz tőle.

Mint valamiféle egy tömbből faragott kőoszlop dőlt Paul felé, kissé megbillentve a vödröt. Paul látta, amint bent, a sötét mélységben vízbe fulladt állat módjára, lassan tekereg a rongy; látta a víz tetején a vékony réteg szappanhabot. Egy kicsit viszolygott, de nem tétovázott egy pillanatig sem. Gyorsan ivott, leöblítve a tablettákat, és szájában olyan íz maradt, mint amikor az édesanyja néha szappant kent a fogkeféjére.

Belei összerándultak, és hangosan bőfögött.

– A maga helyében nem hányám ki, Paul. Este kilencig nem kap másikat.

A nő egy pillanatig üres, kifejezéstelen tekintettel meredt rá, de aztán arca kifényesedett. Mosolygott.

– Ugye nem fog többé megharagítani?

– Nem – suttogta Paul. Felbőszíteni a holdat, amely a dagályt szabályozza? Micsoda ötlet! Micsoda *képtelen* ötlet!

– Akkor szeretem magát! – szólt Annie, és arcon csókolta. Aztán kiment, vissza sem nézve. Úgy vitte vödrét, mint izmos parasztasszony a tejes sajtárt, oda sem figyelt rá, csak kissé eltartotta magától, nehogy egy csepp is kifröccsenjen.

Paul hátrahanyatlott ágyában. Szája és toroka eltelt a gipsszel és homokkal keveredett szappan ízével.

*Nem hányom ki... nem hányom ki... nem hányom ki.*

A gondolat kényszerítő ereje lassan fölengedett, és Paul rájött, hogy elálmosodott. Sikerült elég hosszú ideig visszafojtani az ingert, és közben a gyógyszer már hatni kezdett. Paul győzött.

Ezúttal.

## 11

Azt álmodta, hogy valami madár lassan felfalja. Elég borzalmas álmom volt. Aztán dörrenést hallott, és arra gondolt: *Igen, igen, csak rajta! Lőjétek le! Lőjétek le az átkozott jószágot!*

Felébredt, és tudta; hogy csak Annie Wilkes csukta be maga után a hátsó ajtót. Kiment, hogy elvégezze teendőit a ház körül. Hallotta, amint léptei tompán csikorognak a havon. Az ablak előtt ment el; anorákot viselt, a csuklyát is fejére húzta. Leheletének párafelhője szertefoszlott előremozduló arcán. Nem nézett be hozzá; Paul úgy gondolta, az istállóba igyekszik. Meg kell etetnie az állatokat, ki kell takarítani az állásokat, tán még néhány varázsigt is eldarál – Paul nagyon is el tudta képzelni róla. Az ég sötét bíborszínre váltott. Alkonyodott. Fél hat volt, vagy talán már hat óra is.

A dagály még tartott, és Paul újra el tudott volna aludni – igazából akart is –, de úgy érezte; át kell gondolnia ezt a képtelen helyzetet addig, amíg még többé-kevésbé logikusan bír gondolkodni.

Lassan ráeszmélt: a legrosszabb az, hogy valójában nem akar gondolkodni a helyzetén, még olyankor sem, amikor képes lenne rá, holott tudta: csak akkor lábálhat ki a bajból, ha gondolkodik. Tudata mindegyre igyekezett elhessegetni az egészséget, mint a gyerek, amikor ellöki magától az ételt, holott megmondták neki, hogy csak akkor kelhet fel az asztaltól, ha mindent megevett.

Azért nem akart gondolkodni helyzetén, mert *átélni* is épp elég nehéz volt. Nem akart gondolkodni, mert valahányszor megkísérelte, kellemetlen képek tolakodtak a gondolatok közé –

Annie kihagyásos állapotai, a köoszlopot vagy bálványt idéző gondolattársítások, most meg a sárga műanyag vödör, amely úgy pörgött felé, mintha a hold készülne rázuhanni. Ha agya ilyesmiket öröl, azzal nem változtat semmin, sőt rosszabb, mintha egyáltalán nem gondolkodnék; viszont valahányszor gondolatai Annie Wilkesre és saját mostani helyzetére terelődtek, csak ezek a képek bukkantak fel, minden egyebet kiszorítva. Ilyenkor szíve mindjárt eszeveszett sebességgel vert, főképp a félelemtől, de részben a szégyentől is. Látta magát, amint ajkával megérinti a sárga felmosóvödör karimáját, S látta az öblítővízben lebegő rongyot a szappanhártya alatt, mindezt látta, s mégis ivott, egy percig sem tétovázva. Soha senkinek ezt nem fogja elmesélni, feltéve, hogy valaha kijut ebből a kelepcéből, talán még ön maga előtt is letagadná – csak hát érezte, hogy ez már nem fog sikerülni, soha.

És mégis, akármilyen nyomorult volt, mégis élni akart.

*Gondold végig, a szentségedet! Úristen, már úgy elgyávultál, hogy meg se próbálsz?*

Nem – de nem sok hiányzott hozzá.

Fura, dühödöt gondolat ötlött fel benne: *Azért nem tetszik neki az új könyv, mert ostobább, semhogy felfogja, mi a lényege.*

Ez a gondolat nemcsak különös volt, hanem az adott körülmények között lényegtelen is: mit számít, miképpen vélekedik ez a nő a *Száguldó autók*-ról? De azzal, hogy eltűnődött Annie szavain, legalább új ösvény nyílt meg gondolatai előtt, amellet még mindig jobb, ha dühös rá, mintha retteg tőle; így aztán csaknem mohón vágott neki, hogy végigmenjen rajta.

*Túlságosan ostoba? Nem. Túlságosan begyepesedett. Nemcsak arról van szó, hogy nem akar fejlődni, hanem ellenszegül a változtatás pusztá gondolatának is.*

Ez az. Lehetséges, hogy Annie Wilkes örült, de hát az értékítélete vajon annyira más, mint több százezer emberé – kilencven százalékban nőké – országszerte, akik alig győzték kivárni az újabb és újabb ötszáz oldalas folytatásokat a viszontagságos életű lelencházi lányról, akit végül a birodalom egyik főrendje vett nőül? Szó sincs róla. Mind csak Tortúrát akarták, őt és csakis őt. Valahányszor egy-két évre szabadságot adott magának, hogy másféle regényt is írjon – hiszen előbb meggyőződéssel, később reménykedve, végül egyfajta elszánt kétségbeeséssel ez utóbbiakat vélte életműve "komoly" hányadának –, csak úgy áradtak a tiltakozó levelek épp ezektől a nőktől, akik közül sokan így írták alá soraikat: "Az ön első számú rajongója". A levelek hangvétele a fájdalmas értetlenség, a szemrehányás és a nyílt harag között váltakozott. (Pault valamiért mindig az első érintette a legérzékenyebben.) De a mondanivaló mindig azonos maradt: *Nem ezt vártam, nem erre voltam kíváncsi, kérem, térjen vissza Tortúrához. Tudni akarom, hogyan él most Tortúra.* Megírhatná akár *A vulkán alatt*, az *Egy tiszta nő* vagy *A hang és a téboly* modern változatát, nem számítana. Nekik akkor is csak Tortúra kellene, Tortúra és megint csak Tortúra.

*Nehezen követhető... a fiú nem olyan érdekes. És az a sok káromkodós szöveg!*

Ismét felszikkasztott benne a harag. Dühös volt a nőre csökönyös tompaságáért, azért, hogy a szó szoros értelmében elrabolta őt, és itt tartja fogva, s választásra kényszeríti, hogy vagy szutykos vizet iszik a felmosóvödörből, vagy elszenvedi összezúzott lábszára minden kínját – és végül, tetejébe, még olyan arcátlan, hogy *bírál*ni meri a legjobb könyvet, amelyet valaha írt.

– Ostoba liba, azt a ká betűs, seprűnyeles anyádat – mondta ki hangosan, és hirtelen megkönnyebbült, mint aki ismét magára talált, noha tudta, hogy lázadása kicsinyes és szánalmasan értelmetlen: a nő az istállóban volt, ahonnan nem hallhatta őt, a széthasadozott cölöpöket pedig épp jótékonyan ellepte a dagály. És mégis...

Eszébe jutott, ahogyan Annie bejött, és a kapszulákkal zsarolta ki az engedélyt a *Száguldó autók* elolvasásához. Érezte, hogy a szégyen és a megaláztatás forrósága előnti arcát, de ez az érzés most őszinte dühvel keveredett, s a düh kósza szikrából parányi, rejtett lánggá hízott. Még soha senkinek sem mutatta meg egyetlen kéziratát sem, újraolvasás és átgépelés előtt. *Soha.* Még Bryce-nak, az ügynökének sem. Hiszen még csak...

Gondolatmenete egy pillanatra megszakadt. Távolról tehénbögést hallott.

hiszen még csak *másolatot* sem készített, amíg a második változat is meg nem született.

A *Száguldó autók* kézírata, amely most Annie Wilkes birtokában van, valójában az egyetlen példány a kerek világon. Még a jegyzeteit is elégette.

Két év kemény munkája, de Annie Wilkesnek nem tetszik, és Annie Wilkes örült.

*Neki* Tortúra tetszik, ő Tortúrát szereti, nem pedig a mocskos szájú kis digó autótolvajt a Spanyol-Harlemből.

Eszébe jutott, hogy azt gondolta: *Hajtogass papírcsákót a kézirat lapjaiból, ha kedved tar ja, csak... könyörgök...*

Ismét feltámadt benne a harag és a megaláztatás, és válaszképpen megdobbant lábszárában az első tompa lüktetés. Igen. A munka, a munka adta büszkeség, sőt, a munka egész értéke... mindez ködös árnyképsorozattá fakult, valahányszor a fájdalom felerősödött. És ettől, hogy ezt tette vele – hogy ezt *megtehetette*, holott felnőtt élete java részében úgy gondolta, hogy személyiségét legpontosabban az *író* szó fejezi ki –, ettől vált Annie Wilkes szörnyeteggé, akitől Paul mindenáron szabadulni akart. Mert Annie Wilkes valóban bálvány, és ha netán őt magát nem ölné is meg, megölheti azt, ami lényének *legbelső* lényege.

Most a disznó izgatott visítását hallotta. Annie feltételezte, hogy ő megsértődik, holott ellenkezőleg: úgy vélte, a Tortúra név kiválóan illik egy kocához. Visszaemlékezett, ahogy Annie utánozta az állatot: felső ajkát összecsuicsörítette, és felhúzta az orrához, arca mintha lelappadt volna, s egy pillanatig valóban sertésre emlékeztetett: *Kuik! Kuik! Rőf-rőf-rőf!*

Az istállóból idáig ért a hangja:

– *Coca-coca-coca, ne!*

Paul hátradőlt az ágyban, karjával eltakarta szemét, és igyekezett dühét ébren tartani, mert a dühtől bátornak érezte magát. A bátor férfi képes gondolkodni. Csak a gyáva hunyja be a szemét.

Itt egy nő, aki valaha ápolónő volt – ebben nem kételkedett. Vajon még mindig űzi a mesterségét? Nem, hiszen nem jár munkába. Ugyan miért hagyta abba? A válasz kézenfekvőnek tűnt. Nincs ki mind a négy kereke, vagy legalábbis kilazultak a csavarok. S ha ő még a fájdalom ködfátylán át is rájött a titkára, akkor munkatársai szemét sem kerülhette el.

Paul azóta megtudott egyet-mást, amiből megítélhette, mennyire nincsenek helyükön azok a bizonyos kerekek. Kicibált egy embert a kocsi roncsai közül, és nem a rendőrséget vagy a mentőket hívja, hanem elhelyezi a vendégszobájában, infúziós készüléket rögzít a karjához, és teletömi gyógyszerrel, annyira, hogy legalább egy ízben légzési nehézségei lettek, ahogyan a nő szakszerűen nevezte. Paul ittlétét nem árulta el senkinek, s ha eddig hallgatott, akkor hallgatni fog ezután is.

Vajon ugyanígy viselkedett volna akkor is, ha a kocsi alatt holmi Joe Blow-re lel, Kokomo városából? Paul úgy vélte, semmiképpen. Őt azért tartotta magánál, mert Paul Sheldonnak hívják, Annie pedig...

– Az én első számú rajongóm – mormolta Paul, és ismét eltakarta a szemét. A sötétségből szörnyű emlék bontakozott ki. Egyszer a mamája elvitte a bostoni állatkertbe, és ő hosszasan nézett egy hatalmas madarat, amelynek gyönyörű tollazata volt. Piros, bíborszín és királykék – soha még ilyen szépet nem látott. De nem látott ilyen szomorú szempárt sem. Megkérdezte a mamáját, honnan való a madár, és mikor megtudta, hogy *Afrikából*, megértette: ennek a madárnak itt kell meghalnia a ketrecben, mert messzire sodródott onnan, ahová a Jóisten szánta. Sírva fakadt, a mamája vett neki egy tölcsér fagylaltot, erre elcsitult, de később ismét eszébe jutott az egész, és ismét rákezdte, mire a mamája hazavitte, s útban haza, Lynn felé, a trolin korholta, hogy bögömasina és anyámasszony katonája.

A madár tolla. A madár *szeme*.

Lábában egyre szaporábban követték egymást a fájdalom lüktetései.

*Nem. Nem, nem.*

Szorosabban nyomta szeméhez könyökhajlatát. Az istállóból időnként tompa puffanásokat hallott. Forrásukat persze nem tudta kitalálni, de lelki szemével

*(csak a LELKÉRE gondoltam, az ALKOTÓI KÉPESSÉGÉRE, nehogy másra gondoljon)*

látta, amint a nő csizmája sarkával szénabálákat rúg le a padlásról, s azok puffannak nagyokat az istálló földjén.

*Afrika. A madár Afrikából jött. És ezért...*

Ekkor gondolataiba éles késként hasított bele a nő izgatott, szinte sivító hangja: *Azt hiszi, hogy amikor Denverben odaültettek a padra...*

A pad. A vádlottak padja. Amikor Annie Wilkest Denverben a vádlottak padjára ültették...

*Esküszik, hogy az igazat, a teljes igazat és csakis az igazat vallja?*

*("Nem tudom, honnan veszi ez a fiú.")*

*De én tudom.*

*("MINDIG ilyesmiket irkál.")*

*Neve?*

*("Az én családomban senkinek nem volt ilyen fantáziája, mint neki.")*

*Annie Wilkes.*

*(Csuda élénk a fantáziája!)*

*A nevem Annie Wilkes.*

Szerette volna kényszeríteni a nőt, hogy folytassa; de a nő csak hallgatott. – Beszélj már – motyogta, karjával elfedve szemét. Így tudott a legjobban gondolkodni, így működött legélénkebben a *fantáziája*. Anyja, mikor a sövény fölött Mrs. Mulvaneyval beszélgetett, szívesen ismételte, micsoda bámulatos fantáziája van az ő fiának, mennyire élénk, milyen pompás kis történeteket írogat (ilyenkor bezzeg nem szidta, se bögőmasinának, se anyámasszony katonájának). – Szólalj meg már, beszélj, beszélj!

Látta maga előtt a denveri bírósági termet, látta Annie Wilkest a vádlottak padján, ezúttal nem farmernadrágban, hanem színehagyott vöröses-fekete ruhában, borzalmas kalapban. Látta, hogy a terem zsúfolva van hallgatósággal, hogy a bíró kopasz és szemüveges, és a bajusza ősz. Az ősz bajusz alatt anya, jegy. A bajusz majdnem eltakarta, de azért a csücske kilátszik.

*Annie Wilkes.*

*("Már hároméves korában olvasott! Képzeld!")*

*Az... izé... az első számú rajongó szellemében...*

*("Mindig csak irkál, folyton kitalál mindenfélét.")*

*Még le kell öblíteni...*

*("Afrikából. Ez a madár Afrikából jött...")*

– Beszélj végre – suttogta, de nem jutott előbbre. A törvényszolga megkérdezte a nevét, a vádlott pedig újra és újra csak azt ismételte, hogy Annie Wilkes a neve, de többet nem mondott; csak ült ott, vészjóslóan tömör testével kiszorítva a levegőt, és hajtogatta a nevét, de mást egy szót sem.

S míg fantáziáját latba vetve, csak törte a fejét, miért is állíthatták Denverben bíróság elé az exápolónót, akinek most ő a foglya, Paul lassan elszenderedett.

## 12

Kórteremben feküdt. Akkora megkönnyebbülés hullámozott át rajta, hogy csaknem elsírta magát. Valami történt, míg aludt, jött valaki, vagy tán Annie mégis meggondolta magát, talán megesett a szíve rajta. Mindegy. Fő, hogy még a szörny házában aludt el, de már a kórházban ébredt.

Vajon miért rakták ilyen hosszú kórterembe? Akkora, mint egy reptéri hangár! Egyforma ágyakban csupa férfi feküdt, az ágyak mellett egyforma infúziós állványokról egyforma tápoldatos üvegek lógtak. Paul felült, és akkor látta, hogy a férfiak maguk is egyformák, sőt azonosak – mégpedig *ővele magával*. Aztán távolról meghallotta az óra ütését, és megértette, hogy az álom falán túl ütött. Mert csak álmodik. És a megkönnyebbülést felváltotta a szomorúság.

A hatalmas kórterem túlsó végében ekkor kinyílt az ajtó, és Annie Wilkes lépett be, ezúttal hosszú, kötényes ruhát viselt, a fején főkötő; szakasztott úgy volt öltözve, mint Tortúra Virgo a *Tortúra szerelmé*-ben. Karján fonott kosár, tartalmát törülköző fedte. Paul figyelte, ahogy Annie visszahajtja a törülközőt, benyúl a kosárba, majd a tartalmából a hozzá legközelebb alvó Paul Sheldon arcába vág egy marékra valót. Paul látta, mi az: homok. Annie Wilkes azt játssza, hogy ő Tortúra Virgo, aki azt játssza, hogy ő a mesebeli homokhintő álom-manó. Azaz: álom-asszony.

Ekkor észrevette, hogy az első számú Paul Sheldon arca kísértetiesen elsápad a rászórt homoktól, és a félelem kiröpítette álmából. Ott volt ismét a hálószobában, ahol Annie Wilkes állt az ágya

mellett, kezében a *Tortúra gyermeke* vaskos kartonkötésű kiadásával. Könyvjelzője elárulta, hogy a háromnegyedét már elolvasta.

- Hallottam, hogy nyöszörög – mondta.
- Rosszat álmodtam.
- Miről?

Kimondta az első hazugságot, ami az eszébe ötlött:

- Afrikáról.

## 13

Reggel későn jött be, hamuszín arccal. Paul szunyókált, de azonnal felriadt, és egy lökéssel a könyökére támaszkodott.

- Miss Wilkes? Annie? Csak nincs valami...
- De van.

*Úristen, szívrohama volt*, gondolta, és pillanatnyi riadalmát azonnal felváltotta az öröm. *Legyen csak szívrohama! Minél súlyosabb! Vesse szét azt a rohadt mellkasát! Ujjongó boldogsággal kúszna a telefonig, bárhogy fáj na is. Ha kell, akár üvegcserepeken is elkúszna odáig.*

És *valóban* szívroham volt – csak nem olyan, amelyet Paul kívánt neki.

A nő odalépett hozzá, nem támolyogva, inkább dülöngélve, mint a matróz, aki hosszú tengeri út után végre szilárd talajra lép.

– De hát csak... – Szeretett volna elhúzódni előle, de nem tudta, hová. Mögötte csak a fejtámla volt és amögött a fal.

– *De mennyire hogy van!* – A nő az ágyhoz ért, nekiütközött, megingott, és hajsál híján rázuhant Paulra. Azután csak állt ott, lenézett rá pergamenfehér arccal, nyakán megfeszültek az inak, homloka közepén lüktetett egy ér. Keze elernyed, aztán ökölbe szorult, tömören, sziklaszilárdan, majd egy kattanással ismét kinyílt.

– Maga... maga gazember! *Csufipofa!*

– De hát mi... nem értem... – De hirtelen megértette, és úgy érezte, mintha teste úgy középtájon kilyukadna, aztán teljesen megsemmisülne. Eszébe jutott, hol volt az este a könyvjelző: már a könyv háromnegyedénél. Azóta tehát kiolvasta. Most már mindent tud. Tudja, hogy végül is kiderült: nem Tortúra volt meddő, hanem *Ian*. Vajon szájtátva, tágra meredt szemmel ült-e Paul számára ismeretlen nappalijában, míg Tortúra végre megtudta az igazságot, döntött, és beosont Geoffreyhez? Vajon könnyezett-e, amikor kiderült, hogy Tortúra és Geoffrey korántsem titkos szerelmi viszonyt akar folytatni a mindkettőjüknek oly kedves férfi háta mögött, hanem őt akarták megajándékozni a legbecsessebbel, amit csak adhattak: egy gyermekkel; akit Ian a magáénak hisz? És áhítat fogta el, vajon midőn Tortúra közölte Iannel, hogy gyermeket vár, Ian pedig magához szorította hitvesét, és könnyek között suttozta újra meg újra: "Ó, én drágám, én kedvesem!""? E néhány másodperc alatt Paul biztos volt benne, hogy mindez pontosan így történt. De ahelyett, hogy illendő és logikus módon lelkesült búbánattal zokogott volna, amiért Tortúra csak élete árán adhatott életet a fiúcskának, akit Ian és Geoffrey minden valószínűség szerint közösen fognak felnevelni – őrzöngő düh lett úrrá rajta.

– *Nem halhat meg!* – visította Annie Wilkes. Keze gyorsuló ütemben nyílt szét és zárult ökölbe.

– *Tortúra Virgo NEM HALHAT MEG!*

– De Annie, Annie, kérem...

Az asztalon vizeskancsó állt. A nő felkapta, és Paul felé lódította. Hideg víz fröccsent az arcába. Bal füle mellett jégkocka találta el, aztán a párnán leszánkázva a vállgödrébe csúszott. Lelki szemével

*("csuda élénk a fantáziája")*

látta, amint a nő lecsap arcára a kancsóval, s látta önmagát, ahogy betört koponyával, súlyos agyvérzéstől leterítve haldoklik egy jeges víztócsa kellős közepén. Karja libabőrös lett.

Mert ahhoz, hogy a nő erre készül, nem fért semmi kétség.

Végül a legutolsó pillanatban elfordult, és inkább az ajtóhoz vágta a kancsót, amely ugyanúgy összetört, mint a minap a levesestányér.

Aztán ismét Paulhoz fordult. Keze fejével kisimította haját arcából, melynek fehérségében most két kemény kis vörös folt virított.

– Csufipofa! – lihegte. – Hogy tehetett ilyet?

Paul megszólalt. Gyorsan beszélt, sürgetően, villogó szemét Annie arcára tapasztva. Ebben a pillanatban határozottan tudta: élete függhet attól, mit tud mondani a következő húsz másodpercben.

– Annie, 1871-ben a nők gyakran belehaltak a szülésbe. Tortúra feláldozta az életét a férjéért, a legjobb barátjáért és a gyermekéért. *Szelleme* örök időkre...

– Engem nem a *szelleme* érdekel! – sivította a nő, s úgy rázta Paul felé karmokba görbült ujjait, mintha a szemét akarná kitépni. – *Én őt magát* akarom! De maga *megölte! Meggyilkolta* őt! – Két keze ismét ökölbe rándult, s mint két dugattyú csapott le Paul fejétől jobbra-balra, mélyen a párnába süppedve. Pault úgy dobta fel a mozdulat szele, akár egy rongybabát. Lábába belenyilallt a fájdalom. Hangosan felkiáltott.

– *Nem én öltem meg!* – üvöltötte.

A nő megdermedt, és a már ismert sötét, összeszűkül pillantással meredt rá – Paul ismét a szakadékkal nézett szembe.

– Hát *persze* hogy nem! – mondta keserű gúnnyal. – Vajon ki volt akkor a tettes, ha nem Paul Sheldon?

– Senki – felelte Paul, valamivel higgadtabban. – Egyszerűen meghalt.

Tudta, hogy végül is ez az igazság. Ha Tortúra Virgo élő személy lett volna, bizony meglehet, hogy most a rendőrség – ahogy finoman mondani szokás – "igénybe venné segítségét a nyomozáshoz". Hiszen megvolt az indíték: gyűlölte a hölgyet. A harmadik kötet óta gyűlölte. Négy évvel ezelőtt, április elsejére saját zsebéből nyomtatott egy könyvecskét, és szétküldte egy tucat közeli ismerősének. Ez volt a címe: *Hogyan mulat Tortúra?* S lapjain Tortúra fölöttébb derűs vidéki hétvégét szerzett magának oly módon, hogy meghágtá Morcost, Ian ír szerterét. Igen, szívesen meggyilkolta volna – de nem tette. A végén, bármennyire megvetette is az idő múlásával hősnőjét, halála némiképp őt is meglepte. Egészen Tortúra elcsépelte viszontagságainak legvégéig megpróbált hű maradni önmagához és ahhoz az elvhez, hogy a művészetnek, ha bágyadtan is, de az életet kell utánoznia, márpedig Tortúra halála merőben váratlan volt. Ezen a tényen alkotójának mégoly felszabadult fickándozása sem változtatott.

– Hazudik – suttogta Annie. – Azt hittem, maga *jó* ember, de ez nem igaz. Ronda, hazug csufipofa, semmi egyéb.

– Tortúra békésen jobblétre szenderült, ennyi az egész. Néha előfordul az ilyesmi. Úgy történt, mint az életben, mikor valaki egyszerűen...

Annie feldöntötte az éjjeliszekrényt. A sekély fiók kifordult belőle, Paul karórájával és aprópénzével egyetemben. Paul még azt sem tudta, hogy a fiókban vannak. Ismét hátrálni próbált.

– Maga azt hiszi, most léptem le a falvédőről – mondta a nő, és fogsora csupaszon vicsorgott felhúzott ajkai között. – Amikor még dolgoztam, tucatjával láttam meghalni embereket, *százával*, ha jól meggondolom. Néha üvöltözve múlnak ki, néha meg csak úgy álmukban jobblétre szenderülnek, úgy, ahogy mondta. Ez így igaz.

*Csakhogy a regényekben nem szokás egyszerűen jobblétre szenderülni Az embert az Úristen szólítja magához, akkor; amikor jónak látja, a regények alakjainak pedig az író az istene, ő alkotta őket, pontosan úgy, mint bennünket az Isten: Hát az Istent senki se kaphatja el és nem vonhatja felelősségre, rendben van. De ami Tortúrát illeti, egyet mondhatok magának, maga csufipofa, mégpedig azt, hogy az Istennek most történetesen eltört mind a két lába, és véletlenül éppen az én házamban van, és az én kosztomat eszi... és...*

Ebben a pillanatban Annie tudata ismét kikapcsolt. Lankadtan lecsüngő karral kiegyenesedett, és a falra meredt, oda, ahol egy régi fénykép lógott a párizsi Diadalívről. Csak állt ott, Paul pedig feküdt az ágyban, füle mellett a párnán kerek mélyedések, és nézte a nőt. Hallotta, ahogy a kancsóból kiömlött víz csöpög a padlóra, és rádöbrent, hogy képes lenne gyilkolni. Ez a kérdés időnként azelőtt is megfordult agyában, persze merőben elméleti síkon, de most valóssá vált, és



tudta rá a választ is. Ha a nő nem vágja oda a kancsót, ő maga csapta volna a földhöz, és aztán addig, amíg Annie olyan élettelenül áll ott, mint egy esernyőtartó, megpróbált volna egy üvegcserepet lenyomni a torkán.

Lepillantott a fiókból kihullott holmira, de csak az aprópénz volt ott, fésű, töltőtoll meg az órája. A tárca hiányzott, s ami fontosabb, eltűnt a svájci katonai kése is.

Annie apránként összeszedte magát, és legalább a dühe elszállt. Szomorúan nézett le Paulra.

– Azt hiszem, okosabb, ha most elmegyek. Jobb, ha egy ideig nem látom magát. Talán nem volna... célszerű.

– Elmegy? De hová? – Nem fontos. Valahová, megvan a helyem. Ha itt maradok, még valami ostobaságot követnék el. Gondolkodnom kell. Isten vele, Paul. És átvonult a helyiségen.

– Visszajön, mire be kell vennem a gyógyszert? – kérdezte Paul riadtan.

A nő megragadta a kilincset, és válasz nélkül becsukta maga után az ajtót. Paul most hallott először kulcscsikorgást.

Aztán hallotta, hogy a nő léptei távolodnak az előszobában; összerezzent, amikor dühös kiáltást hallott – a szavakat nem értette –, valami leesett és összetört. Aztán ajtó csapódott, felbőgött, majd beindult egy motor, és gumikerék csikorgott halkán, jellegzetesen a keményre fagyott havon. A motor zaja lassan távolodott, előbb mozgássá, majd zümmögéssé halkult, s végül elnémult.

Paul egyedül maradt.

Egyedül Annie Wilkes házában, bezárva ebbe a szobába. Bezárva ebbe az ágyba. A távolság az ágy és Denver között akkora volt... nos, akkora, mint a bostoni állatkert és Afrika között.

Feküdt az ágyban, és nézte a mennyezetet; toroka kiszáradt; és hevesen vert a szíve.

Egy idő múltán a nappaliban delet ütött az óra, és a dagály visszavonulóban volt.

## 14

Ötvenegy óra.

Azt, hogy mérni tudta az időt, Flair Fine-Liner tollának köszönhette, mely a baleset idején zsebében volt. Nagy nehezen lenyúlt érte, és megkaparintotta. Valahányszor ütött az óra, jelet rajzolt a karjára: négy függőleges vonalat és ötödiknek, lezárásul, átlósan áthúzta őket. Mire a nő visszatért, tíz ilyen, öt-öt vonásból álló csoport sorakozott a karján, és még egy magányos vonás ráadásnak. A kis csoportok eleinte rendezettek voltak, de azután, ahogy keze remegni kezdett, a vonalak szaggatottá, egyenetlenekké váltak. Mégis úgy gondolta, egyetlen órát sem szalasztott el. Időnként elbóbiskolt ugyan, de soha nem aludt el igazán, s a csendülések minden kerek órában felriasztották.

Egy idő után éhséget és szomjúságot érzett, meg a fájdalomon keresztül is. Valamiképpen az egész lóversenyre emlékeztetett. Előbb Kín Herceg vágatott magányosan az élen, Nagy Flamó vagy ezer méterre lemaradt, Innék Már meg szinte elveszett a porfelhőben. Aztán, az Annie távozását követő nap hajnalán, Nagy Flamó igencsak felzárkózott Kín Herceg mellé, kis híján leszorította az élről.

Az éjszaka nagy részében Paul hol szunyókált, hol felriadt, hideg verítékben fürödve, és biztos volt benne, hogy halálán van. Egy idő múltán már *remélte* is, hogy halálán van. Minden árat kész volt megfizetni, csak szabaduljon. Soha nem is gyanította, milyen iszonyú lehet a fájdalom. A cölöpök nőttön-nöttek. Már látta a rájuk tapadt kagylókat, és a hasadékokban petyhüdtlen heverő, vízbe fulladt élőlényeket fedezett fel. Milyen szerencsések! Ők már túl vannak a fájdalomon. Három óra körül rohamszerűen és teljesen értelmetlenül ordítani kezdett, aztán abbahagyta.

A második nap delén – a huszonnegyedik órában – rájött, hogy bármennyire hasogatja is a kín lábszárát és medencéjét, valami más is gyötri. Elvonási tünetek léptek fel. Ezt a lovat kissé kacifántosan A Fű Bosszújának keresztelhetné volna. Bizony, a kapszuláknak többfajta szükségletet kellett volna kielégíteniük.

Arra gondolt, megpróbál felkelni az ágyból, de látta magát, amint tompán puffanva elesik, és fájdalma a csillagokig szökik. Ettől újra meg újra visszarettent. Nagyon is el tudta képzelni,

*("Csuda élénk a fantáziája!")*

milyen érzés lenne. Talán ennek ellenére is megkísérli, de a nő rázárta az ajtót. Mi mást tehetne, mint hogy csiga módjára elmászik odáig, és azután csak hever a küszöb előtt?

Kétségbeesésében most első ízben visszahajtotta a takarót, minden alap nélkül reménykedve, hogy talán mégsem olyan nagy a baj, mint azt a takarón át kirajzolódó formákból sejthette. Nem *olyan* nagy volt – sokkal nagyobb. Iszonyodva meredt arra, amivé térden alul vált. Magában hallotta Ronald Reagan üvöltését a *Királyi sor* című filmből: *"Hová lett a többi testrészem?"*

Neki megvolt valamennyi testrésze, és talán még meg is úszhatja az egészet; igaz, a kilátások egyre borúsabbak voltak, de azért úgy gondolta, elvben még összeszedheti magát, bár könnyen lehet, hogy járni soha többé nem fog, legalábbis addig, amíg mindkét lábszárát újra el nem törik, talán több helyen is, utána pedig össze nem szegecselik; aztán meg további irgalmatlan kezelésekre lesz szükség, megannyi pokolian fájdalmas és megalázó eljárásra.

Annie is rögzítette a lábát, ezt természetesen tudta, hiszen érezte merev, rugalmatlan formájukat, de mostanáig nem tudta, pontosan mit művelt vele. Két alsó lábszárát vékony acélrudak vették körül; mintha darabokra fűrészelt alumínium mankókból lettek volna. A rudakat gondosan ragtapasszal tekerték körül, miáltal Paul térden alul némiképp a sírjában frissen fellelt Imhotepre emlékeztetett. Maga a lábszár térdig furcsán kanyargott, helyenként kiállt, másutt bemélyedt. Bal térde, ahol lüktető gyújtópontba gyülekezett a fájdalom, mintha megszűnt volna létezni. Megvolt a lábikrája, és feljebb a combja is, de középen, a kettő között, valami sötömbre emlékeztető undorító csomó meredezett. Felső lábszára csúnyán megdagadt, és mintha kifelé görbült volna. Combján, ágyékán, még hímveszőjén is már halványuló kék foltok tarkállottak.

Eddig úgy gondolta, alsó lábszára alighanem eltört. Most kiderült, hogy tévedett. Alsó lábszára valósággal *szétmállott*.

Sírva, nyöszörögve húzta fel a takarót. Dehogyan gurul ő ki az ágyból. Jobb, ha ott marad, ott várja a halált, jobb, ha megbékél mostani fájdalmával, bármily szörnyű is, míg majd végleg elmúlik minden fájdalom.

A második napon négy óra körül mozgásba lendült Innék Már. Paul régóta érezte, hogy szája és torka kiszáradt, de az érzés most fokozódott. Nyelve mintha megnyúlt, megvastagodott volna. Fájdalmat okozott a nyelés. Mind többet gondolt a kancsó vízre, amit a nő az ajtóhoz vágott.

Elszunnyadt, felébredt, ismét elszunnyadt.

A nap véget ért. Leszállt az éjszaka.

Vizelnie kellett. Rátette hímveszőjére a takaró huzatát, hogy valamilyen durva szűrőhöz jusson, és azon át vizelt bele csészévé formált, reszkető kezébe. Amit sikerült felfognia, azt megitta, a maradékot pedig lenyalogatta nedves tenyeréről; közben igyekezett meggyőzni magát, hogy csupán visszajuttatja a folyadékot az anyagcsere körforgásába. Úgy gondolta, erről se fog beszámolni másoknak, ha ugyan megéri, hogy bármiről is beszámolhasson.

Lassan hatalmába kerítette a meggyőződés, hogy Annie meghalt. Alapvetően kiegyensúlyozatlan személy volt, és az ilyenek gyakran végeznek magukkal. Már látta,

*("Csuda élénk a fantáziája!")*

amint az öreg Bessie-vel félrehúzódik az út szélére, kiszed az ülés alól egy 44-est, csövét a szájába veszi és elsüti. *"Ha Tortúra meghalt, én se akarok tovább élni. Isten veled, gonosz világ!"* – kiáltotta Annie könnyektől fuldokolva, és meghúzta a ravaszt.

Paul vihogott, aztán nyöszörgött, aztán üvöltött. A szél együtt üvöltött vele – de más nem figyelt fel rá.

Vagy valami baleset érte? Elképzelhető? De még mennyire, barátom! És már látta is, amint a nő ádáz komorsággal vezet, a kocsit felgyorsul, és egyszer csak

*("Az én családban senkinek nem volt ilyen fantáziája!...")*

megint beáll a tudatvesztéses állapot, és a kocsit letér az útról, gurul, gurul lefelé, odacsapódik valamihez, aztán tűzgolyóvá robban, és Annie úgy hal meg, hogy még csak tudatában sincs...

Ha Annie halott, akkor ő is meghal idebenn, mint patkány az üres csapdában.

Egyre azt várta, hogy majd elveszíti eszméletét, és így megkönnyebbül, de eszmélete csökönyösen ragaszkodott hozzá. Ehelyett eljött a harmincadik, majd a negyvenedik óra, és akkor

Kín Herceg és Innék Már egyetlen lóvá olvadt össze (Nagy Flamó rég lemaradt valahol a porban), és ő már csak úgy érezte magát, mint egy metszetnyi eleven szövet a mikroszkóp üveglapján vagy kukac a horgon – vagy bármi egyéb, ami csak vergődik-tekereg, és már csupán a halált várja.

## 15

Mikor Annie belépett, Paul azt hitte, csak álmodja, de aztán a valóság – vagy pusztán a nyers életöszön – felülkerekedett, és ő nyöszörögve, szaggatottan rákezdt esengeni, rimánkodni, hangja mintha a valószerűtlenség egyre mélyülő kútjából törne fel. Egyvalamit látott világosan: azt, hogy a nő sötétkék ruhát és virágdíszes kalapot visel ilyenek képzelte el az öltözékét a vádlottak padján, akkor, Denverben.

Arca kipirult, szeméből szikrázott az elevenség. Ennél közelebb Annie Wilkes egész életében nem járhatott a szépséghez, és később, ha Paul megpróbálta felidézni magában a jelenetet, mindig csak a nő kipirult arcát és virágos kalapját látta maga előtt. Ép elméjének és ítélőképességének utolsó maradványait összeszedve a hajdan oly racionálisan gondolkodó Paul Sheldonnak akkor az jutott eszébe: *Úgy fest, mint egy özvegyasszony, akit tíz száraz év után végre megdugtak.*

A nő kezében egy pohár víz volt – nagy pohár víz. – Fogja – szólt, majd a kinti levegőtől még hűvös kezét Paul tarkójára tette, és fölsegítette, hogy fuldoklás nélkül ihasson. Paul gyors egymásutánban hármat kortyolt, s kiszikkadt nyelvén boldogan tágultak a pólusok a víz okozta gyönyörűségtől. Néhány csepp végigcsurgott az állán le a trikójára. Aztán Annie elvette a poharat.

Paul remegő kezét kinyújtva nyüszített a víz után.

– Nem, Paul – mondta a nő. – Most nem. Csak apránként szabad, különben hányni fog.

Egy idő múltán visszaadta a poharat, és két további kortyot engedélyezett.

– A gyógyszert – nyögte Paul, és közben köhögött. Próbálta szívni az ajkát, majd végignyalta, és aztán a nyelvét szívta. Homályosan felrémlt, ahogy a saját vizeletét itta; milyen sós volt, milyen forró. – A kapszulákat... nagyon fáj... kérem, Annie, az isten szerelmére, segítsen, *annyira fáj...*

– Tudom, hogy fáj, de először meg kell hallgatnia – mondta a nő, és megint anyai szigorral nézett rá. – El kellett mennem, hogy gondolkodjam. Gondolkodtam is, és remélem, helyes eredményre jutottam. Nem voltam egészen biztos a dolgomban; néha zavarosak a gondolataim, magam is tudom. Nem is tiltakozom ellene. Ezért is faggattak sokszor hiába, nem emlékeztem, hol is voltam ekkor meg akkor. Ezért hát imádkoztam. Mert tudja, Isten *él*, és meghallgatja az imát. Mindig meghallgatja. Ebben bízhat az ember. Szóval imádkoztam, és arra kértem a Jóistent: tegye, hogy mire hazaérek, Paul Sheldon már ne legyen életben. De Isten így válaszolt: "Ezt a kérést nem teljesítem. Hiszen egyszer már megkíméltem az életét, hogy te a helyes útra irányozzad."

Így mondta: "irányozzad", de Paul alig figyelt oda; szeme a vizespohárra tapadt. A nő ismét engedélyezett neki három korttyal. Úgy lefetyelt, mint egy ló, büfögött is utána, majd felüvöltött, mert rángógörccs futott végig testén.

Annie mindvégig nyájas tekintettel figyelte.

– Megkapja a gyógyszerét, és megszabadul a fájdalomtól – jelentette ki –, de előbb még valamit el kell végeznie. Mindjárt visszajövök. Felállt és az ajtóhoz indult.

– *Ne!* – sivitotta Paul.

A nő rá se hederített. Ő pedig feküdt az ágyban, a kín gubójába zárva, s hiába próbálta visszafojtani a jajgatást, nem sikerült.

## 16

Azt hitte, lázálom csupán, mert ép elmével felfoghatatlan volt a látvány: Annie, visszatérve, kerti grillsütőt tolt maga előtt.

– Iszonyúan szenvedek, Annie. – Paul arcán patakzottak a könnyek.

– Tudom, kedvesem. – Azzal arcon csókolta, leheletszerű gyengédséggel. – Nemsokára...

Azzal ismét kiment, ő pedig bambán meredt a grillsütőre, nyári kerti étkezések kellékére, amely most itt állt a szobájában, könyörtelen bálványok vagy áldozatok képét idézve.

És Annie valóban áldozatra készült. Mikor visszatért, kezében a *Száguldó autók* kéziratát tartotta, kétévi munka egyetlen létező termékét. A másik kezében egy doboz Diamond Blue Tips gyufa volt.

## 17

– Nem – szólt Paul, sírva és remegve. Egyetlen gondolat gyötörte, úgy marta, mint a sav: nem egészen száz dollárért Boulderben fénymásolatot csináltathatott volna a kéziratról. Sokan intették már – Bryce, mindkét exfelesége, de még a mamája is –, hogy örültség, a mit csinál, tenne félre legalább egyetlen másolatot; elvégre a Boulderado vagy a New York-i lakása akár le is éghet, jöhet tornádó, árvíz vagy bármi más természeti csapás. Ő azonban minden józan indok nélkül nemet mondott; egyszerűen úgy érezte, másolatot csináltatni balszerencsét hoz.

Hát most megkapta a balszerencsét meg a természeti csapást egy csomagban, az Annie nevű hurrikánnal. A nőnek együgyűségében nyilvánvalóan eszébe sem jutott, hogy létezhet valahol még egy példány a *Száguldó autók*-ról, és ha Paul hallgatott volna másokra, ha beruházza azt a tetves száz dollárt...

– De bizony – felelte Annie, s odanyújtotta a gyufát. A kézirat – hófehér, Hammermill Bond papíron, legfelül a címdallal – ott hevert az ölében. Arca még mindig derűs nyugalmat tükrözött.

– Nem – ismételte Paul, s elfordította égő arcát.

– De igen. Mocskos írás. Amellett még csak nem is jó.

– Maga akkor se ismerné fel, mi a jó, ha odasétálna magához, és leharapná az orrát! – üvöltötte Paul, immár semmit sem bánva.

Annie barátságosan felnevetett; rosszkedvét, úgy látszik, egy időre szabadságolta. Persze, ismerve Annie Wilkest – gondolta Paul –, bármelyik percben visszatérhet a kis bőröndjével: *Na, hát mi újság azóta? Látod, nem bírtam ki nélküled!*

– Először is – jelentette ki Annie –, a jó *soha* nem harapná le az orrom. Ilyesmit legföljebb a rossz tehet. Másodszor is, *tudom* én pontosan, mi a jó, csak kerüljön a szemem elé. *Maga*, Paul, például igenis jó. Csak egy kis segítségre van szüksége. Fogja szépen azt a gyufát.

Paul mereven ingatta fejét jobbra-balra. – Nem.

– De igen.

– Nem!

– De igen.

– *Nem, az isten verje meg!*

– Káromolhat nyugodtan, ahogy csak tetszik. Ismerem a lemezt.

– Akkor se teszem meg – és lehunyta a szemét. Mikor kinyitotta, Annie téglalakú kartondobozkát nyújtott felé. Tetején élénk kék betűkkel állt a felirat: NOVRIL. A márkanév alatt közvetlenül piros betűk hirdették: MINTA. CSAK ORVOSI FELHASZNÁLÁSRA. S belül, átlátszó, hólyagos csomagolásban négy kapszula. Paul odakapott, de a nő elhúzta előle a dobozt.

– Majd ha elégette – szólt –, akkor megkapja a kapszulákat – mégpedig, úgy gondoltam, mind a négyet –, és mindjárt elmúlik a fájdalma. Ismét megjön a kedve, és ha majd szépen összeszedte magát, tiszta ágyat is húzok, mert látom, levizelte, és már biztosan nagyon kényelmetlen lehet. Sőt, magára is adok tiszta holmit. Addigra majd az étvágya is megjön, és kaphat egy kis levest, meg talán száraz pirítóst is. De amíg el nem égeti, Paul, addig, nagyon sajnálom, de semmit sem tehetek.

Paul nyelvén már készült a válasz: *Igen! Úgy lesz, ahogy akarja!*, s ezért inkább beleharapott. Ismét messzebb gurult a nőtől – messzebb a kísértő, tébolyító kartondoboztól, a rombusz formájú hólyagos rekeszekben áttetsző fehér kapszuláktól.

– Maga a megtestesült ördög – mondta.

Ismét dührohamot várt, de helyette ismét elnéző nevetés csendült fel, valami szomorkás mindentudással bélelve.

– Jó, jó, tudom én! Minden gyerek ezt gondolja, mikor a mama benyit a konyhába, és rajtakapja, hogy a mosogató alól elcsente a folyékony szappant, és azzal játszik. A gyerek persze nem így fogalmaz, mert nem olyan művelt, mint maga. Legföljebb azt mondja: "Jaj, anyu, de undok vagy!"

Félresimította Paul haját izzadt homlokából. Ujjjaival végigcirógatta arcát és nyakát; majd mielőtt kezét elhúzta volna, futólag, együttértőn, a vállát is megszorította.

– Bizony fáj az egy anyának, ha a gyereke undoknak nevezi vagy sír, amiért elvette tőle a játékát, úgy; ahogy most maga is sír. De az anya tudja, hogy neki van igaza, és ezért teszi a kötelességét. Mint ahogyan most én is azt teszem.

Három rövid, tompa koppanás – Annie ujsa bütykével a kéziratot böködte. Százkilencvenezer szó és öt élet, ami a valamikori életerős, fájdalmat nem ismerő Paul Sheldonnak mélységesen fontos volt. Százkilencvenezer szó és öt élet, amelyet percről percre nélkülözhetőbbnek érzett.

A kapszulák. A kapszulák. Meg kell kapnia azokat az átkozott kapszulákat. Az öt élet csak árnyék volt, a kapszula nem. A kapszula maga a valóság.

– Nos, Paul?

– *Nem!* – zokogta.

A kapszulák halkán megcsörrentek hólyagos burkaikban. Csend – aztán az egymáshoz verődő gyufaszálak zöreje a dobozban.

– Nos, Paul?

– *Nem!*

– Én várok, Paul!

*Ó, az isten szerelmére, kinek játszod itt azt a seggfej-Hornblower-kapitány-a-hajóhídon számot, ki a fenének akarsz imponálni? Azt hiszed, ez valami film vagy tévéjáték, és a közönség méltányolja a bátorságodat? Két lehetőség van: engedelmeskedsz neki, vagy kitartasz. Ha kitartasz, meghalsz, és akkor így is, úgy is elégeti a kéziratot. Szóval hogyan döntesz? Fekszel itt, és szenvedsz egy könyvért, amiből feleannyi példány fogyna, mint akár a legkevésbé sikeres Tortúra-könyvedből, és amelyet Peter Prescott a legválasztékosabb udvarias megvetésével szarna le a Newsweek című mérvadó irodalmi orákulum hasábjain? Ugyan, térj már észhez! Még Galilei is visszavonta tanait, amikor látta, hogy a pofák komolyan gondolják a dolgot!*

– Nos, Paul? Én várok. Akár egész nap is várhatok. Bár az a gyanúm, hogy rövidesen kómába eshet, sőt szerintem félig-meddig máris bekómált, nekem pedig elhiheti, láttam eleget...

Hangja tompa zümmögéssé enyészett.

*Igen! Adja ide a gyufát! Vagy adhat akár egy hegesztőpisztolyt is! Adjon egy harci helikoptert egy rakomány napalmmal! Egy taktikai atombombát is rádobok, ha ez a szíved vágya, te rohadt boszorkány!*

Így beszélt a megalkuvó, az, aki mindenáron élni akart. De Paul másik énje valóban félig kómás állapotban, jajveszékelve hanyatlott a sötétségbe: *Százkilencvenezer szó! Öt élet! Két év munkája!* És a lényeg, az egész igazi értelme: *Az igazság! Benne van mindaz, amit a KIBASZOTT IGAZSÁGRÓL egyáltalán tudsz!*

Annie felállt; a rugók ismét megnyikordultak.

– Így is jó. Meg kell mondanom, maga nagyon makacs kisfiú. De mégse ülhetek egész éjjel az ágya mellett, akármilyen szívesen tenném is! Elvégre majdnem egy órát vezettem, úgy siettem haza. Majd később még bekukkantok, hátha akkorra...

– Égesse el *maga!* – ordított rá Paul.

A nő megfordult és ránézett. – Azt már nem – mondta. – Igazán szívesen megtenném, hogy megkíméljem magát a gyötrelemtől, de nem lehet.

– Miért?

– Mert ezt magának kell megtennie, önként, szabad akaratából – válaszolta kenetteljesen.

Paul ekkor elnevette magát, Annie arca pedig elsötétült, most először, mióta visszajött. Hóna alá csapta a kéziratot, és kivonult a szobából.

## 18

Egy óra múltán visszajött, és akkor Paul elvette tőle a gyufát.

A nő a rostélyra tette az első oldalt. Paul megpróbált meggyújtani egy kékfejűt, de nem sikerült; vagy kicsúszott a kezéből, vagy nem találta el a foszforos csíkot.

Igy aztán Annie visszavette a dobozt, meggyújtott egy szál gyufát, és a kezébe adta: Paul a papír sarkához érintette, aztán beejtette a gyufát a serpenyőbe, és megbabonázva nézte, amint a láng előbb belekóstol a papírba, majd elnyeli, falni kezdi. Annie ezúttal húsforgató villát is hozott magával, s az összekunkorodott lapot átbökdöste a rostély hézagain.

– Ennek soha nem lesz vége – szölt Paul. – Képtelen vagyok...

– Á, dehogy, hamar a végére járunk – felelte a nő. – Csak néhány oldalt kell egyenként elégetnie, Paul, jelképesen, hogy az egyetértését bizonyítsa.

Most a *Száguldó autók* első lapját helyezte a rostélyra. Paul még emlékezett a szavakra, melyeket vagy két éve vetett papírra New York-i lakásán *"Nekem nincs ki a négy kerekem – mondta Tony Bonasaro, miközben felszaladt a lépcsőn a lány elé –, és a fejem is lassú; de vezetni annál gyorsabban tudok."*

Az emlék úgy hozta vissza a múltat, mint az örökzöld dallamok a rádióban. Emlékezett, ahogy szobáról szobára mászkált a lakásban, mintha viselős lenne a könyvével, és most kezdődnek a vajúdás. Eszébe jutott, hogy aznap reggel az egyik díványpárna alatt megtalálta Joan valamelyik melltartóját, pedig hát Joan akkor már teljes három hónapja elköltözött – ebből is látszik, mennyit ér a takarítótársaság munkája! Emlékezett a New York-i forgalom zajaira is, és mintha a távolból egyhangú harangongás is beszűrődött volna, misére szólítva a hívőket.

Aztán látta magát, amint leül.

Mint mindig, elfogta a kezdés áldott megkönnyebbülése – mintha egy fényesen kivilágított üregbe hullana alá. Mint mindig, elfogta a komor meggyőződés, hogy a születő könyv nem lesz olyan jó, mint szeretné.

Mint mindig, elfogta a rettegés, hogy nem tudja majd befejezni, hogy addig gyorsít, míg végül vak falnak rohan.

S mint mindig, elfogta a csodálatosan boldogító, izgalmas érzés: az utazás megkezdődött.

Ránézett Annie Wilkesre, és tisztán, de nem hangosan annyit mondott: – Annie, kérem, ne kényszerítsen erre.

Annie rendíthetetlenül nyújtotta felé a gyufát, és azt felelte: – Választhat.

Így hát elégette a könyvét.

## 19

El kellett égetnie az első, majd az utolsó oldalt, továbbá két-két oldalt a kézirat kilenc különböző helyéről, a kilences ugyanis Annie szerint varázserejű szám, a megduplázott kilenc pedig szerencsét hoz. Paul észrevette, hogy előzőleg vastag, fekete filctollal kihúzta a csúnya szavakat, legalábbis addig, ameddig elolvasta.

– Rendben van – jelentette ki a nő; mikor a kilencedik pár is elhamvadt. – Igazán jól viselte magát és bátor, pedig tudom én, hogy legalább úgy fájt, mint a lába. Hát nem is húzom tovább...

Azzal leemelte a rostélyt, és a kézirat maradékát a serpenyőbe helyezte, lenyomkodva a már elégett oldalak kunkorodó, fekete pernyéjét. A szobát áthatotta a gyufa és az égett papír büze. *Olyan bűdös van, mint az ördög vécéjében*, gondolta Paul tébolyultan, és ha ráncos dióhéjjá aszott gyomrában lett volna valami, úgy érezte, most kiokádná.

Annie újabb gyufát gyújtott, és a kezébe adta. Paul nagy nehezen kihajolt, és a serpenyőbe dobta a gyufaszálat. Most már nem számított. Már semmi sem számított.

Érezte, hogy a nő megböki.

Fáradtan nyitotta ki szemét.

– Kialudt – mondta Annie, és újabb égő gyufát nyomott a kezébe. Így hát nagy nehezen ismét kihajolt az ágyból, közben mintha rozsdás szalagfűrésszel metélték volna a lábát, és hozzáérintette a gyufát a kéziratköteg sarkához. Ezúttal a láng nem halt el zsugorodva a gyufa körül, hanem terjeszkedni kezdett.

Paul lehunyt szemmel, hátradőlve hallgatta a ropogást, arcán érezve a perzselő forróságot.

– Atyaisten! – kiáltott fel a nő rémülten. Paul kinyitotta szemét, és látta, hogy a felhevült levegő szárnyán elszenesedett papírdarabkák szállnak fölfelé a grillsütőből.

Annie kidübörgött a szobából. Paul hallotta, ahogy a fürdőkád csapjaiból víz zúdul a felmosóvödörbe. Tétlenül figyelte, ahogy a kézirat egy fekete darabkája átlibeg a szobán, és megállapodik az egyik tüllfüggönyön. Szikra villant, s Paulnak volt ideje elgondolkodni rajta, vajon lángot fog-e az egész szoba. De a szikra csak egyet pislogott, azután kihunyt, parányi lyukat hagyva, mintha cigaretta égette volna ki. Hamu szitált az ágyra, jutott Paul karjára is. Igazából nem bánta; így vagy úgy, mindegy.

Annie visszatért, s megpróbálta egyetlen gyors pillantással felmérni a helyzetet, hogy nyomon kövesse minden egyes elszenesedett lap fölemelkedését és libikókázó útját. Kóbor lángok csaptak ki a serpenyő szélén is.

– Atyaisten! – kiáltotta Annie ismét, és kezében a vödörrel csak nézett körbe, mintha tűnődnie, hová zúdítsa és hogy egyáltalán zúdítsa-e a vizet. Reszkető ajkát nyál nedvesítette: nyelve hegyével újra meg újra megnyalta. – Atyaisten! Atyaisten! – Úgy látszott, csak ennyit képes kinyögni.

Paul egy pillanatig még a fájdalom egyre szorosabb satujában vergődve is heves gyönyört érzett – hát ilyen Annie Wilkes, amikor halálra rémül! Ha ilyen maradna, még meg is szeretné talán.

Újabb lap szállt fölfelé, amelyen apró kék lángok indáztak, és a látványra Annie elszánta magát. Újabb "Atyaisten!"-t kiáltva, óvatosan az üstbe öntötte a vödör egész tartalmát. Vad sziszegés hallatszott, majd gőzcsóva csapott fel. Borzalmas szag terjengett: égett, nyirkos és mégis furcsamód bársonyos.

Amikor Annie kiment, Paul még egyszer utoljára, nagy küzdelem árán, félkönyékre támaszkodott. Belenézett a grillsütő serpenyőjébe, és nézte azt a valamit, ami elszenesedett fatuskóhoz hasonlított a piszkos pocsolójában.

Egy idő múltán Annie Wilkes visszajött. Bármily hihetetlen: dúdolta.

Felültette Pault, és kapszulákat nyomott a szájába.

Paul lenyelte, aztán hátradőlt, és azt gondolta: *Meg fogom ölni.*

## 20

– Egyen – mondta a nő a messzeségből, ő pedig szűrő fájdalmat érzett. Amikor kinyitotta a szemét, látta, hogy Annie ott ül mellette – most először volt Paullal egy szinten, először nézhetett szembe vele. És ekkor valami távoli, fátyolos meglepetéssel rádöbbsent, hogy időtlen idők óta most első alkalommal ül ő is-normálisan, egyenesen.

*Ki nem szarja le az egészet?* gondolta, és újra lehunyta a szemét. A dagály megjött, a cölöpök víz alatt voltak. Végre itt a dagály, de megtörténhet, hogy legközelebb egyszer s mindenkorra visszahúzódik, és ezért addig kell meglovagolni a hullámokat, amíg még lehet, a felülésről ráér később is tűnődni...

– *Egyen!* – ismételte a nő, de a felszólítást hasító fájdalom követte. Zúgva csapódott balról a fejéhez, ő pedig feljajdult, és megpróbált elhúzódni előle.

– Egyen, Paul! Muszáj, hogy magához térjen és egyen, különben...

*Zzzzzzz!* Most meg a fülcimpájába csípett.

– *Kay!* – mormolta Paul. – *Kay!* Az ég szerelmére, a végén még letéped.

Nagy erőfeszítéssel kinyitotta szemét; úgy érezte, mintha szemhéját súlyos cementtömb húzná le. És máris szájában volt a kanál, és forró leves zúdul le a torkán. Ösztönösen nyelt, nehogy megfulladjon.

Ekkor hirtelen, mintegy a semmiből – *hölgyeim és uraim, ilyen feltámadást még a legöregebb riporter se ért meg!* – Nagy Flamó berobbant a mezőnybe. Mintha az első kanál leves hipnotikus álomból rázta volna fel bélrendszerét. Olyan gyorsan végzett az egész tányérral, ahogyan csak Annie győzte a kanalazást, s miközben szürcsögve nyeldekelt, éhsége csak nőtt, nemhogy csitult volna.

Homályosan emlékezett, hogy a nő kitolta a vészterhesen füstölgő grillsütőt, és utána begurított valamit, amit kábult, öntudatlan állapotában holmi bevásárlókocsinak vélt. Az elképzelés nem keltett benne se meglepetést, se csodálkozást; elvégre Annie Wilkesnél vendégeskedett. Grillsütő vagy bevásárlókocsi; holnap talán majd egy parkolóóra vagy egy nukleáris robbanófej lesz soron. Ha az ember diliházban lakik, se vége, se hossza a murinak.

Akkor ismét elkábult, de most rájött, hogy a bevásárlókocsi valójában összecukott tolószék volt, ő pedig most ott ül benne. Sínebe rakott lába mereven előrenyúlt, s medencetájékát – amelynek nemigen volt inyére az új pozitúra – kellemetlenül duzzadtnak érezte.

*Megvárta, míg kipurcantam, akkor ültetett bele, gondolta. Felemelt. Holtsúllyal. Úristen, micsoda ereje lehet!*

– Na végre! – mondta a nő. – Örülök, hogy ilyen jól esett az a kis leves, Paul. Szerintem rendbe fog maga jönni. Azt, sajnos, nem mondhatjuk el, hogy jobb, mint új korában... de ha nem lesz köztünk több ilyen... ilyen kis kellemetlenség, akkor nagyon szépen rendbe fog jönni. Most pedig áthúszom ezt a csúnya, piszkos ágyat, és ha végeztem, akkor tisztába teszem a csúnya, piszkos Pault is. És végül, ha nem lesz nagyon erős fájdalma és még mindig éhes, akkor kap egy kis pirítóst.

– Köszönöm, Annie – mondta Paul alázatosan, és közben arra gondolt: *A torkodat! Ha mód lesz rá, még kapsz annyi időt, hogy megnyald a szád, és kinyögd egy "Atyaisten"-t. De csak egyet, Annie. Egyetlenegyet.*

*Igen. Csak egyetlenegyet.*

## 21

Négy órával később ismét az ágyában feküdt, és *valamennyi* könyvét elégette volna egyetlen szem Novrilért is. Amíg ült, nem szenvedett az új helyzettől – hiszen vérében annyi kábítószer keringett, hogy a fél porosz hadsereget kiütötte volna –, de most úgy érezte, mintha altestében egy kaptárnyi méhet engedtek volna szabadon.

Torkaszakadtából üvöltött: úgy látszik, használt az étel, mert nem emlékezett rá, hogy mióta kibukkant a sötét felhőből, ilyen hangosan üvöltött volna.

Megérezte, hogy Annie, mielőtt belépett volna, sokáig állt kint az ajtó előtt, mozdulatlanul, tompán, mintha kikapcsolták volna. Talán a kilincsre meredt, esetleg a tenyerét barázdáló vonalakra.

– Itt van. – és beadta neki a gyógyszert, ezúttal két kapszulát.

Paul, miközben lenyelte, fogta a nő csuklóját, nehogy a pohár megbillenjen.

– A városban két ajándékot is vettem magának – mondta Annie, amikor felállt mellőle.

– Igazán? – károgta Paul.

A nő a tolószékre mutatott, amely mereven előrenyúló acél lábtámaszával ott gubbasztott a sarokban. – A másikat majd holnap mutatom meg. És most már aludjon, Paul.

## 22

De az álom még hosszú ideig elkerülte. Csak lebegett a kábítószer szárnyán, és latolgatta helyzetét, amely most valamivel könnyebbnek tetszett. Legalábbis könnyebb volt ezen gondolkodni, mint a könyvén, melyet megteremtett, hogy aztán elpusztítsa.



Tények... Apró, elszigetelt tények; megannyi vászondarabka, melyet egyetlen takaróvá lehet összefércelni.

Mérföldekre vannak a szomszédoktól, akik, mint Annie mondta, nem kedvelik őt. Mi is a nevük? Boyntonék? Nem, *Roydmanék*. Ez az. Roydmanék. És milyen messzire lehetnek a várostól? Bizonyára nem túlságosan messzire. Belül volt egy körön, amelynek átmérője lehet, hogy mindössze tizenöt mérföld, de éppúgy lehet akár negyvenöt is. Ezen a körön belül található Annie Wilkes háza, csakúgy, mint Roydmanéké, és maga a város, Sidewinder is, bármily szálnalmas kis fészkek legyen...

*És a kocsim. Az én Camaróm is ott van valahol ebben a körben. Vajon megtalálta a rendőrség?*

Aligha. Paul Sheldon közismert személyiség; ha találnak egy kocsit, és az iratok öhozza vezetnek, a legfelületesebb ellenőrzéssel is kideríthető, hogy utoljára Boulderben járt, s utána eltűnt szem elől. Az összetört és üres kocsit felfedezését nyomozás követte volna, foglalkoznának vele a hírekben...

*Annie soha nem nézi a tévéhíradót, és rádiót sem hallgat – hacsak nem fülhallgatóval.*

Kicsit olyan volt, mint a kutya valamelyik Sherlock Holmes-történetben, az a bizonyos, amelyik nem ugatott. A kocsit nem találták meg, mert nem járt arra rendőr. Ha megtalálják, már átfésülték volna az egész képzeletbeli kört, nem igaz? És ugyan hányan élhetnek ebben a körben, itt, a Sziklás-hegység nyugati lejtőjén, a tető közelében? Roydmanék, Annie Wilkes és még legföljebb tíz-tizenkét másik ember, s az, hogy eddig nem találták meg a Camarót, nem jelenti azt, hogy nem is fogják.

Élénk fantáziája (melyet nem *anyai* ágról örökölt!) most elszabadult. A rendőr magas fickó lesz, a hűvösen jóképű fajtából, barkója talán kicsit hosszabb, mint a szabályzat megengedné. Sötét napszemüvegében a kihallgatott személy mindegyre a saját tükörképével néz farkasszemet. Orrhangon beszél, lapos; közép-nyugati kiejtéssel.

*Félúton a Nagy Izé-Mizé Hegység lejtőjén felborult kocsit találtunk. A kocsit egy híres író, Paul Sheldon tulajdona. Az ülésen és a szerelvényfalon vérnyomok láthatók, de neki magának nyoma veszett. Minden bizonnyal kimászott a roncsból, lehetséges, hogy kábult állapotban eltévedt...*

Lába állapotát tekintve ez persze nevetséges, de hát a rendőrség honnan tudhatná, miféle sérüléseket szenvedett? Ők csak feltételezhetik, hogy ha egyszer nincs a helyszínen, akkor volt annyi ereje, hogy legalább rövid távolságra eljusson. Okoskodásuk aligha vezethetett el ahhoz a valószerűtlen eshetőséghez, miszerint Paul Sheldont elrabolták – legalábbis nem a nyomozás elején, s valószínűleg később sem.

*Nem emlékszik, hogy látott-e valakit az országúton azon a napon, mikor az a nagy hóvihár volt? Magas, negyvenkét éves férfi, a haja vörösszőke. Valószínűleg kék farmernadrágot, kockás flanelinget és anorákot viselt. Minden bizonnyal úgy festett, mint akit jól elagyabugyáltak. A fenébe, talán még azt is elfelejtette, hogy kicsoda!*

Annie biztosan megkínálná a zsarut kávéval a konyhában. És vigyázna, hogy a konyha meg a vendégszoba között minden ajtó csukva legyen. Arra az esetre, ha aztán Paul nyöszörögne.

*Sajnos nem, biztos úr... nem láttam én egy teremtett lelket se. Megmondom úgy, ahogy van: Tony Roberts figyelmeztetett, hogy az az átok vihar mégse fordul el délnek, hát robogtam haza, amilyen gyorsan csak bírtam.*

A zsaru pedig leteszi a kávéscsészét; feláll és még megjegyzi: *Hát akkor, hölgyem, ha mégis látna valakit, akire ráillik a személyleírás, remélem, a lehető leggyorsabban érintkezésbe lép velünk. Az illető roppant híres szemével. Még a People magazinban is benne volt, meg még más lapokban is.*

*Feltétlenül, biztos úr!*

Talán már le is zajlott valami afféle jelenet, csak ő nem tud róla. Meglehet, hogy az elképzelt rendőr hasonmása vagy hasonmásai már fel is keresték Annie-t, olyankor, amikor őt épp kiütötte a drog. Hiszen Isten a megmondhatója, milyen hosszú időközöket töltött eszméletlenül. De ahogy tovább töprengett, rájött, hogy ez mégiscsak valószínűtlen. Elvégre ő *mégsem* holmi Joe Blow Kokomóból, se csavargó, aki épp erre kóborolt. Első bestselleréről részletesen beszámolt a *People*, első válásáról meg az *Us*, egy vasárnap még Valter Scott műsorában, a *Hírességek parádéjájában* is

érdeklődött felőle valaki. A megkérdezettek válaszait többször is ellenőriznék, esetleg telefonon, de még valószínűbb, hogy személyesen. Valahányszor egy-egy híres ember eltűnt – még az ilyen íróféle félhíresség is –, azonnal tüzet nyitott a sajtó.

*Öregem, mindez csak találgatás.*

Lehet, hogy találgatás, de az is lehet, hogy logikus gondolatmenet. Akár így, akár úgy, még mindig jobb, mint tétlenül heverni itt.

No és hogy állunk a védőkorrallal?

Megpróbált emlékezni, de nem sikerült. Csak arra emlékezett, ahogy nyúlt a cigarettáért, aztán arra, ahogy a föld és az ég, mintha csoda történt volna, helyet cserélt, és utána jött a sötétség. De a logikus következtetés (vagy ha kötekedni akar önmagával, hát legalább az értelmes találgatás) azt valószínűsítette, hogy védőkorrát nem volt. Az összetört korrát; a beszakadt biztonsági drótháló egész biztosan feltűnt volna az útkarbantartóknak.

Hát akkor *mi történt* tulajdonképpen?

Nos, igen: ott, ahol elvesztette uralmát a kocsi fölött, nem nagyon lejtett a talaj – épp csak annyira, hogy a kocsi felbukfencezzen. Ha a lejtő meredekebb, biztosan lett volna védőkorrát. És ha a lejtő meredekebb, Annie Wilkes csak nagy nehezen vagy egyáltalán nem jutott volna el hozzá, arról pedig, hogy élettelen testét egymaga vonszolja vissza az útra, szó sem lehetett volna.

De hát akkor hol a kocsija? Világos: betemette a hó.

Paul eltakarta karjával a szemét, és máris látta, ahogy a városból hóeke közeledik az országúton, alig két órával a baleset után. Esteledik, a hóeke homályos narancsszínű folt csupán a kavargó hóban. A vezető a szeméig bebugyolálta magát; fején régimódi vasutassapka kék-fehér vászonzihából. Jobbra tőle egy enyhe lejtő alján, amely, innen nem messze, a vidékre sokkal jellemzőbb szurdokká mélyül, ott hever Paul Sheldon Camarója, hátsó lökhárítóján kék színű HART LEGYEN AZ ELNÖK! matricával, amely még így fakultan is a legélénkebb színfolt a tájban. A hóekés pasi nem veszi észre a kocsit, és a matrica is kopottabb annál, semhogy szemet szúrna. A hóeke oldalsó részei elfogják a kilátást, különben is jóformán már besötétedett, és a vezető halálosan kimerült. Nincs más vágya, mint végezni ezzel az utolsó menettel, hogy átadhassa a hóekét a váltótársának, és felhajthasson egy csésze forró kávé.

Így hát továbbrobog, és a járgány hófelhőt köp a mélyedésbe. A Camarót, melynek már ablakáig ért a hó, most tetőig betemeti. Később aztán, a hóvihar dúlta alkony legsötétebb órájában, amikor még az is valószerűtlennek tűnik, ami ott van az ember orra előtt, arra hajt, ellenkező irányba, a váltótárs, és végképp eltemeti a kocsit.

Paul kinyitotta szemét, és felbámult a vakolt mennyezetre. A finom, hajszálvékony repedések mintha egymásba fonódó V betűket rajzoltak volna. Mindet megismerte már a végtelen napok során, melyeket itt töltött az ágyban, azóta, hogy kibukkant a felhőből, és most ismét végigkövette útjukat, közben pedig törte a fejét v-vel kezdődő szavakon: *vergődés; veszett; veszthely; végjáték...*

Igen.

Meglehet, hogy így történt. Nagyon is meglehet.

Vajon gondolt-e Annie arra, mi történik, ha a kocsit megtalálják?

Könnyen lehet. Őrült ugyan, de attól még korántsem ostoba.

Másfelől viszont meg se fordult az agyában, hogy a *Száguldó autók*-ból másolat is készülhetett.

*Az ám. És milyen igaza volt a nyomorult boszorkánynak. Nem készült másolat.*

Képek bukkantak fel benne: a megfeketedett oldalak, amint szállnak fölfelé, a lángok, műve saját kezű megsemmisítésének neszei és szaga. Fogát csikorgatva próbálta elúzni, kirekeszteni őket agyából; az *élénk* fantázia nem bizonyul mindig *áldásnak*.

*Nem, neked nem volt másolatod, de tíz íróból kilencnek lett volna – legalábbis akkor, ha úgy megfizetik őket, mint téged, még a nem Tortúráról írt könyveidért is. De a nőnek ez eszébe se jutott.*

*Hiába, Annie Wilkes nem író.*

*De nem is hülye, ebben, azt hiszem; egyetértünk. Úgy gondolom, hogy tökéletesen el van telve önmagával – hatalmas énje teljesen betölti. Úgy vélte, az egyetlen helyes út, ha elégeti a kéziratot, és a képernyőjén, öregem, még csak át sem villant olyan jel, amely arra utalt volna, hogy azt, amit ő*

*helyesnek vél, netán meghiúsíthatná egyetlen közönséges Xerox-masina meg néhány marék aprópénz.*

Meglehet, ha egyéb következtetései homokra épülnek, de Annie Wilkesről kialakított képét olyan szilárdnak érezte, mint Gibraltar szikláit. A *Tortúra* előtanulmányai során sokkal több ismeretet szerzett a neurózisról és a különféle pszichózisokról, mint az átlag laikus, és így tudta, hogy a pszichopátia bizonyos határeseiteiben ugyan időszakosan váltakozhat a mélységes depresszió és a már-már agresszív jókedv, de minden lelkiállapotot alapvetően a kórosan elburjánzott én határoz meg. Az ilyen betegnek meggyőződése, hogy minden szem órá szegeződik, s ő a főszereplője valami nagyszabású drámának, melynek kimenetelét milliók és milliók lesik lélegzet-visszafojtva.

Bizonyos gondolatmeneteket az ilyen én eleve kizár. Ezek iránya kiszámítható, mert hasonló irányba mutatnak: a labilis személyiségtől olyan tárgyakig, helyzetekig vagy személyekig vezetnek; amelyeket vagy akiket a beteg nem képes befolyásolni vagy uralma alá vonni. (Az egyszerű neurotikus még különbséget tud tenni a befolyásolás valóságos és képzelt lehetőségei között; a pszichopata számára azonban nincs ilyen különbség.)

Annie Wilkes azt akarta, hogy a *Száguldó autók* megsemmisüljön, ezért az ő számára csak ez az egyetlen példány létezett.

*Talán megmenthettem volna az egész istenverte kéziratot, ha azt mondom neki, hogy több példány is van belőle. Akkor belátta volna, hogy nincs értelme megsemmisíteni, és ezért...*

Paul fokozatosan elálmosodott, de lassuló lélegzete most hirtelen a torkán akadt, és szeme tágra nyílt.

Igen, a nő belátta volna, hogy elhatározása értelmetlen. Kénytelen lett volna elismerni, hogy ez az út oda vezet, ahol hatalma megszűnik. Énjét súlyos sérelem érte volna, és akkor...

*Néha úgy elkap az indulat!*

Ha kénytelen szembenézni az egyértelmű ténnyel, miszerint a "mocskos könyvet" nem semmisítheti meg, vajon nem dönt-e úgy, hogy cserébe a mocskos könyv *alkotójával* végez? Elvégre Paul Sheldonból aztán valóban csak egyetlen példány létezik.

Szíve sebesen vert. A másik szobában kongatni kezdett az óra, és a feje fölött, a mennyezeten hallotta a nő lépteinek súlyos dobbanását. Halk neszek jelezték, hogy vizel, aztán lehúzza a vécét, majd újabb döngés utalt rá, hogy visszamegy az ágyhoz, és lefekszik. A rugók megnyikordultak.

*Ugye nem fog többé megharagítani?*

Agya hirtelen száguldani próbált, mint a túltenyésztett ló, amikor vágta csap át az ügetőn. Vajon összefügg-e ennek a filléres pszichoanalízisnek az eredménye az ő kocsijával; s ha igen, hogyan? Van-e köze ahhoz, hogy mi történik, ha a kocsit megtalálják? És mit jelent a válasz öneki?

– Várj egy percig – suttogta a sötétben. – Várj egy percig, csak tartsd a kagylót. Lassíts.

Ismét elfedte karjával a szemét, és ismét maga elé varázsolt a sötét szemüveges állami rendőrt, a rendhagyó hosszúságú barkójával. *Találtunk egy felborult kocsit, félúton a Nagy Izé-Mizé lejtőjén*, mondta épp a rendőr, és így tovább és így tovább.

Csakhogy *ezúttal* Annie nem marasztalja egy csésze kávéra. Ezúttal nem érzi magát biztonságban addig, míg a fickó ki nem lép a házából, és el nem tűnik az országúton. Még ha a konyhában van is, még ha két csukott ajtó választja is el a vendégszobától, sőt, még ha maga a vendég félig tele van kábítószerrel, a rendőr akkor is meghallhat valami nyöszörgést.

Ha a kocsit megtalálnák, Annie Wilkes rögtön tudná, hogy bajban van. Ez ugyebár világos?

– Igen – suttogta Paul. Lábába ismét beleállt a sajtós, de a felismerés iszonyata szinte elnyomta a fájdalmat.

Annie nem azért lenne bajban, mert őt a házába vitte, kivált ha a ház közelebb van a baleset színhelyéhez, mint Sidewinder (és Paul ezt feltételezte); sőt, ezért minden bizonnyal kitüntetés kapna, valamint örökös tagságot a *Tortúra* Virgo-rajongók klubjában (Paul véget nem érő bosszúságára valóban volt ilyen). A bökkenő csak az, hogy miután hazavitte és elhelyezte a vendégszobában, senkinek nem szólt róla. Eszébe se jutott felhívni a helyi-mentőszolgálatot: "Itt Annie beszél, fent lakom a Nagy Izé-Mizé-hegyi út mentén. Van itt nálam egy pasas, kábé olyan állapotban, mintha King Kong őt használta volna ugróasztalnak." A bökkenő az, hogy teletömte

droggal, amihez minden bizonnyal engedély nélkül jutott hozzá, s ez akkor is büntetendő, ha Paul csak félannyira vált kábítószerfüggővé, mint ahogyan képzelte. A bökkenő továbbá az, hogy a kábítószerrel való kezeléssel egészítette ki, infúziós tűket döfködött a karjába, és a lábát szétfűrészelt alumínium mankókkal rögzítette. S végül az a bökkenő, hogy Annie Wilkest egyszer már odaültették a padra Denverben – *mégpedig*, vélte Paul, *nem mint tanút – erre rátenném ezt az egész átkozott házat, udvarostul.*

Így aztán Annie csak nézi, ahogy a zsarú elhajt a ragyogóra suvickolt cirkálóján (ha eltekintünk a kerekek közeibe és a sárhányó alá száradt havas-sós göröngyöktől), és ismét biztonságban érzi magát – de már nem *annyira*. Mint az állat, ha megszimatolja a veszélyt, és már nem szabadulhat a szagától.

A zsaruk pedig majd nyomoznak és nyomoznak, elvégre ő mégsem az öreg Joe Blow Kokomóból, hanem Paul Sheldon, az irodalom Zeusz a – az ő fejéből pattant ki Tortúra Virgo, a szemétdörrök királynője, a szupermarketek bálványa. Lehet, hogy ha nem találják meg, abbahagyják a kutatást, vagy legalábbis máshol kereskednek, de az is lehet, hogy azon az estén a Roydman család valamelyik tagja látta Annie-t, amint elhajtott a házuk előtt, és valami furcsaságot észlelt az öreg Bessie hátsó ülésén, valamit, ami pokrócba volt csavarva, és aminek úgy nagyjából emberformája volt. De még ha Roydmanék semmit sem láttak volna, Annie akkor is feltételezné, hogy kitalálnak valamit, merő rosszindulatból – hiszen nem kedvelik őt.

Így hát a zsaruk visszajöhetnek, és meglehet, hogy akkor már a vendég nem lesz olyan csöndes.

Emlékezett, hogy ugrált ide-oda a nő tekintete, mikor kis híján elvesztette uralmát a grillsütőből elszabadult tűz fölött. Maga előtt látta, ahogy nyelve ki-kicsap ajkára, ahogy ki-be futkos, keze hol elernyed, hol ökölbe szorul, és időnként beles a vendégszobába, ahol Paul épp felhője fogságában hever. És újra meg újra odakiált az üres szobáknak: "Atyaisten!"

Szép tollazatú, ritka madarat fogott-ritka, Afrikában honos madarat.

És ha ez kiderül, mit tesznek vele?

Ismét bíróság elé állítják, mi más tehetnének? Ismét odaviszik Denverbe, a vádlottak padjára. Csakhogy ezúttal aligha fogja megúszni.

Paul elhúzta karját a szeméről, és nézte a mennyezetet egymásba fonódó, részegen tántorgó V betűket. Már nem kellett eltakarnia a szemét, anélkül is látta a folytatást. Lehet, hogy Annie azután még megtartja őt magának, néhány napra, esetleg egy hétre. Talán csak egy újabb telefonhívás vagy látogatás bírja majd rá, hogy megszabaduljon a ritka madarától. De a végén megteszi, ahogy a veszett kutyák is elkaparják zsákmányukat, ha üldözőik már a nyomukban vannak.

Lehet, hogy két tableta helyett ötöt ad majd be neki; talán párnával fojtja meg; az is lehet, hogy egyszerűen lelövi. Biztosan hever valahol a házban egy puska – a hegyvidéken lakók csaknem mind tartanak fegyvert odahaza –, és ezzel minden gond megoldódna.

De nem – fegyvert mégsem használna.

Bonyolult.

Meg aztán nyomokat is hagyhat.

Eddig azért nem került sor semmi ilyesmire, mert a kocsit még nem találták meg. Talán már nagyban keresik New Yorkban vagy Los Angelesben, de az senkinek sem jut eszébe, hogy a coloradói Sidewinderben nyomozzon utána.

Csakhogy eljön majd a tavasz.

A V betűk összevissza kóboroltak a mennyezetet. *Veszély. Végveszély. Vége.*

Lába már követelőbben lüktetett. A legközelebbi óraütéskor belép majd Annie, de Paul most szinte félt attól, hogy a nő leolvashatja arcáról gondolatait, mint holmi vázlatot egy rémtörténethez, amelyet le se lehet írni, olyan iszonyú. Tekintete balra tévedt. A falinaptáron a kép egy fiút ábrázolt, amint épp leszánkázik a hegyoldalra. A naptár szerint február volt, de ha Paul pontosan számolt, akkor már március elején jártak, csak Annie Wilkes elfelejtett továbblapozni.

Vajon mennyi időbe telik, amíg a Camaro előbukkan az olvadó hóból, és a New York-i rendszám-tábla még a kesztyűtartóban hagyott forgalmi engedély elárulja, hogy a gépjármű Paul Sheldon tulajdona? Vajon mennyi időbe telik, amíg az a bizonyos rendőr bekopogtat a házba, vagy

a nő maga fedezi fel a hírt az újságban? Vajon mennyi időbe telik, amíg a tavasz meghozza az olvadást?

Hat hét? Vagy talán csak öt?

*Nagyjából még ennyit élhetek*, gondolta Paul, és elfogta a borzongás. Ekkorra a lába már végképp magához tért a bódulatból, és csak miután Annie jött és beadta az újabb adag gyógyszert, akkor tudott elaludni.

## 23

Másnap este a nő behozta neki a Royalt. Irodai típus volt, abból a korszakból, mikor a villanyírógép, a színes televízió és a digitális telefon még a sci-fi birodalmába tartozott. Az írógép takaros volt és fekete, mint egy magas szárú, gombos cipő. Kétoldalt az üveglemezeken át jól látszottak az emelők, a rugók, a reteszek meg a karok. Az állástól megkopott acél sorváltó úgy meredt oldalra, mint egy autóstopos hüvelykujja. A henger poros volt, a kemény gumi összevissza karcolódott. A ROYAL szó betűi félkörben sorakoztak a gép elején. Annie egy pillanatra magasba emelte, hogy Paul megtekinthesse, aztán morgott valamit, és lerakta az ágy végébe, Paul két lába közé.

Paul csak bámulta.

Lehet, hogy a gép vigyorgott?

Úristen, mintha valóban vigyorgna. Vagy legalábbis már most bajt jövendölne. Kopott kétszínű szalag volt belefűzve, alul fekete, felül piros. Paul már azt is elfelejtette, hogy ilyen szalag egyáltalán létezik, és a látvány nem keltett benne semminemű kellemes nosztalgiaát.

– Na? – mosolygott a nő izgatottan. – Ehhez mit szól?

– Nagyon szép – vágta rá. – Igazi régiség.

A nő mosolya elfelhősödött. – Nem régiségnek vettem. Használt cikk, de jó állapotban.

Paul nyelvén azonnal készen állt a válasz: – Írógép nem is lehet régiség, legalábbis ha az ember a használati értékét nézi. A jó írógép tulajdonképpen örök életű. Az ilyen régi irodai gyöngyszem meg éppenséggel olyan, mint egy *tank!*

Ha eléri, még meg is simogatta volna. Sőt, ha oda tudna hajolni, akár *meg is csókolná*.

A nő ismét mosolyra derült, Paul szíve pedig ismét lassabban vert.

– Úgy hívják a boltot, hogy "Használtan újat". Hülye név, nem igaz? De nem csoda: Nancy Dartmonger, a tulajdonos is elég ostoba nőszemély. – Annie arca kissé elsötétült, de Paul rögtön felismerte, hogy nem *óra* haragszik. Lehet, hogy a létfenntartási ösztön valóban ösztön csupán, de lassan rájött, hogy bámulatosan rövid úton vezethet el az empátiához. S ekképp Paul egyre jobban ráhangolódott a nő kedélyállapotaira és ciklikus rohamaira, úgy kiismerte ketyegését, mint egy rossz óráét.

– Ráadásul nemcsak ostoba, de *romlott* is. Saját magát is árulhatná másodkézből. Már kétszer elvált, és most egy bárpincérral él együtt. Ezért aztán, amikor maga régiségről beszélt, én ócskára gondoltam, és...

– Pompásan fest – vágott közbe Paul.

Annie egy ideig hallgatott, aztán, mintegy vallomásszerűen, bejelentette: – Hiányzik az n betűje.

– Komolyan?

– Aha. Látja?

Megbillentette az írógépet, hogy Paul láthassa a 90 félkörös billentyűsört. Az egyik kar valóban hiányzott; mintha egy elnyűtt, de még teljes fogsorban az egyik zápfog helyén ür tátongana.

– Látom.

Annie újra letette a gépet. Az ágy egy pillanatra beleremegett. Paul úgy számította, hogy az írógép legalább huszonöt kilót nyomhat. Amikor gyártották, még nem voltak ötvözetek, még nem találták fel a műanyagot... persze könyvekért se fizettek hat számjegyű előlegeket, nem voltak a kiadással egyidejűleg lekötött filmjogok, nem létezett sem az *USA Today*, sem az *Entertainment Tonight*, és a híres személyiségek nem reklámoztak hitelkártyát vagy vodkát.

A Royal baljóslatúan vicsorgott rá.

– Negyvenöt dollárt kért, de aztán engedett ötöt. A hiányzó n betű miatt. – Annie ravaszul mosolygott, érzékeltetve, hogy őt aztán nem lehet átejteni.

Paul visszamosolygott rá. A dagály beállt, így hát könnyen ment a mosolygás is, a hazugság is.

– Engedett, csak úgy magától? Csak nem akarja azt mondani, hogy maga nem alkudott?

Annie mintha kérette volna magát.

– Hát, közöltem vele, hogy az n nagyon is fontos betű – ismerte be végül.

– Nahát, ez remek érv, az ördögbe is! – Ismét új felfedezést tett. Nem nehéz dolog a hízélgés, csak egyszer jöjjön rá az ember az ízére.

Annie ismét ravaszul mosolygott, mintha valami élvezetes titokba akarná beavatni. – Megmondtam neki, hogy az n betű a kedvenc íróim nevében is szerepel.

– Az én kedvenc *ápolónőm* nevében pedig kétszer is.

Annie mosolya valósággal felizzott, és tömör orcáit – szinte hihetetlen! – pír öntötte el. *Most már tudom*, gondolta Paul, *milyen látványt nyújthatnának a bálványok H. Rider Haggard regényeiben, ha az ember kemencét építene a szájukba. Éjszakánként pontosan így festenének.*

– Maga csak *bolondít* engem! – negédeskedett a nő.

– Szó sincs róla! – vágta rá. – Nem szokásom.

– Nahát ilyet! – Annie tekintete egy pillanatig messzire révedt, de nem üresen, hanem csupán jól esően és egy kicsit zavartan; össze kellett szednie a gondolatait. Pault némi élvezettel töltötte volna el a látvány, ha az írógép nem vicsorog rá oly vérszjólón csorba fogával. Épp oly tömör és súlyos volt, mint Annie Wilkes, és éppannyira sérült is.

– A tolószék sokkal többbe került – mondta a nő. – Az ilyen osteotomiás segédeszközök valósággal kivesztek azóta, hogy én... – Hirtelen elnémult, homlokát ráncolta, megköszörülte a torkát. Aztán ismét mosolyogva nézett vissza Paulra. – De hát legfőbb ideje, hogy kiüljön az ágyból, és én csöppet se sajnálom magától a kiadást. Meg aztán fekvé gépelti se tud, nem igaz?

– Hát az biztos...

– Deszkát is szereztem... Már méretre is vágtam... Meg papírt... Várjon csak!

Lányos fürgeséggel szökkent ki a szobából, négyszemközt hagyva Pault az írógéppel. Mihelyt eltűnt, Paul arcáról lefagyott a mosoly. A Royal viszont változatlanul vigyorgott. Paul később úgy érezte, az első perctől tudta, miről is van szó, mint ahogy elképzelte az írógép hangját is, ahogy a rajzfilmbéli Donald kacsa modorában hápogva vigyorog majd tovább.

Annie visszajött, egy köteg fóliába csomagolt Corrasable Bond kéziratpapírral meg egy nagyjából kilencvenszer százhuszas méretű deszkával.

– Ide nézzen! – Ráhelyezte a deszkát a tolószék karfájára. A szék úgy állt Paul ágya mellett; mint valami ünnepélyes csontváz-vendég; ő pedig már látta önmaga szellemárnyékát is, amint fogolyként görnyed a deszka mögött.

Annie a deszkára helyezte az írógépet, a szellemárnyal szemközt, s mellé a köteg Corrasable Bondot. Paul melleleg ezt a márkát gyűlölte a legjobban a világon, mert ha az oldalakat egymásra rakták, a gépirás elpiszkolódott rajtuk. Mindegy; a nyomorék dolgozószobája készen állt.

– Na, hogy tetszik?

– Nem rossz – mondta ki Paul tökéletes könnyedséggel élete legnagyobb hazugságát, és aztán föltekintett a kérdést, melyre már előre tudta a választ: – És mit gondol, mit fogok én itt írni?

– Ugyan már, Paul – mondta a nő, ránézett, és szeme izgatottan táncolt kipirult arcában. – Én nem *gondolom*, hanem *tudom*! Ezen a gépen új regényt ír majd! Élete legjobb regényét! Az lesz a címe: *Tortúra visszatér!*

## 24

*Tortúra visszatér.* Paul semmit sem érzett a szavak hallatán. Ha valakinek épp levágta fél kezét a villanyfűrészt, és az illető csak áll és tompa csodálkozással nézi vért okádó csuklóját – nos, Paul úgy vélte, az az ember érezhet ilyesfajta semmit.

– Bizony! – Annie arca úgy világított, mint egy fényszóró; erős kezét összekulcsolta mellén. – És ez a könyv, Paul, csak az enyém lesz! Ez lesz az én fizetségem, amiért visszahoztam magát az életbe! A legújabb *Tortúra*-könyv egyes-egyedüli példánya! Lesz valamim, ami senki másnak nincs meg a világban, bárhogy kapaszkodnának utána! *Gondolja* csak el!

– De hát, Annie, *Tortúra* meghalt. – Csakhogy agyában, bármily hihetetlen volt is, már formálódott a gondolat: *Végtére is feltámaszthatnám*. A gondolat nem keltett benne igazi meglepetést, csak valami fáradt viszolygást. Elvégre az az ember, aki képes inni egy felmosóvödörből, írhat egyszer parancsra is.

– Szó sincs róla – válaszolt Annie álmatagon. – Még akkor is, amikor... amikor olyan mérges voltam magára, akkor is tudtam, hogy igazából nem halt meg. Tudtam, hogy nem ölhettem meg őt, hiszen maga *jó* ember.

– Igazán? – kérdezte Paul, és az írógépre nézett. Az visszavigyorgott rá, és azt susogta: *Most majd kiderítjük, haver, hogy tényleg olyan jó vagy-e?*

– Igazán?

– De Annie, azt se tudom, bírok-e ülni ebben a tolószékben. A múltkor...

– A múltkor fáj, azt meghiszem. És legközelebb is fájni fog. Sőt, talán egy kicsit még erősebben. De aztán eljön a nap nem is sokára, bár maga talán hosszabbnak érzi majd az időt, mint amilyen valójában, amikor kicsivel kevésbé fog fájni. Aztán még kevésbé és még kevésbé.

– Annie, elárulna nekem valamit?

– Hát persze, kedvesem!

– Ha megírom magának ezt az elbeszélést...

– *Regényt!* Szép hosszú regényt, amilyen a többi... még hosszabb is lehet!

Paul egy pillanatra lehunyta szemét, aztán ismét kinyitotta.

– Oké... szóval ha megírom magának azt a regényt, ha elkészülök veled, akkor elenged?

Egy pillanatra valamilyen kényelmetlen érzés felhője suhant át a nő arcán, majd óvatosan, fűrkészőn nézett Paulra.

– Maga úgy beszél, Paul, mintha *fogságban* tartanám.

Paul nem válaszolt, csak nézett vissza rá.

– Nos; azt hiszem, mire elkészül az írással... már találkozhat emberekkel is, el tudja majd viselni... a terhelést. Ezt akarta hallani?

– Igen, ezt akartam hallani.

– Nahát, úgy éljek! Hallottam, hogy az írók állítólag roppantul önző népek, de azt azért nem hittem volna, hogy ilyen hálátlanok is!

Paul csak nézett rá kitartón, s egy pillanat múltán a nő elfordította tekintetét, türelmetlenül és kissé idegesen.

Végül Paul megszólalt:

– Ha megvannak magának a *Tortúra*-könyvek, mindre szükségem lenne, mert nincs itt az adategyeztetőm.

– Persze hogy megvannak! – felelt Annie, majd megkérdezte: – Mi az, hogy adategyeztető?

– Van egy iratrendezőm, abban őrzöm az egész *Tortúra*-anyag céduláit. Főként szereplők meg helyszínek, de három-négyféle mutató szerint kigyűjtve. Például időrendben vagy a történelmi események szerint...

Látta, hogy a nő alig figyel oda. Másodszor fordult elő, hogy a legcsekélyebb érdeklődést sem tanúsította egy olyan szakmai fogás iránt, amely egy egész tanfolyamra való írópalántát valósággal megbabonázott volna. Úgy vélte, a jelenség oka pofonegyszerű. Annie Wilkes maga volt a tökéletes olvasó; egy nő, aki imádja az érdekes sztorikat, de létrejöttük mechanizmusa egy csöppet sem izgatja. A testet öltött viktoriánus östípus: a Hűséges Olvasó. Hallani sem kívánt cédularendszerekről meg mutatókról, mert az ő szemében *Tortúra* és a többi szereplő megannyi hűs-vér emberi lény. Mit neki mutató! Ha Paul elmondja, hogyan zajlott Little Dunthorpe-ban a népszámlálás, az talán érdekelte volna valamelyest.

– Nyugodt lehet, megkapja a könyveket. Kicsikét számárfülesek, de legalább látszik, milyen alaposan és milyen szeretettel olvastam őket, nem igaz?

– De igen – felelte, s ezúttal még csak nem is hazudott. – Feltétlenül.  
– Ki fogom tanulni a könyvkötészetet – mondta Annie ábrándosan. – A *Tortúra visszatér-t* magam akarom bekötni. Ez lesz az egyetlen igazi könyvem, az édesanyám Bibliáján kívül.  
– Nagyszerű – mondta Paul, csak azért, hogy mondjon valamit. Gyomra enyhén émelygett.  
– Most kimegyek, hogy megszállhassa az ihlet – mondta Annie. – Csuda izgalmas lesz, nem gondolja?

– De igen, Annie, szerintem is.  
– Félóra múlva hozok egy kis csirkemellet tört krumplival meg zöldborsóval. Sőt, még egy kis gyümölcskocsonyát is, amiért olyan jól viselte magát. És arra is lesz gondom, hogy pontosan megkapja a fájdalomcsillapítóját. Még egy plusztablettát is kaphat éjszakára, ha szükségét érzi. Feltétlenül végig kell aludnia az éjszakát, hiszen holnap kezdődik a munka. Meglátja, ha dolgozik, hamarabb is gyógyul. Fogadjunk!

Az ajtóhoz ment, egy pillanatra megállt, és aztán groteszk módon csókot dobott Paul felé.

Az ajtó becsukódott utána. Paul nem akart az írógépre nézni, és egy darabig sikerült is ellenállnia, de szeme végül mégiscsak tehetetlenül a masinára tévedt. Ott kuporgott a fiókos szekrényen; és továbbra is vigyorgott. Paul úgy érezte, mintha valami kínzószerszámra nézne – lehetett volna spanyolcsizma, csiga vagy hüvelykszorító –, amely most épp nincs használatban, de ez csak átmeneti állapot.

*Azt hiszem, mire elkészül az írással, már találkozhat emberekkel is, el tudja majd viselni a terhelést.*

*Ó, Annie, hiszen hazudott, mind a kettőnknek hazudott. Én is tudtam, maga is tudta. Láttam a szemén.*

A kilátás, mely eléje tárult, korlátozott volt és végtelenül sivár: még hat hétig élhet, addig kínlódik a törött lábával, és felújíthatja ismeretségét Tortúra Carmichael, született Virgóval – s utána gyorsan elföldelik a hátsó udvarban. Persze az is lehet, hogy Annie a koca-Tortúrának találja fel földi maradványait – ebben legalább, bárha sötét és borzalmas módon, mégis érvényesülne valamilyen igazságszolgáltatás.

*Akkor ne írd meg. Dühítsd csak fel. Úgyis olyan, mint egy két lábon járó nitroglicerines palack. Rugdosd meg egy kicsit, hadd robbanjon. Az is jobb, mint itt feküdni és kínlódni.*

Megpróbált felnézni az összefonódó V betűkre, de tekintete hamarosan ismét az írógépre tévedt, amely ott állt a komód tetején vaskosan, némán, egyetlen foghíjával, és bendője tele volt szavakkal, amelyeket Paul egyáltalán nem akart leírni:

*Szerintem ezt te se gondold komolyan, öreg cimbora. Én azt hiszem, te élni akarsz, még akkor is, ha fáj, és ha ennek fejében újra be kell küldened a színpadra Tortúrát, hát meg fogod tenni. Legalábbis megkísérel – csakhogy ehhez előbb velem kell megbirkóznod... és megmondom őszintén, nem vagyok oda a képedért.*

– Akkor kvittek vagyunk – nyökögte Paul.

Most az ablakon próbált kinézni. Éppen újra havazott. De hiába: kiszáradva már ismét az írógépet bámulta, undorodva, de egyszersmind mohón és megbabonázva, s még azt sem érzékelte, mikor is fordult ismét arra a tekintete.

## 25

Átúlni a székbe nem fáj annyira, mint amennyire tartott tőle, és ennek örült, hiszen az előző tapasztalat azt bizonyította, hogy utána úgyis épp eléggé fáj majd.

Annie a komódra tette az étellel megrakott tálcát, aztán a tolószéket az ágyhoz gurította. Segített Paulnak felülni – ettől tompa, égő fájdalom lüktetett a medencéjében, de ez nem tartott sokáig –, aztán fölé hajolt, s közben nyaka, akár egy lóé, Paul vállához simult. Paul egy pillanatig érezte a nő érverését, és arca eltorzult az undortól. Aztán Annie jobb karjával erőteljesen átfogta a hátát, bal kezét pedig az ülepe alá csúsztatta.



– Vigyázzon, nehogy megmozdítsa az alsó lábszárát, amíg emelem – figyelmeztette, aztán egyszerűen átcsúsztatva a székbe, olyan könnyedén, mintha egy könyvet csúsztatna be a polc megfelelő, üres helyére. Hát igen, ereje az volt. Még ha csúcsformában mérkőznék vele, az eredmény akkor is kétséges lenne; most viszont úgy festene a meccs, mintha Wally Cox veselkednék neki Bum-Bum Mancininek.

Annie elébe rakta a deszkát.

– Látja, hogy pontosan ide illik? – kérdezte, majd a komódhoz ment az ételért.

– Annie, kérem...

– Tessék.

– Nem tudná megfordítani azt az írógépet? Úgy, hogy a fal felé nézzen?

A nő homlokát ráncolta. – Hát erre meg mi szükség van?

*Mert nem akarom, hogy egész éjszaka vigyorgjon rám.*

– Régi babonám – felelte. – Mielőtt íráshoz fogok, mindig a falnak fordítom az írógépet: – Elhallgatott, majd hozzátette: – Sőt, még írás közben is, éjszakára.

– Értem, ez olyasmi, mint amikor az ember nem lép az utcakövek közti hasadékokra – mondta a nő. – Én is mindig vigyázok, hogy csak a kőre lépjek. – Azzal megforgatta a gépet, úgy, hogy csak az üres falra vigyorgjon. – Így jó?

– Kitűnő.

– Micsoda kis *csacsi* maga – jegyezte meg Annie, aztán odajött, hogy megetesse.

## 26

Álmában Annie Wilkest látta valami mesebeli arab kalifa udvarában: koboldokat és szellemeket varázsolt elő palackokból, majd varázsszőnyegre kapott, és körbepülte a termet. Haja lobogva úszott utána, szeme pedig olyan kőkeményen villogott, mint a kapitányé, ha jéghegyek között navigál. Ahogy a szőnyeg elsüvített Paul mellett, látta, hogy zöld és fehér fonálból szőtték, és igazából nem más, mint egy coloradói rendszámtábla.

*Egyszer volt, hol nem volt!* kiabált Annie. *Egyszer volt, hol nem volt, amikor még a nagyapám nagyapja is kisfiú volt. Arról szól a mese, hogy egy szegény fiúból... Nekem is úgy mesélte valaki, aki... Egyszer volt. Hol nem volt.*

## 27

Arra ébredt, hogy Annie rázza. Az ablakon ferdén tűzött be a reggeli nap; a havazás elállt.

– Ébredjen, hétalvó! – Annie szinte trillázott. – Joghurtot hoztam finom lágy tojással, utána pedig, hipp-hopp, munkára fel!

Paul ránézett a nő izgatott arcára, és furcsa, újszerű érzés fogta el: a remény. Álmában Annie Wilkes volt Seherzádé; vaskos testét áttetsző leplek borították, jókora lábát kunkori orrú, csillámokkal kirakott rózsaszín papucsba préselte, így lovagolt a varázsszőnyegén, és kántálta a bűvigéket, melyek megnyitják a legszebb mesék kapuit. De persze nem Annie lesz itt a mesemondó perzsa királyné, hanem ő maga. És ha elég érdekesen ír, ha Annie-nek nem lesz ereje végezni vele, amíg meg nem tudja a történet végét, bárhogy sürgeti, nógatja is állati ösztöne, bármennyire érzi is, hogy *kell* tennie, nos, akkor...

Lehet, hogy mégis van valami esélye?

Pillantása tovább siklott, és észrevette, hogy Annie, mielőtt felköltötte volna, megfordította az írógépet, amely most fénylően vigyorgott rá hiányos fogsorával, és azt mondta: szép dolog a reménység, nemes a küzdés, de a végén úgyis csak a balvégzet dönt.

Annie az ablakhoz tolta, s így hetek óta először érte a nap. Úgy érezte, mintha puffadt, tésztaszínű, a felfekvéstől itt-ott enyhén kisebesedett bőre hallhatóan mormolna boldog köszönetet. Az ablaküveget belülről jégcsipke keretezte, és ha kezét kinyújtotta, úgy érezte, mintha az ablakot buborékként venné körül a hideg. Pezsdítő s mégis szomorkás érzés volt, mint amikor egy régi barát ad hírt magáról.

Éveknek tetsző hetek óta először látott más tájat, mint a szobát, a maga változatlan részleteivel: a kék tapétával, a Diadalív képével, a hegyoldalon szánkózó ifjú jelképezte hosszú-hosszú februárral (már arra gondolt, hogy megérhetne akár további ötven, februárba fordulójánart is, mindvégig a fiú arcát és jambósapkáját látná maga előtt). Most olyan izgatottan nézett ebbe az új világba; ahogyan valamikor gyerekkorában élete első filmjét, a *Bambi*-t nézte.

A látóhatár közelinek tetszett; a Sziklás-hegységben ez mindenütt így van, nincs távlat, mert a kilátást óhatatlanul elmetszik a ferdén meredező kőzetlapok. Az ég tökéletes reggeli kékségben tündökölt, egyetlen felhő sem szeplősítette. A legközelebbi hegyoldalra zöld erdőszőnyeg kapaszkodott. A ház és az erdő széle között mintegy harminchektárnyi nyílt terep nyúlt el; hézagtalan, ragyogóan fehér hótakaró borította. Hogy a hó alatt szántó föld vagy rét volt-e, nem lehetett tudni. A terep egységét csak egyetlen épület, a takaros vörös istálló bontotta meg. Amikor Annie a háziállatairól beszélt, vagy komoran fújtatva, kifürkészhetetlen arccal trappolt el az ablak előtt, Paul düledező melléképületet képzelt maga elé, amilyen a gyerekeknek szóló kísértethistóriák képein látható: a tetőzet beroskadt az egymást követő telek súlyos hótakarója alatt, az ablakok vakon és porosan merednek a szemlélőre, a törött üveget kartonlemezek pótolják, naiv... hosszú dupla ajtó megvetemedett, s talán becsukhatatlanul leng ide-oda. Ez a takaros, rendezett épület azonban, melynek sötétvörösre festett falát élénk krémszínű csík szegélyezte, beillett volna agyjómódú földbirtokos istállónak álcázott, öt kocsira méretezett garázsának is. Előtte egy Cherokee dzsip állt, lehetett már ötéves, de látszott, hogy tökéletesen karbantartják. Mellette, házilag barkácsolt fabölcsőben, egy Fisher-féle eke. Ha Annie össze akarja kapcsolni a dzsipet az ekével, csak ügyesen oda kell állnia a kocsival a tartóállványhoz, úgy, hogy a dzsip vonóhorgai beilleszkedjenek az eke kapcsaiba, és utána csak megrántja a műszerfalán található rögzítőkart. Tökéletes alkalmatosság egy magányosan élő nőnek, aki semmilyen szomszédhoz nem fordulhat segítségért (ha nem számítjuk azt a csúfpofa Roydman famíliát, no de tőlük Annie alighanem az éhhalál küszöbén sem fogadott volna el egy tányér levest). A kocsifelhajtót rendesen fölszántották; ez arra vallott, hogy Annie valóban használja az ekét. Az út azonban nem látszott; a ház elállta a kilátást.

– Látom, tetszik az istálló, Paul.

Paul fölrezzent és megfordult. A gyors és meggondolatlan mozdulat felébresztette szunyókáló fájdalmát, s az tompán acsarogni kezdett sípcsontja roncsaiban és a bal térde helyén nőtt sötömbyszerű dudorban. Kicsit megpiszkálta Pault csontbörtöne mélyéről, azután a másik oldalára fordult, és ismét könnyű álomba merült.

Annie tálcán hozta az ennivalót. Kímélő koszt volt, betegnek való, de Paul gyomra már a látványtól is megkordult. Ahogy a nő közelebb lépett, látta, hogy gumitalpú fehér cipőt visel.

– Igen – szólt. – Igazán nagyon mutatós.

A nő a tolószék karfájára tette a deszkát, arra a tálcát, aztán széket húzott oda, leült és nézte, ahogy Paul evéshez lát. – Fenn az ernyő, nincsen kas! Szép az, aki szépen él, ahogy édesanyám mondogatta. Ügyelek a házam tájára, mert különben ugatnának a szomszédok. Úgyis csak az alkalmat lesik, hogy belém kössenek vagy kipletykáljanak. Ezért aztán vigyázok, hogy minden csinos legyen. Nagyon fontos, hogy az ember ügyeljen a látszatra. Az istállóval különben nincs is olyan sok munka, csak arra kell vigyázni, hogy fel ne gyűljön. A legpocsékosabb a tető; ott aztán résen kell lenni, nehogy beszakítsa a hó.

*A legpocsékosabb, gondolta. Ezt el ne felejtsd; ha majd megírod – ha valaha még megírhatod – a visszaemlékezéseidet, ennek helye lesz Annie Wilkes szókincsében, a csúfpozával meg a rüves-*

*nyüvessel együtt, nem szólva a többről, amivel előbb-utóbb minden bizonynal módod lesz megismerkedni.*

– Két évvel ezelőtt szoltam Billy Havershamnek, és ő fűtőcsöveket szerelt a tetőbe. Az ember csak fordít egyet a kapcsolón: a cső átforrósodik, és megolvasztja a jeget. Bár az *idén* már nem sokáig lesz rá szükség. Magától is olvad már, látja?

Paul épp egy falat tojást emelt szájához a villán, de keze félúton megállt a levegőben. Kinézett az istállóra. Az ereszt szegélyező jégcsapok vége csöpörészett, mégpedig gyors ütemben, majd minden csepp felszikkasztott, hogy aztán az istálló oldala mentén húzódo keskeny jégsávra hulljon.

– Már majdnem hét fok van, pedig még nincs kilenc óra – folytatta Annie nagy vidáman, miközben Paul maga előtt látta Camarójának hátsó lökhárítóját, amint kibukkan a mocskos hóból, és megcsillan rajta a napfény. – Ez persze még nem tartós; még bizvást számíthatunk legalább két-három hideghullámra, és alighanem még egy jó nagy hóviharunk is lesz; de azért már közeleg a tavasz, Paul. Édesanyám pedig mindig azt mondogatta, hogy a tavasz reménye felér a mennyország reményével.

Paul tojásostól visszatette a villát a tányérra.

– Nem kell az utolsó falat? Jóllakott?

– Jóllaktam – bólintott Paul, és lelki szemeivel látta a Roydman családot, amint hazafelé hajtanak Sidewinderből. Mrs. Roydman arcán egyszer csak megvillan egy visszaverődő fénysugár, mire a hölgy felszisszen, és kezéből ernyőt formál a szeme fölé. – *Te, Ham, mi az ott lent?... Ne mondd, hogy megbolondultam, ott igenis van valami! Úgy tükröz, hogy majd kiégette a szemem! Tolass vissza, hadd nézzem meg alaposabban!*

– Hát akkor kiviszem a tálcát – mondta a nő –, és máris hozzáfoghat. – meleg tekintetével szinte végigsimogatta a férfit. – El sem mondhatom, Paul, milyen izgatott vagyok. Kiment, s otthagya Pault, hadd üldögéljen a tolószékben, és nézze, ahogy az istálló ereszéről csüngő jégcsapokból csorog-csorog a víz.

## 29

– Valami másfajta papírt szeretnék, ha tudna szerezni – mondta, amikor a nő visszajött, hogy az írógépet és a papírt a deszkára rakja.

– Ez nem jó? – kérdezte Annie, rábökve a celofánba csomagolt Corrasable Bondra. – Hiszen az egész Papírkuckóban ez volt a legdrágább!

– Az édesanyja sose mondta, hogy nem mindig a legdrágább a legjobb?

Annie arca elborult. Ha az imént még védekezett, most már felháborodott, és Paul sejtette, hogy ezután a dühkitörés következik.

– Nem, *nem mondta*, maga nagyokos. Ellenkezőleg, arra tanított, hogy olcsó húsnak híg a leve.

Paul már fölfedezte, hogy Annie lelkének éghajlata olyan, mint a középnyugati tavasz. Kitörni kész tornádók lappanganak benne, és ha Paul, mint farmer, olyannak látja az eget, mint most Annie arcát, menten összegyűjti családját, és már tereli is őket a viharpincébe. A nő homloka elfehérült; orrluka úgy remegett, mint az állaté, ha tüzet szimatol, keze pedig ismét hol ernyedten kinyílt, hol görcsösen ökölbe szorult, mintha össze akarná préselni a bennrekedt levegőt.

Annyira rá volt szorulva, olyan kiszolgáltatott volt, hogy sürgető belső ösztöne azt parancsolta: vonuljon vissza, engesztelje ki, amíg még lehet – ha ugyan egyáltalán lehet még –, mintha egy Rider Haggard regényben a törzs akarná áldozattal kiengesztelni haragvó istennőjét.

De lényének másik fele nem volt ennyire megfélemlítve, és ravasz számítással emlékeztette rá: ha Annie minden felzúdulására megrémül és meghunyászkodik, akkor soha nem játszhatja el Seherezádé szerepét. Ha kushad, ez a nő csak annál erőszakosabb lesz. Lényének ez a fele így okoskodott: Ha nem rendelkeznel valamivel, amire neki égető szüksége van, akkor egyenest bevitt volna a kórházba, vagy később megöl, hogy megvédje magát Roydmanéktól – merthogy Annie szemében a világ megannyi Roydmanből áll, minden bokor mögött ott lapul egy-egy közülük. És ha

most rögtön nem nézel szembe a szukával, akkor, Paulie fiam, lehet, hogy soha többé nem leszel rá képes.

Annie már kapkodta a levegőt, szinte elkékült, ökle is gyorsuló ütemben nyílt és csukódott. Paul érezte, hogy ha csak néhány másodpercet is vár, már nem tud hatni rá. Összeszedte maradék kis bátorságát, és kétségbeesve próbálta eltalálni a megfelelő hangot, amellyel határozottan, mégis szinte lazán éreztetheti bosszúságát: – Ezt a cirkuszt pedig nyugodtan abbahagyhatja. Dühöngéssel nem jut semmire.

A nő megmerevedett, mintha csak Paul pofon ütötte volna. Sértődötten nézett rá.

– Annie – folytatta Paul türelmesen –, ez igazán nem nagy ügy.

– Piszkos trükk! – vágta rá a nő. – Egyszerűen nem akarja megírni az én könyvemet, és trükköket agyal ki, hogy el se kelljen kezdenie. Tudtam, hogy így lesz, pontosan tudtam. Csakhogy nálam a trükkje nem fog beválni. Majd meglátja, hogy...

– Csacsiság – vágott közbe Paul: – Mondtam én olyat, hogy nem kezdem el?

– Nem... azt nem, de...

– Na látja. Mert igenis, hozzá akarok kezdeni. És ha idejön és hajlandó egy kicsit is figyelni, akkor megmutatom, mi a bibi. És hozza, kérem, magával azt a Webstert is.

– A micsodát?

– Azt a kis tartót a tollakkal meg a ceruzákkal. A szerkesztőségekben néha Webster-toknak nevezik. Daniel Websterről.

Ezt a hazugságot a pillanat ihlete sugallta, de megvolt a kívánt hatása: Annie zavartabbnak látszott, mint valaha, csak tévelygett egy szakma világában, amelyről halvány sejtelve sem volt. A zavar indulatát is összezavarta (vagy szétzilálta), és Paul látta: most már azt se tudja, volt-e egyáltalán *joga* dühöngeni.

Odahozta a kis edényt a tollakkal meg a ceruzákkal, és lecsapta a deszkára. Paul pedig azt gondolta: *A fenébe is! Győztem!* – Persze a megfogalmazás nem volt pontos! *Tortúra* győzött.

*Vagy még így se helyes. Igaziból Seherezáde nyert.*

– Na, mi az ábra? – kérdezte a nő mogorván.

– Ide nézzen.

Paul kinyitotta a csomagot, kivett egy lapot, aztán az egyik frissen hegyezett ceruzával vonalat húzott rá, majd golyóstollal egy másik, párhuzamos vonalat. Ez után hüvelykujját végighúzta a kissé recés felszínen. Nyomában mindkét vonal elkenődött, a ceruzás valamivel jobban, mint a tollal rajzolt.

– Látja?

– Na és?

– Ugyanígy elkenődik rajta a gépfesték is. Nem annyira, mint a ceruza, de jobban, mint a golyóstoll.

– Miért, minden oldalt végig akar dörzsölni az ujjával?

– Szó sincs róla; elég, ha a lapok egymáshoz súrlódnak, és néhány hét vagy akár csak néhány nap alatt a betűk maguktól is elkenődnek – magyarázta Paul –, márpedig munka közben az ember sokszor rakosgatja a kéziratot. Például visszalapoz, hogy rábukkanjon egy névre vagy egy dátumra. Elárulom magának, Annie, hogy ez az, amit az ember ebben a brancsban már a kezdet kezdetén megtanul: a kiadók majdnem úgy utálják a Corrasable Bondra gépelt kéziratokat, mint a kézírást.

– Ne nevezze így. Hallani is utálatos.

Paul őszinte értetlenséggel nézett rá.

– *Mit* ne nevezzek minek?

– Meggyalázza az istenadta tehetségét, ha holmi brancsról beszél. Utálok ezt a szót.

– Sajnálom.

– Hát sajnálhatja is – mondta Annie jégesen. – Ezen az alapon már akár prostituálnak is nevezhetné önmagát.

*Nem, Annie*, gondolta Paul, hirtelen dühbe gurulva. *Én nem vagyok prostituált. A Száguldó autók-nak épp az volt a célja, hogy többé ne legyek az, és ha meggondolom, ezért öltem meg azt az ócska ringyó Tortúrát is. Azért hajtottam nyugatra, a tengerpart felé, hogy megünnepeljem a*

*kurvaságom végét, a felszabadulásomat, és mikor a kocsim összetört, és maga kihúzott a roncsok közül, valójában visszadugott a bordélyba. Két dollár a beugró, négyért már fölröpítem a Paradicsomba! És néha, a szeme egy-egy villanásából látom, hogy valahol a lelke mélyén mindezt maga is tudja. Lehet, hogy az esküdtszék felmenti magát beszámíthatatlanság címén, Annie, igen de én nem. Engem nem tud átverni.*

– Ez szellemes megjegyzés volt – mondta hangosan. – Visszatérve a papír témájára...

– Majd megkapja a rüves-nyüves papírját – vágta rá a nő mogorván. – Mondja meg, milyen kell, és meghozom.

– Csak azt higgye el, hogy a barátja vagyok...

– Na, ne kacagtasson. Nem volt énnekem egy barátom se, azóta, hogy az anyám meghalt, húsz évvel ezelőtt...

– Akkor higgyen, amit akar. Ha annyira bizalmatlan, hogy nem hiszi el, mennyire hálás vagyok, amiért megmentette az életem, hát akkor az a maga baja.

Közben alattomban figyelte a nőt, és ismét megpillantotta szemében a bizonytalanság, a hinni akarás szikráját. Nagyon helyes; így a jó. A tőle telhető legőszintébb arckifejezéssel nézett rá, és közben ismét elképzelte, ahogy lenyom a torkán egy üvegcserepet; egyszer s mindenkorra kiontva a vért, amely ezt az eszelős agyat táplálja.

– Annyit legalább el lehetne, hogy a *könyvemnek* barátja vagyok. Említette, hogy bekötné. Gondolom, a kéziratról beszélt, vagyis a gépelt oldalakról.

– Nyilván, hogy arról.

*Azt elhiszem! Mert ha elvinné egy nyomdászhoz, az rögtön gyanút fogna. Lehet, hogy a könyvek meg a kiadók világában tájékozatlan, de ennyire azért mégsem naiv. Paul Sheldon eltűnt, és a nyomdásznak esetleg eszébe juthat, hogy kapott ő egy könyv-terjedelmű kéziratot, amelyben Paul Sheldon leghíresebb regényalakja szerepel, mégpedig épp az idő tájt, mikor az írónak nyoma veszett – nem igaz? És minden bizonnyal emlékezne a megrendelésre is – ilyen furcsa kívánság minden nyomdász számára emlékezetes marad. Egyetlen nyomtatott példányt – egy regény kéziratából!*

*Egyetlenegyet.*

– Írja le a nő külsejét, mester úr! Hát, olyan nagydarab nőszemély volt; szakasztott olyan, mint egy kőbálszobor valamelyik H. Rider Haggard-regényben. De várjon egy percig, a számlakönyvbe felírtam a nevét és a címét... Rögtön előkeresem a számla másolatát...

– Azt is lehet – mondta. – A bekötött kézirat csuda jól mutathat; egy jó fólió-kiadással is felveszi a versenyt. Csakhogy egy könyvnek, Annie, tartósnak kell lennie, márpedig ha Corrasable-re írom, akkor tíz év múlva egy köteg üres lapot forgathat majd. Kivéve persze ha csak szépen elhelyezi a polcon, és többé hozzá se nyúl.

De ehhez aligha fülne a foga, nem igaz? Úristen, dehogyis, hiszen legszívesebben mindennap levenné, esetleg napjában többször is. Felütné, és élvezkedne rajta.

A nő arca furcsán megkeményedett. Paulnak nem tetszett ez a megátalkodott, szinte hivalkodóan csökönyös arckifejezés; idegessé tette. A nődührohamaiban már eligazodott, de ez az új arca nemcsak gyerekes volt, hanem kifürkészhetetlen is.

– Kár tovább szövegelni – mondta. – Hallhatta már, hogy megkapja a papírját. Milyen fajtájú legyen. – Abban a szaküzletben, amit említett...

– A Papírkuckóban.

– Persze, a Papírkuckóban. Szóval mondja meg nekik, hogy kér két csomag... egy csomag ötszáz lapból áll... – Ne beszéljen velem úgy, mint egy hülyével.

– Eszemben sincs – mondta, még idegesebben, mint az imént. A fájdalom ismét fel-le cirkált lábában, és még gyorsabban keringett a medencéje tájékán; már csaknem egy órája ült, és szétcsúszott csontvégei igencsak megsínylették ezt a pozitúrát.

*Az istenért, csak el ne veszítsd a fejed – ne tedd kockára " mindazt, amit már elértél!*

*De hát elértem-e bármit is? hogy csak ámitom magam?*

– Kérjen két tekeres fehér, durvaszemcsés másolópapírt. A Hammermill Bond nagyon jó márka, de a Triad Modern is megteszi. Két tekeres másolópapír olcsóbb lesz, mint ez az egy csomag Corrasable, és elég lesz az egész munkához, még az átírásokhoz is.

– Máris indulok – jelentette ki Annie, és hirtelen felállt.

Paul rémült pillantást vetett rá. Megértette, hogy a nő ismét gyógyszer nélkül akarja itt hagyni, ezúttal ráadásul a tolószékben ülve. Az ülés már most is fájt, s mire Annie visszajön – még ha netán sietne is –, a fájdalom irtózatossá lesz.

– Ez fölösleges – mondta nagyon gyorsan. – Kezdetnek a Corrasable is megteszi, elvégre úgyis átmásolom még...

– Csak a bolond fog rossz szerszámmal jó munkához. – Annie elvette a Corrasable Bond-köteget, majd fölkapta és galacsinná gyűrte a vonalakkal összekent lapot, s aztán mindkettőt a papírkosárba dobta. Utána ismét Paul felé fordult: a már ismert merev, csökönyös kifejezés maszk módjára fedte el arcát. Szeme úgy csillogott, mint a megkopott fémpénz.

– Most megyek a városba – jelentette ki. – Tudom én, hogy minél gyorsabban munkához szeretne látni; nemhiába a *barátom*. – Az utolsó szavakat izzó, szenvedélyes gúnnyal ejtette ki (és Paul legalább ennyi, valószínűleg nem tudatos önmaga iránti gyűlöletet hallott ki hangjából). – Még arra se vesztegetek időt, hogy visszafektessem az ágyba.

Szája groteszk, bábszerű mosolyra húzódott, majd nesztelen, fehér ápolónőcipőjében Paul mellé siklott; s ujjával megérintette a férfi haját. Paul – bárhogy igyekezett türtőztetni magát – összerándult. A nő élőhalotti mosolya még szélesebbé vált.

– Ámbár attól tartok, csak egy kicsit később tud belefogni Tortúra visszatérésének a történetébe; beletelhet egy vagy két nap... talán még három is. Bizony, elképzelhető, hogy csak három nap múlva tud majd újra felülni. A fájdalom miatt. Nagy kár. Pedig már pezsgőt is hűtöttem. Most vihetem vissza a kamrába.

– De Annie, én most is belefoghatok, ha maga...

– Nem, Paul. – A nő az ajtóig ment, ott megfordult, és ránézett kőmerev arcával. Homlokának szirtje alatt csak szeme, a két rozsdás fémpénz villant elevenen. – Közben pedig elgondolkozhat valamin. Lehet, hogy azt hiszi, becsaphat vagy túljárhat az eszemen; tudom; hogy ostobának, nehézfejűnek látszom. Csakhogy én, Paul, nem vagyok sem ostoba, sem nehézfejű.

Arcának merevsége hirtelen fölengedett. A konokság kemény páncélja széthasadt, és a repedéseken egy gyermek eszelős dühe csapott ki. Paul egy pillanatig azt hitte, megáll a szívverése a halálos rémülettől. Valóban azt képzelte, hogy ő kerekedett felül? Valóban ezzel ámította magát? El lehet-e játszani Seherezáde szerepét, ha az embert egy örült tartja fogva?

Annie visszavágtatott hozzá. Vaskos lába dobogott a padlón, térde rogyadozott, két könyöke mint a dugattyú, úgy járt előre-hátra a betegszoba poshadt levegőjét kavarva. Feltűzött haja kiszabadult a hajtűkből, és arca körül lobogott. Most bezzeg nem volt hangtalan a lépte; inkább mint Góliáté, ahogy aládübörög a Csontok Völgyébe: A Diadalív fényképe rémülten csörömpölt a falon.

– *Hij-jááá!* – visította, és öklével lecsapott a dudorodó sötömbre, mely valaha Paul Sheldon bal térde volt.

Paul fejét hátravetve üvöltött, nyakán és homlokán kidagadtak az erek. A térdéből kirobbanó fájdalom úgy elborította fehér sugárzásával, mintha egy nova közepébe repült volna.

A nő lerántotta a deszkáról az írógépet és a kandalló párkányára csapta. Olyan könnyen boldogult a fém holt tömegével, mint ahogyan Paul egy üres kartondobozt emelt volna.

– Szóval maga csak üldögéljen itt – mondta Annie, az előbbi torz mosollyal –, és gondolkozzon el rajta, hogy ki itt az úr a háznál. Aztán jusson eszébe az is, hányféleképpen árthatok magának, ha rosszul viselkedik, vagy át akar ejteni. Üldögéljen csak, és ha jól esik, ordítson bátran, mert úgyse hallja meg senki. Erre nem vetődik élő ember, mert mind tudják, hogy Annie Wilkes örült, és azt is tudják, hogy miket művelt, még akkor is, ha végül felmentették.

Visszament az ajtóhoz, majd ismét megfordult, Paul pedig ennek láttán újra felüvöltött, mert felkészült egy újabb öklelő támadásra. A nő erre még szélesebben vicsorgott.

– És mondok még valamit – folytatta halkan. – Az emberek azt hiszik, hogy sikerült kibújni a törvény alól, és igazuk is van. Hát ezt latolgassa, Paul, amíg meghozom a városból a rüves-nyüves papírját.

Azzal kiment, s akkorát csapott az ajtón, hogy belerengett a ház. Aztán kattant a zár.

Paul egész testében remegve dőlt hátra a székben. A remegés is fájt, de hasztalan akarta leküzdeni. Arcán patakzott a könny. Újra meg újra maga előtt látta a képet, ahogyan a nő végigszáguld a szobán, és öklével lesújt térde roncsaira, olyan erővel, mint ahogy dühös részeg döngeti a tölgyfa pultot; ő pedig újra meg újra elmerült az iszonyatos fájdalom kékesfehér novájában.

– Istenem, kérlek, könyörgök – nyöszörögte, miközben odakinn a Cherokee harsány dörrenések és motorbögés közepette elindult –, könyörgök, Istenem, szabadíts ki innen, vagy végezz velem. Szabadíts ki, vagy végezz velem.

A motor hangja elhalt az út távolában, az Isten pedig egyik kérését sem hallgatta meg. Ott maradt könnyei között a fájdalommal, amely immár teljes erővel tombolt egész testében.

## 30

Később arra gondolt, hogy mindazt, amit Annie távozása után művelt, a világ a maga tévedhetetlen perverzitásával kiforgatja majd, és megannyi hőstettként értelmezi, ő pedig minden valószínűség szerint nem fog tiltakozni. Holott valójában csak létfenntartási ösztöne próbálkozott egy végső, kapkodó és kétségbeesett akcióval.

Homályosan hallani vélte, miként írja le a jelenetet valami eszelősen lelkesült sportkommentátor – Howard Cosell, Warner Wolf, vagy talán Johnny Most, az őrjöngés csúcstartója –, mintha abbéli igyekezete, hogy hozzáférjen a nő kábítószerkészletéhez, még mielőtt a fájdalom végezne vele, valami sajátos sportesemény volna. Talán ezzel óhajtják helyettesíteni a *Hétfő Esti Futballturmixot*. De vajon milyen névre keresztelnék ezt a sportágat? Ez lenne a *gátfutás a drogért*?

– Egyszerűen fantasztikus, ahogyan ez a Sheldon gyerek állja a sarat! – lelkesedett a kommentátor Paul Sheldon agyában. – Azt hiszem, egyetlen néző sem képzelte volna itt az Annie Wilkes Stadionban vagy akár odahaza, a képernyő előtt, hogy az iménti ütés után a legcsekélyebb esélye is lehet a toloszék megmozdítására, de azt hiszem... igen, megvan! A szék mozog! Nézzük csak az ismétlést!

Paul szemét már csípte a homlokán végigcsorgó izzadság. Sós-könnyes folyadékot nyalt le ajkáról. A remegés nem csillapult. A fájdalom olyan volt, mintha a világvége jött volna el. Arra gondolt: *Van egy pont, amikor már nincs értelme taglalni a fájdalmat. Senki sem sejtí, hogy ekkora fájdalom létezik a világon. Senki. Mintha az ember testét démonok szállták volna meg.*

Csak a kapszulák gondolata bírta mozgásra, a tudat, hogy a Novril valahol itt van a házban. A bezárt ajtó... a lehetőség, hogy a gyógyszer, feltételezésével ellentétben, nem a földszinti fürdőszobában, hanem valahol másutt van eldugva... a veszély, hogy a nő hazatér és rajtakapja... mindez nem számított, árnyékká sápadt a fájdalomhoz mérten. Szükség esetén majd egyenként megbirkózik mindegyikkel – s ha nem, hát meghal. Ennyi az egész.

A mozgástól a dereka alatt és két lábán mélyebben vájtak húsába a tüzes pántok, mintha izzó vastövisek bélelnék őket. De a szék *megmozdult*. Nagyon lassan, de elindult.

Jó métert haladt, mikor rájött, hogy ebből sok haszna nem származik. Ha a széket nem bírja elfordítani, akkor épp csak elhalad az ajtó előtt, és kiköt a túlsó sarokban.

Megragadta a jobb oldali kereket, úgy, hogy beleremegett,  
(*gondolj a tablettákra, gondolj a könnyebbségre*)

és nyomta, ahogy csak erejéből telt. A gumi – mintha egér cincogna-megnyikordult a fapadlón. S ő csak nyomta tovább a kereket; valaha erőteljes, de most elpetyhüdt izmai reszkettek, mint a kocsonya, ajka szabadon hagyta összeszorított, csikorgó fogait, és a toloszék lassan megperdült.

Aztán, mindkét kereket megragadva, ismét elindította a széket. Ezúttal másfél métert sikerült gurulnia, akkor abbahagyta, hogy kiegyenesedjék. Ez sikerült, csak épp elborult előtte a világ.

Öt perc telt el, mire visszaúszott a valóságba, közben valahol fent, a fejében, homályosan hallotta a kommentátor noszogatását:

– Nahát, ez a Sheldon gyerek! Kérem, én nem hiszek a szememnek! Újra megpróbálja!

Agyának elülső része csak a fájdalmat érzelte; szemét az agy rejtettebb központjai vezérelték. Így látta meg azt a valamit az ajtó mellett, és odagurult hozzá. Lenyúlt érte, de ujjá hegye csak jó tíz centire közelítette meg a padlót, amelyen ott hevert az Annie hajából kihullott két vagy három hajtű egyike. Paul ajkába harapott, s már nem érzelte, hogy a verejték végigfolyik arcán és nyakán, és sötét foltot ejt pizsamakabátján.

– Kedves nézőink, én nem hiszem, hogy eléri azt a hajtűt. Fantasztikusan megdolgozik érte, de attól tartok, ez már a dal vége. Talán igen.

De az is lehet, hogy nem.

Jobbra dőlt a toloszékben. Előbb megkísérelte, hogy ne vegyen tudomást a jobb oldalát elöntő fájdalomról, amely növekvő erővel nyomta, mint a tag, ha nem bír áttörni – aztán megadta magát, és ordított. Bátran tehetette; ahogy Annie mondta, úgysem hallja senki.

Ujjai még mindig vagy három centiméterre voltak a földtől, és csak kalimpáltak ide-oda a hajtű fölött, jobb csípője pedig úgy sajgott, mintha bármely percben meghasadni készülne, hogy sugárban fröccsenjen ki belőle az undorító, fehér csontpép.

*Istenem, kérlek, könyörgök, segíts!...*

Dacolva a fájdalommal igyekezett még kijjebb dőlni. Ujja már súrolta a hajtűt, de csak annyit ért el, hogy egy centiméterrel arrébb lökte. Paul, továbbra is oldalt dőlve, lejjebb csúszott a székben; ezúttal az alsó lábszárába nyilalló fájdalom készítette ordításra. Szeme kidülledt, szája kinyílt, nyelve úgy lógott ki fogai közül, mint egy redőny húzója. Nyelve hegyéről parányi nyálcseppek hullottak a padlóra.

Ujjai közé csípte a hajtűt... megszorította... majdnem kiejtette... és végül ott volt; a markába zárva.

Ki akart egyenesedni, és ettől frissen buzgott fel ismét a fájdalom, és majd mikor végre sikerült, egy ideig csak ült és lihegett, több nem telt tőle. Feje hátrahanyatlott, ameddig csak a toloszék merev támlája engedte. A hajtű ott hevert a karfára helyezett deszkán. Egy ideig azt hitte, hányni fog, de aztán az inger elmúlt.

*Mit csinálsz itt?* szólalt meg agyában egy fáradtan dorgáló hang. *Arra vársz, hogy elmúlik a fájdalom? Nem fog elmúlni. A nő mindegyre az anyját idézgeti, de a te mamádnak is volt néhány aranymondása, nem igaz?*

Volt bizony.

Ahogy ott ült, hátravetett fejjel, verítéktől fénylő arccal, haja a homlokához tapadva, Paul hangosan, mintha varázsigét kántálna, idézte az egyiket: "Manóban, tündérben sohase bízz, segíts magadon, az Isten is megsegít."

*Ez az. Úgyhogy ne tétlenkedj, Paulie – itt csak egyetlen manó bukkanhat fel: Annie Wilkes, a nehézsúly örökös bajnoka.*

Így hát ismét megindult, s lassan gurította a toloszékét az ajtó felé. Annie bezárta ugyan, de Paul bízott benne, hogy sikerülhet kinyitni. Tony Bonasaro, akiből mostanra csak egy halom fekete pernye maradt, autótolvaj volt, s Paul, mikor a *Száguldó autók* megírására készült, a többi között tanulmányozta a kocsilopás technikáját is, egy keménykötésű exzsaru, bizonyos Tom Twyford irányításával. Tom megmutatta neki, hogyan kell összekötni a gyújtáshuzalokat, hogyan lehet a kocsitolvajok nyelvén Vékony Jimnek becézett hajlékony fémszalag segítségével kinyitni az ajtót, s hogyan lehet rövidre zárni a kocsit riasztóberendezését.

*Vagy tegyük fel,* szölt Tom úgy két és fél évvel ezelőtt New Yorkban, egy szép tavaszi napon, *hogy nem is akarsz autót lopni. Van autód, csak épp fogytán a benzin. Van tömlőd is, csakhogy az adakozásra kiszemelt kocsinak zárható tanksapkája van. Baj ez? Csak akkor, ha kontár vagy a mesterségedben, mert a legtöbb tanksapkával gyerekjáték elbánni. Nem kell hozzá más, csak egy hajtű.*

Öt véget nem érő percen át tolatott Paul előre-hátra, míg pontosan a kiszemelt helyhez nem ért, úgy, hogy a bal kerék majdnem súrolta az ajtót.

A régimódi kulcslyuk a megkopott címer közepén az *Alice Csodaországban* John Tenniel-féle illusztrációira emlékeztette Pault. Kissé lejjebb csúszott a székben – egyetlen, ugató nyögést hallatva –, és sikerült átnéznie a kulcslyukon. Rövid folyosót látott, amely nyilvánvalóan a



nappaliba vezetett, sőt, a nappaliból is megpillantott egy sötétvörös szőnyeget, egy ugyanilyen anyaggal bevont régimódi díványt, valamint egy bojtos ernyőjű lámpát.

Baloldalt, a folyosó felénél, nyitva állt egy ajtó. Paul érverése felgyorsult. Ez szinte bizonyosan a földszinti fürdőszoba lesz – épp elégszer hallotta, ahogy Annie odabenn a vizet folytatja (így akkor is, amikor a felmosóvödröt töltötte meg, hogy aztán Paul lelkesen hörpintsen belőle), és valószínűleg innen hozta a gyógyszert is.

Paul úgy érezte, helyesen okoskodik.

Megragadta a hajtűt, de a vékony drót kicsúszott kezéből, és fűgően szánkázott a deszka széle felé.

– *Ne!* – kiáltotta rekedten Paul, és az utolsó pillanatban ráborította tenyerét. Marokra fogta – és ekkor ismét elborult előtte a világ.

Bár meg nem győződhetett róla, úgy érezte, másodszorra tovább volt eszméletlen. A fájdalom – a bal térdét hasogató kintől eltekintve – mintha parányit csitult volna. A hajtű ott volt a deszkán; de most mielőtt fölvette volna, többször behajlítgatta jobb kezének ujjait.

*Most, gondolta, majd kiegyenesítette a hajtűt, és jobb kezébe szorította. Csak ne reszkess. Mindig erre gondoltj. NEM FOGSZ RESZKETNI.*

Karját rézsútosan kinyújtva, a kulcslyukba csúsztatta a haj tűt, s közben hallgatta az agyában szónokló sportriportert,

(csuda élénk a fantáziája!)

amint közvetíti az akciót.

Az izzadság, mint az olaj, csak folyt-folyt végig az arcán. Fülelt... de elsősorban minden ízében érezte, amit csinál.

*Az olcsó záruk szerkezete lényegében egyszerű billenőkar, magyarázta Tom Twyford, libikókázó kézmozdulatokkal szemléltetve mondandóját. Fel akarsz borítani egy hintaszéket? Pofonegyszerű. Csak markold meg a két lábát, és buktasd át a nyavalyást – ennyi az egész. Nahát, ugyanez a teendő az ilyen zárral is. Nyomd felfelé a rugót, aztán gyorsan kapd le a tanksapkát, még mielőtt visszacsapódnék.*

A pecket kétszer is eltalálta, de a hajtű mind a kétszer lecsúszott róla, és a rugó visszapattant, épp csak megmoccantotta. A hajtű elgörbült, s Paul attól tartott, két-három újabb kísérlet után el is törik.

– Istenem, nagyon kérlek – mondta; és ismét becsúszta a hajtűt. – Mi a véleményed, édes jó Istenem? Csak egy picinyke esélyt adj ennek a srácnak, nem kérek többet.

(– Nahát, hölgyeim és uraim, ez a Sheldon ma emberfölöttit produkált, de sajnós ez lesz az utolsó próbálkozása. A tömeg elnémult...)

Aztán a kommentátor hangja lehalkult, Paul pedig behunyt szemmel, mohón figyelte a csat alig kivehető zörejét a zárban. Most! Itt az ellenállás! A rugó! Szinte látta, ahogy ott fekszik bent, akár a hintaszék hajlított lába, és szorítja a zár nyelvét, fogva tartja, csakúgy, mint őt magát.

*Gyerekjáték az egész, Paul. Csak őrizd meg a hidegvéred.*

Persze, ilyen szörnyű fájdalmak közepette az embernek nem könnyű megőrizni a hidegvérét.

Átbújtatta bal kezét a jobb karja alatt, hogy elérje a kilincsgombot, megragadta, aztán finoman, enyhén nyomni kezdte a hajtűt. Még egy kicsit... még egy kicsit...

Látta maga előtt a pecket, amint lassan megmozdul poros kis zugában; látta, amint a zár nyelve lomhán visszahúzódik. Főlöszleges egészen visszahúzódnia, isten őrizz – semmi értelme, Tom Twyford hasonlatával élve, felborítani a hintaszéket. Csak egyetlen pillanatra van szükség, arra, amikor kiszabadul az ajtótokból – és akkor egy lökés...

A csat egyidejűleg csúszott és görbült. Paul megérezte, s kétségbeesésében olyan erősen nyomta fölfelé, ahogy csak bírta, közben pedig elforgatta a kilincsgombot, és nagyot taszított az ajtón. Kattanás hallatszott, ahogy a hajtű kettétört, és a bent maradt darabkája beleesett a zárba. Paulnak még jutott egy pillanata arra, hogy eltompult aggyal tudomásul vegye kudarcát, de azután már látta, hogy az ajtó lassan kinyílik, a zár nyelve pedig acélujjként mered ki a lemezből.

– Jézusom – suttogta. – Köszönöm, Jézusom.

– *Ez videóra kívánczik!* – üvöltötte agyában ujjongva Warner Wolf, miközben az Annie Wilkes Stadionban szorongó ezrek – nem szólva a képernyőjük elé szegezett megszámlálhatatlan milliókról – tomboló éljenzésben törtek ki.

– Ne most, Warner – hörögte rekedten, és nekilátott a soron következő gyötrelmes feladatnak: addig kellett előre-hátra kormányoznia a tolószéket, míg egyenesen el nem találja vele az ajtónyílást.

## 31

Volt egy kínos – dehogyan kínos: borzalmas, iszonyatos – pillanat, mikor úgy tetszett, hogy a tolószék nem fér át az ajtón. Legföljebb ha öt centivel volt szélesebb, de ez éppen öt centivel több a kelleténél. Agya rögtön szállította a lehangoló információt: *a nő összehajtvá hozta be, ezért is hitted első pillantásra bevásárlókocsinak.*

Végül éppen hogy átnyomakodott, úgy, hogy pontosan az ajtónyílásban helyezkedett el, aztán előredőlt, hogy megmarkolhassa a tokot. A kerék tengelysapkái nekiütköztek a fának, de sikerült átjutnia.

Ekkor ismét elszürkült előtte a világ.

## 32

Kábulatából Annie hangjára riadt. Kinyitotta szemét, és látta, hogy a nő vadászpuskát szegez rá. Szeme dühödten villogott, fogán megcsillant a nyál.

– Ha ennyire vágyik a szabadságra, Paul – mondta –, hát én örömet megadom magának.

Azzal felhúzta a puska mindkét ravaszát.

## 33

Paul összerándult, s várta a dörrenést. De Annie persze nem volt ott, s Paul már ráésmélt, hogy álmodik.

*Csakhogy ez nem álom, hanem figyelmeztetés. Bármikor visszajöhet. Akármelyik percben.*

A félig tárt fürdőszobaajtóból legyezőszerűen kivetülő fény minősége megváltozott, ragyogóbb lett. Mintha délre járna. Paul azt kívánta, bárcsak az óra ütéseivel ellenőrizhetné feltételezését, de az óra makacsul hallgatott.

*Annie a múltkor ötven órát maradt távol.*

*Így igaz. És most elmaradhat akár nyolcvan órára is. De én így lehetséges, hogy már öt perc múlva meghallod a Cherokee hangját. Ha még nem értesültél volna róla, barátocskám, a meteorológiai intézet előre jelzi ugyan a tornádót, de hogy pontosan hol és mikor csap le a vihar, arról kósza sejtése sincs.*

– Ez bizony így van – mondta, és a fürdőszobához gurult. Bekukkantott, és hatszögletű fehér csempével kirakott, barátságtalan helyiség tárult elé. A karmos lábú fürdőkád csapjai alatt rozsdás lefolyó tátongott. A kád mellett fehérenműs szekrény, átellenben a mosdó. S a mosdó fölött gyógyszeres szekrényke.

A felmosóvödör a kádban állt – műanyag fedele jól látszott.

A folyosó elég széles volt ahhoz, hogy a tolószéket szembefordítsa az ajtóval, de addigra karja már remegett a kimerültségtől. Valamikor vézna gyerek volt, és ezért felnőttkorában megpróbálta többé-kevésbé karbantartani magát, de izmait most elsorvasztotta a betegség, és ismét visszaváltozott a hajdani satnya kölyökké, mintha csak álmolta volna a sok lefutott kört, a kocogást, a kondicionálógéppel végzett gyakorlatokat.

Ez az ajtónyílás legalább szélesebb volt, ha nem is sokkal, így aztán már nem volt szükség olyan hajmeresztő mutatványra; hogy áthajtsa rajta. Paul zökkent egyet a küszöbön, de azután a kemény gumikerekek már simán gurultak a csempén. Savanyú szagot érzett, mely automatikusan a kórházat juttatta eszébe – talán Lysol lehetett. A helyiségben nem volt vécé, de ezt már gyanította, mindig csak föntről hallotta az öblítést, és most ötlött eszébe, hogy valahányszor az ágytálat használta, azt is mindig fentről követte az öblítés zaja. Itt nem volt egyéb, mint a kád, a mosdó és a nyitott ajtajú fehérneműs szekrény.

Kurta pillantást szentelt a takaros halmokba rendezett kék törülközőknek és mosdókesztyűknek Annie eleget használta őket, valahányszor szivaccsal lemosdatta őt –, aztán figyelmét a mosdó fölötti gyógyszeres szekrénykének szentelte.

A szekrényke elérhetetlen volt számára.

Akárhogy erőlködött – a szekrény és ujjai között jó húsz centiméter távolság maradt. Paul ezt rögtön felfogta, mégis nyújtózkodott utána; nem tudta elhinni, hogy a sors, az Isten vagy bárki más ilyen könnyörtelen lehet. Mint a kapus, aki kétségbeesve és teljesen esélytelenül nyújtózik a háló sarkába tartó labda után.

Paul sebzetten, tehetetlenül nyöszörgött, leengedte kezét, majd lihegve hátradőlt. A szürke felhő ismét szeme előtt lebegett, de ő pusztán akaraterővel elkergette, és körülnézett: vajon mivel nyithatná ki a gyógyszeres szekrény ajtaját? Ekkor megpillantott egy Cédrus-O padlófelmosót, amely hosszú, kék nyelén mereven állt a sarokban.

*Ezt akarod használni? Komolyan Hát, talán sikerül. Feszítsd ki vele a gyógyszeres szekrény ajtaját, és utána egyszerűen verj le egy csomó gyógyszert a mosdóba. Csakhogy az üvegek el fognak törni, és még ha nincs is üveg, ami aligha valószínű, hiszen legalább egy üveg Listerine-t vagy Scope-ot vagy effélét mindenki tart otthon, visszatenni akkor se tudod, amit levertél. És akkor mi lesz, ha hazaér és megpillantja az egész rumlit?*

– Majd azt mondom, hogy Tortúra volt – nyökögte. – Bekukkantott, hogy valami erősítőszert keressen a feltámadásához. Aztán elsírta magát – de még könnyein át is fürkészte a helyiséget, keresve valamit, akármit, valami ötletet, lehetőséget, egyetlen kurva lehet...

Újra benézett a fehérneműs szekrénybe, és kapkodó lélegzete hirtelen elakadt. Szeme kitágult.

Első, futó pillantása csak a polcokon álló halmokat fogta át, az összehajtogatott lepedőket, párnahuzatokat, törülközőket, mosdókesztyűket. Most azonban a szekrény alját is megnézte, és ott jó néhány négyzetes kartondobozt pillantott meg. Némelyiken UPJOHN feliratú címke volt, másokon LILLY felirat; ismét más dobozokon azt olvasta: CAM GYÓGYSZERKÉSZÍTMÉNYEK.

Durván elforgatta a toloszéket; fájt, de rá sem hederített.

*Édes Istenem, add, hogy ne a dugi samponját tartsa itt, vagy a tamponjait, vagy szent életű édesanyjának a fényképeit, vagy...*

Magához kotorta az egyik dobozt, és széthajtotta fedőlapját. Nem sampon volt benne, nem is kozmetikum. Szó sincs róla. A dobozban vad összevisszaságban gyógyszerek keveredtek, legtöbbje MINTA feliratú, kisebb dobozokban. A kartonskatulya alján lazán szanaszét gurulva néhány kiszóródott, különböző színű tableta és kapszula. Volt, amelyiket ismerte, például a Motrimot vagy a Lopressor nevű vérnyomáscsökkentő szert, melyet apja szedett élete utolsó három évében. Másoknak még a nevét se hallotta soha.

– Novril – motyogta, s vadul turkált a dobozban, miközben arcán végigfolyt az izzadság, lába pedig lüktetett és kalapált. – Novril; hol az a kurva *Novril*?

De Novrilnak nyoma sem volt. Visszahajtotta a fedőlapot, azután az egész skatulyát visszataszította a szekrénybe, csak tessék-lássék ügyelve rá, hogy eredeti helyére kerüljön. Oly mindegy, gondolta, úgyis olyan itt minden, mint egy szeméttel... Bal felé mélyen kihajolva, sikerült megkaparintania egy másik dobozt. Kinyitotta, és alig hitt a szemének.

Darvon. Darvocet. Darvonos készítmény. Morfium és morfiumkeverék. Librium. Valium. És Novril. Tucatnyi és tucatnyi mintadoboz. Kincses dobozok. Gyönyörű dobozok. Ó, drága, gyönyörű, szent dobozok. Feltépte az egyiket, és megpillantotta hólyagos burkukban a kapszulákat, melyeket a nő hatóránként beadott neki.

CSAK ORVOSI ELŐÍRÁSRA – olvasta a dobozon.

– Ó, édes Jézusom, a doki most rendel! – zokogta Paul. Fogával feltépte a celofánt, és három kapszulát nyelt le, alig érzékelve a maróan keserű ízt. Aztán rámeredt a megcsonkított celofánburokban megbúvó maradék ötre, és bekapott egy negyediket is.

Állát mellére szegve, ravasz és riadt tekintettel gyorsan körülnézett. Tudta, hogy ilyen hamar még nem segíthet a szer, mégis *érezte* már a hatást – úgy látszik, a kapszulák birtoklása fontosabb, mint az, hogy be is szedje őket.

Mintha most ő vezérelhetné a holdat és a dagályt – csak érte kellett nyúlni, övé a hatalom. Lenyűgöző, fenséges gondolat, de egyszersem ijesztő is... mintha lelkifurdalás és a káromlás tudata festené alá.

*Ha most ér haza...*

– Jó, rendben van, vettem az üzenetet. Vizslatta a skatulya tartalmát, számítgatta, hány mintadobozkát vehetne magához anélkül, hogy Annie rájönne: egy Paul Sheldon nevű kisegér dézsmálta meg készletét.

Ezen felvihogott, élesen, megkönnyebbülve, és rádöbbsent, hogy a gyógyszer nem pusztán a lábára hat. Egészen nyersen szólva: hozzájutott a drogadagjához.

*Mozdulj már, te idióta. Nincs időd élvezni, hogy előálltál a fűvel.*

Öt dobozkával vett magához – összesen harminc kapszulát. Fegyelmeznie kellett magát, nehogy még többet zsákmányoljon. Aztán összevissza tologatta a megmaradt dobozokat és üvegeket, remélve, hogy a benyomás nagyjából éppoly zűrzavaros lesz, mint amikor bekukkantott a skatulyába. Végül visszahajtotta a fedőlapot, és az egésztest ismét a fehérenmús szekrénybe csúszta.

Autó közeledett.

Paul tágra nyílt szemmel egyenesedett ki. Keze a tolószék karfájára hullott, majd görcsös rémülettel megmarkolta. Ha Annie az, akkor neki vége, és azzal kész. Soha nem bírta ezt a csökönyös, ormótlanjóságot idejében visszamanőverezni a hálószobába. Ha minden jól megy, esetleg egyszer még fejbe verheti a nőt a Cédrus-O padlófelmosóval vagy valami egyébvel, de azután Annie kitekerné a nyakát, mint egy csirkének.

Ült a tolószékben, ölében a Novrilos mintadobozkák, törött lába mereven nyúlt előre – így várta, hogy az autó továbbmegy-e vagy befordul.

A zaj véget nem érően erősödött... aztán lassan elhalt.

*Oké, kell ennél szemléletesebb figyelmeztetés, Paul, fiacskám?*

Nem bizony. Még egy utolsó pillantást vetett a kartondobozokra. Úgy vélte, nagyjából ugyanúgy állnak, mint amikor megpillantotta őket – bár ezt nem tudhatta pontosan, hiszen akkor a fájdalomtól ködbe borult a tekintete –, de felmérte, hogy a dobozkák elrendezése lehetett sokkal tudatosabb is, mint ahogyan a látszat mutatta. Annie-ben a súlyos idegbetegek felfokozott ébersége munkált; könnyen lehet, hogy gondosan megjegyezte minden egyes doboz helyét. Előfordulhat, hogy épp csak futólag bepillant a fürdőszobába, és valami rejtelmes módon máris rájön, mi történt. Ez a felismerés azonban félelem helyett a beletörődés érzését hozta. Szüksége volt a gyógyszerre, sikerült tehát kiszabadulnia szobájából, hogy hozzájusson. Ha tettének következményei lesznek, ha bűnhődnie kell, legalább azzal a tudattal fogadja, hogy nem tehetett mást, mint amit tett. És úgy érezte, mindabból; amit Annie művelt vele, ez a beletörődés utal a legrosszabbra: kínlódó állattá vált, nincsenek erkölcsi megfontolásai, nem maradt semmiféle választási lehetősége.

Lassan kihátrált a fürdőszobából, időnként hátrapillantva, nehogy elvétse az irányt. Az imént még az ilyen mozdulatra felüvöltött volna fájdalomában, de a fájdalomra most gyönyörűséges üvegbura borult.

Kigurult a folyosóra, aztán hirtelen megállt. Iszonyatos gondolat hasított belé: mi van akkor, ha a fürdőszoba padlója nedves volt, vagy talán kissé piszkos is...

Rámeredt a padlóra, és egy pillanatig oly szilárdan hitte, hogy nyomokat hagyott a tiszta fehér csempén, hogy már valóságosan *látta* is őket. Aztán megrázta fejét, és újból körülnézett. Nem hagyott semmiféle nyomot. Az ajtó azonban szélesebbre nyílt, mint eredetileg. Előregurult, kissé jobbra kormányozta a tolószéket, hogy kihajolva megragadhassa a kilincsgombot, aztán félig

csukott helyzetbe húzta az ajtót, majd szemügyre vette művét, és még valamivel kisebbre hagyta a rést. Ez az. Úgy érezte, most rendben van.

Épp lenyúlt a kerékhez, hogy elfordítsa s így visszagurulhasson a szobájába, mikor észrevette, hogy a szék most nagyjából a nappali felé néz. Márpedig a legtöbb ember a nappaliban tartja a telefont, akkor pedig...

Agyában úgy gyúlt ki a világosság, mint a fellőtt jelzőrakéta a ködbe borult rét fölött:

– *Halló, itt a sidewinderi rendőrség. Ikszipszilon őrmester beszél.*

– *Figyeljen rám, Ikszipszilon őrmester. De nagyon figyeljen, és ne szakítson félbe, mert nem tudom, mennyi időm van. A nevem Paul Sheldon. Annie Wilkes házából beszélek. Legalább két hete tart fogságban, de lehet, hogy már egy hónapja is megvan. És én...*

– *Annie Wilkes!*

– *Azonnal jöjjenek ide. Küldjön mentőautót. És az ég szerelmére, siessenek, mielőtt hazaér...!*

– *Mielőtt hazaér – nyögte Paul. – De még mennyire. Jóval előbb...*

*Honnan veszed, hogy egyáltalán van telefonja? Hallottad, hogy valaha is hívott volna valakit? És kit is hívhatna? Kedves barátait, Roydmanéket talán?*

*Csak mert nincs senkije; akivel naphosszat csevegethetne, még gondolhat arra, hogy baleset is érheti, elvégre leeshet a lépcsőn, és karját vagy lábát törheti, kigyulladhat az istálló...*

*Na és hányszor csengett már ez az állítólagos telefon?*

*Miért, az talán kötelező? Ha a telefon nem cseng napjában legalább egyszer, akkor a Hegyvidéki Telefontársaság kiszáll és leszereli? Amellett többnyire nem is voltam öntudatnál.*

*Eddig szerencséd volt. De most túlfeszítetted a húrt, és ezt te is tudod.*

Hát igen, tudta. De ahogy elképzelte a telefon látványát, a hűvös fekete műanyag tapintását, a tárcsa kattogását vagy a gomb lenyomása után a bűgő hangot – nem, ennyi csábításnak nem lehetett ellenállni.

Addig igazgatta a tolószéket, míg pontosan szembefordult a nappalival, és aztán egyenest odagurult.

A helyiség szellőzetlen, dohos szagot árasztott, s furcsán élettelennek tűnt. Az ívelt ablakokat őrző függönyök csak félig voltak behúzva, és szép kilátást engedtek a hegyi tájra, a szoba mégis sötétnek hatott. Mert túl sötétek a színei, gondolta Paul. Az uralkodó szín a sötétvörös volt, mintha vénás vérrel fröcskölték volna tele.

A kandalló párkánya fölött színezett fénykép lógott. Fenyegető külsejű asszonyt ábrázolt; apró szeme belesüppedt húsos arcába, rózsabimbó formájú szája nedvesen fénylett. Az aranyozott rokokó keretbe foglalt kép akkora volt, mint az elnök fényképe valamelyik nagyvárosi postaépület előcsarnokában. Paulnak nem volt szüksége közjegyzőileg hitelesített igazolásra, hogy rájöjjön, ez Annie szent életű édesanyja.

Beljebb gurult a szobába. A tolószék bal oldala egy kerámia csecsebecsékkel megrakott díszasztalkának ütközött. A műtűrök összekocantak, s az egyik – kerámia jégtömbön csücsülő kerámiapingvin – elbillent, kis híján leesett.

Paul gondolkodás nélkül utánanyúlt és elkapta. A mozdulat szinte véletlenszerű volt – a reakció csak utána állt be. Szoroson fogta a pingvint behajlított ujjai között, s akaraterővel próbálta elcsitítani a remegést. *Simán elcsípted, különben is a padlón szőnyeg van, valószínűleg el se tört volna...*

*De ha mégis eltörik!* sivította egy hang az agyában. *Ha ELTÖRIK: Könyörgök, siess vissza a szobádba, mielőtt... valami nyomot hagysz...*

Nem. Még nem. Akármennyire fél is, akkor se. Mert már túl nagy árat fizetett. S ha cserébe kaphat valamit, azt nem fogja itt hagyni.

Körülnézett a nehéz és ormótlan bútorokkal zsúfolt szobában. Elvileg az ívelt ablakoknak és rajtuk túl a Sziklás-hegység pompás látványának kellett volna meghatározniok az összbenyomást, de helyettük a fénykép uralkodott: a húsos nőszemély arcképe, bebörtönözve az indázó cikornyákkal és dermedt aranyfüzéréekkel díszített, kísértetiesen rikító keretbe.

A dívány túlsó végénél, ahonnan Annie bizonyára a tévét nézi, egy asztalon egyszerű tárcsás telefon állt.

Paul lélegzetet venni se mert, olyan óvatosan rakta vissza a csecsebecsés asztalra a kerámiapingvint (jégtömbjén felirat volt olvasható: ITT A VÉGE, FUSS EL VÉLE!), és keresztülgördült a szobán a telefonhoz.

A dívány előtt is díszasztalka állt; nagy ívben elkerülte. Egy csokor szalmavirág kornyadozott rajta csúf zöld vázában, s az egész alkotmány roppant súlyosnak látszott; Paul úgy érezte, ha csak súrolja is, tüstént felborul.

Kintről csak a szél zúgása hallatszott; autónak se híre; se hamva.

Megragadta a telefonkagylót, és lassan fölemelte.

Még füléhez sem szorította, még nem is észlelte a süket csendet, már eltöltötte lelkét valami előre elrendelt kudarc furcsa érzése. Lassan visszatette a kagylót, s közben egy régi Roger Miller-szám egyik sora jutott eszébe, amely most értelmetlenségében is értelmet nyert: *Se telefon, se egy fénykép, se cica... Még egy árva bagóm sincsen dugiba...*

Szemével követte a telefonzsinór útját. Láta a kis négyszögletű konnektort s benne a dugót. Minden tökéletesen működőképesnek látszott.

Akár az istálló; a fűtőcsöveivel.

*Nagyon fontos, hogy az ember ügyeljen a látszatra.*

Behunyta szemét és látta, ahogy Annie kihúzza a dugót, és Elmer-féle ragasztót nyom a konnektor lyukaiba, aztán visszapréseli a dugót a halottfehér masszába, amely lassan megkeményedik, s örökre megdermed. A telefontársaságnak eszébe sem jut, hogy valami nincs rendjén, hacsak valaki fel nem akarja hívni Annie-t, és utána bejelenti, hogy a szám nem felel, no de Annie-t, ugyebár, nem hívja senki. A halott készülékre havonta rendszeren megjön a számla, ő pedig tüstént fizet, de a telefon csak szemfényvesztés, hozzátartozik *a látszat fenntartásáért* vívott örökös küzdelemhez, akár a frissen mázolt, takaros piros istálló, krémszínű szegélyeivel és a téli jégréteg megolvasztására szolgáló fűtőcsöveivel. Vajon azért herélte ki a telefonját, mert előre felkészült Paul expedíciójára? Megsejtette, hogy valamiképpen majd kijut a szobából? Paul kételkedett ebben. A telefon – a *működő* telefon – minden bizonytalán már jóval az ő megérkezése előtt is Annie idegeire ment. Éjszakánként csak feküdt az ágyában, bámulta a mennyezetet, hallgatta a hegyvidéki szél sívítását, és maga elé képzelte az embereket – a világ valamennyi Roydmanjét –, akik vagy ellenszenvvel, vagy nyílt rosszindulattal gondolnak rá, és akik közül bármelyiknek bármikor eszébe juthat, hogy felhívja telefonon, és beleordítson a kagylóba: *Maga volt a tettes, Annie! Valamennyien tudjuk, miért vitték el Denverbe! Ártatlan embert nem szokás egészen Denverig hurcolni!* Bizonyára kérte, hogy titkosítsák a számát – bárki ezt tette volna, akit valami főbenjáró bűnért perbe fogtak, és felmentettek (és ha Denverben tárgyalták, csakis főbenjáró bűn lehetett) –, és ezt nem is tagadták meg tőle, de az olyan súlyos idegbeteget, amilyen Annie Wilkes, hosszú távon a titkos szám sem nyugtathatta meg. *Mind* ellene szövetkeztek, s ha akarják, a titkos számot is megszerzik, az ügyvédek, akik ellene voltak, boldogan megsúgnák bárkinek, aki csak kéri, márpedig akadnának, akik kéri, de mennyire hogy akadnának – hiszen Annie szemében a világ sötét verem volt, tengerként hullámzó embertömegekkel, ellenséges tér, közepén parányi kis színpaddal, amelyen, egyetlen vakító fényű fejjéppel megvilágítva, ő állt, Annie Wilkes, egymagában. Így hát a legokosabb kiirtani a telefont, elnémítani, úgy, ahogy *Pault* is elnémítaná, ha tudná, hogy csak ennyire is kijátszotta őt.

Hirtelen magasra csapott bensejében a pánik, s azt parancsolta: azonnal vissza kell térnie a szobájába, hogy eldugja a kapszulákat, és elfoglalja helyét az ablak mellett. Ha Annie megjön, a legcsekélyebb változást sem szabad észlelnie, a legcsekélyebbet sem. Paul ezúttal teljes szívéből egyetértett a belső hanggal. Óvatosan elhárított a telefontól, eljutott a helyiség egyetlen, többekévébé szabad térségéig, és ott kinnal-keservvel megfordította a tolószéket, ügyelve, nehogy nekimenjen a díszasztalkának.

Már-már sikerült a fordulat, amikor meghallotta, hogy autó közeledik. És ezúttal tudta, egész egyszerűen *tudta*, hogy Annie tér vissza a városból.

Majdnem eszméletét veszítette, úgy hatalmába kerítette a bénító büntudattal keveredő mélységes rémület – életében még nem rettent meg ennyire. Hirtelen eszébe jutott az egyetlen epizód, amely szenvedélyes megrázkódtatásával némiképp hasonlított mostani érzéséhez. Tizenkét éves korában történt. Nyár volt, vakáció; apja dolgozott, anyja pedig egész napra Bostonba utazott a szemközti lakó Mrs. Kaspbrak társaságában. Paul talált egy doboz cigarettát – ezt szívta a mamája –, és rágyújtott. Lelkesen szívta a cigit, eltelve undorral és gyönyörűséggel; úgy gondolta, ilyesmit érezhetnek a bankrablók is. A szoba megtelt füsttel, s ő épp a cigaretta felénél tartott, amikor nyílt az ajtó, és a mamája hangját hallotta: *"Paulie?! Én vagyok az! Itthon felejtettem a pénztárcámat!"* Paul vadul próbálta szétkergetni a füstöt, de tudta, hogy nem sokra megy vele: lebukott, és most alaposan elfenekelik.

Csakhogyan ezt nem ússza meg elfenekeléssel.

Visszagondolt az álmra, melyet az imént látott; amikor épp kihagyott az eszmélete. Láta Annie-t, amint felhúzza a vadászpuska mindkét kakasát, és közli: *Ha ennyire vágyik a szabadságra, Paul, hát én örömet megadom magának.*

A közelgő autó lassított, s ezzel együtt a motor is halkult. *Igen, ő az.*

Paul szinte öntudatlanul a kerekekre helyezte merev kezét, s a folyosó felé kormányozta a széket. Útközben rápillantott a jégtömbjén csücsülő kerámiapingvinre. Ugyanott áll vajon, mint annak előtte? Fogalma sem volt. Csak reménykedhetett.

Gyorsuló iramban hajtott végig a folyosón a hálószoa ajtajáig. Azt remélte, egyszeriben áthajthat az ajtón, de valamelyest elvétette az irányt. Igazán csak egy kevéssel – de hát a nyílás olyan szűk volt, hogy a kevés is túl soknak bizonyult. A tolószék nekiment az ajtókeret jobb oldalának, majd az ütközéstől egy kicsit hátrazökkent.

*Levertem a festéket?* süvöltötte belsejéből a hang. *Ó, édes Jézusom, levertem a festéket? Nyomot hagytam?*

Nem, nem verte le. Csak egy kis karcolás látszott, de a festés sértetlen maradt. Istennek hála. Paul örvengve tolatott előre-hátra, hogy beletaláljon a szűk ajtónyílásba.

A közelgő motorbúgás erősödött, noha a kocsit lassított. Most már a téli gumi csikorgását is hallotta.

*Nyugi... csak lazán, akkor nem lesz baj...*

Előregurult, ám ekkor a kerékagy mindkét oldalon keményen nekiütközött az ajtókeretnek. Paul teljes erővel próbált hajtani, de tudta, hogy hiába: nem mozdulhat se előre, se hátra, úgy beszorult az ajtóba, mint dugó a palackba...

Még egy végső nekiveselkedés, karjában, mint a túlfeszített hegedűhúrok, vibráltak az izmok, s ekkor a tolószék halkan nyikorogva átbújt az ajtónyíláson.

A Cherokee ugyanekkor érte el a kocsifelhajtót.

*Csomagjai vannak,* makogta a belső hang, *hossa a géppapírt, meg talán egyebet is vásárolt, és a jég miatt óvatosan lépdél majd a gyalogúton, te pedig beértél a szobába, a legrosszabban már túl vagy, és van idő, még mindig van idő...*

Beljebb gurult, aztán félkörben esetlenül oldalra fordult. Miközben a tolószéket a nyitott ajtóval párhuzamos irányba állította, hallotta, hogy a Cherokee motorja elnémul.

Kihajolt a székből, megragadta a kilincsgombot, s megpróbálta becsukni az ajtót. A zár nyelve, amely még mindig merev acélujjként meredt előre, az ajtókeretnek ütközött. Paul hüvelykujja tövével nyomta befelé, a zárnyelv megmozdult, de aztán megmakacsolta magát, és leállt. Az ajtót nem lehetett becsukni.

Egy pillanatig bambán meredt a zárba, s az ősi tengerészmondás jutott eszébe: *Ami elromolhat, az el is romlik.*

*Édes Istenem, nem bírom tovább! Hát nem elég, hogy a telefont kinyírta?*

Elengedte a zárnyelvet, amely rögvest teljes hosszában ismét kiugrott. Még egyszer benyomta: ugyanabba az akadályba ütközött. A zár mélyéből valami furcsa zörejt hallott, s ekkor megértette: a hajtó letört darabja a bűnös; úgy esett bele a zárba, hogy elállja a visszahúzódó zárnyelv útját.

Nyílt a Cherokee ajtaja. Még a nő morgolódását is hallotta, ahogy kiszállt a kocsiból. Aztán papírzacskók zörgése adta hírül, hogy most szedi össze a csomagjait.

– Mozdulj már – suttogta Paul, és finoman előre-hátra pöccentgette a zárnyelvét, mely minden alkalommal tán egy tizedmilliméterrel beljebb húzódott, aztán megakadt. Hallotta, ahogy odabenn csörög az átkozott hajtű. – Mozdulj már... mozdulj... mozdulj...

Már megint sírt, de nem tudott róla; arcán összevegyült a könny és a veríték. Homályosan érzekelte, hogy bármennyi drogot nyelt is, még mindig gyötri a fájdalom, és bizony, nagy árat fog fizetni ezért a csekély munkáért.

*De mindenképpen kisebbet annál; amekkorát Annie hajt be rajtad, Paulie, ha nem tudod becsukni ezt az istenverte ajtót.*

Annie közeledett; hallotta, ahogy óvatos léptei csikorognak a gyalogösvényen. Zörögtek a szatyrok... aztán megcsördült a kulcsesomó, ahogy elővette táskájából.

– Mozdulj már... mozdulj... mozdulj...

Ezúttal, ahogy a nyelvet nyomta, tompa kattanás hallatszott a zár mélyéből, és a kiálló fémsz nyelv vagy fél centivel beljebb húzódott az ajtóba. Még nem annyira, hogy szabaddá tegye, de már majdnem.

– Kérlek, nagyon kérlek... mozdulj...

Gyorsabban kezdte piszkálni-mozgatni a nyelvet ide-oda, s közben fülelt. A nő most nyitotta a konyhaajtót. Aztán, mintha kísértetiesen beúszna a nap, mikor anyja rajtakapta a dohányzáson – derűs kiáltás hallatszott:

– Paul? Én vagyok az! Meghoztam a papírját!

Lebuktam! végem van! Édes Istenem, ha vagy, ne engedd, hogy fájdalmat okozzon... Görcsösen nyomta rá hüvelykujját a zárnyelvre, s ekkor fojtott csattanásjelezte, hogy a hajtű maradványa is eltört. A nyelv behúzódott az ajtóba. A konyhából a lehúzott cipzár reszelős zaja tudósította, hogy Annie kibújt anorákjából.

Paul becsukta a hálószoba ajtaját. A kilincs akkorát kattant, mint egy indítópisztoly.

*(Vajon meghallotta? Ezt meg kellett hallania!)*

Paul az ablak felé hátrált a székkel. Még mindig előre-hátra tolatott, amikor már a folyosóról hallotta Annie közeledő lépteit.

– Itt a papírja, Paul! Ébren van?

*Nem megy... nem bírom idejében... Meg fogja hallani...*

Még egyet rántott a kormánykaron, s épp akkor ért célba az ablak mellé, mikor a nő kulcsa megcsikordult a zárban.

*Nem fog működni... a hajtű... akkor pedig gyanút fog...*

De az idegen fémtest ezúttal nyilván a zár legaljára esett, mert a kulcs tökéletesen működött. Paul félig hunyt szemmel ült a székében, és eszelősen remélte, hogy sikerült visszakormányoznia oda, ahol eredetileg állt (vagy legalábbis megközelítően, úgy, hogy Annie ne vegyen észre változást); s egyúttal abban is reménykedett, hogy verejtékes arcát, teste remegését egyszerűen a gyógyszer kimaradásának tulajdonítja majd. De mindenekelőtt megpróbált hinni abban, hogy sehol nem hagyott nyomot...

Csak akkor nézett le, amikor az ajtó kitarult, s akkor vette észre, hogy miközben oly kétségbeesett figyelemmel kutatót egy-egy apró nyom után, egész bivalycsordát tévesztett szem elől. A Novrilos dobozok még mindig ott heverték az ölében.

## 35

Annie mindkét kezében egy-egy csomag papír volt; mosolyogva mutatta fel őket. – Ez volt a szíve vágya, nem igaz? Triad Modern. Itt van két csomag, és kettőt még a konyhában hagytam, szükség esetére. Most legalább láthatja...

Hirtelen elhallgatott, és szemöldökét összehúzza nézett Paulra.



– Hisz magáról *szakad* az izzadság... és a színe is... mintha lázas volna. – Ismét elhallgatott. – Mit művelt itt maga?

És Paul, már gyávábbik énje vékony, rémült hangon sipogta, hogy lebukott, és jobb, ha megadja magát, vallomást tesz és reménykedik az irgalmas büntetésben, mégis képes volt rá, hogy a nő gyanakvó pillantását ironikus fáradsággal viszonzozza.

– Szerintem maga pontosan tudja, hogy mit műveltem – felelte. – Szenvedtem.

Annie papír zsebkendőt vett elő szoknyája zsebéből, és letörölte Paul homlokát. A zsebkendő átnedvesedett. A nő a szokásos, hátborzongatóan művi anyáskodással mosolygott rá.

– Nagyon rossz volt?

– Igen, nagyon. És most megkaphatnám...

– Én figyelmeztettem, hogy ne bosszantson fel. De hát, ahogy mondani szokás, a jó pap is holtig tanul. Remélem, magának is jut rá még elég ideje.

– Megkaphatnám a tablettáimat?

– Egy perc – mondta, s le nem vette szemét Paul verejtékes, viaszfehér arcáról, amelyet kiütésszerű vörös foltok leptek el. – Előbb még hallani akarom, hogy nincs-e valami *egyéb* óhaja. Nincs-e valami más, amiről ez az ostoba, vén Annie Wilkes megfélekedezett, csak mert nem tudja, miképpen is szoktak bizonyos nagyokos urak regényíráshoz fogni. Hallani akarom, nem kell-e még egyszer visszamennem a városba egy magnóért vagy valami különleges írói papucsért, vagy más efféléért. Mert ha óhajtja, máris pattanok. Kívánsága parancs. Még annyit se időzöm, hogy beadjam a tablettáit, máris fölnyergelem az öreg Bessie-t, és rohanok: No, mit mond erre, nagyokos úr? Van még valami?

– Semmi – felelte. – Kérem, Annie...

– És többé nem fog megharagítani?

– Nem, soha többé.

– Tudniillik ha felhúznak, valahogy más ember lesz belőlem. – Pillantása lefelé siklott, éppen Paul szorosan összefont kezére, mely alatt a Novrilos dobozok lapultak. Annie hosszan, nagyon hosszan nézte.

– De Paul... – kérdezte lágyan. – Miért tartja így a kezét?

Paul elsírta magát. A büntudattól sírt, és ettől utálkozott a legjobban: mindazok után, amiket ez a szörnyeteg művelt vele, ráadásul még büntudatot is sikerült ébresztenie áldozatában. A büntudattól sírt hát – de egyszersmind a gyermekes kimerültségtől is.

Könnyáztatta arccal nézett fel a nőre, és kijátszotta utolsó, leges-legutolsó kártyáját.

– A tablettákat akarom – mondta –, és a kacsát. Azóta visszatartottam, Annie, amióta elment, de tovább már nem bírom, és nem akarom még egyszer összevizezni magam.

Annie lágyan, sugárzón mosolygott, és kisimította Paul összetapadt haját a homlokából.

– Ó, szegénykém. Nagyon megkínózta ez az Annie, nem igaz? Túlságosan is megkínózta! Csúnya, rossz Annie! Megyek, és máris hozom.

## 36

Akkor se merte volna a takaró alá rejteni a tablettákat, ha bízik benne, hogy végez vele, mire a nő visszajön – bármily kicsik is a dobozok, kidudorodnának, s Annie óhatatlanul észrevenné. Mikor hallotta, hogy bemegy a földszinti fürdőszobába, nagy kinnal hátranyúlt, és begyömöszölte zsákmányát alsónadrágjába. A kartondobozok éles sarkai farpofái közét böködték.

Annie visszatért. Egyik kezében a régimódi bádog vizelőedényt hozta, amely groteszkül emlékeztetett egy hajszárítóra; a másikban két Novril-kapszula s egy pohár víz.

*Ha beveszel még kettőt ahhoz a négyhez, amit fél órája lenyeltél, kómába eshetsz és meghallatsz,* gondolta, mire egy másik hang azonnal válaszolt: *Úgy legyen.*

Elvette a kapszulákat, és egy kis vízzel lenyelte.

A nő odanyújtotta a vizelőedényt. – Segítsek?

– Boldogulok magam is – felelte.

Annie tapintatosan elfordult, míg ő ügyetlenül bedugta hímveszejét a hideg esőbe. Mikor a tompa csobogás megindult, Paul véletlenül a nőre nézett, és látta, hogy mosolyog.

– Kész? – kérdezte néhány pillanat múltán.

– Igen. – Valóban erős vizelési ingere volt; a nagy izgalomban addig nem is gondolt rá.

Annie elvette a kacsát, és óvatosan a földre rakta. – Most pedig szépen vissza az ágyba – szólt. – Biztosan nagyon kimerült. A lába pedig már áriákat zenghet a fájdalomtól.

Paul bólintott, noha az igazság az volt, hogy semmit sem érzett – a most bevett gyógyszer, az előző adaghoz társulva, riasztó ütemben sodorta az eszméletlenség felé, és már csak szürke túllfátylakon át látta a szobát. Egyetlen gondolatba kapaszkodott még: ha Annie az ágyba emeli, nemcsak érzéketlennek, de vaknak is kell lennie, hogy észre ne vegye az alsónadrágjában domborodó dobozkákat.

Annie az ágy mellé tolta.

– Még egy perc türelem, Paul, és akkor szundikálhat.

– Nem várhatna még öt percig, Annie? – nyögte ki nagy nehezen.

A nő összeszűkülő szemmel nézett rá.

– Azt hittem, nagy fájdalmai vannak a kisfiúnak.

– Úgy is van – mondta. – Épp ez az, hogy... túlságosan fáj. Főképp a térdem. Ahol maga... izé... ahol kiborult. Most még nem szeretném, ha fölemelne. Kaphatnék öt percet, hogy... hogy...

Tudta, mit akar mondani, de valahogy nem bírta elkapni a szavakat – mintha elúsznának tőle, s belevesznének a szürkéségbe. Tehetetlenül nézett a nőre, abban a tudatban, hogy végül mégiscsak lebukik.

– Hogy hasson az orvosság? – kérdezte Annie, ő pedig hálásan bólintott.

– Hát persze. Gyorsan elrakodok, és aztán visszajövök.

Mihelyt a nő elhagyta a szobát, Paul hátranyúlt, majd egyenként előkotorta és a matrac alá dugta a dobozokat. Közben rohamosan sűrűsödtek a ködfátylak, s színük szürkéből feketére váltott.

*Dugd őket olyan mélyre, amennyire csak bírod,* gondolta – kapkodva. *Jól vigyázz, nehogy ágyhúzás közben a lepedővel együtt kirántsa. Dugd olyan mélyre, ahogy csak... ahogy csak...*

Mikor az utolsó dobozt is a matrac alá kotorta, hátradőlt, és felnézett a mennyezetre, ahol a V betűk részegen kóvályogtak a vakolaton.

*Afrika,* gondolta.

Aztán azt gondolta: *Most még le kell öblíteni.*

Aztán meg azt: *Istenem, Istenem, mekkora bajban vagyok.*

*A nyomok,* gondolta végül. *Vajon hagytam-e nyomokat? Vajon...*

Paul Sheldon elvesztette öntudatát. Mire felébredt, tizennégy óra telt el, és odakint ismét havazott.

## II TORTÚRA

Az írás nem okozója a gyötremnek, hanem gyötrelemből születik.

Montaigne

# 1 TORTÚRA VISSZATÉR

Írta: Paul Sheldon

Annie Wilkesnek

## 1. fejezet

Ian Carmichael a királynő kincstárának minden kincséért sem költözött volna el Little Dunthorpe-ből, de azt azért el kellett ismernie, hogy a cornwalli eső rosszabb minden más angliai esőnél.

Az előszobában, fogason, ócska, foszlott törülköző lógott. Ian előbb felakasztotta csuromvizes köpenyét, lehúzta csizmáját, azután szárazra törölte sötétszőke haját.

A távoli szalonból Chopin, gyöngyöző dallamai hatoltak el hozzá. Baljában tartotta a törülközőt, megállt és hallgatta a zenét. És arcát már nem esőcseppek, hanem könnycseppek szántották végig.

Visszaemlékezett Geoffrey szavaira: Egy valamit nem tehetsz meg soha: öelőtte nem sírhatsz

Geoffreynek, persze, igaza volt – ritkán tévedett a derék öreg fiú –, de néha, amikor Ian egyedül maradt, és arra kellett gondolnia, hogy Tortúra csak hajszal híján menekült meg a Nagy Kaszástól, bizony alig bírta visszatartani könnyeit. Hiszen oly forrón szerette asszonyát; nélküle élni se bírna tovább. Tortúra nélkül számára is, benne is megszűnne az élet.

Tortúra vajúdása hosszú volt és gyötrelmes, de a bába kijelentette, hogy látott ő már sok ily hölgyet, aki épp ily hosszan és gyötrelmesen vajúdott. A jóasszony csak éjfél után riadt meg, egy órával azután, hogy Geoffrey lóra ült, és a készülő viharban orvosért indult. Ekkor kezdődött a vérzés.

– Drága öreg Geoffrey – mondta ki Ian ezúttal fennhangon, miközben belépett a hatalmas és bódítóan meleg, jellegzetes cornwalli konyhába.

– Szólt az ifjút? – kérdezte a kamrából kilépvén Mrs. Ramage, a Carmichael család hóbortos, de szeretni való öreg házvezetőnője. Főköttje szokás szerint félrecsúszott, és Ian orra nyomban megérezte, hogy a derék asszony ismét hódolt a tubákolás szenvedélyének, amelyről annyi év után is szilárdan hitte, hogy titok marad.

– Nem szándékosan, Mrs. Ramage – felelte Ian.

– Idáig hallik, ahogy csorog a víz a kabátjárul; csuda, hogy vízbe nem fült, amíg a pajtátul a házig ért!

– Bizony kis híja volt – szólt Ian, és közben arra gondolt: *Ha Geoffrey csak tíz perccel később ér ide a doktorral, már nem találják élve.* A gondolat nemcsak kísérteties volt, de értelmetlen is, és ő tudatosan igyekezett elfojtani magában – de Tortúra nélkül az élet oly szörnyű lett volna, hogy az elfojtott gondolat olykor csökönyszerűen mégis felbukkant, és mindig meglepetésszerűen.

Ekkor azonban komor töprengésébe belehasított egy gyermek egészséges bömbölése – igen, a fia felébredt; és követelte délutáni táplálékát. Homályosan hallotta Annie Wilkesnek, Thomas igencsak rátermett dajkájának hangját, amint csitítja és tisztába teszi a kicsit.

– Fáinul hangicsál má a mi kislegényünk – jegyezte meg Mrs. Ramage. Iannek még egy pillanata maradt, hogy elteljen a felülmúlhatatlanul csodás gondolattal: fia született, apa lett végre – aztán felesége szólalt meg az ajtóból:

– Isten hozott, kedvesem.

Ian felpillantott, s csak nézte az ő imádott Tortúráját, ahogy ott áll, kecses méltósággal, az ajtóban. Gesztenyeshín haja; benne a hunyorgó parázsként fel-felvillanó titokzatos mélyvörös fényekkel, dúsan borult vállára. Arca még mindig sápadt volt, de Ian már fölfedezte a lassan visszatérő pír első jeleit. Mélytüzü, sötét szemében felszikrázott a konyhai lámpák izzása, mint megannyi becses apró gyémánt az ékszerész éjsötét bársonypárnáján.

– Én egyetlenem! – kiáltott fel Ian, s úgy rohant felé, mint valaha Liverpoolban, amikor azt hitte, hogy a bolond Jack Wickersham jóslata beigazolódik, és Tortúrárt csakugyan elragadják a kalózok.

Mrs. Ramage-nek hirtelen eszébe jutott, hogy maradt még valami teendője a szalonban, és magukra hagyta őket – ám közben szája a sokat sejtető mosolyra húzódott. Bizony, Mrs. Ramage-nek is megvoltak a maga pillanatai, amikor akaratlanul is eltöprengett azon, hogy mi lett volna, ha Geoffrey és az orvos egy órát késik két hónappal ezelőtt azon a sötét, viharos éjszakán, vagy ha nem válik be a vérátömlesztési kísérlet, amelyhez ifjú gazdája oly bátran áldozta vérének, hogy Tortúra kimerült erei feltöltődjenek.

– Ölég vót, te jány – motyogta, miközben átsietett az előszobán. – Vannak dógok, amikre gondolni se szabad. – Bölcs tanács volt – Ian is épp elégszer próbálta megszívlelni. Csak hát mindketten rájöttek, hogy bölcs tanácsokat többnyire könnyebb adni, mint megfogadni.

Eközben a konyhában Ian szorosán magához ölelte Tortúrát, s ahogy beszívta meleg bőrének édes illatát, úgy érezte, lelke feltámad, majd elalél, hogy aztán ismét feltámadjon.

Megérintette szerelmese duzzadó keblét, és érezte erős, egyenletes szívverését.

– Ha meghaltál volna, én is utánad halok – suttogta.

Az asszony átkarolta a férfi nyakát, s így tömör keble még inkább belesimult a férfi tenyerébe. – Csitt, kedvesem – suttogta –, ne beszélj csacsiságot. Itt vagyok... a karodban. És most csókolj meg! Engem legföljebb az utánad való vágyakozás dönthet sírba.

Ian Tortúra ajkára tapasztotta ajkát, keze beleveszett az asszony gesztenyeszín fürtjeinek tengerébe, és néhány pillanatig a világon nem létezett más, csak ők ketten.

## 2

Annie letette a három gépirásos oldalt az éjjeliszekrényre, Paul pedig várta, mit fog szólni hozzá. Kíváncsi volt, de igazából nem túlságosan ideges-magát is meglepte, milyen könnyen csúszott vissza Tortúra világába. Ez a világ giccses és melodramatikus volt ugyan, de ez mit sem változtatott azon, hogy a visszatérés korántsem bizonyult oly undorítótnak, mint várta, sőt, valamiképpen megnyugtatónak tetszett, mintha az ember egy régi papucsba bújna. Így aztán őszintén elképedt, még a szája is tátva maradt, amikor a nő megszólalt:

– Nem jó.

– Nem... nem tetszik? – Alig hitt a fülének. Ha Annie úgy rajongott a többi *Tortúra*-könyvért, ez miért nem nyerte meg tetszését? Hiszen már-már a karikatúra határát súrolta, annyira tortúrás volt – beleértve a hol anyáskodó, hol a spájzban titkon tubákot szippantó Mrs. Ramage-et, meg Iant és Tortúrát, akik úgy tapizzák egymást, mint két begerjedt tizenéves a szombati diákbál után, és...

Most Annie arcán tükröződött zavar.

– Hogy tetszik-e? Hát persze hogy tetszik. Hiszen olyan gyönyörű. Mikor Ian a karjába veszi, nem tehetek róla, elsírtam magam. – Való igaz: szeme egy kicsit piros volt. – És hogy a kis Thomas dajkáját rólam nevezte el... hát ez igazán aranyos ötlet.

Paul meg azt gondolta: *És ravasz is... legalábbis remélem. Mellesleg, picinyem, amennyiben érdekelne, a csecsemőt először Seannak akartam keresztelni, de aztán meggondoltam magam, mert anélkül is épp elégszer kell azt a kurva n betűt beírni.*

– Akkor, sajnos, nem értem.

– Azt látom. Pedig én egy szóval se mondtam, hogy *nem tetszik*, én azt mondtam, hogy *nem jó*. Csalás. Át kell írni.

Atyaisten. És ő még azt hitte, hogy Annie maga a tökéletes közönség. *Egyvalamit meg kell adni, Paul – ritkán tévedsz, de akkor alaposan.* A Hűséges Olvasóból egyszeriben Könyörtelen Szerkesztő lett.

Paul arca, tudtán kívül, új kifejezést öltött: azt az őszinte és áhítatos figyelmet tükrözte, amellyel mindenkori szerkesztőjét hallgatta volna. Magában ezt "Miben segíthetek, asszonyom?"-arnak nevezte, mivelhogy a legtöbb szerkesztő olyan volt, mint azok a nők, akik odahajtanak a benzinkúthoz, és megkérik a szerelőt, hozná már rendbe azt a valamit, ami olyan furcsán csörög a motorházban, vagy kotyog a műszerfal belsejében, de ha lehet, még tegnapra. Az ilyen

szerkesztőknek hízelgett a szakember elmélyült figyelme, s ez nagyon előnyösnek bizonyult, mert ilyenkor hajlamosak voltak letenni egyik-másik örült ötletükről.

– Hogyhogy csalás? – kérdezte.

– Hát, odáig rendben van, hogy Geoffrey ellovagol a doktorért. Ez pontosan így történt a *Tortúra gyermeke* harmincnegyedik fejezetében. Csakhogy maga is jól tudja: a doktor nem érkezhett meg, mert mikor Geoffrey át akarta ugratni annak az átok Mr. Cranthorpe-nak a vámsorompóját, a lova megbotlott. Mellesleg szívből remélem, Paul, hogy a *Tortúra visszatér*-ben az a csúfpofa megkapja méltó büntetését. Na, szóval szegény Geoffrey ott hevert törött bordákkal és vállal egész éjszaka az esőben, míg a juhászgyerek véletlenül rá nem talált. És ezért nem lehet, hogy a doktor megérkezett volna. Érti már?

– Értem. – S Paul egyszer csak érezte, hogy nem bírja levenni szemét a nő arcáról.

Az imént azt hitte, Annie a szerkesztő pózában tetszeleg – tán még a munkatárs szerepével is kacérkodik, s arra készül, hogy utasítsa őt: mit írjon, hogyan írja. De tévedett. Itt van például Mr. Cranthorpe. Annie csak remélte, hogy Mr. Cranthorpe elnyeri majd méltó büntetését, de nem követelte. Elfogadta, hogy az alkotási folyamat kívül esik az ő hatáskörén, annak ellenére, hogy maga az alkotó testestül-lelkestül a kezében volt. Csakhogy vannak dolgok, amelyek egyszerűen elfogadhatatlanok, s ennek semmi köze a képzelőerőhöz vagy a képzelőerő hiányához: akárha az ember kiáltványban akarná visszavonni a gravitáció törvényét, vagy téglát használna pingponglabda helyett. Annie valóban a megtettesült Hűséges Olvasó, de ettől még nem szükségszerűen Hűséges Balek is.

Annie nem tűri, hogy ő megölje Tortúrát – de azt sem engedi, hogy csalás árán támassza fel.

*Úristen, de hiszen valóban megöltem, gondolta csüggedten. Most mit tegyek?*

– Kislány koromban – szólalt meg a nő – a mozikban folytatásos filmeket adtak. Minden héten egy újabb epizódot. Ott volt az Álarcos Bosszúálló, meg a Flash Gordon, sőt volt egy film Frank Buckről is, aki Afrikába utazott, hogy vadállatokra vadásszon, és a puszta tekintetével megbűvölte az oroszánokat meg a tigriseket. Maga emlékszik még a folytatásos filmekre?

– Én emlékszem, Annie, de maga biztosan nem olyan idős még. Szerintem vagy a tévében látta őket, vagy valami idősebb testvére mesélhetett róluk.

Annie szája szögletén, a tömör húsban gödröcskék tűntek fel, de csak egy pillanatra, és máris eltűntek. – Menjen már, maga hízelgő! Bár az igaz, hogy volt egy bátyám, és szombat délutánonként mindig együtt jártunk moziba. Ez még Bakersfieldben történt, Kaliforniában, mert ott születtem. Nagyon szerettem a híradót is, meg a rajzfilmet és a nagyfilmet is, de igazából mindig a következő folytatásos filmre vártam. Minduntalan azon kaptam magam, hogy már hétközben is az új folytatáson gondolkodom. Például ha unalmas volt az óra, vagy ha lehívtak az első emeletre, hogy ügyeljek Mrs. Krenmitz négy kölkére. Jaj, de utáltam azokat a kölköket!

Annie mogorván elhallgatott, és az egyik sarkot bámulta. Megint elvesztette a kontaktust a világgal. Ez napok óta most történt meg először, és Paul nyugtalanul tűnődött, vajon tovább zuhan-e ciklikus rohamainak mélypontjára? Ha igen, jobb ha fedezékbe vonul.

Végül a nő felbukkant a ködből. Arcán, mint mindig, most is enyhe meglepetés tükröződött, mintha nem számított volna rá, hogy még áll a világ.

– A Rakétaember, az volt a kedvencem. A hatodik rész, a Halál az égben, azzal végződött, hogy ott fekszik eszméletlenül, miközben a gépe zuhanórepülésbe megy át. Vagy ott volt a kilencedik rész a Tüzes vég ítélet; annak a végén meg ottrekedt az égő raktárban; székhez kötözve. Volt, hogy kiszerezték kocsijából a féket, máskor meg mérges gázzal vagy villanyárammal próbálkoztak.

Annie mindezt olyan gyengédséggel adta elő, amely a maga teljes őszinteségében különösen groteszkül hatott.

– Vágd el a csúcsponton – ez volt a mottójuk – kockáztatta meg Paul.

Annie összehúzta a szemöldökét. – Erről én is értesültem, nagyokos úr. Esküszöm, néha úgy érzem, maga teljesen hülyének néz engem.

– Ugyan, Annie, szó sincs róla.

A nő türelmetlenül legyintett, s Paul megértette, hogy bölcsebb lesz, ha ma már nem szakítja többé félbe. – Olyan vicces volt találgatni, hogyan vágja majd ki magát. Volt, hogy eltaláltam, volt,

hogy nem... De igazából nem is bántam; az volt a fő, hogy ne csaljanak. Mármost azok, akik a sztorit kigondolták.

Éles pillantást vetett Paulra, hogy lássa, elérte-e a célzást. Hát nehéz lett volna félreérteni, gondolta Paul.

– Például mikor ott hevert eszméletlenül a repülőgépben. Egyszer csak magához tért, és az ülése alatt ejtőernyőt talált. Egyből felcsatolta; és kiugrott a gépből. Nahát, ez például tisztességes megoldás volt.

*Irodalomtanárok ezrei vitatnák ezt, kedvesem, gondolta Paul. Amiről itt beszél, az a legtipikusabb deus ex machina, a géppel mozgatott isten, a görög amfiteátrumok találmánya. Valahányszor a szerző valami képtelen kutyaszorítóba kergette hőst, leereszkedett a magasból az a bizonyos, virágokkal díszített szék, a hős beleült, felhúzták, és máris kinn volt a pácból. Még a legbárgyúbb rajongó is felfogta a jelképes értelmet: a hőst az Isten mentette meg. Csakhogy a deus ex machina – azaz az újabb szakmai zsargon szerint "az ejtőernyő az ülés alatt" – úgy 1700 táján végképp kiment a divatból. Eltekintve persze az olyan ritka becsű alkotásoktól, mint a Rakétaember meg a Nancy Drew-könyvek. Nagy kár, Annie, hogy magához még nem jutott el a hír.*

Egyetlen ijesztő, felejthetetlen pillanatig Paul azt hitte, nyomban elfogja a nevetőgörcs, holott, tekintetbe véve Annie ma délelőtti hangulatát, ez szinte bizonyosan valami kellemetlen és fájdalmas büntetést eredményezett volna. Gyorsan szájához emelte kezét, hogy elfedje a születőtélben lévő mosolygást, s helyette ügyesen összehozott egy köhögőrohamot.

Annie megveregette a hátát, olyan erővel, hogy fájt.

– Jobb már?

– Köszönöm, igen. – Mondhatom tovább, Paul, vagy ezúttal tüsszentőrohamra készül? Hányingere nincs véletlenül? Mert hozhatom a vödröt.

– Nem kell, Annie. Folytassa, kérem. Rendkívül érdekes, amit mond.

Úgy tetszett, Annie megenyhül – még nem teljesen, de valamelyest mégis.

– Szóval az az ejtőernyő az ülés alatt, az tisztességes megoldás volt. Talán nem egészen valószerű, de tisztességes.

Paul eltűnődött ezen és meghökkent, mert úgy érezte, Annie-nak igaza van – és ezek az időnkénti találó meglátásai mindig meghökkentették. Lehet, hogy a létező világok legjobbjában a *tisztességes* és a *valószerű* rokon értelmű fogalmak, de ez esetben a mai világ nem az a világ.

– De vegyünk egy másik folytatást. És most jól figyeljen, Paul, mert az is *pontosan* ott sántít, ahol a maga írása.

– Csupa fül vagyok.

A nő szigorúan ránézett, látni akarta, nem tréfál-e. Paul sápadt arcán azonban komolyság ült, akár egy lelkiismeretes diákén. A nevetési inger elszállt, amikor rádöbbsent, hogy Annie valószínűleg mindent tud a *deus ex machináról*, legföljebb az elnevezést nem ismeri.

– Na jó. Szóval ez volt az a rész, amelyikben a féket rontották el. A Rakétaembert – noha eltitkolta kilétét – a gonosztevők olyan autóba ültették, amelyiknek nem volt fékje, s aztán leforrasztották az ajtókat, és megindították a kocsit lefelé a kanyargós hegyi úton. Mondhatom, aznap majd kiestem a zöllyéből.

A nő az ágy szélén ült, Paul pedig a szoba túlsó végében, a tolószékben. Öt nap telt el a fürdőszobába és a nappaliba indított expedíciója óta, és Paul gyorsabban tért magához az élmény sokkhatásából, mint képzelte volna. Úgy látszik, már a pusztta tény, hogy nem bukott le, csodaszerként hatott.

Annie ködös szemmel a naptárra pillantott, ahol a mosolygó fiú szánkázott bele a véget nem érő februárba.

– Szóval ott volt az a szegény Rakétaember a kocsiba zárva, és nem volt nála se a rakétafelszerelése, se a különleges sisakja, amiből csak ő látott ki, belátni nem lehetett, és egyszerre próbálta kormányozni és megállítani az autót, és közben kinyitni az ajtaját is. Úgy kapkodott, mint egy félkarú szobafestő, nekem elhiheti.

Igen, a kép hirtelen megjelent szeme előtt, és Paul ösztönösen megértette, micsoda feszültséget lehet kicsiholni az ilyen jelenetből, legyen bármily képtelenül melodramatikus. A díszlet – a

lejtőnek megfelelő hátborzongató szögben megdöntve – elszáguld az autó mellett. Áttűnés a fékpedálra, amely ernyedten kornyad a padlóig, ahogy a hős rátapos (még a lábát is tisztán látta, a negyvenes évek divatja szerinti lyuggatott orrú cipőjében). Éles vágás a férfi vállára, amint az ajtónak feszül, majd az ajtó külső lapja, ahol szabálytalan foltok gyöngysora jelzi a forrasztás helyét. Hülyeség persze, és semmi köze az irodalomhoz – de azért ki lehet hozni belőle egyet-mást, fel lehet pörgetni néző érverését. Nem Chivas Regal, az kétségtelen; mondjuk, a falun főzött, olcsó, de méregerős pálinka irodalmi megfelelője.

– És akkor egyszer csak láttuk, hogy az út egy sziklafalba torkollik – folytatta Annie –, és a moziban mindenki tudta, hogy ha a Rakétaember nem mászik idejében abból az ócska Hudsonból, akkor keresztet vehetünk rá. Micsoda izgalom! És jött megint a kocsi, a szegény Rakétaember még egyre próbálkozott, hogy fékezzen vagy kitörje az ajtót, és akkor egyszer csak... nekihajtott a sziklának, átrepült rajta, bele a semmibe, és lezuhant. Úgy félúton a kocsi nekiütközött a sziklafalnak és lángba borult, aztán beleesett a tengerbe, és akkor megjelent a vásznon a záró felirat, hogy: JÖVŐ HÉTEN KÖVETKEZIK A 11. FEJEZET: A REPÜLŐ SÁRKÁNY.

Ott ült az ágy szélén, kezét szorosan összekulcsolva, erős melle sebesen hullámozott.

– Hát így történt – mondta, de közben nem nézett Paulra, hanem a falat nézte. – Hogy utána mit vetítettek, már nem is tudtam; képtelen voltam odafigyelni. És a rákövetkező héten már nemcsak hébe-hóba gondoltam a Rakétaemberre, hanem szüntelenül vele foglalkoztam. Vajon hogyan vágja ki majd magát ebből a helyzetből? El se tudtam képzelni. A következő szombaton aztán már délben ott álltam a mozi előtt, pedig a pénztár csak negyed kettőkor nyitott, az előadás meg csak kettőkor kezdődött. De hogy mi történt, Paul... hát azt soha ki nem találná!

Paul ugyan egy szót sem szólt, de kitalálta. Értette már, miképp lehetséges, hogy Annie-nek tetszett, amit ő írt, de mégsem találja jónak, és ezt nem egy szerkesztő néha megbízhatatlan irodalmiaskodásával közli, hanem a Hűséges Olvasó egyértelmű és cáfolhatatlan meggyőződésével. Mindent értett, és csodálkozva; tapasztalta, hogy szégyelli magát. Annie-nek igaza van: valóban csalt.

– Az új folytatás mindig úgy kezdődött, hogy megismételték az előzőnek a végét. Láttuk, ahogy a kocsi robog lefelé a lejtőn, láttuk a sziklafalat, láttuk a Rakétaembert, ahogy kétségbeesetten püföli a kocsi ajtaját. De aztán, épp mielőtt a kocsi a szikla pereméhez ért volna, az ajtó hirtelen kivágódott, és hipp-hopp, a Rakétaember kizuhant az útra! A kocsi persze nekiment a sziklának, és a mélybe esett, és a gyerekek a moziban ujjongtak, merthogy a Rakétaember meg menekült, de én egy csöppet se ujjongtam, Paul, hanem *dühöngtem*, sőt, ordítani kezdtem: "Múlt héten nem így történt! Múlt héten nem így történt!"

Annie felugrott, és gyors léptekkel járkált fel-alá a szobában. Fejét leszegte, kócos haja szőrcsuklyához hasonlóan fogta körül arcát, szeme izzott, s öklével vadul csapkodta tenyerét.

– A bátyám megpróbált leállítani, és amikor látta, hogy nem megy, megpróbálta a kezét a szájamra szorítani, hogy elhallgassak, de én beleharaptam a kezébe, és tovább ordítottam: "Múlt héten nem így történt! Hát mind hülyék vagytok, hogy már elfelejtettétek? Mindenkinek lyukas az emlékezete?" A bátyám azt mondta: "Dilis vagy te, Annie!", de én tudtam, hogy nincs igaza. Aztán jött az igazgató, és közölte, hogy ha nem fogom be a szám, el kell hagynom a nézőteret, én meg rávágtam: "De mennyire hogy elhagyom a maga nézőterét, mert itt piszkosul csálnak; mert a múlt héten nem így történt!"

Ránézett Paulra, és Paul látta szemében a gyilkos indulatot.

– *Akkor nem bújt ki a rüves-nyüves kocsijából! A kocsi a mélybe zuhant, de ő még ott volt benne! Érti már?*

– Értem – felelte Paul.

– ÉRTI MÁR VÉGRE?

Jól ismert szilaj rugalmasságával hirtelen Paul felé ugrott. Paul bizonyos volt benne, hogy ismét bántalmazni fogja, talán mert ahhoz a csúfpofa forgatókönyvíróhoz, aki még a zuhanás előtt kibűvészkedte a Rakétaembert a Hudsonból, nem férhet hozzá – de mégsem mozdult. A múlt frissen kitarult ablakán át felismerte ugyan a nő mostani labilis állapotának csírait, de a látvány egyszerismind lenyűgözte; Annie felháborodása az igazságérzetén esett sérelem miatt gyermekes



volt ugyan, de egyszersmind tökéletesen és támadhatatlanul hiteles. Annie nem ütött. Ehelyett megragadta Paul mellén a háziköntöst, és akkorát rántott rajta, hogy arcuk kis híján összeért.

– ÉRTI MÁR?

– Igen, Annie, értem.

A nő sötét, dühödtt tekintettel meredt rá, de Paul arcáról leolvashatta, hogy igazat mond, mert egy pillanat múltán megvetően visszalódította a férfit a székbe.

Paul arca eltorzult a heves, őrlő fájdalomtól, de egy idő múltán a fájdalom csitult valamelyest.

– Akkor azt is érti, miért nem jó, amit írt.

– Azt hiszem, értem. – *Bár kárhozzam el, ha tudom, hogyan hozom rendbe.*

De a másik hang azonnal ráfelelt: *Nem tudom, Paulie, elkárhozol-e vagy üdvözülsz, de egyvalamit tudok: ha nem sikerül Tortúrát úgy feltámasztanod, hogy ő is elhiggye – megöl.*

– Akkor lásson hozzá – mondta Annie kurtán, és kiment.

### 3

Paul ránézett az írógépre. Még mindig ott volt. Ó, azok az n betűk! Soha nem hitte volna, hogy egy átlagos gépelt sorban ennyi n lehet.

*Én úgy hallottam, érted a dolgod,* szólt az írógép. Paul képzelete valamilyen gunyoros és egyben kamaszosan idéltlen hanggal ruházta fel; olyan hangja volt, mint egy fegyverrel hadonászó tizenéves huligánnak valamelyik hollywoodi westernben, és ez a kölyök most itt, az isten háta mögött akart tekintélyt szerezni. *De hát csalódtam benned. Az ördögbe, hisz még egy lökött és elhízott exápolónő kedvét se tudod eltalálni. Talán a karambolban a tehetséged is darabokra tört – csakhogy azt nem lehet többé összeforrasztani!*

Hátradőlt, amennyire csak a tolószék engedte, és lehunyta szemét. Könnyebben viselte volna műve elutasítását, ha a kudarcot a fájdalomra foghatja, de az igazság az, hogy fájdalma az utóbbi napokban végre enyhült.

A lopott kapszulák biztonságban rejtőztek a matrac és az ágy rugói között. Még egyet se vett be; elég volt a tudat, hogy őrzi őket, egyfajta Annie elleni biztosításként. Ha Annie a fejébe venné, hogy megforgatja a matracot, bizonyára rájuk bukkanna, de ezt a kockázatot kész volt vállalni.

Azóta, hogy a géppapír miatt összezsáptak, nem volt köztük újabb nézeteltérés. Gyógyszerét rendszeresen megkapta és be is szedte. Kíváncsi volt, tudja-e a nő, hogy rabja lett a szernek.

*Ugyan már, Paul, állítsd le magad, nem kell a helyzetet dramatizálni!*

Pedig hát ez volt az igazság. Tegnapelőtt, éjszaka, amikor tudta, hogy Annie odafenn van, óvatosan előhúzta az egyik mintadobozt, és elolvasta a címke teljes szövegét, bár mikor látta, mi is a Novril fő alkotóeleme, úgy érezte, már mindent tud. Mert ahogy a gyomorégésről mindenkinek a szódabikarbóna jut eszébe, úgy kapcsolhatják a beavatottak a Novril nevét a kodeinhez.

*A helyzet az, Paul, hogy gyógyulófélben vagy. Bár a lábad térdtől lefelé olyan, mint amilyennek egy négyéves gyerek a botot rajzolná, de akkor is gyógyulsz. Most már akár aszpirinen is elboldogulnál. Nem a fájdalom miatt kell a Novril, csak azért követeled, mert rákaptál.*

Csökkenenie kellene az adagot; időnként el kell sikkasztania egy-egy kapszulát. Mert így Annie nemcsak tolószékben tartja, de rabláncon is, és a lánc szemei a Novril-tabletták.

*Oké, minden második alkalommal elsinkófálok egyet a két kapszulából. Az egyiket lenyelem. A másikat a nyelvem alá veszem, és amikor kiviszi a vizespoharat, a matrac alá rejtem, a többihez. Csak még nem ma. Ma még nem vagyok olyan állapotban, hogy elkezdjem. Majd holnap.*

Belsejében megszólalt a Fehér Királynő, hogy kioktassa Alice-t: *"A szabály ez: lekvár tegnap, lekvár holnap, de lekvár ma sosincs."*

[\* Révbíró Tamás fordítása]

*Haha, Paulie, jó alak vagy,* mondta az írógép, a Paul kieszelte nyegle huligánhangon.

– Azt hiszem, inkább csúfpofo vagyok, mint jó alak – motyogta Paul –, de legalább megpróbálom a dolgokat a humoros oldalukról nézni.

*Pedig most okosabb lenne; Paul, ha ezt a drogügyet komolyan vennéd. Nagyon komolyan.*

Hirtelen, a pillanat ihletésére, úgy határozott: majd akkor kezdi el megvonni magától a gyógyszert, ha sikerült papírra vetnie az első fejezetet, úgy, hogy megnyerje Annie tetszését, és ne minősítse csalásnak.

Egy belső hang – éppen az, amelyik még a legbölcsebb, legtisztességesebb szerkesztői javaslatokat is kelletlenül fogadta – rögtön tiltakozott: a nő elmebeteg, képtelenség eltalálni, mit fogad el s mit nem, próbálkozhat bármivel, csak vaktában lövöldöz.

Egy másik, sokkal józanabb hang azonban vitába szállt az előzővel. Csak találjon valami megoldást rögtön rájön majd, hogy megvan-e az igazi. És ha egyszer rátalál, hát ahhoz mérten kutyagumi lesz majd az a tákolmány, amelyet háromnapi munkával, számtalan meddő nekifutás után összehozott, és az este Annie elé terjesztett. Hiszen tudta maga is, hogy rossz az egész. Nem szokott ő ilyen kínlódva dolgozni; nem rá vallott, hogy megtöltse a papírkosarat összecsapott firkálmányokkal vagy félig írt oldalakkal, melyek ilyesformán végződnek: "Tortúra csillogó szemmel fordult a férfihoz, s ajkán bűvös szavak formálódtak: te seggfej, – NEM LÁTOD, HOGY NEM ÍVIEGY?" Akkor ezt a fájdalomnak tudta be, meg annak, hogy életében először nem pénzért ír, hanem azért, hogy az életét mentse, de mindez, csengjen bármily valószerűen, hazugság volt. Az igazság az, hogy a forrás kiapadt. Azért nem ment az írás, mert csalt, és ezzel maga is tisztában volt.

*Ő pedig átlátott rajtad, mi? szölt az írógép, azon az undorító, pimasz hangján. És most mihez kezdesz, te seggfej?*

Fogalma sem volt, de azt tudta, hogy valamit tennie kell, mégpedig egykettőre. A nő hangulata ma délelőtt csöppet sem tetszett neki. Úgy érezte, szerencsésnek mondhatja magát, amiért ápolónője nem törte el újra a lábát egy baseballütővel, vagy nem részesítette akkusavas kézápolásban, s egyéb hasonló módon sem fejezte ki elégedetlenségét a neki íródó könyv első oldalai iránt (tekintetbe véve Annie egyedülálló világszemléletét, bármikor számítani lehetett tőle effajta kritikára). Arra gondolt, hogy ha ezt élve megússza, levelet ír Christopher Hale-nek, a *New York Times* könyvkritikusának. Ezt írja majd: "Valahányszor a szerkesztőm felhívott és közölte, hogy kritikát készülsz írni valamelyik könyvről a *Times*-ba, a térdem is összekocant; néha kegyes voltál hozzám, Chris, öreg cimborá, de nemegyszer, mint magad is tudod, irgalmatlanul megtorpedóztál. Most azonban csak annyit szeretnék mondani neked: csak így tovább, lödd ki bátran a leggyilkosabb nyilaidat, én, barátom, új kritikai irányzatot fedeztem fel; nevezzük coloradói iskolának, azon belül a Grillsütő- és Felmosóvödör módszernek. És ehhez az iskolához mérten a ti dörgedelmeitek, fiúk, nem ijesztőbbek, mint egy menet a Central Park körhintáján."

*Mindez roppant mulatságos, Paul, az embert mindig elszórakozta ja, ha magában kis szerelmes levélkéket fogalmaz a kritikusainak, csakhogy most már ideje megtalálni a fát, amit majd ki kell vágnod, nem gondolod?*

Hát igen. Legfőbb ideje.

Az írógép vigyorogva gubbasztott vele szemben.

– Gyűlöllek – közölte Paul mogorván, és kibámult az ablakon.

## 4

A hóvihar, melyre Paul fürdőszobai expedíciója másnapján ébredt, két napig tartott; legalább fél méterrel hizlalta meg a régi hóréteget, és heves szél is hordta a havat. Mire a nap végül ismét kikandikált a felhőkből, Annie Cherokee-ja csak bizonytalan körvonalú púp volt a kocsifelhajton.

Most azonban ismét sütött a nap, s az ég újból ragyogott. A napnak nemcsak fénye volt, de már melege is – az ablaknál ülve Paul érezte arcán és kezén. Az istálló ereszén ismét csöpögtek a jégcsapok. Paulnak futólag eszébe jutott hóba temetett kocsija, aztán fogott egy papírlapot, és befűzte a Royalba. A bal felső sarokba a címet gépelte: TORTÚRA VISSZATER, a jobb felső sarokba pedig az 1-es számot. Aztán négyszer-ötször meglódtította a továbbbítókart, középre állította a kocsit, és odagépelte: 1. FEJEZET. A szükségesnél erősebben verte a billentyűket, hogy Annie hallja: végre íráshoz lát.

És most az 1. FEJEZET alatt ott terült el az üres fehér tér, mint egy hómező, amely arra vár, hogy őt örökre elnyelje.

*Afrika.*

*Az a fő, hogy ne csaljanak.*

*A madár Afrikából jött.*

*Ejtőernyő volt az ülése alatt.*

*Afrika.*

*Még le kell öblíteni.*

Gondolatai elkalandoztak, pedig tudta, hogy ezt nem szabad – a nő dührohámot kap, ha netán bejön és látja, hogy írás helyett csak ábrándozik –, mégsem fegyelmezte magát. Hiszen furcsamód így, bóbiskolva is gondolkodott, töprengett, keresett valamit.

*És ugyan mit keresel, Paulie?*

Ez igazán világos. A gép átment zuhanórepülésbe, és ő most az ejtőernyőt keresi az ülés alatt. Így megfelel?

*Így már igen. Ejtőernyő az ülés alatt – tisztességes megoldás. Talán nem egészen valószerű, de tisztességes.*

A mamája néhány nyáron napközi táborba küldte Pault, a maldeni Közösségi Központba. Ott játszottak valamilyen játékot... mintha emlékeztetne Annie folytatásos filmjeire... Körbe kellett ülni... és majdnem mindig ő nyert. Hogy is hívták csak azt a játékot?

Még most is maga előtt látta a tizenöt-húsz kislányt és kislányt. Körbe ültek a játszótér egy árnyas sarkában, mind a maldeni Közösségi Központ nevével ellátott pólót viselt, s mind elmélyülten figyelt a csoportvezetőre, aki a játékot magyarázta. *Tudod-e folytatni? Igen, így nevezték a játékot: Tudod-e folytatni?, és valóban hasonlított a Republic-cég folytatásos filmjeire; amelyek mindig a legizgalmasabb ponton szakadtak félbe. Tudod-e folytatni? Ez volt a játék neve, Paulie, és szakasztott így hívják most is, nem igaz?*

De, sajnos igaz.

A játék úgy indult, hogy a csoportvezető belefogott egy történetbe, bizonyos Könnyelmű Karcsi nevű srácról. Könnyelmű Karcsi eltévedt Dél-Amerika úttalan őserdejében. Egyszer csak körülnéz, és látja, hogy oroszlánok kerülgetik. Oroszlánok a háta mögött... oroszlánok jobbról-balról... sőt, uramfia, az orra előtt is. És az oroszlánok egyre közelebb nyomulnak Könnyelmű Karcsihoz. Még csak délután öt óra, de ezek a cicusok füttyülnek az ilyesmire; a dél-amerikai oroszlánok úgy okoskodnak, hogy csak a hülyék tartják magukat a vacsora-nyolckor illemszabályához.

A csoportvezetőnek stopperórája volt, és Paul Sheldon bóbiskolva is tisztán látta maga előtt, noha harminc évnél több telt el azóta, hogy utoljára tartotta kezében a súlyos ezüstitárgyat. Látta a finom vörösréz számlapot, alján a tizedmásodperceket jelző vékony mutatóval, még az apró betűs márkanevet is felidézte: ANNEX...

Ezután a csoportvezető, körbehordozta tekintetét, és kiszúrta valamelyik napközist. – Nos, Daniel – kérdezte –, tudod-e folytatni? S mihelyt az utolsó szót kimondta, bekattintotta a stoppert.

Danielnek ezután pontosan tíz másodperc állt rendelkezésére, hogy folytassa a történetet. Ha ez idő alatt nem szólalt meg, ki kellett válnia a körből. De ha sikerült kiszabadítania Könnyelmű Karcsit az oroszlánok közül, akkor a csoportvezető ismét körülnézett, és feltette a játék másik kérdését, amely ugyancsak mostani helyzetére emlékeztette Pault. A kérdés így hangzott: *Eltalálta?*

Ebben a szakaszban a játékszabályok pontosan egybevágtak Annie normáival. A valószerűséget nem kérték számon; de a megoldásnak tisztességesnek kellett lennie. Daniel például mondhatta: "Szerencsére Könnyelmű Karcsinál épp ott volt a winchesterpuskája, jó csomó tölténnyel. Így aztán három oroszlánt lelőtt, a többit megfutamította." Ez esetben Daniel eltalálta a folytatást, tehát megkapta a stoppert, és ő folytathatta a mesét. Mikor aztán odáig jutott, hogy Könnyelmű Karcsi csípőig merül a futóhomokba vagy más effélébe, ő tette fel a kérdést valamelyik társának: *Tudod-e folytatni?*, és ő nyomta le a stopper gombját.

Csakhogy tíz másodperc elég rövid idő. Az ember könnyen elakadhat – és ilyenkor szinte belesodródik a csalásba. Mondjuk, a soron következő kislány így felelt: – De akkor lecsapott az a

nagy madár – azt hiszem, az Andok keselyűjének hívják –, Könnyelmű Karcsi a nyakába kapaszkodott, és a madár kihúzta a futóhomokból.

A csoportvezető kérdésére: Eltalálta?, az ember, ha igennel akart felelni, felemelte a kezét, és lenn hagyta, ha úgy vélte, a másik megbukott. Az Andok keselyűjének esetében például a kislányt majdnem biztosan kizárták volna a körből.

*Tudod-e folytatni, Paul?*

*Tudom hát. Hisz ebből élek. Ebből tartok fenn lakást New Yorkban és Los Angelesben, és ebből van akkora kocsim, hogy némely használatú-telep egész állományából se telne ki annyi ócskavas. Mert általában tudom folytatni, és a rohadt életbe, eszem ágában sincs, hogy mentegetőzzem miatta. Tisztában vagyok vele, hogy egy csomó hapsinak jobb a stílusa, meg többet tud az emberi lélekről vagy az emberiség küldetéséről – a fenébe, persze hogy elismerem! Csakhogy mikor ezek a hapsik leadják a szövegüket és a csoportvezető megkérdi: Eltalálta? – hát előfordul, hogy csak egy-két ember emeli föl a kezét. De bezzeg fölemeli mind, ha én kerülök sorra – vagy Tortúra... és azt hiszem, a kettő végső soron ugyanaz. Hogy tudom-e folytatni? De mennyire. Erre mérget vehettek. Millió dolog van a világon, amit nem tudok. A nyesett labdát például már a gimiben sem bírtam visszaadni. Ha csöpög a csap, én nem javítom meg. Görkorcsolyázni se tudok, és ha a gitáron megpendítek egy dúr akkordot, mindenki kimenekül a szobából. Két ízben próbálkoztam a házassággal, és egyszer sem sikerült: De ha azt kéritek, hogy büvöljelek el, ijesszek rátok, keltsek bennetek izgalmat vagy együttérzést, ha sírni vagy nevetni akartok, igen, akkor számíthattok rám, mert ezt meg tudom adni nektek, s addig tömöm belétek, míg el nem aléltok a gyönyörűségtől. Mert ez az, amihez értek. Mert tudom folytatni.*

Az írógép arcátlanul kérkedő hangja belesuttogott Paul egyre mélyebb bódulatába.

*Csakhogy egyelőre, barátocskáim, két dolgot kaptunk: nagyképű dumát meg egy üres fehér papírost.*

*Tudod-e folytatni?*

*Tudom. Igenis, tudom.*

*Eltalálta?*

*Nem. Csalt! A Tortúra gyermeké-ben az orvos nem érkezett meg. Lehet, hogy a többiek elfelejtették, ami a múlt héten történt, de a kőbálsó soha nem felejt. Paulnak ki kell válnia a körből, kérem, ne haragudjon rám. Még le kell öblíteni. Még le kell...*

## 5

– ...öblíteni – motyogta, és átfordult a jobb oldalára, amitől bal lába kissé meghajlott, és a fájdalom úgy belenyilallt szétzúzott térdébe, hogy menten felébredt. Nem egészen öt percig szundikált. A konyhából behallatszott, hogy Annie mosogat. Házi teendői közepette általában énekelt, de ma ez elmaradt; csak a tányérok csörömpöltek, és időnként csobbant a mosogatóvíz. Újabb baljós jel. *Különleges időjárési előrejelzést olvasunk be Sheldon-megye lakói számára: ma délután öt óráig tornádóriadó van érvényben. Ismétlem, tornádóriadó...*

Hiába, legfőbb ideje abbahagyni a játszadozást és munkához látni. Annie azt akarja, hogy Tortúra visszatérjen a holtak birodalmából, de tisztességes úton – nem feltétlenül valószerűen, csak éppen tisztességesen. Ha Paul ezt még ma délelőtt megoldja, akkor talán-talán elejét vehetné az érezhetően közelgő depresszióknak, mielőtt még kifejlődhetne.

Paul tenyerébe hajtotta állát, úgy meredt ki az ablakon. Immár teljesen éber volt, gyorsan és elszántan gondolkodott, de igazából nem észlelte, mi megy végbe benne. Tudatának az a két-három felső rétege, amelyet addig mindennapi kérdések foglalkoztattak – mikor mosott utoljára haját, vajon idejében hozza-e Annie a legközelebbi gyógyszeradagot –, most teljesen kikapcsolt, mintha szép csöndesen kivonta volna magát a forgalomból. Érzékszervei továbbra is szállították a külső ingereket, de ő semmihez nem kezdett velük – nem látta, amit látott, nem hallotta, amit hallott.

Tudatának mélyebb rétegeiben ötleteket próbálgatott lázasan; hol elvetette, hol összeillesztette őket, majd elvetette a kombinációkat is. Érezte, ahogy zajlik a folyamat, de közvetlen kapcsolatban nem állt vele, és ezt így is akarta. Az efféle alagsori üzem túlságosan piszkos.

Tudta, hogy amit most művel, annak a neve: ÖTLETGYÁRTÁS, és merőben más, mintha az ember azt mondhatja: TÁMADT EGY ÖTLETEM. Az utóbbi csak szerényebb változata a büszke kiáltásnak: *Megszállt az ihlet! avagy Heuréka! Homlokon csókolt a múzsám!*

A *Száguldó autók* ötlete egy New York-i séta alkalmával lepte meg. Pusztán azért hagyta el a 83. utcában lévő lakását, hogy egy videofelvevőt vásároljon. Útközben elment egy parkoló mellett, és látta, hogy egy őr az egyik kocsit ajtaját fessegeti. Ennyi volt az egész. Fogalma sem volt, törvényes vagy törvénytelen eljárásnak vált-e szemtanújává, és mire két-három háztömbbel odább jutott, már nem is érdekelte. Az őr átalakult Tonny Bonasaróvá, és már tudott is róla mindent, eltekintve a nevétől, amelyet később a telefonkönyvből szűrt ki. A cselekmény fele már készen állt agyában, a többi pedig gyorsan a helyére illeszkedett. Boldognak, szinte mámorosnak érezte magát, legszívesebben táncra perdült volna. A múzsa befutott, és ő úgy örült neki, mintha a postájában egy nem várt csekkre bukkant volna. Videofelvevőért indult; és helyette valami sokkal nagyszerűbb dolgot talált: TÁMADT EGY ÖTLETE!

Ez a mostani procedúra – az ÖTLETGYÁRTÁS – korántsem volt ilyen lelkesült vagy lelkesítő, viszont legalább annyira titokzatos – és éppoly kényszerítő erejű. Mert regényírás közben az ember csaknem mindig útakadályokba ütközik, és ha nem támad valami ötlete, nincs is értelme tovább próbálkozni.

Valahányszor ilyen ötletre volt szüksége, általában kabátjába bújt, és sétált egyet. Ha nem volt szüksége ötletre, a sétához könyvet is vitt magával. A sétát ugyanis egészségesnek tartotta, de egyszersmind elég unalmasnak, és ha séta közben az embernek nincs beszélgetőpartnere, akkor legalább könyv legyen nála. Ötletínség esetén viszont az elakadt regénynek az unalom éppoly jót tesz, mint rákbetegnek a kemoterápia.

A *Száguldó autók* felénél Tony megölte Gray hadnagyot, aki egy Times Square-i moziban rá akarta kattintani a bilincset. Paul azt szerette volna, ha Tony legalábbis egy időre – megússza a gyilkosságot, mert ha sítire vágják, nincs harmadik felvonás. Másfelől Tony mégsem hagyhatta csak úgy ott a moziban Grayt, a bal hónaljából kiálló késsel, mert legalább hárman tudták, hogy a hadnagnak Tony-val lesz találkozója.

A gondot tehát a holttest eltüntetése okozta, és Paulnak sejtelve sem volt, hogyan oldja meg bizony ez útakadály a javából! Vagyis feltámadt a régi játék. *Merthogy Könnyelmű Karcsi épp most ölte meg a hapsit egy Times Square-i moziban, és most a holttestet valahogy ki kéne csempésznie a kocsijába, de úgy, hogy útközben senki se szólítsa le: "Hé, jóember, tényleg feldobta a talpát az ürge, vagy csak megjátssza magát?" Ha Gray tetemét sikerül kicsempészni, akkor elhajt Queensig, és ott, annál az elhagyott építkezésnél, amelyet már kiszemelt magának, szépen elpottyantja. Nos, Paulie? Tudod-e folytatni?*

Persze a tíz másodperces határidő már nem szorította – erre a könyvre nem volt szerződése, csak úgy kísérletképpen írta, és így a leadás időpontja nem nyomasztotta. De azért *határidő* mindig van: ha azt túllépi, az embernek önként ki kell állnia a körből, és ezt a legtöbb író jól tudja. Ha egy könyv túl hosszú időre elakad, akkor addig málladozik-romlik, míg végül szétesik; a kis trükkök és bűvészkedések pedig önmagukat leplezik le.

Paul tehát sétára indult. Tudatának felső rétegét éppúgy kiürítette, mint most. Három mérföldet gyalogolt már, mire az alagsori üzemből felröppent egy jelzőrakéta: *Mi lenne, ha tüzet okozna a moziban?*

Az ötlet ígéretesnek tetszett. De valahogy mégse kótyagosodott meg tőle, nem érzett igazi ihletet; mintha csak olyasmi történt volna, hogy az asztalos talál egy megfelelőnek látszó faanyagot.

*Mi lenne, ha a szomszédos ülés kárpitozását gyűjtaná meg? Azok a nyavalyás moziülések úgyis mindig fel vannak tépve. És irtó nagy füst támadna, Tony pedig a lehető legtovább halogatná a távozást, és végül kihurcolná Grayt. És ha megszólítják, azt mondhatná, hogy a pofa füstmérgezést kapott. Na, erről mi a véleményed?*

Paulnak az volt a véleménye, hogy az ötlet megfelelő. Nem valami zseniális, és számos részletet még ki kell munkálni, de egészében elmegy. TÁMADT EGY ÖTLETE. Most már folytathatja a munkát.

Ahhoz, hogy egyáltalán *nekikezdessen* egy könyvnek, még sohasem kellett ötleten törnie a fejét, de ösztönösen úgy érezte, hogy ez is sikerülhet.

Csendesen ült a toloszékben, állát tenyerébe támasztva, és kinézett az istállóra. Ha járn tudna, már rég kinn sétálna a réten. Így csak ült csöndben, jóformán bóbiskolva, és várta, hogy történjék valami. Igazából semmit sem érzékelt tudatosan, legföljebb annyit, hogy lent az alagsorban történik valami: egész épületek állnak össze kitalált elemekből, aztán megítéltetnek, s egy szempillantás alatt ismét lerombolódnak. Elmúlt tíz perc, aztán tizenöt. Annie most már porszívózott a nappaliban (de továbbra sem énekelt). Hallotta a zajt, de nem dolgozta fel; csak átfutott agyán, mint a csövön átfolyó víz.

Végül aztán az alagsorból – mint mindig – most is fellőtték a jelzőfényt. Szegény ördögök megállás nélkül güriznek odalent. Paul csöppet sem irigyelte őket.

Csendesen ült, és az ötlet lassan formát öltött. Agyának tudatos rétegei ismét működésbe léptek A DOKI MÁR RENDEL –, és úgy kapták fel az ötletet, mint egy üzenetet, melyet most dobtak be az ajtó levélrésén. Paul vizsgálgatni kezdte, kis híján elvetette (az alagsorból mintha halk nyöszörgés hallatszott volna), ismét átgondolta, majd úgy döntött, a fele megtartható.

Újabb jelzőrakéta röppent fel, ezúttal fényesebb az elsőnél.

Paul nyugtalanul dobolt az ablakpárkányon.

Tizenegy körül hozzáfogott a gépeléshez. Először nagyon lassan haladt – a leütések között néha tizenöt másodperces szünetek is tátongtak. Olyan volt ez, mint a repülőből szemlélt szigettenger látványa hangban: csöpp dudorok láncá s közöttük széles kék sávok.

Apránként aztán a csendek rövidültek, és két csend között lázasan kattogott a gép. Paul villanyírógépén pompásan hangzott volna, de a Royal zsírosan, határozottan kellemetlenül kerepelt.

Paul azonban oda sem figyelt a gép Donald kacsaárogására. Mire az első oldal aljára ért, belemelegedett, a második oldal végén pedig már teljes sebességre váltott.

Egy idő után Annie kikapcsolta a porszívót, és a küszöbről nézte. Paulnak fogalma sem volt a nő jelenlétéről – voltaképpen azt sem tudta, hogy ő maga hol van. Végre sikerült kiszabadulnia. Ott járt a Little Dunthorpe-i temetőben, beszívta a párás éjszakai levegőt, érezte a föld, a moha és a köd illatát; hallotta, ahogy a presbiteriánus templom toronyórája kettőt üt, és menten beleszótta ezt is a történetbe, anélkül, hogy egy billentést kihagyott volna. Amikor nagyon jól ment az írás, mindig úgy érezte, hogy keresztüllát a papíron. A papír most is átlátszóvá vált.

Annie hosszan elnézte; húsos arca merev és mosolytalan maradt, de valamiképp mégis elégedettnek látszott. Egy idő múltán elment, de Paul a súlyos lépteket sem hallotta.

Délután háromig dolgozott, és este nyolckor megkérte Annie-t, segítse vissza a toloszékbe. Újabb három órán át írt, noha tíz körül a fájdalom már kínzóvá vált. Tizenegykor bejött Annie. Paul még egy negyedórát kért.

– Nem, Paul, elég volt. Olyan az arca, mint a viasz.

Lefektette, és Paul három percen belül elaludt. Amióta a szürke felhőből előbújt, most először aludta át az éjszakát, és ez volt az első alkalom, hogy nem álmodott.

Mert most végre ébren álmodhatott.

## 6 TORTÚRA VISSZATÉR

Írta: Paul Sheldon

Annie Wilkesnek

## 1. fejezet

Geoffrey Alliburton egy pillanatig *nem* tudta biztosan; ki az az öregember a kapuban, és *nemcsak* azért, mert a csengő legmélyebb álmából riasztotta fel. A falusi életben – *gondolta* – épp ez a bosszantó: ahhoz, hogy teljesen idegenek legyenek, a falubéliek kevesen *vannak*, de ahhoz épp elegendő, hogy sokukra *ne* ismerjen rá *azonnal*. Néha az ember csak valami családi hasonlatosságból indulhatott ki, csak hogy az effajta hasonlóság soha *nem* zárta ki, hogy *netán* fattyúval legyen dolgunk, ami *valószínűtlen* ugyan, de *korántsem* elképzelhetetlen. Geoffrey általában elboldogult az ilyen helyzetekkel, legföljebb magában gyanakodott a közelgő öregségre, amikor épp megpróbált normálisan eltársalogni valakivel, akinek a *nevére* illetet volna emlékeznie. A helyzet csak akkor vált egyértelműen kínossá, ha történetesen két ilyen ismerős arc bukkant fel egyszerre, és neki kellett volna bemutatnia őket egymásnak.

– Reményilem, *nem* zavarom az ifiurat – mondta a vendég, nyugtalanul gyűrögetve olcsó posztósapkáját. Geoffrey magasra emelt lámpásának fényében arca *nemcsak* barázdált és sárgás volt, de aggodalomról, sőt, rémületről tanúskodott. – Csak *íppen* *nem* akaródzott bekopogni Bookings tiszteleteshez, és őlordságát se vót lelkem felzavarni. Előbb mindenképp az ifiúrral akartam *szólni*, ha tetszik *érteni* engem.

Érteni Geoffrey ugyan mit sem értett, valamire *azonban* hirtelen rádöbbedt: ki is ez a kései vendég. Dr. Bookings, az *anglikán* lelkész *nevének* említése világosságot gyújtott benne. Három napja dr. Bookings mondta el az utolsó rövid imádságot Tortúra fölött a paplak mögötti temetőben, és ez a fickó is ott volt, igaz, *tapintatosan* meghúzódva a háttérben, ahol *senkinek* sem szúrhatott szemet.

Igen, a *neve* Colter, és ő a temetőőr. Kendőzetlenül szólva: a sírásó.

– Colter, *nem* igaz? – kérdezte Geoffrey. – nos hát, miben segíthetek?

– Zajokat hallok, ifjút – felelte Colter bizonytalanul. – Már *mint* a temetőben. Óladysége álma *igencsak* nyugtalan, ifjút, úgy bizony, és *én* nagyon félek, mert...

Geoffrey úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. Levegő után kapott, s izzó fájdalom hasított oldalába, épp *azon* a tájon, ahol Shinebone doktor jó szorosan rögzítette a bordáit. Shinebone komoran azt jósolta, hogy Geoffrey majdnem bizonyosan tüdőgyulladást fog kapni, azok után, hogy az egész éjszakát, *esőben*, hidegben, az árokban fekvé töltötte, de azóta eltelt három nap, és se láz, se köhögés *nem* jelentkezett. Tudta, hogy így lesz: Isten *nem* engedi, hogy a bűnösök ilyen olcsón szabaduljanak: Szilárdan hitte, hogy az Úr hosszú, *nagyon* hosszú étellel sújtja majd, hadd éljen általa minél tovább az ő szegény, elvesztett kedvesének emléke.

– Rosszul *van* az ifiúr? – tudakolta Colter. Hallottam ám, mekkorát tetszett bukni a minap. Kis szünet után hozzáfűzte: – *Ipp*eg akkor éjjel; mikor óladysége meghalt. – Semmi bajom – felelte lassan Geoffrey. – De *mondja*, Colter... az a zaj, amit említett... ugye tudja, hogy csak képzelődik?

– Még *hog*y képzelődök? – kérdezte Colter megütődve. – *Ugyan* *mán*, ifiúr! Végül még azt *mondja* majd *nékem*, hogy *nem* is hisz az Úrjézusba meg az örök életbe! Mér, *tán* Duncan Fromsley *nem* látta-e a *vén* Pattersont *ípp*eg két nappal a temetése után, és hozzá olyan fehéren tüzelt, *mint* a lidércfény? (*Mint* ahogy nyilván az is volt, *gondolta* Geoffrey, lidércfény, némi alkoholgőzzel dúsítva, az öreg Fromsley *aznapi* utolsó flaskájának eredményeképpen.) *No* és az az öreg pápista barát? *Őt* *tán* *nem* látta a fél falu, *amint* ott gyűtt-ment a Ridgeheath kastély bástyáin? Még két dámát is leküldtek a *nyomába* valami *londoni* hipszikai társaságtul!

Geoffrey tudta, miféle dámákról beszél Colter: valóban járt erre két hisztérikus *amazon*, akit alighanem a középkorú *nőknél* oly sűrűn váltakozó szélcsendes és monszunos időszakok gyötörtek, és gondolataik egy *négyéves* gyerek logikáját követték.

– A szellemek, ifjút, *ípp*eg olyan valóságosak, *mint* maga vagy *én* – mondta Colter komoly arccal. – És ez *énszerintem* így is *van* jól, csak *ípp*eg ezek a zajok csudamód rémisztőek, *énnékem* elhíheti, és a közelibe se merek *menni* a temetőnek, pedig hát hónapra meg kék ásnom a Roydmanék csecsszopójának a sírját, hát ez a baj.

Geoffrey titkon türelemért imádkozott; alig bírta leküzdeni az *ingert*, hogy ráüvöltsön a szegény sírásóra. Végre sikerült, ölében a könyvvel, többé-kevésbé békésen elszunyókálni a kandallója előtt,

amikor Colter felriasztotta – és amióta itt áll, percről percre éberebb, és megint eluralkodik rajta a tompa bánat. Ismét ráébredt, hogy elvesztette a legdrágábbat. Három napja fekszik a sírban... nemsokára egy hete lesz... azután pedig egy hónapja, egy éve, tíz éve. A bánat; gondolta, olyan, mint egy szikla az óceán partján. Ha az ember elalszik, akkor beáll a dagály, és hoz némi enyhülést. Igen, az álom a dagályhoz hasonlít: elborítja a fájdalom szikláját. De ha az ember fölébred, a dagály visszahúzódik, és nemsokára ismét felbukkan a szikla, a kagylók lepte, elvitathatatlan valóság, és ott is marad örökre, legalábbis addig, amíg az Isten ki nem mozdítja helyéről.

És akkor ez a bolond még ide mer jönni, hogy holmi szellemekről fecsegen!

De az öreg olyan boldogtalan ábrázatot vágott, hogy Geoffrey végül fegyelmezte magát.

– Miss Tortúrát... öladységét... mindenki nagyon szerette – mondta csendesen.

– Így igaz, ifjút, de még mennyire! – helyeselt buzgón Colter. Most már csak bal kezében gyürkélte posztósapkáját, jobbával hatalmas vörös zsebkendőt húzott elő zsebéből, majd nedvező szemmel harsányan beletrombitált.

– Valamennyien szívből gyászoljuk. – Geoffrey az ingéhez kapott, és nyugtalanul dörzsölgette az alatta meghúzódó vastag gézkötést.

– Ahogy mondja az ifjút, szakasztott úgy. – Colter szavait elnyelte ugyan a zsebkendő, de a szeme kilátszott: az öreg szíve mélyéből, őszintén zokogott. Geoffrey önző haragjának utolsó szikráját is kioltotta az együttérzés. – Jóságos úri dáma volt, ifjút, igazi dáma, és nézni is fáj, ahogyan ölordsga szenved...

– Igen, csodálatos teremtés volt – mondta Geoffrey szelíden, és ijedten tapasztalta, hogy ő is közel áll a síráshoz, olyan váratlanul, mint ahogy nyár végi délutánokon elborul az ég. – És ha ilyen nagyszerű lénynek kell eltávoznia, valakinek, aki mindannyiunk szívének különösen drága, hát akkor, Colter, néha bizony előfordul, hogy nehezen tudunk belenyugodni a veszteségbe. Így aztán képzelődünk, hogy igazából nem is távozott el. Érti, mit akarok mondani?

– Értem én, ifiúr – szólt Colter izgatottan, – Csak hát azok a hangok! Ha az ifiúr is hallaná!

Geoffrey türelmesen érdeklődött:

– Miféle hangokat hallott tulajdonképpen?

Úgy gondolta, Colter majd a szélfűtta fák susogásáról beszél, melyet képzelete hangosít fel – vagy tán valami borz tört utat magának a temető mögött csordogáló Dunthorpe-patakhöz. Colter rémült suttogása azonban felkészületlenül érte.

– Valaki kaparászik, ifjút! Mintha Miss Tortúra még élne odalenn a mélyben, és keresné az utat felfelé, az élők országába, úgy bizony, ifjút!

## 2. fejezet

Negyedórával később Geoffrey, immár ismét egyedül, az ebédlőszekrény felé támolygott, akár a matróz, aki viharban a fedélzetre igyekszik. Úgy is érezte magát, mintha viharban sodródnék. Hihette volna, hogy most csap le rá, mégpedig kettőzött erővel, a Shinebone doktor által már-már kéjesen megjósolt láz, hiszen arca lángolt, homloka fehérebb volt a viasznál, keze pedig úgy remegett, hogy csaknem kiejtette a szekrényben talált konyakos üveget – de tudta, hogy mindezt nem a láz okozza.

Ha van rá esély, akár a legcsekélyebb is, hogy Colter hátborzongató elképzelése, amelytől immár nem szabadulhatott, igaz, akkor nem szabad késlekednie. Am úgy érezte, ha nem iszik valamit, ájultan esik össze.

S ekkor Geoffrey Alliburton olyasmit művelt, amire sem ezelőtt, sem ezután egész életében nem vetemedett: közvetlenül szájához emelte az üveget, s úgy ivott belőle.

Aztán hátralépett a szekrénytől, és azt suttogta: – Utánanézzünk, az élő Istenre esküszöm, utánanézzünk. És ha e tébolyult kísérlet végén rájövök, hogy mégiscsak egy vén sírásó képzelgéséről van szó csupán, akkor hiába rajongott úgy a derék Colter Tortúráért, óraláncomra fűzöm a fülcimpáját!



### 3. fejezet

Könnyű, kétkerekű kocsijába ült. Kísérteties, félsötét ég borult fölé, a harmadik negyedben járó hold nyugtalanul bujkált ki-s-be a vágató felhőtarajok között. Geoffrey csak egy pillanatra állt meg az előszobaszekrényénél, hogy magára dobja azt, ami éppen kezébe akad. Történetesen egy sötétbarna szmokingkabátot talált, s miközben ostorral nógatta Mary nevű lovát, a kabát két szárnya lebegett a szélben. Az öreg kancának nemigen volt ínyére a Geoffrey diktálta iram, Geoffreynek pedig még kevésbé volt ínyére az egyre mélyebbre furakodó fájdalom vállában és oldalában, de hiába, egyikük bajára sem volt orvosság.

*Valaki kaparászik, ifiúr! Mintha Miss Tortúra még élne odalenn a mélyben, és keresné az utat felfelé, az élők országába!*

Önmagában ez még nem ejtette volna ekkora, már-már lidércnyomásos rémületbe, ám eszébe jutott látogatása Galthorpe Manorban, Tortúra halálának másnapján. Ian meg ő egymásra néztek, és Ian mosolyogni próbált, bár szeme drágakőként csillogott az el nem sírt könnyektől.

– Valahogy könnyebben viselném – szölt Ian –, ha... nem is tudom, hogy mondjam... ha legalább halottabbnak látszanék. Tudom, furcsa, hogy ezt mondom, de...

– Ugyan már – felelte akkor Geoffrey. – A temetkezési vállalkozó bizonyára bevetette minden szakértelmét, és ezért...

– Mit beszélsz? – üvöltött fel Ian, és Geoffrey csak ekkor döbbsent rá, hogy barátját a téboly környékezi. – Még hogy temetkezési vállalkozó! Hát azt hiszed; hullarablókra biznám az én egyetlenemet, hogy kipingálják, mint valami bábut? Ide egy se teszi be a lábát!

– De Ian, drága öreg cimborám, igazán nem szabad... – Geoffrey mozdulata gyengéd vállonveregetésnek indult, de aztán valamiképpen ölelés lett belőle. A két férfi mint két kimerült gyermek zokogott egymás karjában, s eközben valahol, egy másik szobában felriadt és sírni kezdett Tortúra már majdnem egyhetes csecsemője, a kisfiú, akinek még neve sem volt. Mrs. Ramage – jóságos szíve ugyancsak sajgott – könnyektől reszelős hangon valami bölcsődalba kezdett.

Ott, akkor mélységesen aggódott Ian elmeállapotáért, s nem annyira az foglalkoztatta, amit Ian mondott, inkább az, ahogyan mondta. Csak most, míg növekvő fájdalma ellenére egyre gyorsabb iramban hajszolta Maryt Little Dunthorpe felé, most bukkantak fel benne barátja szavai, melyek Colter elbeszélése nyomán kísérteties felhangot nyertek: *Ha legalább halottabbnak látszanék, barátom. Ha halottabbnak látszanék...*

És még ez sem minden. Késő délután, ahogy a falubéliek kezdtek felkapaszkodni a Calthorpe-dombra, hogy részvétüket nyilvánítsák földesuruk gyásza iránt, visszatért Shinebone is. Fáradtnak látszott, mint aki maga sincs egészen jól, de hát ezt igazán nem lehetett rossz néven venni egy öregúrtól, aki állítólag magával Wellingtonnal, a vasherceggel rázott kezét gyermekkorában (mármint nem Wellington, hanem Shinebone volt gyermek akkoriban). Geoffrey úgy vélte, az eset inkább a legendák körébe tartozik, de annyi bizonyos, hogy az öreg Shinny – ahogy Ian és ő nevezték gyermekkorukban a doktort – gyógyította ki Geoffreyt valamennyi gyerekbetegségből, és ő már akkor is ösöregnek látta a dokit. Most már tudta, hogy a gyermeki szem huszonötön túl mindenkit idősnek lát, de azért úgy gondolta, Shinny betöltötte legalább a hetvenötöt.

Öregember volt... lázas és nyomasztó huszonnégy óra állt mögötte... Olyan elképzelhetetlen, hogy egy fáradt öregember tévedést követ el?

Valami elmondhatatlan, iszonyatos tévedést?

Elsősorban ez a gondolat űzte ki a hideg, szeles éjszakába, a felhők között bizonytalanul botorkáló hold alá.

Követhetett el ekkora hibát az öreg? Énjének egyik fele gyáván, kishitűen tagadta ezt a lehetőséget, mert ez az én kész volt inkább örökre elveszíteni Tortúrát, semmint szembenézni e tévedés elháríthatatlan következményeivel. Csakhogy amikor Shinny megjött...

Geoffrey épp ott ült Ian mellett, aki szaggatott, összefüggéstelen szavakkal idézte fel, hogyan mentették ki ők ketten Leroux, a tébolyult francia őrgrof várbörtönéből Tortúrát; hogyan szöktek meg hármasban, egy kocsirakomány széna alatt, és hogyan terelte el Tortúra egy válságos

pillanatban az őrgrof egyik katonájának figyelmét, úgy, hogy a széna alól kidugta káprázatóan meztelen fél lábát, és még finoman meg is lóbálta. Geoffrey is hozzáfűzte emlékeit a kalandról; addigra már őt is hatalmába kerítette a gyász, és most elátkozta ezt az érzést, mert ez volt az oka, hogy alig észlelte Shinny megjelenését (és Ian feltehetően ugyanígy volt vele).

De vajon nem viselkedett-e Shinny furcsán, mintha gondterhelt és figyelmetlen lett volna? S ha igen, vajon csak a fáradtság okozta, vagy valami más is – esetleg a gyanú?

*Nem, ez képtelenség, tiltakozott zavartan egy belső hang. Közben a fogat száguldott fölfelé a Calthorpe-dombon. Maga az udvarház sötétségbe borult, de minő szerencse – Mrs. Ramage házikójában még égett egyetlen lámpás.*

– Hopp-hopp, Mary! – kiáltotta Geoffrey; és meg-megvonagló arccal suhogtatta az ostort. – Még néhány méter, kislány, és aztán kifújhatod magad!

*Nem... Az, amire gondolsz, nem lehet igaz!*

Shinny megvizsgálta ugyan Geoffrey törött bordáit és megrándult vállát, de éppen csak futólag, mint ahogyan Ianhez is alig szólt, a férfi mélységes kétségbeesése és összefüggéstelen kiáltozása ellenére. Bizony, így történt – visszatekintve a látogatás éppen csak hogy megfelelt a társasági illemszabályok legszerényebb követelményeinek. A végén pedig Shinny csendesen annyit kérdezett:

– És ő...?

– A nappaliban van – nyögte ki Ian. – Igen, ott fekszik az én szegény kedvesem. Csókolja meg helyettem is, Shinny, és mondja meg neki, hogy nemsokára találkozunk!

És Ianből ismét kitört a zokogás, Shinny pedig néhány elmotyogott és alig érthető részvevő szó után át ment a nappaliba. Visszatekintve Geoffreynek úgy tetszett, az öreg csontkovács túlon túl is sokáig időzött odabenn... bár talán csalt az emlékezete. De mikor kijött – s ezúttal Geoffrey bizonyos volt benne, hogy nem téved –, szinte derűsnek látszott, holott ez az arckifejezés aligha illett a gyászsobához, melynek ablakaira Mrs. Ramage már felakasztotta a fekete függönyöket.

Geoffrey kikísérte az öreget, és a konyhában habozva megkérdezte, nem írna-e fel a doktor valami altatóport Iannek, hiszen olyan rossz állapotban van.

Shinny azonban mintha meg se hallotta volna.

– Egyvalamiről legalább megbizonyosodtam – mormogta. – Ez egészen más, mint Miss Evelyn-Hyde esete volt.

És már indult is a csészájához, válasz nélkül hagyva Geoffrey kérését. Geoffrey pedig visszament a házba, és már ki is ment a fejéből a doktor különös megjegyzése, ugyancsak különös viselkedését pedig hajlott kora, fáradtsága és bánata számlájára írta. Gondolatai ismét Ian felé fordultak; elhatározta, hogy altatópor híján egyszerűen addig tölti Ianbe a whiskyt, amíg szegény fiú ki nem dől.

Mindent elfelejtett – vagy el akart felejteni.

Egészen mostanáig.

*Egyvalamiről legalább megbizonyosodtam. Ez egészen más; mint Miss Evelyn-Hyde esete volt.*

De hát mi az, ami egészen más?

Geoffreynek sejtelve sem volt, de elhatározta, hogy a végére jár, még ha elméjének épsége veszélyben forog is – pedig már gyanította, hogy ez a veszély elég súlyos lehet.

#### 4. fejezet

Mrs. Ramage még ébren volt, amikor Geoffrey bezörgetett a házikó ajtaján, noha máskor ez idő tájt már legalább két órája ágyba bújt. Amióta Tortúra lehunyta szemét, Mrs. Ramage akaratlanul is egyre később kívánczolt az ágyba. Ha már nyugtalan hánykolódásán nem bírt úrrá lenni, legalább minél későbbre toltta ki az álmatlanság óráit.

Bár nála józanabb és gyakorlatiasabb asszonyszemélyt lámpással sem lehetett volna találni, a hirtelen izgatott kopogás mégis apró sikolyra indította. Éppen forró tejet töltött magának csészébe, s ijedtében leforrázta az ujját. Az utóbbi napokban idegei amúgy is pattanásig feszültek, nem sok

kellett hát ahhoz, hogy elsikítsa magát. S bár a gyász teljesen betöltötte lelkét, mostani lelkiállapotát elsősorban mégsem a gyász jellemezte; furcsa, vészterhes érzés volt, hasonlót emlékezete szerint még sohasem tapasztalt. Néha olybá tűnt, mintha különös gondolatok keringenének körülötte, melyeket kimerült, bánattól gyötört agya fel sem foghat; s jobb is, ha *nem* gondolja végig őket.

– Ki zörget este tíz órakor? – kiáltott ki. – Bárki is az, szégyellheti magát... nem megégettem a kezem miatta?

– *Én* vagyok, Geoffrey, Geoffrey Alliburton! Nyisson ajtót, Mrs. Ramage, az égszerelmére!

Mrs. Ramage eltátotta száját, s már majdnem az ajtóhoz ért, amikor észbe kapott, hogy hiszen már hálóing és éjszakai főkötő van rajta. Még soha *nem* hallotta Geoffreyt ilyen hangon szólani, s ha valaki elmeséli, hát *nem* is hitte volna el. Ha akad egész Angliában az ő drága mylordjánál erősebb szívű férfi, akkor Geoffrey az – s a hangja most mégis úgy reszketett, mint egy nőé az idegroham küszöbén.

– Egy perc, Geoffrey úr! Hálóruhában vagyok!

– Az ördög bánja, Mrs. Ramage! – kiáltotta Geoffrey. – Azt se bánom, ha anyaszült meztelen, csak nyisson ajtót! Nyissa ki, Jézus nevére kérem!

Mrs. Ramage még egy másodpercig tétovázott, aztán elhúzta a reteszt, és szélesre tárta az ajtót. A látványtól nyomban hátrahökölt, és agyának mélyén ismét hallotta a sötét gondolatok tompa dübörgését.

Geoffrey furcsán féloldalra dőlve állt a küszöbön, mintha hosszú éveken át házalóként zsákot cipelt volna a hátán, és gerince elferdült a tehertől. Jobbját bal karja alatt oldalához szorította, haja zilált volt, sápadt arcában csak úgy izzott sötétbarna szeme. Ruházata is szokatlan volt egy ilyen, melyek szerint már-már piperkőc módra gondosan öltözködő férfitől. Ócska szmokingkabátján félrecsúszott az öv, fehér ingének nyitva a nyaka, s mindehhez durva zsávolynadrágot viselt, amely inkább illett volna valami vándorkertészhez, semmint Little Dunthorpe leggazdagabb emberéhez. Ráadásul cipő helyett elnyűtt papucsban állt ott.

Mrs. Ramage maga sem volt épp bálí öltözékben, hosszú fehér hálóköntösében, szörmével szegett éjszakai főkötőjében, melynek szabadon csüngő szalagjai úgy libegtek arca körül, mint a lámpaernyő rojtjai – de ahogy növekvő aggodalommal nézte a férfit, megfedkezett saját külsejéről. Azt rögtön látta, hogy bordái, melyek három napja, amikor az orvos után lovagolt, összetörték, ismét kínozzák, de az is nyilvánvaló volt, hogy viaszfehér arcában nemcsak a kintől lángol a szeme. Geoffrey szemében a rémület tüze villogott, melyet alig bírt féken tartani.

– De Geoffrey úr! Micsoda...

– *Ne kérdezzen* semmit! – szólt a férfi rekedten. Még *ne*. Előbb *én* kérdezek, és arra válaszoljon.

– Mit akar tudni? – Az asszonyt magát is elfogta a félelem. Bal keze ökölbe szorult terebélyes keble fölött.

– Mond magának valamit az a *név*; hogy Miss Evelyn-Hyde?

És Mrs. Ramage egyszer csak rádöbbsent, mi okozta ezt a szörnyűséges, baljós érzést, amely szombat éjjel óta hatalmába kerítette. Valahol a lelke mélyén már ott bujkálhatott ez a hátborzongató gondolat, csak elfojtotta; mert most *nem* volt szüksége semmiféle magyarázatra. Elég volt a *név* is: a boldogtalan Miss Charlotte Evelyn-Hyde neve, aki Little Dunthorpe-tól nyugatra, a Storpington-Firkill nevű falucskában élt, amíg élt, és máris felsikoltott:

– Ó, Egek Ura és minden szentjei! Hát elevenen tették a sírba? Élve temették el az *én* anyalkámat?

Es mielőtt Geoffrey megszólalhatott volna, most a szívós Mrs. Ramage művelt olyasmit, amit soha eddig és soha a jövőben: ájultan terült el a földön.

## 5. fejezet

Geoffreynek *nem* volt ideje repülőstől után nézni; különben se hitte, hogy az ilyen edzett öreg harcos, mint Mrs. Ramage, effélet tartana a háznál. A mosogató alatt talált egy *enyhén* ammóniaszagú rongyot, de *nem* érte be azzal, hogy elhúzza az asszonyság orra előtt, hanem néhány másodpercig jó

erősen az arcához szorította. Most *nem* lehetett tapintatosabb; a Colter említette lehetőség, ha bármilyen valószínűtlen, mégis túlságosan félelmetes volt.

Az idős asszony összerándult, sikoltott egyet, aztán kinyitotta szemét. Egy pillanatig kábultan, értetlen zavarral nézett Geoffreyre, aztán felült.

– Nem – suttogta. – Nem, Geoffrey úr, mondja, hogy *nem* igaz, mondja, hogy *nem* komolyan beszélt...

– Nem tudom, igaz-e vagy sem, de *azonnal* meg kell bizonyosodnunk róla. *Most azonnal*, Mrs. Ramage. És ha egyszer *ásni* kell, egymagam *nem* boldogulok... Az asszony elszörnyedve meredt rá, s oly szorosan préselte szájához kezét, hogy körme kifehéredett. – Ugye segít, ha segítségre lesz szükség? Máshoz *igazán* *nem* fordulhatok.

– És őlordsága? – kérdezte az asszony *bénultan*. Őlordsága, Ian úr...

– Ő semmit sem tudhat a dologról, ameddig mi *nem* tudunk többet! És hajó az Isten, soha semmit *nem* kell megtudnia. – Az öregasszony előtt *nem* akarta megfogalmazni a lelke mélyén kimondatlanul bujkáló reményt, melyet majdnem oly *iszonyúnak* érzett, mint szorongó félelmét. Ha Isten jósága valóban végtelen, úgy erről még az éjjel megbizonyosodhat – majd ha asszonya és egyetlen szerelme, majdnem oly csoda folytán, mint Lázár, visszatér hozzá halottaiból.

– Istenem, hiszen ez *iszonyatos* – szólt Mrs. Ramage halk, elgyötört hangon, és az asztalba kapaszkodva *nagy nehezen* feltápáskodott. Imbolyogva állt Geoffrey előtt, és főkötőjének bojtjai kócos tincseivel keveredve libegtek arca körül.

– Jobban érzi magát? – kérdezte Geoffrey, immár *nyájasabban*. – Mert ha *nem*, akkor megpróbálkozom magam; ahogy erőmből telik.

Az asszony mélyet lélegzett, és lihegve fújta ki a levegőt; aztán végre kiegyenesedett, megfordult, és már támolgás *nélkül* indult a kamra felé. – Hátul a pajtában van két ásó, és azt hiszem, csákányt is talál. Dobja fel a kocsijába. A kamrában meg őrzök fél üveg *gint*, senki sem *nyúlt* hozzá, mióta szegény Billen öt éve, az aratóünnep napján odalett. Iszok egy kortyot, osztán jövök *én* is, Geoffrey úr.

– Maga bátor asszony, Mrs. Ramage. Csak *siessen*.

– Gyövek *én*, attul *sose* tartson – mondta az asszony, és már csak alig reszkető kézzel markolta meg a *gines* üveget. *Nem* volt poros – Mrs. Ramage *könyörtelen* portörlőjétől a kamra sem menekült meg –, de a CLOUGH ÉS POOR SZESZFŐZDÉJE feliratú címke már megsárgult rajta. – Inkább maga *iparkodjék*.

Mrs. Ramage mindig is utálkozott az alkoholtól, és gyomra kis híján kivetette magából a *gint*, azzal az émelyítő borókaszagával és olajos ízével, de az akaraterő segített. Mrs. Ramage tudta, hogy erre az éjszakára fel kell *vértéznie* magát.

## 6. fejezet

Geoffrey fogata a temető felé vágatott. Fölöttük a fellegek tovább száguldtak keletről *nyugatra*, sötétebben a fekete égnél is, a hoki pedig *lassan* süllyedt a látóhatár felé. Most Mrs. Ramage hajtott, ő suhogtatta az ostort a teljesen megzavarodott lovacska fölött. Bizony, ha a lovak beszélni tudnának, Mary kinyilvánította volna rosszsallását – elvégre joga lett volna hozzá, hogy ily késő éji időben a jó meleg istállóban szundikáljon. Az ásók és a csákány *fémesen* koccantak össze. Mrs. Ramage arra gondolt, hogy bárki járókelő halálra *rémülne* láttukon – hiszen úgy festhettek, mint két dickensi sírabló vagy inkább egy sírabló, akinek a fogatát kísértet hajtja. Mrs. Ramage ugyanis talpig *fehérben* volt – még arra is sajnálta az időt, hogy valami pongyolafélét kapjon magára. Hálóruhája szabadon *lengett* vaskos, visszeres bokái körül, és főkötőjének szalagja vadul lobogott a szélben.

Végre a templomhoz értek. Az öregasszony *nógatására* Mary rákanyarodott az épület mellett húzódo ösvényre, és Mrs. Ramage összeborzadt a tetőn futkározó szél kísérteties zúgásától. Egy pillanatra eltöprengett, vajon mi az oka, hogy az ilyen *szent* helyek sötétedés után oly félelmetesek, de aztán ráeszmélt, hogy erről *nem* az épület tehet újjuk célja láttatja csak félelmetesnek.

Az imént, amikor ájulásából magához tért, első gondolata az volt, hogy őlordságát is segítségül kell hívniok, hiszen jóban-rosszban mindig velük volt, és soha meg nem ingott. De tüstént rádöbbsent, mily esztelen ez a gondolat. Itt nem a lord bátorsága a kérdés elméjének épsége forog kockán.

Ahhoz, hogy erre rádöbbsenjen, nem volt szükség Mr. Geoffreyre; Miss Evelyn-Hyde pusztá emléke is megtette a magáét.

Az is eszébe jutott, hogy amikor az az eset jó fél évvel ezelőtt, tavasszal megtörtént, sem Geoffrey úr, sem őlordsága nem voltak itthon, Little Dunthorpe-ban. Tortúra kivirult a terhességben; a reggeli rosszulletek már elmaradtak, hasának erőteljes duzzadása és a velejáró kényelmetlenség pedig még váratott magára, így hát egy hétre vidáman elküldte a két férfit a doncasteri Oak Hallba, hadd kártyázzanak, és rúgják a labdát, löjjenek néhány fajdot, vagy hódoljanak más férfibolondságoknak: Őlordsága nagyon tiltakozott, de Tortúra meggyőzte, hogy semmi baja nem lesz, és jószerivel kitaszigálta férjét a kapun. Arról, hogy Tortúrának nem lesz semmi baja, Mrs. Ramage is meg volt győződve; de valahányszor őlordsága és Geoffrey úr Doncasterbe ment, a jóasszony mindig aggódott, vajon nem hozzák-e majd egyiküket – vagy netán mindkettőjüket – szekéren haza, lábbal előre.

Oak Hall Geoffrey és Ian egykori diáktársának, Albert Fossingtonnak örökségéhez tartozott. Ezt a Bertie Fossington Mrs. Ramage bolondnak tartotta, és ebben nem is tévedett. Három évvel ezelőtt, amikor legkedvesebb versenylova két lábát szegte és agyon kellett lőni – Bertie Fossington megette a lovat, mint mondotta, azért, hogy iránta érzett szeretetét bizonyítsa. Azoktól a torzonborz fokvárosi szerecsenektől tanultam – jelentette ki. – *A griquasoktól*. Pompás fickók. Pálcikákat meg más egyebet szúrnak át az ajkukon. Vannak köztük, akik a Királyi Tengerészeti Térképeinek mind a tizenkét kötetét elbírnák az alsó ajkukon, hahaha! Nohát tőlük tanultam, hogy mindenki egye meg azt, akit szeret. Kicsit ijesztő gesztus, de fenemód költői, nem gondoljátok?

Geoffrey úr és őlordsága minden különcködése ellenére nagyon kedvelte Bertie-t (*Kíváncsi vagyok, hogy eszerint halála után nekik is meg kell majd enniük őt?* tünődött egyszer Mrs. Ramage, azután, hogy Bertie náluk járt vendégségben, és az egyik macskát használta krokettlabdának, úgy, hogy szegény kis jószág majdnem agyrázkódást kapott), és akkor tavasszal közel tíz napot töltöttek Oak Hallban.

Távozásuk után mindössze egy-két nappal Miss Charlotte Evelyn-Hyde-ot holtan találták Storpigon-Firkillben, Nyírfaliget nevű háza hátsó kertjében, a gyepen, kinyújtott keze mellett a frissen szedett virágcsokorral. A falu orvosa, Billford nevezetű, elismerten értette a dolgát, mégis konzultációra hívta az öreg Shinebone doktort. Billford szívrohannak tulajdonította a halálesetet, noha a leány alig múlt tizennyolc éves, és viruló egészségnek örvendett, amiért is Billfordot meglehetősen zavarba hozta az eset.

Úgy látszott, valami *nincs* rendjén. Az öreg Shiny sem titkolta értetlenségét, de végül csatlakozott a diagnózishoz. Így vélekedett egyébként a falubéliek többsége is: "a jány szívében valami hibádzott", és kész. Igaz, ilyesmi ritkán fordul elő, de azért mindenki emlékezett rá, hogy élete során már találkozott hasonló szomorú esettel. A hátborzongató kifejeletet követően alighanem ez az általános egyetértés mentette meg Billford praxisát, sőt, tán még a fejét is. Mert abban ugyan mindenki egyetértett, hogy a leányzó – halála több, mint különös, ám az, hogy talán meg sem halt, még csak fél sem ötlött senkiben.

Négy nappal a temetés után egy Mrs. Soames nevű idős asszony – Mrs. Ramage felületesen ismerte elment a kongregacionalista temetőbe, hogy virágot, vigyen az elmúlt télen meghalt férje sírjára, és valami fehér pillantott meg a földön. Virágsziromnak nagy volt, így hát arra gondolt, hogy valami halott madár lehet. Közeledvén megbizonyosodott róla, hogy az a fehér valami nem egyszerűen hever a földön, hanem a föld alól türemkedik ki. Két-három tétova lépés után egyszer csak rádöbbsent, hogy az egyik frissen ásott sírból egy kéz nyúlik elő; ujjai mintha valami iszonyatos könyörgő mozdulatban dermedtek volna meg, a végükön, a hüvelykujj kivételével, a meztelen csont meredt elő véresen.

Mrs. Soames sikoltozva rohant ki a temetőből, s futott egészen Storpington főutcájáig, majd egy és negyed mérföldet. Ott aztán közölte a hírt a borbélyal, aki egy személyben a helybéli rendőrbiztos

is volt, majd *ájultan* roskadt össze. Délután aztán *ágnak* esett, és közel egy hónapig *nem* is kelt fel, amit egyetlen falubéli sem vett tőle rossz néven.

A boldogtalan Miss Evelyn-Hyde tetemét természetesen exhumálták, és miközben Geoffrey Alliburton a Little Dunthorpe-i anglikán temető kapuja előtt megállította kocsiját, Mrs. Ramage csak azt kívánta: bárcsak oda se figyelt volna az exhumálás részleteire. Irtózatos volt.

Billford doktor, aki maga is szinte esztét vesztette, új diagnózist állított fel, azt mondta: katalepszia. Eszerint a szegény hajadon valamiféle, a halálhoz hasonló önkívületi állapotba esett, amelyet a hindu fakírok akarattal idéznek elő, amikor tútkel szurkáltatják vagy épp elevenen eltemetetik magukat. A leány negyvennyolc, sőt, talán hatvan órát maradt ebben az állapotban – mindenestre elég sokáig ahhoz, hogy mire magához tért, azt tapasztalja: immár *nem* hátsó kertjében szedegeti a friss virágot, hanem a koporsójában van, elevenen elföldelve.

A boldogtalan elszántan küzdött életéért; és midőn most Mrs. Ramage belépett a temetőkapun és követte Geoffreyt a ritkás ködben, melyből a sírkövek magányos szigetekként rajzolódtak ki, arra gondolt: a kisasszony hősi küzdelme, ahelyett, hogy megnemesítette volna, Csak még iszonyatosabbá tette az egészséget.

A lány menyasszony volt. Bal kezén – vagyis *nem* azon, amely a vízbefülőkéhoz hasonlóan meredt elő a földből – ott volt gyémántköves jegygyűrűje. Ezzel hasította fel a koporsó selyembélését, és csak a jóisten tudja, hány órán keresztül próbálta kivésni vele a fából készült fedelet. A végén, ahogy fogyott a levegő, minden jel, szerint a bal kezével véste és mélyítette a rést, jobbával pedig *ásni* próbált. De erejéből *nem* futotta többre. Véres szeme halálos iszonyatot tükrözve duzzadt ki lilászvörös arcából.

A templomtorony órája tizenkettőt ütött. Mrs. Ramage anyja azt mondogatta, hogy ebben az órában kitarul az ajtó élet és halál között, és a halottak oda-vissza közlekedhetnek rajta. Az öregasszonytól épp csak *annyi* telt, hogy *ne* meneküljön el sikoltozva; rémülete, ahelyett, hogy csitult volna, minden lépéssel csak jobban elhatalmasodott rajta. Tudta, ha futásnak ered, addig szalad, míg eszméletét veszve össze *nem* esik.

*Te ostoba; gyáva nőszemély!*, korholta magát, aztán még tódított a vádon: *Ostoba, gyáva, önző teremtés! Inkább ölordságára gondolnál, ne a saját félelmeidre! Órá bizony... mert ha csak egy csipetnyi esély is van rá, hogy öladysége...*

Uramfia, de hiszen ez még gondolatnak is örülség. Túl sok idő múlt el, túlon túl is sok.

Geoffrey odakalauzolta Tortúra sírkövéhez, és most ott álltak és nézték a sírt, mintegy megdelejezve. LADY CARMICHAEL, hirdette a felirat. Születési és halálozási évén kívül még csak *ennyi* állt a kövön: SZERETETBEN ÉLT.

Mrs. Ramage Geoffreyre pillantott, és mintha mély kábulatból ébredne, így szólt:

– A szerszámokat *nem* tetszett hozni.

– *Ne...* még *ne...* – sóhajtott a férfi, aztán teljes hosszában elnyúlt a földön, és fülét a talajra tapasztotta. A meglehetősen rendetlenül visszaültetett gyeptéglák között már kibújtak a friss fű első gyenge hajtásai.

A kezében tartott lámpás fényénél Mrs. Ramage egy pillanatig csak azt az elgyötört rettegést látta Geoffrey arcán, melyet már megszokhatott azóta, hogy ajtót *nyitott* neki, most új kifejezés jelent meg rajta: a halálos rémület és már-már eszelős remény keveréke.

Kimeredő szemmel, reszkető szájjal nézett fel az öregasszonyra:

– Azt hiszem, él – suttogta erőtlenül. – Istenem, Mrs. Ramage...

Azzal hirtelen hasra fordult, és – más körülmények között szinte mulatságos lett volna – a földnek üvöltötte: – Tortúra! TORTÚRA! ITT VAGYUNK! TUDUNK MINDENT! TARTS KI! CSAK TARTS KI, EGYETLENEM!

A következő másodpercben már talpon volt, vágatott vissza a kocsihoz a szerszámokért, papucsos lábával felkavarva a tunya, talaj menti ködöt. Mrs. Ramage ernyedő térddel bukott előre, kis híja, hogy ismét el *ájult*. Feje mintha magától billent volna félre, így tapasztotta jobb fülét a talajhoz; gyakran látott ilyen pózban gyerekeket, akik fülüket a sínekhez szorítva lesték a közelgő vonatot.

És ekkor már hallotta ő is: hallotta a mélyből a halk, gyötrelmes kaparászás *neszét*. És az a zaj nem holmi utat ásó állattól eredt – *nem*, itt emberi ujjak kaparásztak tehetetlenül a fán.

Mrs. Ramage görcsösen szívta be a levegőt, mintha jókora darabot akarna kiharapni belőle, hogy szívébe újra erőt áramoltasson, és sikoltozni kezdett: "GYÖVÜNK MÁN, MYLADY! DICSÉRTESSÉK AZ ÚR NEVE, ÉS ADJA AZ ÉDES JÉZUS, HOGY IDEJÉBEN ÉRKEZZÜNK – DE JÖVÜNK MÁN!"

Reszkető ujjjaival maga kezdte kiszaggatni a földből a még lazán illeszkedő göröngyöket, és bár Geoffrey szinte pillanatok alatt visszaért, addigra az öregasszony már vagy húsz centiméter mély üreget vájt ki a pusztá két kezével.

## 7

Már a 7. fejezetből is elkészült kilenc oldal – Geoffrey és Mrs. Ramage a legutolsó pillanatban emelték ki, Tortúrát a sírból, és döbbsen tapasztalták, hogy a szerencsétlen teremtés nemcsak őket nem ismeri fel, de azt sem tudja, hogy ő maga kicsoda –, mikor Annie bejött a szobába. Ezúttal Paul már meghallotta lépteit. Abbahagyta a gépelést, bár sajnálta, hogy ki kell szakadnia az álomból.

A nő oldalához szorította az első hat fejezetet. Paul első próbálkozásának nem egészen húsz perc alatt jutott a végére, de ezt a huszonegy oldalból álló nyalábot már egy órája elvitte. Paul figyelmesen nézett rá, és némi érdeklődéssel nyugtázta, hogy Annie Wilkes meglehetősen sápadt.

– Nos? – kérdezte. – Így már tisztességes?

– Igen – felelte a nő szórakozottan, mintha ez a kérdés már rég eldőlt volna, és Paul ezt el is hitte neki. Persze hogy az. És igazán *jó* is. Nagyon izgalmas. De azért rémséges is. Egész más, mint a többi *Tortúra*-könyv. Istenem, az a szegény lány, aki csontig kaparta az ujjait... – Majd fejét csóválva megismételte: – Egész más, mint a többi *Tortúra*-könyv.

*Aki írta, angyalkám, az is elég rémséges lelkiállapotban van*, gondolta Paul.

– Folytassam? – érdeklődött.

– Meg is ölném, ha abba hagyná! – válaszolt Annie; halvány mosollyal.

Paul nem viszonzta mosolyát. Valaha éppoly közhelynek érezte volna a nő iménti; megjegyzését, mint mikor valaki azt mondja: *Olyan édes vagy, hogy legszívesebben megennélek!* Most azonban a mondat csöppet sem tetszett közhelynek.

És mégis, ahogy a nő ott állt az ajtóban, volt benne valami lenyűgöző. Mintha tartana valamitől, és nem merne beljebb lépni – mintha attól félne, hogy Paul közelsége megperzseli. Paul elég okos volt hozzá, hogy felismerje: nem az élve eltemetés mozzanata rémíti el Annie-t; hanem a különbség az első nekifutás és a mostani változat között. Az elsöben nem volt több élet, mint egy általános iskolásnak a nyári szünidőről írt dolgozatában. De az új szöveg más volt. A kemence begyulladt. Nem mintha az írás önmagában különösen jó lett volna – a mese izgalmas volt, de a jellemek éppoly sablonosak és kiszámíthatók, mint mindig –, ám ezúttal mégis sikerült valami elektromosságot gerjesztenie, és a sorok közül süttött a forróság.

Magában mulatott a gondolon: A nő megérezte a forróságot. Szerintem nem mer közeledni, mert fél; hogy megégetem.

– Nos – mondta szelíden –, semmi szükség rá, Annie, hogy megöljön: *Én is* folytatni akarom. Akár hozzá is láthatnék.

– Jól van – felelte a nő, azzal odavitte neki a lapokat, a deszkára tette, majd gyorsan hátralepett.

– Szeretné már munka közben olvasni?

Annie elmosolyodott.

– Az jó lenne! Majdnem olyan, mint kislány koromban a folytatásos filmek!

– Hát nem ígérhetem, hogy *minden* fejezet pontosan a legizgalmasabb résznél marad majd abba. A regénynek, sajnos; más a technikája.

– Én akkor is úgy érzem majd – mondta Annie szenvedélyesen. – Engem még akkor is izgatna, hogy mi történik a tizenyolcadik fejezetben, ha a tizenhetedik végén Tortúra, Ian és Geoffrey a

tornácon ülve újságot olvasnának. Már most is alig várom, hogy megtudjam, mi történik ezután... de el ne mondja! – tette hozzá élesen, mintha csak Paul éppen ezt akarta volna felajánlani.

– Tudja – mosolygott rá Paul –, befejezés előtt nem is szoktam megmutatni az írásaimat. De hát ez most különleges helyzet, így hát szívesen odaadok minden fejezetet, ahogy elkészül. – *És így kezdődött Paul Sheldon ezeregyéjszakája, gondolta.* – De vajon cserébe megtenne-e nekem valamit?

– És mi lenne az?

– Írja be maga azokat az átkozott n betűket.

Annie sugározva mosolygott rá. – Megtiszteltetés lesz. És most magára hagyom.

Az ajtónál még tétovázott és visszafordult. Majd szemérmes, szinte kínos félénkséggel megtette eddigi első és egyetlen szerkesztői javaslatát: – Talán egy méh volt az...

Paul már a gépbe fűzött papírt nézte; kereste rajta a lyukat, melybe belevethetné magát, mert még a mai napon vissza akarta vezérelni Tortúrát Mrs. Ramage házikójába. Így aztán gondosan leplezett türelmetlenséggel pillantott fel Annie-re: – Hogy mondja?

– Egy méh... – ismételte a nő; és Paul látta, hogy nyakától fölfelé egész arcát elönti a pirosság; még a füle is lángolt. – Tizenkét ember közül egy allergiás a méhek mérgére. Rengeteg ilyen esetet láttam, mielőtt... mielőtt abbahagytam az ápolónősködést. Az allergia sokféleképpen nyilvánulhat meg. Van, aki egyetlen csípéstől olyan kómába esik, hogy azt... ízé... össze lehet téveszteni a... a katalapsziával, ahogy azelőtt mondták.

Arca most már valósággal bíborszínű lett.

Paul röviden eljátszozott a gondolattal, aztán kiselejtezte. Miss Evelyn-Hyde sajnálatos tetszhalálát valóban okozhatta méhcsípés, sőt, ez még logikus is lehet, hiszen az eset tavasz derekán történt, és ráadásul a kertben. De azt már rég eldöntötte magában, hogy hitelesség azon múlik: miképp kapcsolódik egymáshoz a két tetszhalál-eset. Annyi már bizonyos, hogy Tortúra nem a kertben, hanem a hálósobájában alélt el. A további gondot pedig igazából nem az okozta, hogy a késő ősz már nem a méhek évada, hanem az, hogy a kataléptikus reakció igen ritka jelenség. Úgy gondolta, még a Leghűségesebb Olvasó sem igen nyeli le azt, hogy két nőt, akik között semmiféle kapcsolat nincs, két szomszédos helységben fél éven belül egyaránt méhcsípés következtében földeljenek el elevenen.

Csak hát mindezt nem mondhatta el Annie-nek, és nemcsak azért, mert kihozná a sodrából, hanem mert érezte: a nő mélységesen megbántódnék. Márpedig, akármennyi gyötrelmet mért is rá eddig, Paul nem akart neki ilyen jellegű fájdalmat okozni. Hiszen hasonló sérelem őt is érte már, nemegyszer. Így hát az írók egyik leggyakoribb műhelytitok-eufemizmusához folyamodott:

– Az ötletben van lehetőség, Annie. Bedobom a darálóba, majd meglátjuk, mit öröl belőle. Vannak már bizonyos elgondolásaim, nem biztos, hogy közékük illik.

– Persze, tudom én azt. Maga az író, nem én. Ne haragudjon rám; akár tüstént el is felejtheti.

– Ugyan már...

De Annie már eltűnt; súlyos léptei szinte futva vitték végig a folyosón a nappali felé. Paul a levegőbe bámult, aztán egyszer csak lenézett, és a szeme tágra nyílt. Az ajtókeret mindkét oldalán, a padlótól mintegy húsz centiméternyire, fekete nyom látszott. Azonnal rájött, mi okozta: a tolószék kerékagya, ahogy áterőszakolta az ajtón. Annie ez idáig nem vette észre, ami valóságos kis csoda, hiszen azóta már majdnem egy hét telt el. De nemsokára – holnap, vagy talán ma délután – itt fog porszívózni, és akkor meglátja.

Ez elkerülhetetlen.

A nap hátralévő részében Paul nagyon keveset írt.

A lyuk eltűnt a papírból.

## 8

Másnap reggel Paul felpolcolt párnáihoz támaszkodva ült az ágyban, és kávé ivott; közben pedig büntudatosan szemlélte az ajtón a nyomokat, mint a gyilkos, aki egyszer csak észrevesz egy véres



ruhadarabot; melyről addig elfeledkezett. Ekkor egyszer csak berontott a szobába Annie. Szeme tágra nyílt, szinte kidülledt. Egyik kezében portörölő, a másikban – akármilyen hihetetlen – kézibilincs.

– Mi a...

Többet nem mondhatott. A nő a rémülettől kétszeres erővel megragadta, és felhúzta úgy, hogy egyenesen üljön. Paul napok óta nem érzett akkora fájdalmat, mint amilyen most hasított a lábába, és felordított. A kávéscsésze kirepült kezéből, és összetört a padlón. *Itt folyton eltörök valami, gondolta, majd utána rögtön: Hát persze. Észrevette a nyomokat. Az is lehet, hogy már rég.* Mással nem tudta magyarázni Annie érthetetlen viselkedését. Mégis észrevette a nyomokat, és ez most csak a kezdete valami újfajta, látványos büntetésnek. – Hallgasson, maga ostoba – sziszegte, és hátracsavarta Paul kezét. Kattant a bilincs, és ugyanakkor hallatszott, amint egy kocsi befordul a felhajtóra.

Paul kinyitotta száját, szólni akart vagy talán ismét ordítani, de egyiket sem tehette, mert Annie a szájába tömte a porrongyot. Undorító; dögvészes íze halványan egy-két ismert takarítószerre emlékeztette Pault.

– Óva intem, Paul, nehogy mukkanni merjen. – Annie fölébe hajolt, és két keze közé fogta a férfi fejét; haja csiklandozta Paul arcát és homlokát. – Nem tudom, ki az, de ha meghall valamit, vagy ha én hallok valamit, és úgy gondolom, hogy ő is meghallhatta, akkor megölöm az illetőt vagy illetőket, aztán magát és utoljára önmagamat.

Kiegyenesedett. Arca izzadt volt, szája szélére tojássárgája száradt rá, és szeme még erőteljesebben kidülledt gödréből.

– *Ezt jól jegyezze meg, Paul.*

Paul bólintott, de a nő már kirohant a szobából.

Régi, de jól karbantartott Chevy Belair állt meg Annie Cherokee-ja mögött: Paul hallotta, amint valahol a nappalin túl nyílik, majd becsapódik egy ajtó. A furcsa, kérdő nyikorgásból kitalálta, hogy az a szekrény az, amelyikben Annie a házon kívül viselt holmiját tartja.

A kocsiból kiszálló férfi éppoly idős és jól ápolt volt, mint a kocsi – Paul ritkán látott még ilyen tipikus coloradói. Hatvanöt évesnek látszott, de éppúgy lehetett nyolcvan is; egy ügyvédi iroda társtulajdonosa vagy egy építési vállalat félig-meddig már visszavonult alapítója éppúgy lehetett, mint földbirtokos vagy ingatlanközvetítő. Bizonyára republikánus párti volt, de az a fajta, aki éppúgy nem ragaszt propaganda-matricát a kocsija ütközőjére, mint ahogyan hegyes orrú olasz cipőt sem venne fel. Emellett alighanem valami városi tisztséget is viselhetett, és ez utóbbi minőségében jött ide, hiszen egy ilyen ember és egy ennyire visszavonultan élő nő, mint Annie Wilkes, más ügyben aligha találkozhat.

Paul nézte, ahogy Annie siet a kocsifelhajtóhoz; nem azért, hogy a vendégnek elébe menjen, hanem hogy megállítsa. Az egész jelenetben mintha legutóbbi képzelgése vált volna valóra; nem egy zsarú érkezett ugyan, de mindenesetre valami hivatalos személy. A HIVATAL megjelent Annie-nél, de felbukkanásának nem lesz más eredménye, csak annyi, hogy, az ő életét megrövidíti.

*Miért nem tessékeli be, Annie?* gondolta, s küszködött, nehogy megfulladjon a porrongytól. *Miért nem hívja be, hogy megmutassa, miféle ritka afrikai madarat tart a házában?*

De hát erről szó sem lehet. Annie éppoly kevéssé; tessékelné be a házba a Sziklás-hegység eme rangos küldöttét, mint ahogyan őt sem vinné el kocsiján a stapletoni nemzetközi repülőtérre, hogy egy New Yorkba szóló első osztályú jegyet nyomjon a kezébe...

Annie még oda sem ért a férfihoz, máris beszélni kezdett; a lélegzet kis léggömbfelhőcskében röppent ki szájából, mint a képregények buborékjai, csak épp írott szöveg nem volt bennük. A férfi kezét nyújtott; kínosan elegáns, fekete bőrkesztyűt viselt. Annie kurtán, megvetően pillantott a kinyújtott kézre, aztán egyszer csak rázni kezdte az ujját, szinte a férfi képébe, s közben további fehér léggömbök buktak ki száján. Nagy nehezen belerázta magát kabátjába, s amíg a cipzárt felrántotta, abbagyta az ujjrázást.

A férfi felöltője zsebébe nyúlt, papírlapot vett elő, s szinte bocsánatkérően nyújtotta Annie felé. Paul nem tudhatta, miről lehet szó, de afelől bizonyos volt, hogy Annie-nek már megvan a jelzője az ügyre. Talán a *rüves-nyüves*-hez folyamodott.

Annie végigkísérte a férfit a kocsifelhajtón, s közben szüntelenül beszélt. Végül eltűntek Paul látóköréből, épp csak árnyékuk vetült elé a hóra, mint két rajzpapírból kivágott figura. Tompán felderengett benne, hogy Annie szándékosan intézte így: ha ő, Paul, nem láthatja őket, akkor arra sincs esély; hogy Mr. Rancho Grande netán bekukkantson a vendégszoba ablakán, és megpillantsa őt.

A két árnyék mintegy öt percig időzött a kocsifelhajtó olvadó hóburkolatán. Egy ízben Paul Annie hangát is hallotta: dühösen, támadóan rikácsolt. Az öt perc nagyon hosszúnak tetszett. Fájt a válla, és nem bírt mozdulni, hogy enyhítsen a fájdalom: Annie nemcsak megbilincselte, hanem valami módon még az ágykerethez is kötözte a kezét.

De a legkeservesebben a szájába tömött rongytól szenvedett. A bútorfényesítő szer bűzétől megfájdult a feje, és egyre erősebb émelygés kínozza. Elszántan összpontosította figyelmét az undor leküzdésére; igazán nem állt érdekében, hogy addig öklendezzen, amíg megfullad a légcsövében összetorlódó hányadéktól, miközben Annie odakinn veszekszik egy idős városi tisztviselővel, aki hetenként egyszer formára igazíttatja a frizuráját a helybéli hajművészeti szalonban, és alighanem egész télen kalucsnival óvja fekete félcipőjét.

Mire amazok ismét felbukkantak, Paul homlokát kiverte a hideg verejték. A papír most már Annie-nél volt, úgy ment Mr. Rancho Grande nyomában, ujjával az úriember hátát fenyegetve, s szájából továbbra is üres képregény-buborékokat pöfögött. Mr. Rancho Grande nem nézett vissza rá, s ügyelt, hogy arca kifejezéstelen maradjon. Lelkiállapotáról csak szorosan összepréselt, már-már alig látható ajka árult el valamit. Dühös volt vajon? Meglehet. Vagy undor fogta el? Igen, ez közelebb járhatott az igazsághoz.

*Úgy gondolja, hogy ez a nő bolond, nem igaz? Bizonyára pókeren döntötték el; maga meg a cimborái – akikkel valószínűleg közösen kormányozzák ezt a piti sárfészket –, hogy melyikük kapja meg ezt a szar ügyet. Senki sem vállalja szívesen; hogy dilis népeknek rossz hírt vigyen. De hajaj, Mr. Rancho Grande, ha csak sejtené, mennyire dilis valójában az ügyfele, nem hinném, hogy csak így hátat merne fordítani neki!*

A férfi beszállt a Bel Airbe, és becsukta az ajtót. Annie állt a kocsi mellett, ujjával a felhúzott ablak üveget fenyegette, és Paul ismét hallotta, igaz, homályosan, a hangját: – ...hiszi, hogy olyan csuda naaaagyokos!

A Bel Air lassan hátrált kifelé a felhajtóról. Mr. Rancho Grande tünetően nem nézett a felé vicsorgó Annie-re.

Most jobban hallatszott a szöveg:

– Azt hiszi, olyan francos nagykutya!

Azzal Annie egyszer csak belerúgott Mr. Rancho Grande kocsijának elülső lökhárítójába, olyan erővel, hogy a kerekek hézagaiból keményre fagyott hógöröngyök buckáztak elő. Az öreg fiú jobb válla fölött nézett hátra, úgy kormányozta kifelé a kocsit; de most visszafordította tekintetét Annie-re, s a megdöbbenés kikököcsölte az egész látogatása alatt gondosan megőrzött semlegességéből.

– Nahát mondok én valamit, maga csúfpofa! Az ilyen nagykutyákat minden kiskutya oldalba pisálja! Ehhez mit szól; he?

Bármit szolt is ehhez Mr. Rancho Grande, nem óhajtotta megadni Annie-nek az elégtételt, hogy ki is mondja – a semlegesség burka úgy borult ismét arcára, mint a lovagi páncél sisakrostélya. S rögtön utána ki is hátrált Paul látóköréből.

Annie még ott állt egy pillanatig, csípőre tett kézzel, majd peckes léptekkel visszaindult. Hallatszott, ahogy a konyhaajtó nyílik, majd nagy robajjal becsapódik.

*Hát elment, gondolta Paul. Mr. Rancho Grande elment, de én itt maradtam. Úgy bizony, én itt...*

## 2

Am ezúttal Annie nem rajta töltötte ki dühét: Belépett a szobába, kabátja még rajta volt, de a cipzárt már lehúzta. Gyors léptekkel járkált fel-alá, még csak felé sem pillantva. A papír még ott volt a kezében, és időnként megrázta a saját orra előtt, mintha önmagát akarná megfenyíteni.

– Tíz százalék adóemelés, azt mondja! Mert, hogy hátralékom van! Jelzálog meg ügyvédek, meg mit tudom én! Meg hogy negyedévenként kellene fizetni, de már lejárt! A rüves-nyüves, nyavalyás, rohadék pofáját!

Paul megpróbált belemorogni a rongyba, de a nő nem nézett körül. Mintha egyedül lett volna a szobában. Egyre gyorsabban szaladgált fel-alá, tömör testével hasítva a levegőt. Paul egyre azt várta, hogy összetépi a papírt, de úgy látszik, ezt mégsem merészelte.

– *Ötszázhat dollár!* – kiáltotta, s most már Paul orra előtt lobogtatta a papírt. Szórakozottan kitépte szájából a fojtogató rongyot, és a padlóra dobta. Paul száraz torokkal öklendezett, feje oldalt billent; úgy érezte, mintha két karja lassan kiszakadna hónaljából. – *Ötszázhat dollár és tizenhét cent!* Közben *tudják*, nem tűröm, hogy bárki is kijöjjön ide! Megmondtam nekik, egyszer s mindenkorra! és erre mit csinálnak? *Ezt nézze meg!*

Paul ismét öklendezett, s kétségbeesve bőfögött hozzá.

– Ha hányni akar, én nem mosdatom ki belőle. Most igazán van egyéb gondom is. Azt mondta, valamilyen jelzálog van a házamon. Az meg mit jelent?

– A bilincs – nyöszörögte Paul.

– Jó, jó – mondta a nő türelmetlenül. – Néha igazán úgy viselkedik, mint egy *kisbaba*. – Azzal szoknyája zsebéből előhúzza a kulcsot, és olyan erővel lökte balra Pault, hogy orra a lepedőbe nyomódott. Felüvöltött, de Annie tudomást sem vett róla. Egy csörrenés, egy kattanás, és keze kiszabadult. Lihegve ült fel, aztán lecsúszott a párnákon, ügyelve, hogy a lábát közben egyenesen előrenyújtsa. Vékony csuklóján világos barázdák maradtak, melyek a szeme láttára fokozatosan kivörösödtek.

Annie szórakozottan dugta szoknyája zsebébe a bilincset, mintha a rendőri erőszak e kelléke a legtöbb rendes házban olyan gyakori volna, akár a papírzsebkendő vagy a vállfa.

– Mi a csuda az a jelzálog? – kérdezte ismét. – Annyit jelent, hogy a házam igazából az övék? Erről van szó?

– Nem – felelte Paul. – Ez annyit jelent... – Megköszöri torkát, és ismét érezte a porrongy kigőzölgésének utóízét. Mellkasa megrándult az öklendezéstől. A nő rá se hederített, csak bámulta türelmetlenül, várva, hogy folytassa végre. Egy idő múltán ez sikerült is. – Csak annyit jelent, hogy nem adhatja el.

– Csak? Ez magának *csak*? Furcsa elképzelései vannak a dolgokról, Mr. Paul Sheldon. No de mit érdeklik az efféle nagyokos és gazdag pasasokat a magamfajta szegény özvegyasszony gondjai...

– Ellenkezőleg, Annie, én tökéletesen átérzem a maga gondjait. Csak arra céloztam, hogy a jelzálog még semmi ahhoz képest, amit megtehetnének, ha komoly hátralékban volna. Mennyi voltaképpen a hátraléka?

– Hátralék... Ez annyit jelent, hogy tartozom nekik?

– Igen. Tartozik, adóssága van, ahogy akarja.

– Én nem vagyok holmi csólakó ír kódís! – Felső ajka ismét felhúzódott, úgy, hogy fogai kivillantak alóla. – Én minden számlámat ki szoktam fizetni. Csak éppen... most az egyszer, véletlenül...

*Elfelejtette, mi? Úgy, ahogy a februárt is elfelejti továbblapozni ezen a rohadt naptáron. Csakhogy megfeledkezni a negyedévi ingatlanadó befizetéséről, az ám sokkal súlyosabb dolog, mint a naptárt nem továbbpörgetni, és most azért ilyen izgatott, mert ez az első eset, hogy ilyen komoly ügy is kiment az eszéből. Az igazság az, Annie, hogy bizony romlik az állapota. Napról napra rosszabb valamivel. Az elmebetegek úgy-ahogy el tudnak boldogulni a világban, sőt, néha – no de ezt maga tudja a legjobban – még egészen sötét stikliket is megúsznak. De a még kordában tartható és a fékezhetetlen elmebaj között azért igenis van határ, maga pedig napról napra közelebb sodródik ehhez a határhoz – és lelke egy zugában ezzel maga is tisztában van.*

– Most az egyszer nem volt hozzá érkezésem – mondta Annie mogorván. – Mióta maga itt van, csak kapkodok a sok munkától, mint egy félkarú szobafestő.

Ekkor Paulnak támadt egy ötlete. Igazán remek ötlet volt; szinte határtalan lehetőségeket kínált kiscserkészéses jópontok szerzésére.

– Tudom én azt – felelte csendesen és őszintén. – Az életem köszönhetem magának, és közben csak púp vagyok a hátán. A tárcámban van kb. négyszáz dollár. Azt szeretném, ha kifizetné belőle a hátralékát.

– Ó, Paul... – A nő zavarodottan s ugyanakkor örvendezőn nézett rá. – Csak nem vehetem el a maga pénzét...

– Nem az enyém – vágta rá Paul, és első számú *Na, ki szereti legjobban ezt a babát?* mosolyával pillantott fel rá. Magában pedig azt gondolta: *Én csak egy valamit kívánok, Annie: hogy egyszer akkor dobd be a feledékenységi számodat, mikor hozzáférek egy konyhakészhez, és még tudok annyira mozogni, hogy használjam is. Mire észreveszed, hogy véged, már rég a pokolban pörkölődsz.* – A magáé. Tekintse előlegnek, ha úgy tetszik. – Elhallgatott, majd tudatosan kockáztatva folytatta: – Ha azt hiszi, nem tudom, hogy maga nélkül rég halott volnék, akkor nincs ép eszénél.

– Paul... Én nem is tudom...

– Komolyan beszélek. – Mosolyát megnyerő őszinteséggel próbálta színezní (legalábbis reménykedett Istenhez fohászkodva, hogy valóban nyerjen vele). – És nem is egyszerűen az *én* életemet mentette meg. Két életet adott vissza – hiszen maga nélkül Tortúra még mindig ott feküdne a sírban.

Annie most már valósággal sugárzott; a kezében tartott papírról is megfeledkezett.

– És ezenkívül megmutatta nekem, milyen hibásan gondolkodom, és visszavezetett a jó útra. Már csak ezért is sokkal többel tartozom magának négyszáz dollárnál. Ha nem fogadja el, nagyon rosszul esnék.

– Hát, nem is tudom... jó, legyen. Köszönöm

– Én tartozom köszönettel *magának*. Láthatnám azt az írást?

Annie minden tiltakozás nélkül odaadta neki: értesítés volt adóbefizetés elmulasztásáról. A jelzalog inkább csak formaságként, mellékesen említődött benne. Paul gyorsan átfutotta az írást, aztán visszaadta:

– Van pénze a bankban?

Annie kitért a tekintete elől.

– Van egy kis félretett pénzem, de nem a bankban. Nem hiszek a bankokban.

– Itt az áll, hogy a jelzalogot csak akkor terhelik magára, ha március 25-ig nem fizeti be a hátralékot. Ma hanyadika van?

Annie a naptárra nézett, s elhúzta az orrát. – Atyaisten! Ez nem jó!

Leakasztotta a naptárt, s a szánkózó fiú eltűnt. Paulon valami abszurd sajnálkozás futott át. A márciust tajtékos patak jelképezte, mely szeszélyesen kanyargott hóborította partjai között.

A nő egy pillanatilg rövidlátón fürkészte a naptárt, majd kijelentette:

– *Ma van március 25.*

*Úristen, hát már így eljárt az idő, ennyire eljárt,* gondolta Paul.

– Hát persze, ezért jött ki a pasas. – *Mert nem azt mondta ám, hogy máris ráterhelték a házra a jelzalogot, Annie... azt próbálta elmagyarázni, hogy ha ki nem izzadja a dohányt estig, mielőtt még a hivatal bezár, akkor nem marad más választásuk. Szegény pasas igazából szívességet akart tenni magának.* – De ha még ma befizetné azt az ötszázhat dollárt, mielőtt...

– És tizenhét centet – vetette közbe Annie ingerülten. – Ne felejtse el a rüves-nyüves tizenhét centet.

– Jó, akkor még tizenhét centet. Ha még délután befizeti, mielőtt a városi hivatalok bezárnak, akkor nincs semmiféle jelzalog. Csakhogy, Annie, ha ott a városban csakugyan úgy vélekednek magáról, ahogy mondja...

– Gyűlölnek, Paul! Mind ellenem vannak!

– ... akkor az ilyen adóügyek kapóra jönnek ahhoz, hogy megpróbálják kiutálni innen. Ha valaki épp csak egyszer elfelejti befizetni a negyedévi ingatlanadóját, és máris jelzalogról ordítanak neki, hát az elég fura dolog. Mondhatnám, akkor ott büzlik valami, és ha két negyedévvél volna hátralékban, talán még a házát is megpróbálnák elvenni; például elárvereznék. Órült ötlet, de jogilag támadhatatlan lenne.

Annie nyersen, ugatva nevetett.

– Azt próbálják meg! Előbb kibelednék egymárat közülük, annyit mondhatok. Úgy ám, tisztelt nagyságos urak!

– A végén mégis *ők* beleznék ki *magát* – mondta Paul nyugodtan. – De nem ez a lényeg.

– Hanem micsoda?

– Tudja, Annie, Sidewinderben minden bizsonnyal jó néhány ember él, aki már két vagy akár három *éve* nem fizet rendesen adót. Csakhogy az *ő* házukat senki nem akarja elvenni, az *ő* bútorait nem árverezik el a városházán. A legrosszabb, ami érheti őket, többnyire az, hogy kizárják őket az ingyenes vízszolgáltatásból. Itt vannak például Roydmanék – és ravaszul rákacsintott a nőre. – Azt hiszi, *ők* mindig idejében befizetik az adójukat?

– Még hogy az a söpredék? – sivította a nő. – Na, képzelheti!

– Szerintem *ők* akarják kipiszkálni magát. – Ezt egyébként őszintén gondolta.

– Csakhogy én nem megyek el innen! Csak azért is itt maradok, hogy megpukkadjanak! Itt maradok, és köpök rájuk!

– Össze tud még szedni százhat dolcsit az én négyszázamhoz?

– Össze.

– Annie arcára óvatos megkönnyebbülés ült ki. – Akkor nincs baj. Azt ajánlom, fizesse be még ma a rohadt adójukat. – *És míg távol lesz, megpróbálom eltüntetni az ajtóról azokat az átkozott nyomokat. És ha végzek, megpróbálok kitalálni valamit, hogy eltűnjek innét a bús fenébe, Annie, kicsit már unom a vendéglátást.*

Nagy nehezen kipréselt egy mosolyt.

– Az éjjeliszekrényből pedig biztosan összekaparhatunk legalább tizenhét centet – mondta.

## 10

Annie Wilkesnek megvolt a belső normarendszere; a maga módján kínosan pedáns teremtés volt. Pault megitatta a felmosóvödörből, késve hozta a gyógyszerét, pokoli kínokat mért rá, kényszerítette, hogy maga égesse el az új regénye egyetlen példányát, megbilincselte és tisztítószertől büzlő rongyot tömött a szájába – de hogy saját kezüleg vegye ki a pénzt Paul tárcájából, arra nem vetemedett volna. Csak odahozta a régi, kopott, Lord Buxton-tárcát, amelyet Paul még diákkora óta használt, és a férfi kezébe adta.

A személyi iratai viszont mind eltűntek. E téren nem voltak aggályai. Paul úgy vélte, bölcsőbb, ha nem is érdeklődik utánuk. Az iratok hiányoztak, de a pénz ott volt, friss, ropogós bankjegyek, nagyrészt ötvendollárosok. Meglepő s egyszersmind baljóslatú élességgel rajzolódott ki előtte az emlék, ahogy a *Száguldó autók* befejezése előtt egy nappal odahajt a Camarójával a boulderi bank autósablakához, és a tálcára ejti négyszázötven dollárra kiállított, a hátoldalon aláírt csekkjét (talán már az alagsori robotosok is a vakációról álmodoztak, és oda se figyeltek? – Úgy kellett lennie.). A férfi, aki ezt az ügyet intézte, szabad volt, jókedvű és egészséges, és olyan ostoba, hogy nem is értékelte ezt a boldogságot. A férfi, aki ezt az ügyet intézte, élénk érdeklődéssel vette szemügyre az ablak mögött ülő pénztárosnőt magas szőke lány volt, égőpiros ruhája érzéki gyengédséggel tapadt idomaihoz, és a lány is viszonzta tekintetét... Vajon mit szólna, gondolta Paul, ha most látná, hús-kilóval soványabban és tíz évvel öregebben, lábszár helyett két elgörbült, hasznavehetetlen pálcikával?

– Paul...

Paul, kezében a pénzzel, felnézett a nőre. Összesen négyszázhusz dollárja volt.

– Tessék, Annie.

Annie tekintetében ismét a jól ismert anyáskodó gyengédség tükröződött, mely azért volt oly nyugtalanító, mert mögötte csak sűrű, tömör sötétség tanyázott.

– Csak nem sír?

Paul szabad kezét végighúzta arcán: valóban nedvességet érzett. Elmosolyodott, és átadta a nőnek a pénzt.

– Egy kicsit. Mert eszembe jutott, milyen jó is volt hozzám. Tudom, sokan meg se értenék... de én, azt hiszem, ismerem magát.

Annie csillogó szemmel dőlt előre, és gyengéden Paul szájához ért. Leheletének furcsa szaga volt; döglött halra emlékeztető, mintha lényének sötét és pállott mélységeiből tört volna fel. Ezerszerte undorítóbb volt, mint a porrongy szaga és íze. Visszaemlékezett savanyú lélegzetére,

(*lélegezzen, a mindenségit! LÉLEGEZZEN!*) amely a pokol bűzhődő szeleként süvített le a torkán. Gyomra összerándult, de azért csak mosolygott.

– Szeretem magát, kedves – szólta a nő.

– Átültetne a székbe, mielőtt elindul? Írni szeretnék.

– Hát persze – felelte Annie, és megölelte. – Persze, kedvesem.

## 11

Annie gyengédsége nem terjedt odáig, hogy az ajtót nyitva hagyja, de ez már nem okozott gondot. Ezúttal a fájdalom sem tette félőrültté, s elvonási tünetek sem gyötörték. Mostanára sikerült négy hajtút is összegyűjtögetnie, olyan szorgalommal, ahogyan a mókus gyűjtögeti télire a diót. A matrac alatt őrizte őket, a kapszulák szomszédságában.

Mikor megbizonyosodott róla, hogy a nő valóban elment, és nem lebzsel ott valahol, hogy meggyőződjék róla, nem "stikliskedik-e" Paul valamiképpen (ez újabb Wilkes-féle szóképzés volt Paul gyarapodó szótárában), az ágyhoz gurította a tolószéket, és előkotorta a hajtúkat, majd magához vette a vizeskancsót és a papír zsebkendő dobozt az éjjeliszekrényről. Bár a Royal ott gubbasztott előtte a deszkán, mégis elboldogult a tolószékkel – karja jócskán megerősödött. Annie Wilkes bizonyára meglepődne, ha tudná, milyen erős – és Paul szívből remélte, hogy nemsokára, egy szép napon meg is tudja.

A Royal írógépnak ocsmány volt, de tornaszernak kitűnően bevált. Valahányszor Paul a székhez szögezve üldögélt, és Annie szobán kívül tartózkodott, buzgón gyakorolt vele: fölemelte-lerakta. Eleinte csak ötször bírta felemelni, úgy tizenöt centiméter magasra, de mostanra már tizennyolc-húsz emelésre is futotta erejéből, úgy, hogy még csak szünetet sem tartott, ami nem volt csekélység, tekintetbe véve, hogy legalább húsz kilót nyomott a nyavalyás.

Dolgozni kezdett a záron az egyik hajtúval; másik kettőt a szájában tartott, mint a varrónő, amikor feltűzi a ruhát. Tartott tőle, hogy a zárba szorult darabka megréfálhatja, de szerencséje volt. Most szinte rögtön elcsípte a pecket, s nyomta fölfelé, a zár nyelvével együtt. Egy pillanatig eltűnődött rajta, vajon nem lehetséges-e, hogy Annie kívülre is valami reteszt szerelt – ő ugyan mindent elkövetett, hogy gyengébbnek és betegesebbnek mutassa magát, mint amilyen valójában volt, de az igazi paranoiás gyanakvása határtalan és mélységes lehet. Ám ekkor az ajtó kinyílt.

Ugyanolyan ideges büntudat fogta el, mint a múltkor – csak minél gyorsabban végezni! Feszülten figyelt, nem tér-e vissza az öreg Bessie – noha Annie még csak háromnegyed órája ment el –, azután kihúzott a dobozból egy köteg papír zsebkendőt, a kancsóba mártotta, majd kezében a lucskos papírsomóval sután oldalra dőlt, és a fájdalomról tudomást sem véve, fogcsikorgatva kezdte dörgölni az ajtó jobb oldalán feketéllő csíkot.

Mélységes megkönnyebbülésére a folt csaknem azonnal halványulni kezdett. Attól tartott, hogy a kerékagy megkarcolta a festéket; de kitűnt, hogy épp csak horzsolta.

Eltávolodott az ajtótól; megfordította a széket, és visszahátrált, hogy nekifoghasson a másik nyomnak is. Amikor tőle telhetően végzett a munkával, ismét távolabbra gurult, és igyekezett Annie kifinomult gyanakvásával szemügyre venni az ajtót. A nyomok még ott voltak, de színre észrevehetetlenné halványultak. Úgy gondolta, megúszhatja.

Vagy legalábbis *remélte*.

– Barátaim és szomszédaim – mondta ajkát nyaldosva, és szárazon fölnevetett –, fel a fejjel, bízzunk a tornádópincében. Visszagurult az ajtóhoz, és kinézett a folyosóra – de most, hogy a nyomok eltűntek, nem csábította semmi, hogy tovább merészkedjék, vagy újabb vállalkozásba fogjon. Majd valamikor máskor. Megérzi majd, ha eljön az alkalmas pillanat.

Most igazából csak írni akart.

Becsukta az ajtót. A zár – úgy érezte – nagyon hangosan kattant.

*Afrika.*

*A madár Afrikából jött.*

*De kár siratnod azt a madarat, Paulie, mert azóta már elfelejtette, milyen illata van a bozótnak délidőben, nem emlékszik a víz köré gyűlt antilopok bőgésére, vagy az ieka-ieka fa maróan erős szagára, a Nagy Úttól északra elterülő tágas irtáson. Egy idő múltán már azt is elfelejti, milyen cseresznyeszínű a naplemente a Kilimandzsáró mögött. Azután már csak a szennyes-szmogos bostoni alkonyokra emlékszik, és nem is akar másra emlékezni. Egy idő múltán már nem is vágyik vissza, és ha valaki visszavinné és szabadon engedné, csak rettegve gubbasztana egy helyben, fájna minden tagja, és kettős honvágy kínozná két ismeretlen és egyformán szörnyű súllyal ránehezülő táj iránt, míg végül valami arra kóborló végzet lecsapna rá.*

– Ó, Afrika, a rohadt életbe – mondta reszkető hangon.

Elsírta magát, aztán a tolókosival a papírkosárhoz gurult, és a vizes papírzsebkendő-csomót a szemét alá temette, majd ismét elhelyezkedett az ablaknál, és befűzött a Royalba egy lapot.

*Mellesleg, Paulie, vajon kibújt-e már a lökhárítód a hó alól? vajon derűsen hunyorog-e már a napfényben, várva, hogy arra jöjjön valaki és megpillantsa, miközben te itt ücsörögsz, és talán az utolsó lehetőség szalasztod el?*

Töprengve nézett az üres papírlapra.

*Most már úgyse tudok írni. Elment a kedvem.*

Pedig hát az írástól eddig még soha semmi nem vehette el a kedvét. Tudta, hogy van ilyen, eleget hallott róla, milyen sérülékeny folyamat az alkotás, de az ő életében ez volt az egyetlen romolhatatlan képesség, a legállandóbb tényező – soha semmi, se ital, se kábítószer, se fájdalom nem fertőzhetette meg bolondos álmái forrását, és ehhez a forráshoz menekült most is, akár a szomjas vad, mely alkonyatkor valami tócsára lel; vagyis megtalálta a papírlapon tátongó mélységet, és hálás szívvel belevetette magát. Mire Annie háromnegyed hatkor hazaért, majdnem öt oldalt írt tele.

## 12

Az elkövetkező három hétben Paul Sheldon úgy érezte, mintha valami különös, elektromos feszültséggel terhes békesség venné körül. Szája mindig száraz volt. Minden zajt túl hangosnak érzett. Voltak napok, mikor úgy gondolta, pusztá tekintetével is meghajlíthatna egy kanalat. Máskor legszívesebben hisztérikus zokogásra fakadt volna.

Ettől függetlenül, a légkörtől és gyógyuló lába őrjítő viszketésétől mintegy elkülönülve, a munka, a maga csendes derűjével, haladt tovább a maga útján. A Royal jobb oldalán egyre magasabbra nőtt a teleírt lapok halma. E furcsa kaland előtt mindig úgy vélte, nála napi négy oldal az optimális termés (a *Száguldó autók* esetében – leszámítva a befejezés mámoros rohammunkáját – általában napi három oldalt termelt, sőt, sokszor csak kettőt). De most, ez alatt az elektromosan telített három hét alatt – melynek az április 15-i viharos esőzés vetett véget – *Paul napi átlaga tizenkét oldal volt*; hét délelőtt, s további öt esténként. Ha előző életében (mert magában, szinte öntudatlanul, így gondolt vissza rá) valaki azt mondta volna, hogy képes ilyen iramban dolgozni, Paul csak kineveti. Mire az eső megeredt, kétszázhatvanhét oldal készült el a *Tortúra visszatér*-ből, igaz, még csak az első, nyers változat, de átolvasva úgy érezte, ahhoz mérten bámulatosan formás.

Mindez részben annak volt köszönhető, hogy bámulatosan józan életet élt. Nem bolyongott át hosszú éjszakákat kótyagosan, lokálról lokálra, és az éjszakákat sem követték ugyanolyan hosszú és kótyagos nappalok, amikor csak védte a kávé meg a narancslevet, és tömte magába a B-vitamin tablettákat. (Ilyenkor, ha csak véletlenül is rátévedt szeme az írógépre, borzongva fordult el.) Reggelente nem valami nagydarab szőke vagy vörös lány mellett ébredt, akit éjszaka csípett föl valahol, s akit éjfélkor valóságos hercegnőnek, reggel tízkor viszont csúf boszorkának látott. Vége szakadt a dohányzásnak is. Egyszer félénken megpróbálkozott vele, hogy cigarettát kérjen, de Annie oly sötét-komorán nézett rá, hogy menten visszavonta a kérést. Igazi Mr. Puritán lett belőle.

Szakított minden káros szokásával (leszámítva, hogy továbbra is megmaradt a kodein-függőség, mert ugyebár ez ellen még mindig nem tettünk semmit, Paulie!), semmiféle időtöltés nem terelte el figyelmét. Íme, gondolta egyszer, itt látható a *földkerekség egyetlen, szerzetesi életet élő drogosa*. Felkelés hétkor. Utána bekapunk két Novrilt egy kis gyümölcslével. Nyolckor jön a reggeli, a nagyságos úr ágyához szervírozva. Háromszor hetenként egy szem tojás, lágyan vagy rántottának. A másik négy napon magas rosttartalmú korpapéhely. Aztán be a tolószékbe, gurulás az ablakhoz. Most már csak meg kell találni a papírban azt a bizonyos lyukat, hogy fejest ugorhasson a tizenkilencedik századba, midőn a férfiak még férfiak voltak; és a nők turnűrös szoknyát viseltek. Ebéd. Utána szundítás. Azután ismét ki az ágyból; néha az elkészült oldalakat javítgatta, máskor csak olvasott. Annie-nek megvolt Somersset Maugham teljes életműve (Paul egy ízben fanyarul eltűnődött, vajon ott van-e valahol a polcán John Fowles első regénye is, de úgy döntött, okosabb, ha nem érdeklődik), és Paul kezdte átrágni magát a húszegynéhány kötetten; lenyűgözte a fickó meseszövéseinek kifinomult ravaszsága. Az évek során Paul egyre inkább belenyugodott, hogy már nem képes úgy követni a cselekményt, mint sráckorában, hiszen mint író azóta maga is sztorikat épít, s ezzel életfogytiglanig elemző-boncoló szemléletre ítélte magát. Ám Maugham előbb elbűvölte, utána pedig ismét gyermekké varázsolta, és ez csodálatos volt. Délután ötkor Annie könnyű vacsorát szolgált fel, hétkor pedig begurította fekete-fehér televízióját, és együtt nézték a *Tábori kórház*-at vagy a cincinnati adót. Mikor a műsor véget ért, Paul ismét íráshoz látott. Ha megelégette, lassan az ágyhoz kormányozta a tolószéket (tudott volna sokkal gyorsabban is haladni, de jobbnak vélte, ha ezt Annie nem észleli). A zajra bejött Annie, és visszasegítette az ágyba. Újabb adag gyógyszer és kész – mintha elfűjták volna, akár egy gyertyát, és pontosan így alakult a következő nap is, és utána a következő meg az arra következő.

Ám a szerzetesi életmód csak egyik oka volt bámulatos termékenységének; a fontosabb okot maga Annie adta. Elvégre az ő egyszeri, tétova javaslata, a méhcsípés ötlete adott formát a könyvnek, ez tette a feladatot Paul számára oly izgalmassá, holott nemrég még szilárdan hitte, hogy Tortúra soha többé nem lehet izgalmas számára.

Egyvalamit kezdettől biztosan tudott: a *Tortúra visszatér* igazából *nincs*. Csak egyetlen dologra összpontosított: hogy a fenébe kaparja ki azt az átkozott nőszemélyt csalás nélkül a sírjából, még mielőtt Annie úgy döntene, hogy egy marék Ginsu-pengével dúsitott beöntés minden bizonnyal meghozza majd az ihletét. Az olyan apróságokat, mint hogy egyáltalán *miről* szóljon az egész rohadt könyv, későbbre halasztotta.

Miután Annie, adóját szerencsésen befizetvén, hazatért a városból, Paul két napig azzal foglalkozott, hogy megpróbálja elfelejteni kudarcát, hiszen Annie távolléte mesés alkalmat kínálhatott volna a szökésre. Inkább arra igyekezett összpontosítani, hogy miképp juttassa el Tortúrát Mrs. Ramage házikójába. Geoffrey házába nem vihetné; a cselédség – főképpen Tyler, a pletykás kedvű inas – észrevenné és fecsegne. Emellett az amnézia részleteit is ki kellett dolgoznia, hiszen az élve eltemettetés óriási sokkhatása kiválthatja ezt is. Egyáltalán mi az, hogy amnézia? Hülyeség, hiszen a kis tyúk mukkanni is alig bírt, ami tiszta haszon, figyelembe véve, micsoda baromságokat szokott összekotyogni.

Tehát most mi történjék? A nyomorult immár kikelt sírjából, de mi legyen az egész átok sztorival? Geoffrey és Mrs. Ramage közölje Iannel, hogy Tortúra él? Paulnak ez nem nagyon tetszett, de bizonytalan volt, s tudta, hogy ez a bizonytalanság az egyik legszívárabb zuga az olyan írók purgatóriumának, akik gyorsan hajtanak előre, csak épp fogalmuk sincs, hová.

*Ne Iannek szóljanak*, gondolta, miközben kibámult az istállóra. *Iannek még ne. Előbb inkább a dokinak. A vén seggfejnek, akinek annyi n betű van a nevében. Shinebone-nak.*

Az orvosról eszébe jutott Annie megjegyzése a méhcsípésről, és nem is először. A gondolat időnként, minden ok nélkül visszatért. *Tizenkét ember közül egy...*

De hiába, nem megy. Két nő, akik között semmi rokonság nincs, két szomszédos helységben, és mindkettő épp e ritka allergiának esik áldozatul?

Három nappal az Annie Wilkes-féle Nagy Adókaland után Paul épp ebéd utáni szundikálásába kezdett, amikor egyszer csak jelentkeztek a robotosok az alagsorból, és nem is akármivel. Ezúttal nem jelzőrakétát lőttek fel; nem, ez most valóságos hidrogénbomba volt.



Paul hirtelen felült az ágyban, nem törődve a lábába hasító tüzes fájdalommal.

– *Annie!* – bömbölte. – *Annie, jöjjön csak!*

Hallotta, hogy a nő kettesével veszi a fokokat, úgy robog le a lépcsőn, majd végigszáguld a folyosón. Riadt, tágra nyílt szemmel lépett be.

– Mi baj, Paul? Begörcsölt? Csak nem...

– Nem – mondta, pedig a kérdésjogos volt: az agya görcsölt. – Dehogyan, Annie, sajnálom, hogy magára ijesztettem, de át kell segítenie a székbe. A kurva életbe, megvan! – A rettegett k-betűs szó; mielőtt még észbe kaphatott volna, kibukott a száján, de úgy látszott, Annie ezúttal nem bánja. Tisztelettel, sőt, nem csekély áhítattal nézett rá, mintha a Szentlélek világi változata lángolna tulajdon szeme láttára.

– Azonnal, Paul, természetesen.

Olyan gyorsan helyezte át a tolószékbe, ahogy csak bírta, majd indult vele az ablakhoz; de Paul türelmetlenül rázta a fejét.

– Nem fog sokáig tartani – mondta –, de nagyon fontos.

– A könyvvel van kapcsolatban?

– Nem, ez *maga a könyv*. És most maradjon csendben, ne szóljon hozzám.

Nem nyúlt az írógéphez – a jegyzeteit soha nem írta gépen –, hanem golyóstollal firkált tele egyetlen papírlapot, úgy, hogy rajta kívül más aligha tudta volna kibetűzni.

Igenis, ROKONOK. És épp ezért reagáltak hasonló módon a méhcsípésre. Tortúra árva lány volt, és akár hiszik, akár nem, az Evelyn-Hyde lány TORTÚRA TESTVÉRE! Esetleg féltestvére. Az még hitelesebb lenne. És ki fog elsőnek gyanút? Shinny Ugyan. Shinny vén tökfő. Mrs. Ramage Mondjuk, elmegy Charl. E-H mamájához, és...

És most támadt egy kivételesen pompás ötlete – legalábbis a meseszöveg szempontjából pompás –, úgy, hogy a szája is nyitva maradt, és kitágult szemmel pillantott fel.

– Mi van, Paul? – kérdezte Annie aggodalmasan.

– *Tudta* a némbor – suttogta Paul. – Hát *persze* hogy tudta. Vagy legalábbis régóta sejtette. Csakhogy...

Ismét jegyzete fölé hajolt.

... Mrs. R. azonnal felfogja, hogy ha Tortúra és a másik lány rokonok, azt Mrs. E.-H.-nak eleve tudnia kellett. Hasonló baj, vagy más efféle. Nem elfelejteni: E.-H. mamája valószínű főszereplővé női ki magát. Kidolgozni. Mrs. R. lassan valami másra is rádöbben: MRS. E.-H. ESETLEG AZZAL IS TISZTÁBAN LEHETETT, HOGY TORTÚRÁT IS ÉLVE TEMETTÉK EL! SZÉGYENFOLT A CSALÁDI CÍMEREN! ISTENI! Az: öregasszony még azt is gyaníthatja, hogy Tortúra a köztisztviselőben álló dáma hajdani jobbra-balra ketyyintős korszakának eltitkolt gyümölcse; és...

Letette tollát, nézte a papírt, aztán újból kezébe vette a tollat, és firkált még néhány sort.

Három fontos kérdés.

1 . Hogyan reagál Mrs. E.-H. Mrs. R. gyanújára? Két eset lehetséges: vagy gyilkos düh fogja el, vagy bepisil a rémülettől. Én az utóbbira szavaznék, de azt hiszem, A. W.-nek a gyilkos düh jobban tetszenék, úgyhogy oké a gyilkos.

2. Mi a szerepe a dologban Iannek?

3. Tortúra amnéziája?

Ja, még valamit meg kell rágni. Rájön-e majd Tortúra, hogy a jó édesmamája, semhogymegszólaljon, inkább vállalta azt a lehetőséget, hogy mindkét leányát élve földelték el?

Miért is ne?

– Ha lenne olyan kedves, most visszasegíthetne az ágyba – mondta Paul. – Sajnálom, ha gorombáskodtam, de hát olyan izgatott voltam.

– Semmi baj, Paul. – A nő hangja még mindig csupa áhítat volt.

Ez után a munka bámulatos iramban haladt. Annie-nak igaza volt: a történet sokkal hátborzongatóbbra sikerült, mint a többi *Tortúra* könyvé; az első fejezet nem vaktában alakult így, hanem szálláscsinálója volt a többinek. De a cselekmény egyszersmind sokkal változatosabban is alakult, mint az első kivételével valamennyi *Tortúra*-könyvé, és a jellemek is sokkal elevenebbek voltak. A három utolsó kötet lényegében közönséges kalandregény volt, bőségesen adagolt, pikáns szerelmi jelenetekkel, hogy a hölgyeknek is meglegyen a maguk öröme. Az új kötet viszont – Paul most már lassan megértette – hamisítatlan múlt századi rémregény lett, és ezért sokkal több múlt a cselekményen, mint a helyzeteken. A feladat folyamatos írói kihívást jelentett. Most már nemcsak a kezdet kezdetén bukkant fel a kérdés: TUDOD-E FOLYTATNI? Ez a kérdés, hosszú évek óta először, jóformán napról napra felbukkant – és Paul napról napra érezhette, hogy igenis, tudja.

Aztán megjött az eső, és minden megváltozott.

## 13

Április nyolcadikától tizennegyedikéig zavartalan szép időnek örvendhettek. Felhőtlen égből sugárzott a nap, és a hőmérséklet időnként már a húsz fok közelében járt. A réten, Annie takaros vörös istállója mögött, barna foltok tűntek elő. Paul a munkájába temetkezett, s megpróbált elfeledkezni kocsijáról, holott annak fölfedezése már rég esedékes volt. Munkája nem sínylette meg ezt a szorongást, de hangulata annál inkább. Elhatalmasodott rajta az érzés, hogy valamilyen ködkamrában él, s a levegőben, amelyet belélegez, sűrűsödik a kisületlen elektromosság. Valahányszor a Camaro beférközött gondolatai közé, azonnal kihívta az agyában működő rendőrséget, s azok bilincsbe verve vezették el a bűnöst. Csak hát az volt a baj, hogy a megátalkodott gondolat valamiképpen mindig megszökött, és időről időre, ilyen vagy amolyan formában visszaórlázkodott.

Egy éjszaka azt álmodta, hogy Mr. Rancho Grande visszatért Annie házához. Kiszállt jól karbantartott Chevrolet Bel Airjéből, egyik kezében a Camaro lökhárítójának egy darabja, a másikban a kormánykerék. *Ez a magáé?* – kérdezte Annie-től.

Paul nem valami derűs hangulatban ébredt.

Annie viszont sohasem volt még oly jókedvű, mint ezen a napsütéses, kora tavaszi héten. Buzgón takarított; egyre igényesebb menüket állított össze (bár a főztjének mindig volt valami sajátosan gyári íze, mintha a kórházi önkiszolgálók kosztján eltöltött évek minden esetleges szakácstehetségét megrontották volna). Délutánonként becsavarta Pault egy jókora kék pokrócba, zöld vadászkalapot nyomott a fejébe, és kitolta a hátsó verandára.

Ilyenkor Paul magával vitte Maughamot, de olvasni ritkán tudott; a hosszú szünet után a szabad levegő olyan elsőprő élményt jelentett, hogy minden figyelmét lekötötte. Így hát többnyire csak elüldögélt, s a hálósoba vagy inkább betegszoba zárt, áporodott szaga után boldogan szívta az édes, friss levegőt, hallgatta a jégcsapok csöpörészését, és nézte, ahogy a felhők árnyéka lassan, kitartón vonul át az olvadó réten. Valahogy ez volt a legeslegélvezetesebb benyomása.

Éles, de furcsán kongó hangján Annie még énekelt is. Gyerekként kuncogott a *Tábori kórház* és a cincinnati adó viccein, kivált az enyhén sikamlósakon (márpedig az utóbbiban a többség ilyen volt). Fáradhatatlanul pótolta az n betűket, miközben Paul megírta a kilencedik és a tizedik fejezetet is.

Április tizenötödikén szeles, borús reggel virradt rájuk, és Annie megváltozott. Paul úgy vélte, talán a barométer zuhanását érzi; más magyarázat híján ez is megtette. Csak kilenckor hozta a gyógyszert, pedig akkorra már Paul kínzón nélkülözte – olyannyira, hogy már-már elszánta magát rejtett készletének megcsapolására.

De kilenckor is csak a kapszulákat hozta; reggeli nem volt, s a szobába lépve még mindig rózsaszín steppelt pongyoláját viselte. Paul növekvő balsejtelemmel észlelte, hogy arcán és karján

ütések nyomaira emlékeztető vörös foltok virítanak. A pongyolán ragacsos ételfoltokat is látott, s a nőnek csak fél lábán volt papucs; kopp-bumm, kopp-bumm, így csoszogott felé. Haja rendetlenül lógott arca körül, és tekintete tompa volt, fénytelen.

– Itt van! – vágta hozzá a tablettákat. Kezét is különféle, ragacsos pászmák fedték. Volt ott vörös, barna, meg valami enyvesen fehér. Paulnak sejtelve sem volt, miféle massa lehet, de nem is nagyon akarta tudni. A kapszulák a mellén érték, majd az ölébe pottyantak. Annie sarkon fordult. *Kopp-bumm, kopp-bumm.*

– Annie, kérem...

A nő megállt, de nem fordult vissza. Így még nagyobbán látszott, válla szinte kidagadt a rózsaszín pongyolából, s haja holmi viharvert sisakra emlékeztetett. Úgy festett, mint egy neander-völgyi asszony, aki épp kibámul barlangjából.

– Annie, jól érzi magát?

– Nem – felelte közönyösen, és végre megfordult: Alsó ajkát jobb kezének hüvelyk- és mutatóujja közé csíptette, és változatlan tompa kifejezéssel meredt rá. Aztán előrehúzta és megcsavarta ajkát, úgy, hogy a belseje szorult a két ujj közé. Ajka és ínye között kiserkedt a vér; majd végigcsurgott az állán, aztán ismét megfordult, és szó nélkül kiment, mielőtt még Paul döbbenetében meggyőzhette volna magát, hogy jól látta, amit látott. A nő becsukta az ajtót, és rögtön be is zárta. Paul hallotta, ahogy – kopp-bumm, kopp-bumm – csoszog végig a folyosón, a nappaliig. Aztán még hallotta, ahogy kedvenc széke megcsikordul alatta. Egyéb semmi. Nem volt se tévzés, se énekszó, nem csörömpölt az ezüstnemű vagy az edény. Nem, Annie csak ült a székén, csak ült, és nem érezte jól magát.

Aztán mégiscsak hallatszott valami hang. Nem ismétlődött, de tökéletesen felismerhető volt. Ütés csattant. Átkozottul kemény ütés. És minthogy Paul egy bezárt ajtó egyik oldalán volt, a nő pedig kinn, a túloldalon, nem kellett Sherlock Holmesnak lennie ahhoz, hogy kitalálja: a nő önmagát ütötte pofon, mégpedig, a csattanásból ítélve, teljes erőből. Paul ismét látta maga előtt, ahogy előrehúzza alsó ajkát, és rövid körmét belevájja az érzékeny, rózsaszínű húsba.

Hirtelen eszébe jutott egy jegyzete az elmebetegségről; az első *Tortúra*-könyvhöz készítette, melyben a cselekmény jelentős része a londoni elmeegógyintézetben játszódott (ide rekkentette Tortúrát gaz és vadul féltékeny vetélytársnője). Ezt írta: *A mániás-depressziós személyiségnél a depressziós periódus mélyülő szakaszának kezdetén a folyamat egyik lehetséges tünete az önbüntetés: pofon üti, ököllel veri, csipkedti, esetleg cigarettával pörköli magát stb.*

És Pault hirtelen elfogta a rettegés.

## 14

Paul emlékezett Edmund Wilson egyik esszéjére, amely, a jellegzetes wilsoni malíciával, azt állította: Klordsworth mércéje – hogy tudniillik jó vers akkor születik, ha a költő erős érzelmeket idéz fel higgadtan – a hagyományos prózára éppúgy alkalmazható. Valószínűleg igaza volt. Paul ismert írókat; akik még egy jelentéktelen házastársi csetepaté után sem voltak képesek írni, s izgalmi állapotban neki magának se ment az írás. Máskor azonban egyfajta fordított hatás állt be: ilyenkor nem azért látott munkához, mert sürgette a határidő, hanem mert éppen így tudott elmenekülni attól, ami felzaklatta. Ez általában olyankor fordult elő, mikor az izgalom forrását nem állt módjában kiiktatni.

Nos, ez is ilyen alkalom volt. Annie még tizenegy órakor sem jelent meg, hogy a tolószékbe ültesse, és akkor elhatározta, hogy átül egyedül. Igaz, az írógépet nem bírja leemelni a kandallópárkányról, de majd ír kézzel. Tudta, hogy lesz ereje átemelni magát a székbe, és tudta azt is, hogy alighanem kár ezt a tényt Annie-val is tudatni, de a fene egye meg, szüksége volt erre a *másik* kábítószerre, márpedig ágyban fekve mégsem lehet írni.

Az ágy szélére küzdötte magát, megnézte, be van-e húzva a tolószék fékje, aztán megragadta a karfát, és lassan áthúzódkodott. Fájdalmat csak akkor érzett, mikor egyik lábát a másik után a lábtartóra helyezte. Aztán az ablakhoz gurult, és magához vette a kéziratot.

A kulcs megcsördült a zárban. Annie benézett; szeme, mintha két fekete lyukat égettek volna arcába. Jobb orcája megdagadt, látszott, hogy nemsokára monokli lesz a szeme alatt. Állán és szája körül vörös foltok virítottak; Paul egy pillanatig azt hitte, felhasadt ajkából eredt el ismét a vér, de aztán észrevette az apró magvakat. Nem vér volt, hanem málnadzsem vagy málnakrém. A nő ránézett; Paul viszonozta a pillantást. Egy ideig egyikük sem szólalt meg. Kint az ablaknak ütköztek az első esőcseppek.

– Ha egyedül is át tud ülni a székbe, Paul – szólalt meg végül a nő –, akkor a kurva n betűit is beírhatja saját kezűleg.

Azzal becsukta az ajtót, és ismét ráfordította a kulcsot. Paul hosszú ideig meredt az ajtóra, mintha csak valóban volna mit nézni rajta. Túlságosan döbrent volt ahhoz, hogy bármi másba fogjon.

## 15

Annie-t csak késő délután látta viszont. Rövid látogatása után képtelen volt dolgozni. Néhány meddő kísérletet tett, majd összerakta a papírt, és feladta. Teljes csőd. Ismét az ágyhoz toltta magát, de amikor megpróbált kikecmeregni a székből, vissza az ágyba, egyik keze megcsúszott, és ő kis híján elvágódott. Gyorsan letette bal lábát, s így, ránehezdedve, az utolsó pillanatban megállt, de a fájdalom irtózatossá volt – mintha hirtelen tucatnyi éket vertek volna a csontjába. Felüvöltött, rémülten kapott az ágy támlájához, s végül sikerült áthúzódkodnia a biztonságos ágyra, maga után vonszolva lüktető bal lábát:

*Erre majd bejön, gondolta zavaros fejjel. Kíváncsi lesz, vajon Paul Sheldon egy csapásra Luciano Pavarottivá változott-e, avagy egyszerűen csak jókedve van.*

De Annie nem jött, és ő már nem bírta elviselni az őrjítő fájdalmat a bal lábában. Esetlenül hasra fordult, fél karját a matrac alá dugta, és kihalászta az egyik Novrilos mintadobozt. Csak úgy, szárazon lenyelt kettőt, aztán egy időre elbódult.

Mikor magához tért, eleinte azt hitte, még mindig álmodik. A jelenet olyan valóságon túli volt, mint az az éjszaka, mikor a nő begurította a grillstűt. Annie ott ült az ágya szélén. Az éjjeliszekrényen vizespohár állt, teli Novril-kapszulákkal. Annie kezében pedig egy Victor patkányfogó volt, benne jókora, foltos bundájú, szürkésbarna patkány. A csapda eltörte az állat gerincét. Kicsüngő hátsó lába időnként meg-megrándult, bajszán vércsöppek piroslottak.

Nem, ez nem álom volt, csupán egy újabb nap Annie-val a diliházban.

A nő lehelete úgy búzlott, mint egy szemétdombon oszladozó hulla.

– De Annie... – Paul kiegyenesedett, s szeme hol a nőre, hol a patkányra tévedt. Odakinn sötétedett; különös; kékes, eső áztatta alkony volt. Az eső valósággal elfüggönyözte az ablakot, s a házat erős szélrohamok rázták, hogy a falak is belenyikorogtak.

Ha reggel valami nem volt rendben Annie-nél, estére még rosszabbodott a helyzet. Sokkal rosszabb volt. Paul rádöbrent, hogy most látja először különféle álarcai nélkül – ez volt az igazi Annie, Annie belülről. Arcának eddig oly félelmetes-tömörnek tetsző húsa most – petyhüden, élettelenül, tésztaszerűen megnyúlt, tekintete üres volt, s bár végre felöltözött, szoknyáját kifordítva vette föl. Bőrén megszaporodtak az ütésnyomok, ruházatát újabb ételfoltok pettyezték, s mikor megmozdult, annyiféle szagot árasztott, hogy Paul meg se tudta számlálni. Kardigánjának ujját majdnem végig átáztatta valami félig rászáradt, hús szagú lé.

Magasba emelte a patkányfogót.

– Ha esik, ellepik a pincét. – A foglyul ejtett patkány gyengén felvinnyogott, és levegő után kapott. Fekete szeme forgott üregében, de még így is sokkal több élet volt benne, mint rabtartója szemében. – Így hát kirakom a csapdákat. Muszáj. A rugóslapot szalonnazsírral szoktam megkenni. Ilyenkor mindig elcsípek nyolcat vagy kilencet. Másokra meg néha...

Ekkor ismét beállt a tudatvesztéses állapot, majdnem három percre, miközben a patkányfogót továbbra is a magasba tartotta; viaszsárga bőre is a tökéletes katatóniás állapotról tanúskodott. Paul

hol őt bámulta, hol a vinnyogó, vergődő patkányt, és be kellett látnia eddig valóban elhitte, hogy rosszabb már nem jöhet. Tévedett. A keserves mindenit, de mekkorát...

Végül, mikor Paul már lassan azt gondolta, hogy Annie egyszer s mindenkorra, kürtzó és ceremónia nélkül elhajózott a felejtés birodalmába, a nő leeresztette a csapdát, és úgy folytatta, mintha el se hallgatott volna:

– ... a sarokban találok rá. Megfulladnak. Szegénykék.

Lenézett a patkányra, s egy könnycsepp hullott az állat csapzott bundájára.

– Szegény kis jószágok.

Erős kezével átfogta a patkányt, a másikkal visszahúzta a rugót. A patkány vergődött a vasmarokban, fejét tekergette, mintha megpróbálna Annie kezébe marni. Vékony, réműletes hangon vinnyogott. Paul tenyerével takarta el megránduló száját.

– Hogy ver a szíve! Hogy szeretne megszabadulni! Ahogyan mi is, Paul. Szakasztott úgy. Azt hisszük, csuda sokat tudunk, pedig hát mi se tudunk többet, mint a csapdába esett patkány. Eltört a gerince, és mégis azt képzelem, hogy élni akar...

A patkányt tartó kéz ökölbe szorult, és Annie még mindig tompán meredt a távolba. Paul el akarta fordítani tekintetét, de nem bírta. Annie karjának belső részén kidagadtak az inak, s a patkány szájából egyszer csak vékony csíkban szivárogni kezdett a vér. Paul hallotta a csontok roppanását, aztán Annie vaskos, párnás ujjai az első ízületig belemélyedtek az állat testébe. Vér csöpögött a padlóra. A patkány megüvegesedő szeme kidülledt pofájából.

Annie az egyik sarokba dobta a tetemet, aztán közönyösen a lepedőbe törölte kezét. Hosszú vörös csíkokat hagyott rajta.

– Most végre megbékélhet. – Vállat vont, aztán fölnevetett. – Mit szólna hozzá, Paul, ha behoznám a puskámat? Talán a másvilágon jobb lesz. Patkánynak is, embernek is. Nem mintha sok különbség volna a kettő között.

– Várjon, amíg befejezem – felelte Paul, ügyelve rá, hogy minden szót érthetően ejtsen, pedig nem volt könnyű, mert úgy érezte, mintha valaki nagy adag Novocaint fecskendezett volna a szájába. Azelőtt is látta már Annie-t rossz hangulatban, de *ennyire* még soha; sőt, úgy gondolta, ilyen mélyre még nem is süllyedt soha. Ilyen állapotba jutnak a depressziósok, mielőtt lelövik valamennyi családtagjukat, hogy utolsónak önmagukkal is végezzenek, vagy azok a lelkibeteg nők, akik végső kétségbeesésükben ünneplőbe öltöztetik gyermekeiket; mondván, hogy fagylaltozni mennek, aztán megállnak a legközelebbi hídon, s egy-egy gyereket kétfelől karjukba emelve átvetik magukat a korláton. A depressziósok inkább magukat ölik meg; de az elmebetegek éppen útjukba sodródó felebarátaiknak is szívességet akarnak tenni, s ezért magukkal viszik őket.

*Közelebb vagyok a halálhoz, mint bármikor életemben, futott át agyán, mert ez a dög most komolyan gondolja. Halálos komolyan.*

– Tortúrát? – kérdezte Annie, csaknem úgy, mintha ezt a szót még sohasem hallotta volna, de szemében mégis felcsillant valami röpke fény; Paul legalábbis úgy látta.

– Persze hogy Tortúrát. – Kétségbeesve töprengett, melyik irányba induljon; úgy érezte, minden lehetséges út alá van aknázva. – Bár osztom véleményét, hogy a világ úgy általában eléggé rohadt hely. – Majd bárgyún hozzáfűzte: – Különösen ha esik az eső.

*Ne fecsegy már összevissza, te agyalágyult!*

– Én például az elmúlt hetekben nagyon sokat szenvedtem, és...

– Szenvedett? Maga? – Annie fakó szemében mélységes megvetés tükröződött. – Mit tudja maga, mi a szenvedés? Halvány fogalma sincs róla, Paul.

– Hát... lehet, hogy igaza van. Maga bizonyára többet tud róla.

– Látja, most igazat mondott.

– De... ezt a könyvet akkor is szeretném befejezni. Látni akarom, hogyan alakul. – Majd hozzátette: – És azt szeretném, ha maga is végig itt lenne és látná. Elvégre nem is érdemes könyvet írni, ha nincs senki, aki elolvassa. Hiszen érti.

Ott feküdt, és nézett fel az ijesztő, kőmerev arcra. Szíve hevesen dobogott.

– Ugye érti? Annie...

– Értem. – A nő felsóhajtott. – Hiszen én is szeretném tudni, hogy mi lesz a vége. Sőt, azt hiszem, ez az *egyetlen* dolog a földön, amire még vágyom. – S lassan szopogatni kezdte ujjairól a patkány véréét. Nyilvánvalóan nem tudta, mit tesz. Paul összehérséltte fogát, és komoran magára parancsolt, hogy csak azért sem szabad hánynia, *nem* és *nem*. – Mintha egy olyan folytatásos film végére várakoznék.

Hirtelen körülnézett; véres szája mintha rúzsosva lett volna.

– Még egyszer felajánlom, Paul. Hozhatom a puskát. És akkor mindkettőnk számára véget érne ez az egész. Maga nem ostoba ember. Tisztában van vele, hogy soha nem engedhetem el innen. Már jó ideje tudja, nem igaz?

*A szemed se rebbenjen, mert különben most rögtön végez veled.*

– No igen. De hát így vagy úgy, egyszer minden véget ér, Annie. A végén mind beadjuk a kulcsot. A nő szája sarkán halvány mosoly hullámozott át. Futólag, némi gyengédséggel megérintette Paul arcát. – Bizonyára szökésen töri a fejét. Gondolom, a maga módján a patkány is ezen tűnődik a csapdában. Csakhogy nem fog sikerülni, Paul. Valamelyik regényében biztosan sikerülne, de ez nem regény. Innen nem engedhetem ki – viszont elmehetnék én is, magával együtt.

És hirtelen, egyetlen pillanatig, Paul már-már így felelt volna: *Rendben van, Annie... Rajta. Fejezzük be az egészet.* Aztán feltámadt benne az élni vágyás és az akarat, hogy élnie kell-e mindkettő elég erős volt még althoz, hogy elűzze a pillanatnyi gyengeséget. Mert hiszen gyengeség volt. Gyengeség és gyávaság. Ő, szerencséjére vagy szerencsétlenségére, nem támaszkodhatott az elmebaj mankójára.

– Nagyon köszönöm – felelte –, de én be akarom; végezni, amit elkezdtem.

Annie sóhajtott és felállt.

– Hát jó. Úgy látszik, sej tettem, hogy így fog határozni, hiszen most veszem észre, hogy hoztam is magának tablettákat, noha egészen kiment a fejemből. – Felnevetett, kurta, eszelős kis vihogással, amely olyan érintetlenül hagyta a petyhüdt arcot, mintha hasbeszélő hallatta volna. – Most egy időre el kell mennem, mert különben maga is, én is hiába akarunk bármit. Ilyenkor magam se tudom, mit teszek. Van egy hely, ahová ilyenkor elmegyek. Valahol a hegyekben. Olvasta valaha a Rémusz bácsis meséket, Paul?

Paul bólintott.

– Emlékszik még, mikor Nyuszi koma elmeséli Róka komának, hogy van valahol egy nevetőkuckója?

– Emlékszem.

– Nahát, én is így nevezem azt a helyet, odafenn. Az az én nevetőkuckóm. Emlékszik, hogy azt mondtam, épp Sidewinderből jöttem, amikor megtaláltam magát?

Paul ismét bólintott. – Hát az csak amolyan kitaláció volt. Füllentettem, mert még nem ismertem magát ilyen jól. Igazából akkor is a nevetőkuckómból jöttem. Van is egy tábla az ajtó fölött, arra is az van írva: ANNIE NEVETŐKUCKÓJA. Bizony. Néha, amikor ott vagyok, igazából nevetek is. Bár többnyire inkább kiabálok.

– Meddig marad el, Annie?

A nő álmatagon kóválygott az ajtó felé. – Fogalmam sincs. Hoztam elég tablettát, jól meglesz magában. Hat óránként vegyen be kettőt. Vagy négyóránként hatot. Vagy vegye be egyszerre mindet.

*De mit fogok enni?* – akarta kérdezni Paul, de aztán elharapta. Nem akarta, hogy a nő figyelme ismét ráterelődjék... Csak azt ne. Hadd menjen el mielőbb. Kettesben vele olyan volt, mintha a Halál angyalával zárták volna egy szobába.

Hosszú ideig mozdulatlanul feküdt az ágyban, s hallgatta Annie jövés-menését, előbb az emeleten, majd a lépcsőn, végül a konyhában. Felkészült rá, hogy a nő egyszer csak meggondolja magát, és mégis a puskával állít be hozzá. Még akkor sem engedett benne a feszültség, amikor hallotta az oldalajtó csapódását, aztán a zár kattánását s végül a tocsogó lépéseket az udvaron. Elvégre tarthatja a puskát akár a Cherokee-ban is.

Az öreg Bessie motorja böggve beindult; Annie vadul beletaposott a gázpedálba. Felvillant a reflektorok legyezőszerű fénye, és megvilágította az eső ezüstösen csillogó függönyét. Aztán a fény

előbb távolodott a kocsibehajtón, irányt váltott, majd elhalványult, jelezve, hogy Annie távozott. Ezúttal nem lefelé, Sidewinder irányába tartott, hanem fel a hegyek közé.

– Megy a nevetőkuckójába – huhogta Paul, és maga is felnevetett, mintha ő máris bebújt volna a saját kuckójába. A szilajon feltörő derűnek csak akkor szakadt vége, mikor pillantása a sarokban heverő, megnyomorított patkánytetemre tévedt.

Támadt egy gondolata.

– Ki mondja, hogy nem hagyott nekem ennivalót? – kérdezte a szobától, és még harsányabban nevetett. Az üres házban Paul Sheldon nevetőkuckója olyan hangokat bocsátott ki, mint egy örült kipárnázott cellája.

## 16

Két óra múltán Paul ismét fölfeszítette a szoba zárját, és másodszor is átréselte a tolószéket a szűk ajtónyíláson. Remélte, hogy utoljára teszi. Őlében két takaró hevert, a matrac alá rejtett kapszulák pedig papír zsebkendőbe csavarva ott lapultak alsónadrágjában. Elhatározta, hogy ha módjában áll, kijut innen, ha esik, ha fúj; a lehetőség megnyílt előtte, s ezúttal ki is akarta használni. Sidewinder lefelé van innen, és az út az eső miatt csúszós lesz, és sötét is volt, mint a bánya mélyén – mindegy, akkor is megpróbálja. Nem élt ugyan sem hősi, sem szent életet, de akkor sem akarta: úgy végezni, mint valami egzotikus madár az állatkertben.

Homályosan felrémlt előtte egy este Greenwich Village-ben, amikor az Oroszlánfej nevű bárban együtt ivott egy Bernstein nevű borongós drámaíróval (és ha ebben az életben még egyszer láthatja Greenwich Village-el, akkor térde maradványaira ereszkedve fogja megcsókolni a Christopher Street koszos járdáját!). A beszélgetés egyszer csak a németországi zsidókra terelődött: hogyan töltötték azt a négy-öt kínos évet, mielőtt a Wehrmacht tankjai bezúdultak Lengyelországba, és a cirkusz komolyra fordult. Bernstein egy nagynénjét és egyik nagyapját vesztette el a holocaustban, és Paul emlékezett, hogy azt mondta neki: nem érti, hogy a németországi zsidók – az ördögbe, persze hogy a többi európai zsidó is, de a németországiak különösen – miért nem menekültek el, amíg még lehetett. Általában okos emberek voltak, és sokuk már a saját bőrén is tapasztalta az üldözést. Holtbiztos, hogy tudták, mi vár rájuk. Miért maradtak hát mégis?

Bernstein válaszát akkor frivolnak, kegyetlennek és érthetetlennek érezte: *A legtöbbnek zongorája volt. Mi, zsidók, nagyon ragaszkodunk a zongorához. Akinek zongorája van, nehezebben szánja el magát a hurcolkodásra.*

Most már értette. Hát igen. Előbb a törött lába, az összezúzott medencéje tartotta vissza. Aztán – Isten bocsásson meg! – lendületbe jött a regény; s ő, valami tébolyult módon, még élvezte is a munkát. Könnyű, túlságosan is könnyű volna mindent a törött csontjaira vagy a drogra fogni, holott valójában legalább annyira közrejátszott a könyv is, a könyv, no meg a napok zsongító egymásutánja, melyet kitöltött a lábadozás egyszerű menetrendje. Mindez együtt – de főképp az az átkozott, hülye könyv –, ez volt az ő zongorája. Mit művelne Annie, ha nevetőkuckójából hazatérve őt már nem találná a házban? Elégetné a kéziratot?

– Ott egye a fene – mondta, és ez majdnem igaz is volt. Ha életben marad, írhat másik könyvet – ha kedve van hozzá, akár még ezt is újraírhatja. De a halott éppoly kevésbé írhat már könyvet, mint ahogyan új zongorát se vásárolhat.

Behajtott a nappaliba. A múltkor még rendesnek látta, de most minden hozzáférhető felületen piszkos edények halmozódtak; úgy tetszett, mintha a ház egész edénykészlete itt gyűlt volna össze. Úgy látszik, ha Annie depresszióba esik, nem éri be azzal, hogy csak pofozza és csipkedje magát, hanem vadul fal is, és eszébe sem jut, hogy utána összetakarítson. Paul homályosan felidézte, micsoda bűzös szél zúdult a torkába, amikor még a felhőben tartózkodott, és gyomra összeszorult. A legtöbb maradék édességről árulkodott. Tálakban és levesestányérokban fagylalt száradt vagy már rá is dermedt a porcelánra. A tányérokban süteménymorzsa és krémfoltok. A tévé tetején egy adag citromkocsonya púposodott, rajta kiszáradt tejszínhab repedezett máza; mellette kétliteres műanyag pepsis üveg és egy mártásos csésze. A pepsis üveg szinte akkorának tűnt, mint egy Titán-

II rakéta kúpos orr-része. Felülete ragacsos volt, fénytelen, már nem is átlátszó. Paul feltételezte, hogy a nő közvetlenül az üvegből ivott, és ujjai már ragadtak a fagyalttól vagy a mártástól. Ezüst csörömpölést nem hallott a szobából, nem is hallhatott, mert bár tányér, tál, csésze akadt bőséggel, evőeszköz nem volt sehol. A szőnyegen és a heverőn is odafröccsent vagy már odaszáradt foltokat látott; legtöbbjét ugyancsak fagyalt hagyta.

*Ezt láttam a pongyoláján, és ezt éreztem a lélegzetén is. Amit összezabált.* Ismét felrémlt előtte a kép Annie-ról, mint neander-völgyi ősasszonyról. Láta, ahogy idebenn ül, és lapátolja szájába a fagyaltot, vagy marékszám tömi magába a félig megkocsonyásodott pecsenyemártást, közben felhajt egy-egy korty Pepsit – csak eszik-iszik, mély, depressziós kábulatban.

A jégtömbjén gubbasztó pingvin ott állt a csecsebecsés asztalkán, de jó néhány más kerámiatárgyat Annie a sarokba hajított; ott gyűltek összevissza szórva az éles kis cserépmaradványok.

Ismét maga előtt látta a patkány testébe mélyedő ujjakat, majd elkenődött vörös nyomaikat a lepedőn. Láta, ahogy a nő nyalogatja ujjairól a vért, oly szórakozottan, ahogyan a fagyaltot, a gyümölcskocsonyát meg a ribizlilekvárral töltött puha tortatekerceset gyűrhetette magába. Iszonyatos képek voltak, de legalább felrázták, hogy jó lesz sietni.

A kávézóasztalon álló szalmavirágcsokor felborult. Az asztal alatt, félig eltakarva, tál hevert, rajta megkérgesedett vaníliapuding, mellette vaskos könyv. EMLÉKEK ÖSVÉNYE – ez volt a címe. *Depressziós hangulatban nem okos dolog az emlékek ösvényén sétálni, Annie – de azt hiszem, erre azóta már maga is rájött.*

Átgurult a helyiségen. Közvetlenül vele szemben volt a konyha, míg jobbra rövid, tágas előtér vezetett a bejárati ajtóhoz. Az előtér mellől nyílt az emeletre vezető lépcső. Paul a lépcsőre csak futó pillantást vetett (egyreszét szőnyegborításán fagyaltcseppek látszottak, s fagyalttól eredtek a korláton látható fényes, ragacsos nyomok is), aztán az ajtóhoz gurult. Bár úgy vélte, hogy ha egyáltalán van számára így, tolószékhez szögezetten, kiút, akkor az a konyhaajtón át vezet – ott ment ki Annie, ha az állatokat etette, ott viharzott ki Mr. Rancho Grande fogadására –, de azért a bejárati ajtót is ellenőrizni akarta. Hátha meglepetés várja.

Nem várta meglepetés.

A veranda meredek lépcsői igazolták előzetes félelmét. De még ha lett volna is rámpa a tolószéknek (ámbar nincs az a lelkes "Tudod-e folytatni?"-játék, melyben ezt a lehetőséget elfogadta volna, még ha legjobb barátja találja is ki), akkor se vehette volna hasznát. Az ajtón három zár volt. A keresztpánttal még csak megbirkózott volna. De a másik kettő Kreig-zár volt, barátja, Tom Twyford, az exzsaru szerint a legjobb zár a kerek világon. És hol voltak vajon a kulcsok? Hát, gondolkozzunk csak. Nyilván úton Annie nevetőkuckója felé, nem igaz? De mennyire, barátom! Egy szivart jutalmul a jó embernek, és egy hegesztőpisztolyt, hogy rágyújthasson!

Pánikkal küszködve fordult meg, s gurult vissza a folyosón, azzal nyugtatva magát, hogy a bejárati ajtóhoz amúgy sem fűzött vérmes reményeket. A nappaliba érve megfordította a széket, és a konyhába gördült. Régimódi helyiség volt, a padlón fényes linóleum, a mennyezet nyomott bádóg. A hűtőszekrény régi volt, de zajtalan. Ajtajához három-négy mágnes tapasztva, mind valamilyen édességet formázott, ami már meg se lepte Pault: volt ott golyó formájú rágógumi, Hershey-csokoládészelet meg nugátoskocka. A konyhaszekrény egyik ajtaja nyitva; látszottak a viaszosvászonnal borított takaros polcok. A mosogató fölötti tágas ablakokon borús időben is bőségesen áradt be világosság. Az összbenyomás igazán derűs is lehetett volna, mégsem volt az. A nyitott szemetesvödör tartalma kicsordult a padlóra, romló étel meleg, émelyítő bűzét árasztva, de nem ez volt az egyetlen baj, sőt, még szagnak sem ez volt a legrosszabb. A helyiséget átjárta egy másik szag is, melyről addig azt hitte, inkább csak a képzeletében létezik, holott nagyon is valóságos volt. Igazi *parfum de Wilkes*; a téboly pszichotikus szaga.

A helyiségnek három ajtaja volt, kettő baloldalt, egy pedig szemközt, a hűtőszekrény és a beugrónyi kamra között.

Előbb a két baloldalihoz gurult. Az egyik mögött csak a gardróbfülke húzódott meg; ezt rögtön kitalálta, még mielőtt megpillantotta volna a kabátok, kalapok, sálak és csizmák kollekcióját; a



zsanérok kurta csikordulása mindent elárult. A másik ajtón járt ki-be Annie. És itt újabb keresztpánt, valamint két további Kreig-zár díszelgett. Roydmanék, kívül tágasabb; Paul, te idebenn maradsz.

Hallani vélte a nő nevetését.

– Te rohadt *kurva!* – Az ajtóra csapott, úgy, hogy ökle belesajdult, és szájához szorította kezét. Gyűlölte magát, mert érezte, hogy könnyek csípi a szemét, és a hunyorgástól néhány pillanatra duplán lát, de hiába, nem bírt uralkodni magán. A rémület most mind hangosabban jajveszékelt belsejében, és azt tudakolta, hogy mármint mihez fog és mit tesz az isten szerelmére, hiszen úgy lehet, ez az utolsó esélye...

*Először is alaposan felderítet a helyzetet, nyugtatta magát elszántan. Mármint ha még egy kis ideig képes vagy uralkodni magadon. Mit gondolsz, te, gyáva szar, menni fog?*

Megtörölte szemét – sírással ki nem mászik ebből a kutyaszorítóból –, és kinézett az ajtó felső felét kitöltő üvegtáblán, mely tizenhat kis négyzetből tevődött össze. Sorra betörhetné őket, csak hogy szét kellene törnie az elválasztó léceket is; ami fűrésztől több órát is igénybe vehet; a lécek erősnek látszottak. És azután? Kamikáze-ugrás a hátsó verandára? Pompás ötlet. Talán eltörhetné a gerincét, akkor legalább egy ideig nem foglalkoznék a lábával. És nem is kellene soká ott feküdni a zuhogó esőben – végezne vele a hideg, a fájdalom meg a kimerültség. És akkor megoldódnék az egész rohadt história.

*Nincs kiút. Az isten verje meg, nincs semmilyen kiút. Lehet, hogy beledöglöm, de esküszöm, előbb még csak azért is megmutatom valahogy az én első számú rajongómnak, milyen boldog vagyok, hogy megismerhettem. És ez nem pusztán ígéret, hanem szent fogadalom.*

Az elszánás, hogy megfizet Annie-nek, jobb orvosság volt a pánik ellen, mint a legszenvedélyesebb önostorozás. Már is valamivel nyugodtabban nyomta meg a zárt ajtó mellett a villanykapcsolót. A verandán gyulladt meg egy lámpa, épp a legjobbkor, mert amióta elhagyta szobáját, besötétedett. A kocsibehajtót előntötte a víz, és az udvart vegyesen tócsák, sár és olvadó hóbuckák borították. Az ajtó bal oldalára kormányozta a tolószéket, és most láthatta először az Annie háza mellett futó országutat, bár nem volt valami nagy szám – mocskos hópadok között kétsávos, aszfaltozott út húzódott, az esőtől és az olvadó hótól vizesen úgy fénylett, mint a fókabőr.

*Talán valóban azért zárta be az ajtókat, hogy Roydmanéket kirekessze; ahhoz, hogy engem a házban tartson, főleg volt ezzel bajlódnia. Ha kijutnék is a tolószékkal, öt másodpercen belül keréktárcsáig süppednék a sárba. Nem mégy te sehová, Paul. Se ma este, se az elkövetkező hetekben. Egy hónapja fog már tartani a baseball-idény, mire a talaj annyira megszilárdul, hogy a tolószékben kijuthass az országútra. Hacsak nem ugrasz át az ablakon, és nem próbálkozol meg a kúszással.*

De nem – erre nem vállalkozhat. Nem volt nehéz elképzelni, mint viselkednének törött csontjai, ha már úgy tíz-tizenöt percig hurcolják egyik hideg tócsától a másikig az olvadó hóban, egy döglődő ebihal sebességével, és feltéve, hogy valamiképp elvergődik az országútig, mennyi esélye van, hogy leállíthat egy kocsit? Az öreg Bessie-n kívül eddig összesen kettőt hallott, amióta itt van: Mr. Rancho Grande Bel Airjét meg azt a másikat, amelyik elhaladtában halálra rémítette, mikor első ízben szökött ki a "vendégszobából".

Eloltotta a kinti lámpát, és a másik ajtóhoz gördült, amelyik a hűtőszekrény és a kamra között nyílt. Ezen is három zár volt, pedig nem vezetett ki a házból – legalábbis nem közvetlenül. Emellett is talált villanykapcsolót. Megnyomta, és csinos pajtafényt pillantott meg, amely a ház szélfelőli oldalához volt toldva, végig a hosszanti fal mentén. A pajta egyik végében farakás állt; mellette favágó tőke s belevágva a balta. A másik végében munkaasztal, fa szegekre akasztott szerszámokkal. Ettől balra újabb ajtó. A kinti villanykörte nem volt valami fényes, de annyit azért látott, hogy ezen az ajtón is ott a keresztpánt meg a két Kreig-zár.

*Roydmanék... meg a többi... mind az én torkomat akarják elkapni...*

– A többiek nevében nem nyilatkozhatom – közölte az üres konyhával –, de hogy nekem ez a szándékom, az biztos.

Az ajtókról tehát lemondott; és begurult a kamrába. De mielőtt a polcokon tárolt élelmiszert szemügyre vette volna, előbb a gyufakészletet vizsgálta meg. Két karton volt tele leveles gyufával, és volt legalább két tucat Diamond Blue Tips-doboz is, takarosan egymásra rakva.

Egy pillanatig azt fontolgatta, hogy egyszerűen felgyújtja az egész házat, azután elvetette az ötletet, mint a legnevetésesebbet, mely eddig eszébe jutott, majd meglátott valamit, és erre ismét fontolóra vette. A helyiségből újabb ajtó nyílt, és ezen nem volt semmiféle zár.

Kinyitotta, és rozoga, meredek lépcsőt pillantott meg, amely kanyarogva ereszkedett a pincéig. A sötétből rothadó zöldség és doh undorító bűze csapta meg. Halk vinnyogást hallott, és eszébe jutottak Annie szavai: – *Ha esik, ellepik a pincét. Így hát kirakom a csapdákat. Muszáj.*

Gyorsan becsapta az ajtót. Halántékáról elindult egy izzadságcsepp, hogy a szeme jobb sarkában kössön ki. Ujja bütykével letörölte, mert csípte a szemét: Mivel tudta, hogy az ajtó csak a pincébe vezethet, és nincs rajta zár, egy pillanatig valamivel ésszerűbbnek tűnt az ötlet, hogy felgyújtja az egész kócerájt – a pince talán óvóhelyül szolgálhatna. De a lépcső túl meredek volt, s az eshetőség, hogy ha Annie lángoló háza a pincére omlik, mielőtt még a sidewinderi tűzoltók ideérhetnének, ő elevenen benn ég, túlságosan valósnak tetszett. És a patkányok odalenn... valamiképpen az ő neszezésük volt a legrémesebb.

*Hogy ver a szíve. Hogy szeretne szabadulni! Ahogyan mi is, Paul. Szakasztott úgy.*

– Afrika – mondta Paul, de nem is hallotta a saját hangját. Lassan szemügyre vette a kamrában található konzerveket és élelmiszeres zacskókat, és próbálta felmérni, mit vihetne magával úgy, hogy Annie, ha legközelebb belép ide, minél kevésbé foghasson gyanút. Lelke mélyén pontosan felfogta, mit jelent ez a latolgatás: lemondott a menekülés gondolatáról.

*Csak ideiglenesen, tiltakozott feldúlt tudata.*

*Nem igaz, válaszolt mélyebbről egy könyörtelen hang. Örökre, Paul. Örökre.*

– Soha nem adom fel – suttogta. – Hallod? *Soha.*

*Na, ne mondd!* – suttogta gunyorosan a cinikus hang. – *Nahát, majd meglátjuk, nem igaz?*

Úgy bizony. Majd meglátják.

## 17

A helyiség inkább emlékeztetett egy, a túlélésre berendezkedett család bombabiztos óvóhelyére, semmint szokványos éléskamrára. Paul megsejtette, hogy a felhalmozás bizonyos fokig Annie valós helyzetéhez illeszkedett: végtére is magányos nő a hegyvidéken, ahol számítani kell rá, hogy az ember bizonyos időre – talán csak egy napra, de néha egy-két hétre is – elszakad a külvilágtól. Alighanem még azok a rüves-nyüves Roydmanék is úgy felszerelték a kamrájukat, hogy a készlet láttán akárhány háziasszony az ország más vidékein értetlenül húzná fel a szemöldökét – de azért Paul kételkedett benne, hogy akár a rüves-nyüves Roydmanék, akár a hegyvidék más lakói csak megközelítően is ennyi elemőzsiát hordtak volna össze, mint amennyi most szeme elé tárult. Nem éléskamra volt ez, hanem valóságos szupermarket. Úgy vélte, a helyiség rendelkezik bizonyos szimbolikus értelemmel – az áruk soraiból kitűnt, milyen elmosódott határ választja el Valóságországot Paranoia Népköztársaságtól. A jelen helyzetben az efféle finomságok aligha érdemeltek közelebbi elemzést. Fenébe a szimbolikával, lássuk, miből élünk.

Igen, csakhogy legyünk óvatosak. Nemcsak arról van szó, hogy a nő rájöhet valaminek a hiányára. Épp ilyen fontos, hogy csak annyit vigyünk el, amennyit józan számítás szerint el is rejthetünk, ha Annie netán váratlanul visszajönne – márpedig *másként*, mint váratlanul, nem is térhet haza. A telefon nem működik, s Paul nemigen hitte, hogy Annie majd sürgönyöz, netán virágot küldet neki a boy-szolgálattal. Ámbár végső soron mit számít, hogy a kamrában fedez-e fel hiányt vagy a szobában többletet. Elvégre ennie csak kell. Ez is egyfajta függőség.

Szardínia. Rengeteg lapos, négyszögletes szardíniásdobozt látott, a papír alatt domborodó kulccsal. Helyes. Ebből visz majd: Más dobozokban fűszerezett sonka volt, igaz, kulcs nélkül, de egy-két dobozt itt a konyhában is kinyithat, és majd ezt eszi elsőnek, az üres dobozokat pedig eltemeti a túlcseresznyés szemetesvödör mélyére. Egy Sun-Maid feliratú nyitott mazsolásdoboz kisebb

dobozkákat tartalmazott; a feltépett celofán borítóra ragasztott reklámszöveg szerint "mini-snack" rejlett bennük. Paul négy ilyen csemegés dobozkával gyarapította az ölében egyre növekvő halmot, majd hozzátett még néhány egyadagos doboz zabpelyhet és más reggeli eledelt. Feltűnt neki, hogy előre édesített reggeli adagokat nem talál; ha voltak ilyenek, Annie nyilván azokat is felfalta legutóbbi orgiája alkalmával.

Egy magasabb polcon sósrudak álltak, olyan takaros halomban, mint az aprófa Annie pajtájában. Paul elvett négyet, vigyázva, nehogy megbolygassa a piramisszerű elrendezést, és mohón bekapta az egyiket, élvezve a zsíros-sós ízt. A csomagolópapírt alsónadrágjába gyűrte, hogy később majd megszabaduljon tőle.

Megfájdult a lába. Úgy gondolta, hogy ha már nem szökik meg és a házat sem gyújtja fel, ideje visszamenni a szobájába. Bizony, reményeihez mérten sivár perspektíva, de lehetne rosszabb is. Majd bevesz két kapszulát, és utána ír, amíg el nem kábul, akkor aztán lefekszik és alszik. Nem hitte, hogy Annie éjszakára hazajönne; a vihar nem csitult, sőt, egyre hevesebben tombolt. S bármily kiábrándítóan végződött is a kaland, roppant vonzónak tűnt az elképzelés: békésen dolgozhat, s utána aludni térhet azzal a tudattal, hogy teljesen egyedül van a házban, s Annie nem törhet be hozzá valamilyen vad ötlettel vagy még vadabb követeléssel.

Kifordult a kamrából, majd leállt, hogy eloltsa a villanyt, emlékeztetve magát, hogy visszaútban mindent

*(leöblíteni)*

el kell rendeznie, úgy, ahogy eredetileg volt. És ha Annie visszatérte előtt kifogyna az élelemből, bármikor visszajöhet újabb adagért,

*(akár az éhes patkány, nem igaz, Paulie?)*

csak az óvatosságról nem feledkezhet meg. Mindig szem előtt kell tartania azt az egyszerű tényt, hogy valahányszor elhagyja szobáját, az életét kockáztatja. Nagy kár lenne, ha ezt elfelejtené.

## 18

A nappalin áttolotva ismét szemébe ötlött a kávézóasztal alatt heverő albumforma könyv. EMLEKEIM ÖSVÉNYE. Akkora volt, mint egy Shakespeare-dráma fólió-kiadása, és olyan vastag, mint egy családi Biblia.

Kíváncsian fölemelte és kinyitotta.

Az első oldalra csak egy újságkivágás volt beragasztva, ezzel a címmel: A WILKES-BERRYMAN ESKÜVŐ. A fénykép sápadt, keskeny arcú férfit és sötét szemű, összeszorított szájú nőt ábrázolt. Paul a fényképről a kandalló fölött lógó arcképre pillantott. Semmi kétség: a nő, akit az újság cikk Crysilda Berrymennek titulált (*nahát, ez a név méltó lenne egy Tortúra-regényhez, gondolta*), nem más, mint Annie mamája. A lapkivágat alatt fekete tintával rótt szabályos betűk tudatták a forrást: *Bakersfield-Journal, 1938. május 30.*

A második oldalon egy születési hír állt: Paul Emery Wilkes, született 1939. május 12-én, a Bakersfieldi Gyűjtőkórházban. Apja neve Carl Wilkes, anyja neve Crysilda Wilkes. Annie bátyjának neve megdöbbenette: Ez volt az a fiú, akivel Annie moziba járt, akivel együtt nézték a folytatásos filmeket. És őt is Paulnak hívták.

A harmadik oldal Annie Marie Wilkes születését adta hírül. Születési ideje: 1943. április 1. Vagyis Annie éppen most múlt negyvennégy éves. Az sem került el Paul figyelmét, hogy a bolondok ünnepén látta meg a napvilágot.

Odakinn tombolt a szél. Az eső vadul csapkodta a ház falait.

Paul megbabonázva lapozott tovább; átmenetileg a fájdalmairól is megfeledkezett.

A következő újságkivágás a *Bakersfield Journal* első oldaláról származott. A fénykép létrán mászó tűzoltót ábrázolt, sziluettje élesen elvált a lángoktól, melyek egy favázás épület ablakaiból törtek elő.

Öt személy – közülük négy egyazon család tagja – vesztette életét szerdán hajnalban, midőn teljes riadókészültséget igénylő tűz ütött ki a bakersfieldi Watch Hill Avenue egyik lakóházában. Az áldozatok között három gyermek is van: a nyolcéves Paul Krenmitz, a hatéves Frederick Krenmitz és a hároméves Alison Krenmitz. A negyedik áldozat a negyvenegy éves apa, Adrian Krenmitz volt; ő mentette ki az egyetlen életben maradt gyermeket, a másfél éves Laurene Krenmitzet. Mrs. Jessica Krenmitz szerint férje az ő karjába helyezte legkisebb gyermeküket, és azt mondta: – Egy-két perc múlva hozom a többit is. Imádkozz értünk. – Soha többé nem láttam viszont – tette hozzá a szerencsétlen asszony.

Az ötödik áldozat, az ötvennyolc éves Irving Thalman agglegény volt, és az épület legfelső emeletén lakott. A második emeleti lakásban a tűz idején senki sem tartózkodott. Carl Wilkest és családját előbb eltűntnek nyilvánították, de aztán kiderült, hogy egy konyhai csőrepedés miatt kedd este elhagyták a házat.

– Szívből sajnálom Mrs. Krenmitzet az őt ért veszteségért – nyilatkozta Crysilda Wilkes a Journal tudósítójának –, de hálát adok Istennek, amiért Engem és két gyermekem megmenekült.

Michael O'Whunn tűzoltóparancsnok szerint a tűz a bérház alagsorában keletkezett. A kérdésre, hogy vajon nem történhetett-e gyújtogatás, így felelt: – Valószínűbb, hogy egy részeg behúzódott az alagsorba, még rátöltött egy keveset, és a tüzet véletlenül okozta, egy cigarettával például. Aztán ahelyett, hogy megpróbálta volna eloltani, kimenekült, és ezért kellett meghalnia öt embernek. Remélem, sikerül elkapnunk a csibészt. – Az esetleges nyomokkal kapcsolatban O'Whunn így nyilatkozott: – A rendőrség több nyomnak is birtokába jutott, és csak annyit mondhatok, hogy teljes gőzzel folyik a nyomozás.

A kivágat alatt ugyanazok a takaros fekete betűk: *1954. október 22.*

Paul felpillantott. Moccanni se bírt, csak egy ér lüktetett a nyakában. Beleit valami bizonytalan forróság öntötte el.

*Kis kölkök.*

*Az áldozatok között három gyermek is van.*

*Mrs. Krenmitz négy kölke az alattunk lévő emeleten.*

*Úristen, nem, ez nem lehet igaz.*

*Gyűlöltem azokat a kölköket.*

*De hiszen ő is kislány volt még. S még csak nem is volt otthon.*

*Tizenegy éves volt. Elég nagy s valószínűleg elég eszes ahhoz, hogy egy kis spirituszt öntsön egy üveg olcsó ital köré, aztán gyertyát gyújtson, és a spiritusztócsa közepébe állítsa. Talán maga sem hitte, hogy sikerülni fog. Talán azt gondolta, a spiritusz elpárolog, mire a gyertya csonkig égne. Vagy azt hitte, elmenekülnek idejében – csak rájuk akart ijeszteni, hogy elköltözzenek a házból. De a fenébe is, Paul, akkor is az ő műve volt, és ezt pontosan tudod.*

Hát igen, ő tudta. De vajon kinek jutott volna eszébe a kislányt gyanúba fogni?

Lapozott tovább. Egy újabb kivágat a *Bakersfield-Journal*-ból 1957. július 19-én kelt. A fénykép Carl Wilkest ábrázolta, idősebb kiadásban. Egyvalami azonban nyilvánvaló volt: ennél idősebb kort Carl Wilkes már nem ért meg. A lapkivágat ugyanis a nekrológiát tartalmazta.

## EGY BAKERSFIELDT KÖNYVELŐ HALÁLOS BALESETE

Carl Wilkes, aki egész életét Bakersfieldben töltötte, tegnap éjjel, röviddel kórházba szállítása után, elhunyt. Az adatokból valószínűnek látszik, hogy lakásán csengett a telefon, s mikor a férfi leszaladt, hogy felvegye a kagylót, megbotlott a lépcsőn felejtett ruhahalomban. Dr. Frank Canley, a Hernandez Közkórház ügyeletes felvételi orvosa szerint a halált többrendbeli koponyatörés, valamint nyakcsigolyatörés okozta.

Mr. Wilkes 44 éves volt. Gyászolják felesége, Crysilda, 18 éves fia, Paul, és 14 éves leánya, Anne.

Paul tovább lapozott a következő oldalra, és egy pillanatig azt hitte, Annie két példányban ragasztotta be apja nekrológiáját, érzelmességből vagy véletlenül (ez utóbbi lehetőség tűnt valószínűbbnek). De nem, ez a hír egy másik balesetről szólt, és a hasonlóság oka igen egyszerű: egyik sem volt igazából baleset. Pault lassan hatalmába kerítette a meztelen iszonyat. E második lapkivágat alatt is ott volt a takaros felirat:

*Los Angeles Call, 1962. január 29.*

## EGY DIÁKLÁNY HALÁLOS BALESETE

Andrea Saint Jamest, a dél-kaliforniai egyetemi klinika tanuló ápolónőjét tegnap éjjel beállították az Észak-Los Angeles-i Irgalmas Kórházba, ahol azonban már csak a beállott halált állapíthatták meg. A szerencsétlen fiatal lány a jelek szerint különös balesetnek esett áldozatul.

Miss Saint James az egyetem területén kívül bérelt lakásást a Delorme Streeten, közösen egy másik ápolónőjelölttel, a bakersfieldi Anne Wilkessel. Éjszaka, röviddel tizenegy óra előtt Miss Wilkes, aki éppen tanult, rövid sikolyt hallott, utána pedig szörnyűséges puffanásokat". Miss Wilkes kirohant a második emeleti lépcsőházba, és megpillantotta Miss Saint Jamest a lépcső aljában, az első emeleti pihenőn, "természetellenes testhelyzetben elnyúlva".

Miss Wilkes, elbeszélése szerint, szaladt, hogy segítséget nyújtson barátnőjének, és közben maga is majdnem elesett. – Volt egy Perry Mason nevű macskánk – mondotta –, de már napok óta nyoma veszett. Azt hittük, elkapta a sántét; mert elfelejtettünk bilétát szerezni neki. De most ott hevert döglötten a lépcsőn, és hát Andrea benne botlott el. Akkor letakartam Andreát a kardigánommal, és rögtön hívtam a kórházat. Tudtam, hogy a barátnőm halott, de nem tudtam, ki mást hívjak."

Miss Saint James, aki Los Angelesben született, 21 éves volt.

– Jézusom.

Paul csak ezt suttogetta újra meg újra. Reszkető kézzel lapozott tovább. Egy újabb *Call*-beli kivágat arról adott hírt, hogy a tanuló nővérkének elkóborolt macskájának tetemében mérget találtak.

Perry Mason. Igazán aranyos név egy cicának, gondolta Paul.

A ház alagsorában patkányok voltak. A bérlők panaszainak eredményeként az épületfelügyelőség már előző évben figyelmeztette a háziurat. A városi tanács soron következő ülésén a háziúr olyan hűhót csapott, hogy még az újságok is írtak róla. A hír Annie szemét sem kerülhette el. A tanácstagoknak nem tetszett, ha valaki szidalmazta őket, így aztán jókora bírság fenyegette a háziurat, aki erre teleszórta a pincét mérgezett csalétekkel. A macska belenyal a méregbe, majd két napig halódik a pincében, s végül megpróbálja elvonszolni magát gazdái lakásához, mielőtt felfordulna – és ezzel megöli a fent nevezett gazdik egyikét.

*Paul Harvey műsorába illő ironikus fordulat*, gondolta Paul Sheldon, és vadul felkacagott. *Lefogadnám, hogy fel is használta a napi adásában.*

Ügyes. Nagyon ügyes.

*Mi persze tudjuk, hogy Annie elcsent egy adagot a pincében szétszórt méregből, és maga adta be a macskának, és amennyiben a derék Perry Mason tiltakozott volna, akkor alighanem bottal nyomja le a torkán. A kimúlt állatot aztán szépen kirakja a lépcsőre, és reménykedett, hogy az elgondolás beválik. Talán némi joggal gyanította, hogy szobatársnője kicsit pityókásan jön majd haza. Csöppet sem lepődnék meg. Egy halom ruha, egy döglött macska. Ugyanaz a működési elv, ahogy Tom Twyford mondaná. De miért, Annie? Ezek az újságkivágások mindent felfednek előttem, kivéve a lényegét. MIÉRT?*

Önfenntartási ösztöne sugallatára képzeletének egy része az elmúlt hetekben valójában átalakult Annie képzeletévé, s most ez az Annie-féle gondolkodásmód szólalt meg, szárazon és ellentmondást nem tűrve. És bár amit mondott, merő tébolyról árulkodott, ugyanakkor megvolt a maga tökéletesen logikus értelme is.

*Azért öltem meg, mert késő éjszakáig rádiózott.*

*Azért öltem meg, mert olyan hülye nevet adott a macskának.*

*Azért öltem meg, mert untam már, ahogy a szemem láttára nyelves puszikat vált a fiújával a heverőn, és a fiú úgy turkál a szoknyája alatt, mintha aranyat kutatna.*

*Azért öltem meg, mert rajtakaptam, hogy becsap.*

*Azért öltem meg, mert ő kapott rajta, hogy becsapom.*

*A részletek úgyse számítanak.*

*Azért öltem meg, mert rüves-rühes kölkök volt, és ez oknak épp elegendő.*

– És ráadásul talán még Nagyokos Kisasszony is volt – suttozta Paul, és hátravetett fejjel ismét fölnevetett, számárbögésszerű, éles és rémült nevetéssel. Szóval ez itt az Emlékek Ösvénye, mi? Ó, hányfajta furcsa, mérgezett virág nyílik e kedves, meghitt ösvény mentén, ha egyszer Annie megy végig rajta!

*Hát soha senki nem tette egymás mellé ezt a két egyforma balesetet? Előbb az apja, aztán a szobatársnője? Ezt akarod elhitetni velem?*

Igen, pontosan ezt kellett elhitetnie magával. Hiszen a két baleset két különböző városban történt, s öt év állt közöttük. Különböző újságok adtak hírt róluk, sűrűn lakott államokban, ahol valószínűleg naponta előfordul, hogy emberek leesnek a lépcsőn és a nyakukat szegik.

*Annie pedig ravasz volt, nagyon ravasz.*

Úgy látszott, csaknem oly ravasz, mint a testet öltött sátán. Csakhogy most egyre rosszabb formát mutat. Mindamellet az ő számára vajmi csekély vigaszt nyújtana, ha Annie-t végül Paul Sheldon meggyilkolásáért sikerülne sarokba szorítani.

Lapozott, és újabb kivágotra lelt a *Bakersfield Journal*-ból – mint kiderült, ez volt e nemből az utolsó. A cím így hangzott: MISS WILKES ELVÉGEZTE AZ ÁPOLONÓKÉPZŐT. Az alcím: Egy városunkból való lány szép sikere. 1966. május 17. A fénykép Annie Wilkest ábrázolta, fiatalon, meghökkenítő csinosan, amint ápolónői egyenruhában és fityulában mosolyog a fényképezőgépbe. Diplomafotó volt, természetesen, és Annie kitüntetéses diplomát szerzett. *Csak egy szobatársnőt kellett megölnie hozzá*, gondolta Paul, és ismét hallatta számárbögésszerű, rikoltó, rémült kacaját. A szél, mintegy válaszképpen, nekirontott a ház oldalának; anyuska arcképe megcsörrent a falon.

A következő kivágot a New Hampshire-beli Manchester *Union Leader* című újságából származott, 1969. március 2-i dátummal: Közönséges nekrológ volt, melynek látszólag semmi köze Annie Wilkeshez. Ernest Gonyar (79 éves) elhunyt a Szent József Kórházban. A halál okát nem jelölték meg. "Hosszú betegség után" – a nekrológ csak ennyit árult el. Gyászolják: felesége, tizenkét gyermeke és a hosszú lista szerint vagy négyszáz unoka meg dédunoka. Nincs is szebb, mint a szaporodásnak ez a ritmikusan bővülő metódusa, gondolta Paul, és ismét elbődült.

*Megölte. Ez történt a jó öreg Ernie-vel, nem egyéb, különben mit keresne itt a nekrológja? Elvégre, ez itt az Annie Wilkes féle Holtak könyve, nem igaz?*

*De miért? Az isten szerelmére, MIÉRT?*

Erre a kérdésre Annie Wilkes esetében nincs ésszerű válasz, és ezt te tudod a legjobban.

Újabb oldal, újabb nekrológ a *Union Leader*-ből. 1969. március 19. A hölgyet Hester, gúnynevén "Queenie" Beaulifantnek hívták, és 84 esztendő volt. A képen úgy festett, mint akinek a csontjait most exhumálták a La Brea-i olajkút mellett a kátrányosgödörből. "Queenie"-vel ugyanaz a kór végzett, amely Ernie-t is utolérte – mintha a "hosszú betegségek" járványszerűen csaptak volna le a környékre. S akár Ernie, ő is a Szent Jóskában halt meg. Az elhunytat Foster Temetkezési Intézetében ravatalozták fel; március 20-án délután kettőkor, majd hatkor lehetett búcsút venni tőle. A temetés pedig március 21-én délután négy órára volt kitűzve a Mary Cyr temetőben.

*Kár, hogy a Mormon Egyházi kórus nem adta elő ez alkalomból az "Annie, szállj le közénk" kezdetű zsoltárt, gondolta Paul, és ismét előadta számárbögés-számát.*

A következő oldalakon még három nekrológ sorakozott a *Union Leader*-ből. Két öregember a "hosszú betegség" című, jól ismert sláger áldozatává lett. A harmadikat, bizonyos Paulette Simeaux nevű negyvenhat éves nőt, a másodiknak befutó "rövid betegség" vitte el. Bár a nekrológhoz mellékelt kép a szokásosnál is szemcsésebb és elmosódottabb volt, Paul látta, hogy Paulette

Simeaux mellett "Queenie" Beaulifant a mesebeli kis Piroska volt. Úgy vélte, valóban rövid betegség sújthatott le rá, mondjuk egy villámcsapásszerű koronária-trombózis, ezt követte a beszállítás a Szent Jóskába; ezt pedig... valójában micsoda? Miről volt szó tulajdonképpen?

Igazán nem akart a részletekkel bibelődni – no de mindhárom nekrológ mégiscsak a Szent József Kórházat jelölte meg a halál helyszínéül.

És ha végignéznénk az 1969 márciusában szolgálatot teljesített ápolónők listáját, nem bukkannánk-e rá a WILKES névre? És a medve, barátaim, a rüves-nyüves medve talán véletlenül cirkál az erdőben?

*És ez a könyv – édes Istenem, milyen vastag ez a könyv... Elég volt, könyörgök, elég. Nem akarok többet tudni. Így is kitalálom, miről van szó. Most visszateszem a könyvet pontosan oda, ahol találtam, és utána megyek a szobámba. Azt hiszem, még sincs ma kedvem az íráshoz, inkább beveszek eggyel több kapszulát, mondjuk biztosítéku lidércnyomás ellen, és lefekszem. De könyörgök, hadd ne kelljen továbbmennem Annie Emlékeinek Ösvényén. Könyörgök, ne...*

De mintha kezének külön szándék és akarat parancsolt volna: csak forgatta tovább a lapokat, egyre gyorsabban. Még két rövid halálhír következett a *Union Leader*-ből, az egyik 1969. szeptember végéről, a másik október elejéről.

1970. március 19. Ez a kivágat már a pennsylvaniai Harrisburg *Herald* című lapjából származott, a hátsó oldalról. ÚJ SZEMÉLYZET A KÓRHÁZBAN. A cikk mellett szemüveges, kopaszodó férfi fényképe. (Paul szerint az a típus volt, aki titkon megeszi, amit az orrából kikotor.) A cikk közölte, hogy az új reklámfőnök mellett (ő volt a kopaszodó, szemüveges tag) a Riverview kórház személyzete még húsz fővel egészült ki: két orvossal, nyolc ápolónővel, különféle konyhai alkalmazottakkal, beteghordozókkal, valamint egy főportással.

Az egyik új ápolónő Annie volt.

*A következő oldalon, gondolta Paul, rövid nekrológot olvashatok majd egy idős férfiről vagy nőről, aki épp akkor hunyt el a pennsylvaniai Harrisburg Riverview Kórházában.*

Nem tévedett. Egy öreg hapsival végzett a mindenkori favorit, a Hosszú Betegség.

Utána egy másik idős férfi következett, őt az örökös nyoszolyólány, a Rövid Betegség vitte el.

Ezután egy hároméves gyermek következett, aki beleesett a liftaknába, súlyos fejsérüléseket szenvedett, és kómában volt, mikor a Riverside-ba szállították.

Paul bénultan lapozott tovább, miközben a szél és az eső tovább ostromolta a házat. A séma áttörhetetlennek bizonyult. Annie valahol munkát kapott, megölt néhány embert, azután továbbállt.

Hirtelen egy álomkép bukkant fel benne, mely rég kiesett tudatából, de most a *déjà vu* titokzatos, szinte delphoi érzetét keltette. Láta Annie Wilkest, hosszú, kötényes ruhában, főkötővel; úgy festett, mint egy ápolónő a londoni elmeegógyintézetből. Hirtelen belenyúlt a karjára akasztott kosárba, s ahogy elhaladt a betegek között, mindegyiknek homokot szórt az arcába. De ez nem jótékony, álmot hozó varázshomok volt, hanem mérgezett, amely sorra végzett a betegekkel: arcuk elfehéřült, és a pislákoló életjeleiket rögzítő gépeken ellaposodtak a vonalak.

*A Krenmitz gyerekeket talán azért ölte meg, mert ronda kis kölkök voltak... és talán megölte a szobatársnőjét... sőt, esetleg még a tulajdon apját is. De a többieket?*

De persze tudta. A benne lakozó Annie tudta a választ. Öregek voltak és betegek. Mind öreg volt és beteg, kivéve Mrs. Simeaux-t, ő pedig, mire behozták, nyilván már csak növényi életet élt. Mrs. Simeaux és a gyerek, aki beleesett a liftaknába. Őket Annie azért ölte meg, mert...

– Mert csapdába esett patkányok voltak – suttogta.

*Szegénykék. Szegény kis jószágok.*

Igen. Erről volt szó. Annie szemszögéből a világ valamennyi lakója három csoportra oszlott: voltak a kölkök, a szegény kis jószágok – és ő, Annie.

Kitartóan haladt Nyugatnak. Harrisburgból Pittsburghba, onnan Duluthba, majd onnan Fargóba. Onnan pedig, 1978-ban, Denverbe. A séma minden esetben megegyezett: volt egy "üdvözlő cikk", amelyben a többi között Annie neve is szerepelt (Paul úgy vélte, a manchesteri "üdvözlést" azért hagyta ki, mert akkoriban még nem tudta, hogy a helyi lapok ilyesmit is kinyomtatnak), azután következett két vagy három jellegtelen haláleset. Utána a ciklus kezdődött előlről.

Vagyis hogy így volt ez Denverig.

Kezdetben még minden megegyezett az előbbiekkal. Volt egy cikk ÚJ TAGJAINK-ról, ezúttal a Denveri Gyűjtőkórház házi híradójából kivágva; az újonnanjövők között ott szerepelt Annie neve is. Annie, szabályos betűivel, a házi híradó nevét is megjelölte: *Epekő*. – Bomba név egy kórházi lapnak – közölte Paul az üres szobával. – Nem is értem, miért nem keresztelték mindjárt *Széketmintá*-nak. – Maga sem vette észre, de rémületében ismét elbődülve hahotázott. Aztán tovább lapozott, és rábukkant az első nekrológra, a *Rocky Mountain News*-ből. Laura D. Rothberg. Hosszú betegség. 1978. szeptember 21. Denveri Gyűjtőkórház.

És itt a séma egyszer csak megszakadt, vagy inkább kibővült.

A következő oldal temetés helyett esküvőről tudósított. A fényképen Annie volt látható, de egyenruha helyett csipkés-habos fehér ruhában. Mellette egy Ralph Dugan nevű férfi állt, és fogta Annie kezét. Dugan fizioterápiával foglalkozott. A lapkivágat címe hírül adta: DUGAN-WILKES ESKÜVŐ, *Rocky Mountain News*, 1979. január 2. Dugan teljesen jelentéktelen alak volt, egyetlen tulajdonságától eltekintve: feltűnően hasonlított Annie apjához. Paul úgy vélte, ha leborotváztatná hetyke aggregénybajuszát – amire Annie, mihelyt a mézeshetek elmúltak, bizonyára rá is vette –, a hasonlóság már-már kísérteties lenne.

Paul felmérte, milyen vastag még az album hátralévő része, és úgy gondolta, Ralph Dugannek horoszkópot – vagy inkább horrorszkópot – kellett volna csináltatnia aznap, mikor Annie-t feleségül kérte.

*Azt hiszem, nagy a valószínűsége, hogy valamelyik következő oldalon magáról is lelek majd egy rövid cikkecskét, Mr. Dugan. Vannak, akik Samarrába zárandokolnak, hogy az Istennel találkozzanak; azt hiszem, magának előbb-utóbb egy halom szennyes ruhával vagy egy lépcsőn heverő döglött macskával lehetett találkája. Sőt, az is elképzelhető, hogy a macskának valami jópofa neve volt.*

De tévedett. A következő kivágat egy VÁROSUNK ÚJ POLGÁRAI című cikk volt, Nederlandból, ebből a Bouldertől nyugatra fekvő városkából. Vagyis már innen a közelből, gondolta Paul. Egy pillanatig nem is bukkant rá Annie-re a rövid, de csupa névből álló hírben, de aztán rájött, hogy rossz helyen keresi. Mert persze itt volt, de immár a "Mr. és Mrs. Ralph Dugan" elnevezésű társadalmi és szexuális RT. részeseként.

Paul felkapta fejét. Csak nem autó közeledik? Nem... a szél dühöngött ismét. Biztosan a szél. Visszatért Annie könyvéhez.

Ralph Dugan folytatta eredeti hivatását: ezúttal az arapahoe-i Megyei Kórházban gyámolította tovább a bénákat, vakokat és nyomorékokat, Annie pedig feltehetően ismét hozzálátott tisztes ápolónői munkájához, hogy támaszt és vigaszt nyújtson a nagybetegeknek.

*Most kezdődik az öldöklés, gondolta. Csak az a kérdés, hogy mi történt Ralph-fal: a lista elején lesz-e, a közepén vagy a végén?*

De ismét tévedett. Nekrológ helyett a következő kivágat egy ingatlanközvetítői szórólap Xerox-másolata volt, a bal felső sarokban egy ház fényképével. Paul csak a hozzátoldott pajtáról ismerte fel – elvégre magát a házat még sohasem látta kívülről.

Alatta, Annie tiszta, energikus betűivel ez állt: *Előleg befizetve 1979. március 3-án. Szerződés aláírva 1979. március 13-án.*

Talán nyugalomba akartak vonulni? Nem. Ezt Paul nemigen hitte. Esetleg nyaralónak szánták a házat? Dehogy; ilyen fényűzést nem engedhetek meg maguknak. Akkor hát...? Nos, talán csak merő képzelgés, de nem elvetendő. Gondoljuk csak végig. A nő talán valóban szereti a derék Ralph Dugant. Már egy év is eltelt, és talán még mindig nem érzi rajta a csúfpofa-szagot. Az biztos, hogy *valami* megváltozott; hiszen a nekrológok is elmaradtak – mióta is?

Visszalapozott, hogy ellenőrizze.

Azóta, hogy Laura Rothberg 1978 szeptemberében bevégezte földi pályafutását. Annie nagyjából akkor hagyta abba az öldöklést, amikor megismerkedett Ralph-fal. De hát ez akkor volt, most meg most van, és most a nyomás ismét erősödik benne. A depressziós időszakok visszatérőben. Ránéz az öregekre vagy a halálos betegekre, és azt gondolja: Istenem, micsoda szegény kis jószágok. De talán más gondolat is megfordul agyában: *Ez a környezet megy az*



idegeimre. A kicsempézett folyosók végtelen sora, a szagok, a gumitalpú cipők nyiszorgása, a kínlódo emberek nyögése. Ha innen kiszabadulhatnék, minden rendbe jönne.

Így aztán Ralph és Annie a jelek szerint vidékre költöztek.

Lapozott, és azt hitte, káprázik a szeme.

Az oldal aljára kusza betűkkel ezt a szöveget írták: 1880 AUG 23-IKA DÖGÖLJ MEG!

A tollat forgató kéz őrzöngö dühétől a vastag papír is több helyen beszakadt.

A lapkivágás a nederlandi újság VÁLÁSOK rovatából származott, de ahhoz, hogy a szövegben ráleljen Annie és Ralph nevére, meg kellett fordítania az oldalt. Annie ugyanis fordítva, fejjel lefelé ragasztotta be.

Igen, itt voltak. Ralph és Anne Dugan. A válás oka: lelki brutalitás.

– Rövid betegség után elváltak – mormolta Paul, és ismét felpillantott; mintha megint autó közelgett volna. Nem, a szél az, csak a szél; de azért mégis bölcsebb lenne visszatérni szobája biztonságába. Nemcsak a lábát hasogatta egyre erősebben a fájdalom; lassan, de biztosan haladt a teljes összeroppanás felé.

Aztán mégiscsak a könyv fölé hajolt. Bármilyen kísérteties volt is, túl izgalmas ahhoz, hogy letegye. Mint egy regény, amely oly visszataszító, hogy nem lehet nem végigolvasni.

Annie házassága sokkal törvényesebben bomlott fel, mint ahogyan Paul feltételezte volna. Valóban úgy tetszett, hogy a válást csak rövid betegség előzte meg – elvégre másfél év családi boldogság nem olyan hosszú idő.

A házat márciusban vették, és ilyesmire nem olyankor vállalkoznak a házaspárok, amikor úgy érzik, hogy kapcsolatuk szétesőben van. Mi történhetett? Paulnak fogalma sem volt. Kitalálhatott volna valami sztorit, de hát az is csak fikció. Aztán újra olvasta a lapkivágatot, és valami feltűnt neki. *Elváltak: Angela Ford John Fordtól. Kirsten Frawley Stanley Frawleytól. Donna McLaren Lee McLarentól. És...*

*Ralph Dugan Anne Dugantól.*

*Hát ez az. Az ősi amerikai szokás. Senki sem emlegeti, de azért megvan. Holdfényes estéken a férjek ígérnek házasságot; de a válókeresetet a nők adják be. Nem kötelező a recept, de legtöbbször mégis így történik. Hát akkor lássuk, miről is árulkodik ez a nyelvtani szerkezet? Angela azt mondja: "Kívül tágasabb, Jack!" Isten azt mondja: "Jobb lesz, Stan, ha új életre rendezkedsz be!" Donna azt mondja: "Add le a kulcsokat, Lee!" De vajon mit mond Ralph, az egyetlen férj, aki a rovatban az első helyen szerepel? Szerintem ilyesmit mondhatott: "Hadd pucoljak innen, akár a pokolba is!"*

– Talán észrevette a döglött macskát a lépcsőn – mondta Paul.

Lapozott. Újabb cikk VÁROSUNK ÚJ LAKÓI-ról. Az újság a *Camera* volt, a coloradói Boulderből. A fényképen tucatnyi új alkalmazott állt a boulderi kórház gypeszönyegén. Annie a második sorban volt, feketesávós főkötője alatt arca csak kifejezéstelen fehér folt. Újabb műsor, újabb premier. Alatta a dátum: 1981. március 9. Egyébként visszavette a lánynevét.

Boulder. Ez volt az a hely, ahol Annie istenigazából bedilizett.

Paul egyre gyorsabban, növekvő iszonyattal forgatta az oldalakat, és agyában két gondolat ismétlődött: *Az isten szerelmére, miért nem figyeltek fel hamarabb?* és *az isten szerelmére, hogy tudott kicsúszni a kezükből?*

1981. május 10. – hosszú betegség. 1981. május 14. – hosszú betegség. Május 23. – hosszú betegség. Június 9. – rövid betegség. Június 15. – rövid. Június 16. – hosszú.

Rövid. Hosszú. Hosszú. Rövid. Hosszú. Hosszú. Rövid.

A lapok peregtek ujjai között. Érezte a megszáradt papírragasztó gyenge szagát.

– Úristen, hát hány embert ölt meg?

Ha valóban minden beragasztott nekrológ egy gyilkosságnak felelt meg, akkor 1981 végére harmincnál több ember volt a teljesítménye – és a hatóság meg sem mukkant. A legtöbb áldozat persze öreg volt, a többi meg súlyosan sérült, de akkor is... az ember feltételezné...

Aztán, 1982-ben Annie végre megbotlott. A *Camera* január 14-i számából kivágott cikken üres, kővé dermedt arcának raszteros fényképe fölött virított a cím: ÚJ FŐNŐVÉRT NEVEZTEK KI A SZÜLÉSZETI OSZTÁLYRA.

Január 29-én az újszülött-részlegben megkezdődtek a halálesetek.

Annie szokott aprólékos módszerével dokumentálta a történetet, Paul minden nehézség nélkül követhette. *Ha azok, akik ki akarták tekerni a nyakát, megtalálják ezt a könyvet, Annie már rég börtönben vagy tébolydában ülne az idők végezetéig.*

Az első két csecsemőhalál még nem keltett gyanút – az egyiknél súlyos születési rendellenességeket emlegettek. De hiába, a csecsemők, akár fogyatékosok, akár nem; mégiscsak más kategóriába tartoznak, mint a veseelégtelenségben haldokló öregek vagy a közlekedési balesetek áldozatai, akiknek a feje félig levált a nyakukról, és a hasukban kormánykerék nagyságú lyuk tátongott. És Annie a fogyatékosokkal együtt öldösní kezdte az egészségeseket is. Paul úgy vélte, ahogy pszichózisának görbéje egyre meredekebben emelkedett, úgy látott lassan minden csecsemőben holmi szegény kis jószágot.

1982 márciusának közepéig a boulderi kórház csecsemőrészlegében öt haláleset történt. A nyomozás teljes gözzel megindult. Március 24-én a Camera a "fertőzött tápszert" minősítette bűnösnek, "megbízható kórházi forrásokra" hivatkozva, és Paul eltűnődött, hogy vajon ez a forrás nem maga Annie Wilkes volt-e?

Áprilisban újabb csecsemő halt meg. Májusban kettő.

Azután egy kivágás a denveri *Post* június elsejei számának címdaláról:

### KIHALLGATJÁK A SZÜLÉSZET FŐNÖVÉRÉT A CSECSEMŐHALÁLOZÁSOK ÜGYÉBEN

*A seriff hivatalának szóvivője szerint egyelőre nem emeltek vádat*

Anne Wilkest, a boulderi kórház szülészeti osztályának 39 éves főnövérét ma hallgatják ki nyolc csecsemő halálának körülményeiről. A halálesetek néhány hónap leforgása alatt, pontosabban Miss Wilkes kinevezése óta történtek.

Arra a kérdésre, hogy vajon Miss Wilkes letartóztatásban van-e, Tamara Kinsolving, a seriff hivatalának szóvivője, tagadó választ adott. Amikor megkérdezték, hogy vajon Miss Wilkes önként jelent-e meg, hogy az ügyel kapcsolatban felvilágosítást adjon, Miss Kinsolving így felelt: – Ezt éppen nem mondhatnám. Ennél a helyzet valamivel komolyabb. – Végül arra a kérdésre, hogy Wilkes ellen vádat emeltek-e valamilyen címen, Miss Kinsolving ezt válaszolta: – Nem. Egyelőre nem.

A cikk, amelyet bizonyos Michael Leith írt alá, a továbbiakban röviden összegezte Annie pályafutását. Annyi kitetszett, hogy sűrűn változtatott lakhelyet, de arra még csak célzás sem történt; hogy nemcsak Boulderban, de minden kórházban, ahol megfordult, az emberek egyszer csak sorozatosan elpatkoltak.

Paul lenyűgözve nézte a cikkhez mellékelt fényképet.

Annie őrizetben. Édes jó Istenem, Annie rendőrkezen! A bálvány még nem borult fel, de inog már... inog...

Kölépcsőkön haladt fölfelé egy tagbaszakadt rendőrnő kíséretében, tompa, kifejezéstelen arccal. Ápolónői egyenruháját viselte és fehér cipőt.

A következő oldalon: WILKES ISMÉT SZABADLÁBON. A KIHALLGATÁSOKRÓL NÉMA CSEND.

Hát megúsza. Akárhogy is, de megúsza. Persze azért legfőbb ideje lett volna, hogy lelépjen, és másutt bukkanjon fel – Idahóban, Utah-ban, esetleg Kaliforniában. Ehelyett visszatért munkahelyére. Ezúttal nem a VÁROSUNK LEGÚJABB LAKÓI cím következett valahonnan nyugatabbról, hanem hatalmas főcím hirdette a *Rocky Mountain News* 1982. július 2-i számának első oldalán:

*A rémtörténet folytatódik*

## ÚJABB HÁROM CSECSEMŐHALÁL A BOULDERI KÓRHÁZBAN

Két nappal később a hatóságok letartóztattak egy Puerto Ricó-i betegszállítót, csak azért, hogy kilenc óra múltán szabadlábra helyezték. Aztán július 19-én a denveri *Post* és a *Rocky Mountain News* egyaránt hírül adta Annie letartóztatását. Augusztus elején lefolytatták a rövid vádemelési eljárást, majd szeptember 9-én bíróság elé állították a Christopher szülők egynapos, még meg sem keresztelt leánygyermekének meggyilkolásáért. A "Christopher leány" után még további hét, előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosságot soroltak fel. A cikk hozzáfűzte, hogy Annie feltételezett áldozatai közül néhányan azért megélték, hogy legalább keresztnévre tegyenek szert.

A tárgyalásról szóló híradásokat a denveri és boulderi újságok olvasólevelekkel is kiegészítették. Paul rájött, hogy Annie, sajátos ösztönére hallgatva, a legellenségesebbeket válogatta ki, amelyek alátámasztották sötét véleményét az emberiségről, mint megannyi rüves-nyüves kölök gyülekezetéről; de a levelek, bármilyen mércével mérve is, súlyosan gyalázkodóak voltak. Úgy látszik, kialakult a közmegegyezés: Annie Wilkes számára az akasztófa is enyhe büntetés. Az egyik levélíró Sárkányasszonynak keresztelte el, és ez a név az egész tárgyalás idejére rajta ragadt. Legtöbben úgy vélekedtek, hogy a Sárkányasszonyt tüzes villákkal kéne halálra szurkálni, és jelezték, hogy ők maguk is szíves örömet vennének ebben a műveletben.

Az egyik ilyen levél mellé Annie, szokásos határozott betűitől merőben elütő, reszketeg és valamiképp szájalmas írással, ezt róttá oda: *Botoktól, kövektől a csontom megszakad, ám nem sebezhetnek az üres szavak.*

Világosan kitűnt: Annie akkor követte el a legnagyobb hibát, amikor az emberek végre-valahára rájöttek, hogy valami nincs rendjén, de ő mégsem hagyta abba. A baj megtörtént, de sajnos nem bizonyult végzetesnek. A bálvány csak megingott belé. A vád kizárólag közvetett bizonyítékokra épült, és helyenként oly vékony volt, hogy szinte át lehetett látni rajta. A kerületi ügyésznek rendelkezésre állt egy kéznyom, amelyet a Christopher leány arcán és nyakán találtak, és amely megfelelt Annie kézméretének, sőt, ott volt a jobb keze gyűrűsujján viselt ametisztgyűrű lenyomata is. Ugyancsak az ügyész kezében voltak a kórházi feljegyzések, melyek rögzítették, mikor járt Annie a csecsemőrészlegben; az időpontok nagyjából egybeestek a csecsemők halálával. De hát Annie végtére a szülészeti osztály főnövére volt, így hát egyfolytában ki-be kellett járkálnia. A védelem tucatnyi további alkalmat tudott felsorolni, amikor Annie bentjárt a csecsemőrészlegben, és nem történt semmiféle rendellenes esemény. Paul úgy vélte, ez épp olyan, mintha valaki azzal bizonyítaná, hogy a meteorok sohasem csapódnak a földre, hogy felsorol öt olyan napot, midőn János gazda északi legelőjére egyetlenegy meteor sem hullott, de azért megértette, hogy az érvelés mégis komoly súllyal eshet latba az esküdtszéknél.

A vádhatóság a tőle telhető legnagyobb szakértelemmel szötte hálóját, de valójában a gyűrűs kéz lenyomata volt a legterhelőbb bizonyíték, amellyel előhozakodhatott. A puszta tény, hogy Colorado állam az elmarasztalás ily gyér esélye alapján is vádat mert emelni Annie ellen, Pault részint egy feltételezésre indította, részint pedig meggyőzte valamiről. Feltételezése szerint Annie, első kihallgatása során, rendkívül árulkodó, sőt, esetleg bűnösségére utaló kijelentéseket tehetett; ügyvédjének mindenesetre sikerült elérnie, hogy e kihallgatás jegyzőkönyve ne szerepeljen a per anyagában. Arról viszont megbizonyosodhatott, milyen botor volt Annie elhatározása, hogy a vádemelési eljárás alkalmából tanúvallomást tegyen saját ügyében. Ezt a vallomást ugyanis még ügyvédje sem tudta kihagyni a periratokból (noha kezét-lábát törte, úgy iparkodott). Igaz, azon a három augusztusi napon, mikor "Denverben odaültették a padra", Annie tulajdonképpen semmit sem vallott be, Paul mégis úgy értékelte, hogy valójában mindent beismert.

A könyvbe ragasztott kivágatok helyenként valóságos gyöngyszemeket rejtettek:

Hogy sajnáltam-e őket? Persze hogy sajnáltam, ha az ember meggondolja, micsoda világban élünk.

Nincs miért szégyenkezni. Én sohasem szégyenkezem. Amit én teszek, az mindig végérvényes. Az ilyesmikre nem szokásom visszagondolni.

Hogy elmentem-e a temetésükre? Eszembe se jutott. Szerintem minden temetés olyan komor és lehangoló. Amellett abban sem hiszek, hogy egy csecsemőnek már lelke is volna.

Nem, sohasem sírtam.

Hogy tudom-e, mi a fájdalom? Gondolom, ez olyan filozófiai kérdés, nem igaz?

*Persze hogy értem a kérdést. Értem én az összes kérdésüket. Tudom, hogy mind csak el akarják kapni a torkomat.*

*Ha ragaszkodott hozzá, hogy tanúskodjék a saját ügyében, gondolta Paul, az ügyvédje alighanem csak úgy tudta volna elhallgattatni, ha lelővi.*

Az esküdszék 1982. december 13-án tárgyalta az ügyet. És ekkor a *Rocky Mountain News*-ben döbbenetes fénykép bukkant fel: Annie-t ábrázolta, amint nyugodtan ül cellájában, és a *Tortúra választáson*-t olvassa. TORTÚRÁBAN A SÁRKÁNYASSZONY? – kérdezte szellemesen a cím. Szó sincs róla. Annie nyugodtan olvasgatva várja ítéletét.

Aztán, december 16-án, vastag betűs szalagcím adta hírül: A SÁRKÁNYASSZONY ÁRTATLAN. A tudósítás idézte az egyik esküdtet, aki nem akarta, hogy megnevezzék: "Igaz, nagyon súlyos kétségeim voltak ártatlanságát illetően. Csakhogy, sajnos, nagyon alapos okaim voltak arra is, hogy a bűnösségében kételkedjem. Remélem, hogy valamelyik további vádpont alapján ismét vád alá fogják helyezni, s talán abban az ügyben az ügyészség erőteljesebb alapokra építi majd a vádat."

*Mindnyájan tudták, hogy bűnös, de senki sem bizonyíthatta be. És így kicsúszott a kezükből.*

Az ügy átterjedt a következő három-négy oldalra is. A kerületi ügyész kijelentette: biztosra veszi, hogy Annie-t valamelyik további vádpont alapján ismét bíróság elé állítják majd. Három héttel később azt mondta, hogy ő ilyet sohasem mondott. 1983. február elején a kerületi ügyészség nyilatkozatot tett közzé, miszerint a boulderi kórházban lezajlott gyermekgyilkosság-sorozat még változatlanul szóbeszéd tárgya ugyan, de Anne Wilkes ellen az eljárás végérvényesen lezárult.

*Kicsúszott a kezükből.*

*A férje nem jelent meg sem a vád, sem a védelem tanújaként. Vajon miért?*

Az albumban még további oldalak sorakoztak, de a legtöbb már oly rendezetten simult egymáshoz, hogy Paul megérezte: nagyjából végére ért Annie eddigi élettörténetének. Istennek hála.

A következő oldalon a sidewinderi *Gazette* 1984. november 19-i számának egy cikkével találkozott. Turisták fiatal férfi megcsonkított és részben feldarabolt maradványaira bukkantak a Grider-vadrezervátum keleti részében. Egy héttel később kiderült, hogy az áldozat neve Andrew Pomeroy, 23 éves volt, és a New York-i Cold Stream Harborban lakott. Pomeroy az előző év szeptemberében hagyta el New Yorkot, hogy autóstoppal Los Angelesbe jusson. Szülei utoljára október 15-én hallottak felőle; R-beszélgetéssel hívta őket Julesburgból. A holttestet egy kiszáradt folyómederben találták meg, A rendőrség feltételezése szerint Pomeroyt valójában a 9. számú főút közelében gyilkolhatták meg, és a tavaszi áradás sodorhatta a természetvédelmi körzetig. A halottkém jelentése szerint a sebeket baltával ejtették.

Paul, korántsem ok nélkül, azon tűnődött, milyen messze lehet ide a Grider-vadrezervátum.

Tovább lapozott, és eljutott az ez idő szerint utolsó lapkivágatig – és egyszer csak elállt a lélegzete. Olyan érzés volt, mintha az előző oldalak szinte elviselhetetlen nekrológsorozatán átgázolva, egyszer csak a saját gyászjelentését pillantotta volna meg. Ha nem egészen az volt is, de...

– De ahhoz elég, hogy a bürokrácia megmoccanjon – mondta halkán, rekedten.

A cikk a Newsweek "Személyi hírek" rovatából származott. Egy tévésztár válása és egy középnyugati acélmágnás halála közé ékelve az alábbi hír szerepelt:

ELTÚNT: Paul Sheldon, 42 éves regényíró, aki hírnevét elsősorban a szexis, csacska, de elpusztíthatatlan Tortúra Virgóról szóló népszerű sorozatának köszönheti. Az eltűnést ügynöke, Bryce Bell jelentette be. "Biztos vagyok benne, hogy kutya baja – mondotta Bell –, de azért örülnék, ha életjelt adna magáról, és megnyugtatna. Továbbá exfeleségei is örülnének, ha életjelt adna magáról, mert ez megnyugtatná hitelezőiket." Sheldont utoljára két héttel ezelőtt látták a coloradói Boulderben, ahová új regényének befejezése céljából utazott.

A hír két héttel ezelőtt jelent meg.

*Eltűntem és kész. Egyszer csak eltűntem. Nem haltam meg, ez nem olyan, mintha halott volnék.*

De valójában mégis olyan volt, mintha halott volna, és egyszer csak égető szükségét érezte a gyógyszerének, mert már nemcsak a lába fájt, hanem *mindene*. Gondosan visszahelyezte az albumot, és gurulni kezdett a vendégszoba felé.

Kinn a szélvihar vadabbul tombolt, mint valaha, csak úgy csapkodta a hideg esőt a ház falához, és Paul rettegve, nyöszörögve húzódott el előle. Kétségbeesetten igyekezett, hogy úrrá legyen önmagán, és ne törjön ki hangos sírásba.

## 19

Egy órával később, gyógyszerrel telitömve és lassan álomba süppedve, az immár nem annyira ijesztő, mint inkább nyugtató szélvihart hallgatva, Paul arra gondolt: *Nem fogok megszökni. Nincs rá mód. Hogy is mondja Thomas Hardy a Lidércfény-ben? "Ó, ha valaki arra járva most megkérdi, mi a baja, s megvigasztalja... De senki sem jött, mivel senki nem járt arrafelé..."\* Így van. Ez az igazság. A hajó, amelyre vársz, nem jön érted, mert senkiért sem jön hajó. A Magányos Bosszuálló épp reklámfilmot forgat egy új müzli-készítményről, a Superman pedig Hollywoodban teszi-veszi magát. Egyedül vagy a világon, Paulie, tökegyedül, és csak magadra számíthatsz. De talán így van jól. Mert talán csak te tudod, mi a teendő, nem igaz?*

[\* Pálóczi Horváth Lajos fordítása.]

De igen. Persze hogy tudta.

Ha ki akar jutni ebből a csapdából, akkor meg kell ölnie Annie-t. Igen, ez a teendő – sőt, az egyetlen lehetőség. Vagyis visszakanyarodtunk a régi játékhoz, ugye, Paulie... Tudod-e folytatni?

Habozás nélkül válaszolt: *Igen, tudom.*

Aztán szeme lassan lecsukódott, és Paul elaludt.

## 20

A vihar még másnap is tombolt. Éjszaka aztán a felhők szétoszlottak, és elúsztak a messzeségbe. A hőmérséklet ugyanakkor tizenöt fokról mínusz négyre zuhant. Körös-körül minden keményre fagyott. Paul, ahogy ezen a második teljesen magányosan töltött napján ott ült az ablaknál, és kinézett a jegesen villogó reggeli tájra; hallotta, amint Tortúra, a koca visít odakint, az istállóban, s az egyik tehén is fájdalmasan bög.

Az állatok hangját gyakran hallotta; éppúgy hozzátartoztak világa külső köreihez, mint a nappaliban meg-megkonduló óra – de még soha nem hallotta a kocát ilyen élesen visítani. Úgy rémlett, a tehén egyszer már bögött így, de akkor a félelmetes hang beleilleszkedett félelmetes álmába, mert abban az időben még egész valóját magába szippantotta a fájdalom. Akkor történt ez, mikor Annie először ment el hazulról, és nem hagyott neki gyógyszert. Paul ugyan egy bostoni kertvárosban nőtt fel, utána pedig élete java részét New Yorkban töltötte, de azért tudni vélte, mit

jelent ez a fájdalmas tehénbögés: az egyik tehenet meg kellett volna fejni. A másik a jelek szerint nem szenvedett feszülő tőgyétől; Annie kiszámíthatatlan fejési menetrendje következtében alighanem már elapadt a teje.

No és a koca?

A koca éhes volt, semmi több. De hát ez oknak épp elegendő.

Pedig hát ma aligha fordul jobbra a sorsuk. Paul úgy gondolta, Annie, még ha akarna, se tudna hazajönni; errefelé egyetlen nagy jégpályává változott a világ. Őt magát is meglepte, milyen mély rokonszenvet érez az állatok iránt, és milyen mélyen megveti Annie-t, aki rideg és pökhendi önzésében otthagya őket kínlódní karámjaikban.

*Ha az állatai beszélni tudnának, Annie, majd megmondanák, ki itt az igazi csúfpofo.*

Ő maga, ahogy múltak a napok, egész jól megvolt. Fogyasztotta a konzerveket, vizet ivott az új kancsóból, rendszeresen bevette gyógyszerét, délutánonként szunyókált. Ami Tortúrát és amnéziáját, valamint eladdig nem sejtett (és látványosan balszerencsés) vérrokonát illeti, történetük céltudatosan haladt Afrika irányába; elhatározta ugyanis, hogy a regény második része ott játszódik majd. A sors iróniája úgy hozta, hogy Annie durván erőszakos beavatkozása alighanem az eddigi legjobb *Tortúra*-regény megszületéséhez vezetett. Ian és Geoffrey Southamptonba utazott, hogy egy *Loreley* nevű szkúnert előkészítsenek az útra. Tortúra ezenközben a lehető legalkalmatlanabb pillanatokban esett vissza kataléptikus rohamába (és mindenki tudta, hogy ha most vagy bármikor a jövőben újabb méhcsípés éri, rögvést kiszennved); nos, majd a fekete földrészen kiderül, hogy meghal-e avagy felgyógyul. Ehhez tudni kell, hogy százötven mérföld távolságra Lawstowntól, e parányi brit-holland településtől, amely a berber partvidék veszedelmes félholdjának legészakibb csücskén terül el, a kontinens belsejében éltek a burkák, Afrika legveszedelmesebb bennszülöttjei, akiket néha méhtörzsként is emlegettek. Kevés fehér ember tért vissza valaha is azok közül, akik a burkák földjére merészkedtek, de a szerencsés életben maradtak fantasztikus híreket hoztak valami női arcmásról, amely egy fennsík meredek és mállatag oldalfalából domborodik elő. Elmesélték, hogy az arc különös kegyetlenséget tükröz, szája kitérve, és kőhomloka közepén hatalmas rubinkő villog. Volt azután egy másik történet is, vagy inkább csak mendemonda, de makacsul tartotta magát: a bálvány rubintos homloka mögött a sziklát odúk hálózák be, s ezekben óriás albínó méhek raja él. A méhek pedig védelmezőn dongják körül királynőjüket, azt a kocsonyás szörnyeteget, mely halálos mérget, de egyszersmind titokzatos varázserőt hordoz.

Napközben ezzel a kellemetes bárgyúsággal foglalta el magát, esténként pedig csendesen elüldögélt; hallgatta a malac visítását, és töprengett, miként is öli majd meg a Sárkányasszonyt.

A Tudod-e folytatni?-játék a való életben egészen más volt, mint amikor sráckorában törökülésben ült a körben a többiekkel; vagy később, felnőttként, az írógép előtt kereste a megfelelő választ. Amikor csak játékról volt szó (és még ha később a győztes pénzt kapott is érte, a játék akkor is játék maradt), az ember a legvadabb dolgokat is kiagyalhatta, hogy aztán megpróbálja valamelyest hitelesíteni őket – ilyen volt például Tortúra Virgo és Miss Charlotte Evelyn-Hyde rokoni kapcsolata (egyébként bebizonyosodott, hogy valóban féltestvérek; Tortúra pedig később, odaát Afrikában, megleli atyját, történetesen épp a méhtörzs tagjai, a burkák között). A való életben azonban az ilyen titokzatos csodák igen hamar elvesztették varázserejüket.

Pedig Paul igazán keményen próbálkozott. Ott van például az a töménytelen gyógyszer a fürdőszobában – valamelyikkel csak át lehet segíteni Annie-t a túlvilágra, vagy legalábbis harcképtelenné tenni addig, amíg végez vele. Itt van, mondjuk, a Novril. Egy megfelelő adag, és neki már dolga se lenne – Annie magától elszállna a semmibe.

*Ez kitűnő ötlet; Paul. Majd megmondom, hogy csináld. Veszél egy maréknyi kapszulát, és bedugdosod a fagyaltjába: Azt fogja hinni, hogy rumos dió, és szépen bekapja.*

Nem, hát persze hogy így nem megy. Mint ahogy nem válnék be az az ötlet sem, hogy kirázza a kapszulákból a port, és belekeveri egy enyhén megolvadt adag fagyaltba. A Novril amúgy magában istentelenül keserű; ezt tudta, mert egyszer megkóstolta. És Annie, aki már felkészült a fagyalt édes ízére, azonnal rájönne, miről van szó – és akkor jaj neked, Paulie, ezerszer is jaj.

Regényben vagy játékban pompás ötlet lett volna, az életben azonban reménytelen. Sőt még abban sem volt biztos, hogy ha a fehér por azokban a kapszulákban majdnem vagy teljesen íztelen

lenne, akkor is vállalná-e a kockázatot? A módszer nem elég biztos és túlságosan veszélyes. És ez nem játék; itt az élete a tét.

További ötletek is átfutottak agyán, csak hogy még gyorsabban elvesse őket. Gondolt például arra, hogy valamilyen tárgyat (rögtön eszébe is jutott az írógép) az ajtó fölé függeszt, és ha Annie belép, a lezuhanó tárgy agyonüti vagy legalábbis leteríti, és az ütéstől eszméletét veszti. Vagy drótot feszíthetne ki a lépcső fölé. Ám mindkét esetben ugyanaz volt a gond, mint a Novrilos fagyalattal: egyik sem ígért biztos sikert. Azt pedig, hogy mi történhet vele, ha gyilkossági kísérlete kudarcot vall, a szó szoros értelmében el sem tudta képzelni.

Mire másodszor is beesteledett, Tortúra éppoly egyhangúan visított, mint addig – mintha egy kitárt ajtó nyikorogna rozsdás sarokvasain a szélben –, de Riska I. hirtelen elhallgatott. Paul idegesen tűnődött, vajon nem pukkad-e szét az állat tögye, és aztán nem vérzett-e el a szerencsétlen? Képzetele

*(csuda eleven!)*

egy pillanatra megpróbálta elébe vetíteni a képet, ahogy a tehén döglötten hever a tejjel vegyes vértócsában, de gyorsan elhessegette. Igyekezett meggyőzni magát, ne legyen már ilyen agyalágyult – a tehének nem pusztulnak el így. De a belső hangból hiányzott a meggyőződés, hiszen fogalma sem volt, végezheti-e ilyen módon a tehén vagy sem. Ráadásul, ugyebár, nem is a *tehén* volt az ő legnagyobb gondja.

*Valamennyi nyakatekert ötleted egy dologra lyukad ki: tulajdonképpen távirányítással szeretnéd megölni, nehogy a kezed véres legyen. Olyan vagy, mint az az ember, aki imádja a jó vastag marhasültet, de egy órát se bírna ki a vágóhídon. Csakhogy egyet érts meg végre, Paulie: ez egyszer – most vagy soha – szembe kell nézned a valósággal. Elég a képzelgésekből meg a cifrázásokból, világos?*

Világos.

Ismét a konyhába gurult, és addig nyitogatta a fiókokat, míg rá nem talált a késekre. Kiválasztotta a leghosszabb húsvágó kést, és visszatért a szobájába; közben leállt, hogy az ajtókeretről ledörgölje a kerékagy nyomait. Hiába: vándorlásainak tanújelei mindinkább szemet szúrtak.

*Nem számít. Ha most sem veszi észre, akkor többé már nem lesz alkalma rá.*

Letette a kést az éjjeliszekrényre, átemelte magát az ágyra, aztán a kést a matrac alá csúsztatta. Ha Annie megjön, kér majd tőle egy pohár jó hideg vizet, és mikor a pohárral fölébe hajlik, akkor a torkába döfi a kést.

Ez igazán nem mondható nyakatekert képzelgésnek.

Paul lehunyta szemét, és álomba merült, és még hajnali négykor sem moccan, mikor a Cherokee kikapcsolt motorral és lámpával végigsurrant a kocsibehajtón. Ameddig nem érezte a karjába fűrődő tű szúrását, és felriadva meg nem pillantotta a föléje hajló arcot, addig halvány fogalma sem volt róla, hogy Annie hazatért.

## 21

Előbb azt hitte, a könyvéről álmodik, a sötétség a burkák méhistennőjének hatalmas kőhomloka mögött rejtőző odúk álomszerű homálya, és a szűrés valójában méhcsípés...

– Paul! Hall engem?

Paul értelmetlen motyogása csak annyit jelentett: tűnj el innen, álmkép, hallgass el, álombeli hang.

– Paul!

Nem, ezt a hangot nem álmodta. Ez Annie hangja.

Nagy nehezen kinyitotta szemét. Igen, ő volt az. Rémülete egy pillanatra felerősödött, aztán elszivárgott, mint a víz egy félig eldugult lefolyón.

*Mi a fene...?*

Tájékozódási képessége teljesen cserbenhagyta. A nő úgy állt ott a sötétben, valamelyik gyapjúszoknyájában és lompos kardigánjában, mintha soha el se ment volna. Aztán megpillantotta kezében a fecskendőt, és rájött, hogy nem méh csípte meg, hanem valamilyen injekciót kapott. De bánja a fene, a lényeg ugyanaz. Az istennő lefülelte. De vajon mi az, amit...?

A rémület ismét megpróbált világot gyűjtani benne, de megint csak holt áramkörbe ütközött. Az egyetlen érzés, amely eltöltötte, valami hűvös, szinte tudományos meglepetés volt, meg valamiféle intellektuális érdeklődés: ugyan honnan bukkant elő, és miért éppen most? Megpróbálta fölemelni kezét – de alig-alig bírta megmozdítani, mintha láthatatlan súly függött volna rajta, aztán tompa puffanással visszajejtette a takaróra.

Nem érdekes, mit nyomott belém. A lényeg az, amit a könyveid utolsó lapjára szoktál írni. VÉGE.

A gondolat nem rémítette meg; inkább valami nyugodt mámor töltötte el.

*Legalább megpróbálta elviselhetővé tenni... ez szép tőle...*

– Na végre, magához tért! – mondta Annie, majd suta kacérsággal fűzte hozzá: – Látom a szemét, Paul... azt a szép kék szemét. Mondtam már, hogy nagyon szép szeme van? De gondolom, más nők megtették már helyettem, akik sokkal csinosabbak, mint én, és jobban ki is merik fejezni az érzelmeiket.

*Visszajött. Az éjszaka leple alatt besurrant és megölt, akár fecskendővel, akár méhcsípéssel, egyre megy. Hát ennyit a matrac alá dugott késről. Már nem vagyok egyéb, mint a legfrissebb tétel Annie tekintélyes hulla-leltárában. Aztán, ahogy az injekció okozta bénító mámor szétterjedt testében, arra gondolt, szinte jókedvűen: Nahát, én is szépen megbuktam, mint Seherezáde.*

Azt hitte, egykettőre elalszik újra, de immár végérvényesen. Ám tévedett. Látta, hogy Annie szoknyája zsebébe csúsztatja a fecskendőt, aztán leül az ágyra, bár nem oda, ahová máskor; most az ágy végébe húzódott, és Paul egy pillanatig csak tömör, kérlelhetetlen hátát látta, amint lehajlik, mintha ellenőrizni akarna valamit. Különös zajokat hallott: mintha fa reccsent, aztán fém csörrent volna, s végül valami ismerős nesz következett, mintha megráznának valamit. Kisvártatva sikerült is azonosítania. *Fogja a gyufát, Paul.*

Diamond Blue Tips. Nem tudta, mi egyebet őriz még a nő az ágy végénél, de az biztos, hogy ott van egy skatulya Diamond Blue Tips gyufa is.

Annie most felé fordult, és ismét elmosolyodott. Paul nem sejtette, mi történt, de azt látta, hogy világpusztító búskomorsága elmúlt. Lányos mozdulattal igazított füle mögé egy elszabadult hajtincset; a mozdulat furcsa ellentétben volt a hajfürt mocskos-komor fénytelenységével.

*A hajfürt mocskos-komor fénytelenége... Ez jó, öregem, ezt próbáld nem elfelejteni. Atyaisten, ki vagyok ütve, ami eddig történt, az mind csak előjáték volt ehhez a szarsághoz, hallod, kisöreg, most jön a lényeg, ó, bassza meg, velem aztán kicsesztek, ez a legkristálytisztább szar, ami csak lehetséges, és akkora mérföldes hullámokat vet, mintha...*

– Nos, Paul, mit mondjak előbb? – kérdezte a nő. – A jó hírt vagy a rosszat?

– Előbb a jót. – És nagy nehezen széles, hülye vigyort erőltetett arcára. – Mert a rossz hír, gondolom, az, hogy VÉGE, nem igaz? Úgy látom, mégse tetszett annyira a könyv. Kár, pedig igazán mindent megpróbáltam. És azt hittem, sikerül. Képzelve, éppen most kezdtem... tudja... most kezdtem belejónni.

Annie szemrehányón nézett rá. – Imádom a könyvet, Paul. Már megmondtam, és én soha nem hazudok. Annyira tetszik, hogy nem is akarom tovább olvasni, amíg be nem fejezi. Sajnálom, hogy így magának kell beírnia az n betűket, de hát... úgy érezném magam, mintha leskelődnék.

Paul hülye vigyora még szélesebbre húzódott; úgy érezte, szája két sarka előbb-utóbb összehajlik a tarkóján, ott boggá kötődik, s legalább megfojtja. Még az is előfordulhat, hogy szegény kobakja egyszerűen legurul, és kiköt például az ágytálcán. Tudata legmélyén, ahová a szer még nem hatolt el, riasztó csengők sivítottak. Annie-nek tetszik a könyv, vagyis nem óhajtja megölni. Akármilyen legyen is a szándéka, megölni nem akarja. Ez pedig, hacsak nem ismeri teljesen félre Annie Wilkest, annyit jelent, hogy még ennél is rosszabbat tartogat számára.

A szoba homályát mintha valami titokzatos, csodálatosan tiszta, szürkés fény árasztotta volna el. Paul képzelete darvak bizonytalan árnyaival népesítette be ezt a fényt, azok állnak ilyen némán, fél



lábön hegyvidéki tavak partján, a kékesszürke ködben; hegyi réteket látott, a tavaszi fűből sziklák meredtek elő, s a sziklában csillámkövek ragyogtak, hol homályosan, hol felszikkázva, mint a jégvirágos ablaküveg. S elképzelte, amint ebben a fényben manók tápáskodnak fel, hogy libasorban induljanak munkába harmat áztatta borostyánlevelek alatt...

*ATYAISTEN, haver, te elszálltál*, gondolta Paul, és halkan felvihogott.

Annie visszamosolygott rá. – A jó hír az – szól –, hogy a kocsija eltűnt. Nagyon aggasztott az a kocsi, Paul. Tudtam, hogy csak egy ekkora vihar sodorhatja el, sőt, úgy lehet, még az se boldogul vele. Igaz, attól a csúfpofo Pomeroytól is a tavaszi áradás szabadított meg, de hát a kocsi sokkal súlyosabb, mint egy ember, nem igaz? Ha még olyan nagydarab volt is az a rüves-nyüves fickó. De szerencsére a vihar meg az áradás együtt megtették a magukét: a kocsija eltűnt. Nahát, ez volt a jó hírem.

– Micsoda? – A vészharangok ismét tompán megkondultak. Pomeroy... A név ismerős volt, de nem tudta pontosan, *honnán*. Azután ráeszmélt. A boldogult Andrew Pomeroy, kora huszonhárom év, illetőségi helye Cold Stream Harbor, New York. Utolsó tartózkodási helye a Grider-vadrezervátum, bárhol legyen is az.

– És most térjünk a tárgyra, Paul – folytatta a nő, azon a már jól ismert, mesterkélt kimért hangján. – Semmi szükség rá, hogy megjátssza magát. Tudom, hogy tudja, ki volt Andy Pomeroy, mert tudom, hogy végigolvasta az albumomat. A lelkem mélyén talán reméltem is, hogy elolvassa, különben miért hagytam volna elől? De azért meg akartam bizonyosodni róla... én szeretek mindenről meggyőződni. És a cérnát persze elszakította...

– A cérna... – mondta Paul, alig hallhatóan.

– Az hát. Egyszer olvastam valahol, hogyan deríthetjük ki, nem kotorászott-e valaki a fiókunkban. Az ember nagyon vékony cérnát feszít ki, és a fiók falához ragasztja a két végét. Ha aztán hazajön, és látja, hogy a cérna elszakadt, hát akkor már világos minden. Valaki szaglászni próbált. Látja, milyen egyszerű ez?

– Igen, Annie. – Figyelt a nőre, de igazából arra vágyott, hogy a csodálatos fény egy nyalábjába kapaszkodva elrepülhessen.

A nő ismét lehajolt, hogy megvizsgálja azt az akármit, amit az ágy lábánál őrzött; Paul ismét hallotta a halk, tompa neszt, amint a fa valami fémtárgynak ütközik. Aztán Annie visszafordult, és szórakozottan ismét beletúrt a hajába.

– Ezt csináltam az albummal is... csak tudja, nem cérnát használtam, hanem a saját hajszálaimat. Három különböző helyen átfogtam velük néhány oldalt, és mikor ma reggel megjöttem, jó korán és olyan csendesen, mint egy kiséger, nehogy felköltsem... hát mind a három hajszál el volt szakítva. Így aztán tudtam, hogy nézegette az albumomat. – Kis szünetet tartott, és ismét elmosolyodott. Annie-hez mérten a mosoly akár megnyerő is lehetett volna, mégis volt benne valami kellemetlen, noha nem tudta pontosan meghatározni, mi az. – Persze csöppet se lepett meg. Tudom, hogy kijár a szobából, és ez a rossz hír. Már nagyon régóta tudom, Paul.

Paul úgy gondolta, most haragot és zavart illenék éreznie, hiszen kiderült, hogy a nő mindent tudott, szinte az első perctől. És mégsem érzett mást, mint azt az álmatag, lebegő mámort, és Annie szavainál sokkal fontosabbnak tetszett a születő nappal egyre élénkebb, gyönyörűséges fénye.

– Igaz is – mondta Annie, mint aki ismét a tárgyra tér –, hiszen a kocsijáról volt szó. Az öreg Bessie-nek acélradiálja van, és odafenn a kuckómban tartok egy készlet 10 X-es hóláncot is. Tegnap délutánra már sokkal jobban éreztem magam; tudja, odafenn szinte az egész időt térdepelve töltöttem, imába merültem, és mint már oly sokszor, most is megjött a válasz, és mint oly sokszor, most is egészen egyszerű volt. Ha az ember imádkozik és áldoz az Úrnak, Paul, azt ő ezerszeresen megtéríti. Egy szó, mint száz, felraktam a hóláncokat, és hazaevickéltem. Nem volt könnyű, és tudtam, hogy hiába a vasalt radiál, hiába a lánc, könnyen érhetne baleset. Sőt, tudtam azt is, hogy ezeken a kanyargós hegyi utakon az embert ritkán éri "kisebb baleset". De a lelkem mégis könnyű volt, mert biztonságban éreztem magam az Úr karjaiban.

– Ez nagyon felemelő, Annie – nyökögte Paul.

A nő röpke pillantást vetett rá, melyben pillanatnyi meghökkenés és némi halvány gyanú tükröződött, de aztán megenyhülve elmosolyodott. – Ajándékot is hoztam magának, Paul – folytatta

lágyan, de mielőtt még Paul megkérdezhetné volna, mi az (bár ha jobban meggondolta; nemigen lelkesedett Annie ajándékaiért), máris mondta tovább: – Az utak valóban jegesek voltak. Két ízben is majdnem lecsúsztam a padkára, sőt másodjára az öreg Bessie egyfolytában körbeforgott, úgy csúszott lefelé a lejtőn! – Annie kedélyesen felkacagott. – Aztán, úgy éjfél tájban, elakadtam egy hóbuckában, de szerencsére épp arra jött a eustice-i köztisztasági hivatal egyik homokszóró kocsija, és kihúzott a hóból.

– Éljen a eustice-i köztisztasági hivatal – akarta mondani Paul, de nem tudta tisztán ejteni a szavakat, s valami ilyesmi lett belőle: "Éljen a juzi kszisztasági hjata"...

– A megyei főút két mérföldje, az volt az utolsó nehéz szakasz. Tudja, a megyei főút egyszersmind a kilences országos főútvonal; magát is ott érte a balesete. Istentelenül felszórták sóderral, kész nyaktörés volt. Nahát leálltam ott, ahol maga lecsúszott az útról, és kerestem a kocsiját. Tudtam, mi a teendő, ha megtalálom. Mert különben kezdődnek a kérdezősködés, és holtbiztos, hogy én lennék az első, akit faggatnának. Hogy miért, azt, gondolom, sejtí.

*Mérföldekkel megelőztem, Annie. Én már három hete átgondoltam ezt az egész forgatókönyvet.*

– Egyébként részben azért is hoztam akkor haza magát, mert úgy éreztem, ez nem pusztán véletlen... itt a Gondviselés keze munkál.

– Mennyiben volt a Gondviselés keze, Annie? – Paulnak sikerült kinyögnie a hosszú mondatot.

– Hát a kocsija majdnem ugyanazon a helyen tört össze, mint ahol attól a Pomeroy nevezetű senkiházitól megszabadultam. Attól, aki művészeknek adta ki magát. – Annie megvetően legyintett, aztán egymásra rakta a lábát, s eközben – mint a fa meg a fém újabb koccanása jelezte – súrolta azt a bizonyos valamit a földön. – Éppen Estes Parkból jöttem vissza, amikor fölvettem. Egy kerámiakiállításon jártam. Nagyon szeretem azokat a kis kerámiafigurákat.

– Észrevettem. – Paul hangja mintha fényévnyi távoból hatolt volna idáig. *Kirk kapitány! Hang érkezett az éterentúli régiókból!* – gondolta, és halkán kuncogott. Tudata mélyéről – ahová a bódító szer nem bírt elhatolni – egy hang figyelmeztetni próbálta, hogy tartsa a száját, de hát mi értelme volna? Hiszen Annie úgyis tud mindent. *Hogyne tudna, a burkák méhistennője mindentudó.* – Különösen az a pingvin tetszett nekem a jégtömbön.

– Köszönöm, Paul. Ugye, milyen aranyos... Szóval Pomeroy autóstoppra várt, hátán a csomagjával. Azt mondta, művész, csak hogy később rájöttem, hogy hazudik; igazából csak egy csúfpofo drogos hippi volt, aki az utolsó két hónapban egy Estes Park-i vendéglőben mosogatott. Mikor megtudta, hogy Sidewinder közelében lakom, ujjongott, hogy micsoda szerencsés véletlen, mert hogy éppen Sidewinderbe igyekszik. Azt mondta, megbízást kapott egy New York-i képes magazintól, hogy rajzolja le a régi szálloda romjait, mert egy készülő cikkükhöz kellene a rajzok. Nagyon híres régi szálloda volt a Panoráma, de tíz évvel ezelőtt leégett. A gondnok gyújtotta fel. Állítólag elmebeteg volt, legalábbis a városban azt beszélték. De most már nem számít, mert meghalt... Aztán megengedtem Pomeroy-nak, hogy ideköltözzön... A szeretőm lett.

Ránézett Paulra, fekete szeme izzott tömör, mégis téisztás, sápadt arcában, és Paul arra gondolt: *Ha Andrew Pomeroy-nak nálad felállt, akkor éppolyan elmebeteg volt, mint a gondnok, aki felgyújtotta a hotelt.*

– De aztán rájöttem, hogy egyáltalán nem is bírta meg senki, hogy lerajzolja azt a szállodát. Csak a maga kedvére firkálgatott, és remélte, hogy aztán majd rásózza valakire. Még azt se tudta biztosan, csakugyan tervez-e az a magazin cikket a Panorámáról. Egykettőre rájöttem én erre! Utána pedig titokban belelapoztam a vázlatfüzetébe. Úgy éreztem, ehhez igazán jogom van. Elvégre az én kosztomat eszi, az én ágyamban alszik. Nahát, az egész füzetben összesen nyolc vagy kilenc kép volt, és azok is valami *borzalmasak!*

Elfintorította arcát; egy pillanatra megint olyan volt, mint amikor egyszer a kocát utánozta.

– Ezeknél még én is jobbakat rajzoltam volna! És épp mikor nézem, bejött és dühöngeni kezdett. Hogy azt mondja, én szaglászom. Én meg azt feleltem, hogy ha a saját házámban valaminek utánanézek, az szerintem nem szaglászás. Továbbá közöltem vele, hogy ha ő művész, hát akkor én Madame Curie vagyok. Mire elkezdett röhögni. Kinevetett. És erre én... én...

– Megölte – szölt Paul. Hangja fátyolos volt, mint egy öregemberé.

Annie feszengve mosolygott a fal felé.

– Hát valami ilyesmi történhetett. Bár nem emlékszem egész tisztán. Csak amikor már meghalt, arra már emlékszem. Arra, hogy lefűrösztöttem.

Paul rábámult. Valami híg, utálkozó rémület töltötte el. Láta maga előtt a képet, ahogy Pomeroy meztelen teste ott lebeg a fürdőkádban, mint valami nyers tészta, a feje félrebillen és a porcelánhoz koppan, tágra nyílt szeme a mennyezetre mered...

– Nem tehettem mást – mondta Annie, és felhúzott ajka alól ismét kilátszott a foga. – Magának nyilván fogalma sincs arról, mi mindent elárul a rendőrségnek akár csak egy darabka fonál vagy egy csöpp piszok a köröm alatt; már az is elég, ha a halottnak poros a haja! Maga mindezt nem tudja, csak hogy én egész életemben kórházakban dolgoztam, és én aztán tudom! De még mennyire! Érték én a törvény-széki or-vos-tanhoz!

Kezdte belelovalni magát a szabadalmazott Annie-Wilkes-féle őrjöngésbe. Paul tudta, hogy most ki kellene találnia valamit, amivel legalább átmenetileg leszerelheti, de ajka mintha megbénult volna, ki sem bírta nyitni.

– Mind engem akarnak elkapni, egytől egyig! Mit képzelsz, talán odafigyeltek volna, ha megpróbálom elmagyarázni, hogyan történt? Azt képzeli? Igen? Na nem! Inkább kitaláltak volna valami zagyvaságot, hogy például én ágyba akartam csalni, ő meg kinevetett, és erre megöltem! Holtbiztos, hogy efféle hordanak össze!

*És tudja mit, Annie? Szerintem ez valamivel közelebb is járna az igazsághoz!*

– Ezek a csúfipofák itt a környéken bármit kitalálnának, csak azért, hogy bajba keverjenek, vagy bemocskolják a nevem.

Annie elhallgatott, és ha nem lihegett is, de kapkodta a levegőt. Közben keményen nézte Pault, mintha felszólítaná, hogy mondjon csak ellent, ha mer. *Rajta, próbálja csak meg!*

Aztán mintha valamelyest összeszedte volna magát, nyugodtabb hangon folytatta:

– Szóval lemostam... izé... hát ami maradt belőle... meg a ruháit is kimostam. Tudtam én, mit kell tennem. Kinn éppen havazott, ez volt abban az évben az első igazi hó, és azt mondták, reggelre jó harminc centis lesz. A ruháját beraktam egy nejlonzsákba, a testét lepedőbe burkoltam, és sötétedés után kivittem az egészet ahhoz a száraz folyómederhez, a kilences főútnál. Úgy egy mérfölddel odább mentem, mint ahol a maga kocsija kikészült, aztán besétáltam az erdőbe, és az egész hóbelevancot bedobtam abba a mederbe. Most biztosan azt hiszi, hogy valamivel eltakartam, de téved. Tudtam én, hogy majd befedi a hó, és úgy gondoltam, a tavaszi olvadás majd elsodorja, elég, ha én csak otthagynom. Na látja, és pontosan így is történt, legföljebb arra nem számítottam, hogy olyan messzire eljut. Hiszen egy teljes évvel az után találták meg, hogy... meghalt, és majd huszonhét mérföldre onnan. Igazából még jobb is lett volna, ha nem sodródik olyan messzire, mert a Grider-rezervátumban mindig vannak turisták meg mindenféle madárlesők. A környékbeli erdőket sokkal kevesebben látogatják.

Annie elmosolyodott.

– Nahát, ott van most már a maga kocsija is, Paul – valahol az erdőben, a kilences főút és a Grider-vadrezervátum között. Mégpedig elég mélyen bent ahhoz, hogy az országútról ne vegyék észre. Az öreg Bessie-nek az oldalán is van egy jó erős fényszóró, de ameddig csak belátni az erdőbe, a vízmosás üres. Úgy tervezem, hogy majd ha az olvadás levonult, begyalogolok és utánanézek, de majdnem biztos, hogy semmi gond. Két év múlva, de az is lehet, hogy öt vagy hét év is eltelik, majd rátalál egy vadász, de addigra már ellepi a rozsdá, az üléseken mókások fészkelnek, és addigra maga rég befejezte a könyvem, és éli világát New Yorkban vagy Los Angelesben, vagy ahol kedve tartja, én meg életem itt tovább a magam csöndes kis életét. Talán időről időre váltunk majd egy-egy levelet.

Ködösen mosolygott, mint aki valami búvóló délibábot lát, aztán a mosoly lehervadt ajkáról, és hangja ismét a tárgyilagos üzletasszonyé volt.

– Szóval jöttem visszafelé, és útközben nagyon erősen gondolkodtam. Volt min, mert ha a kocsija eltűnt, ez annyit jelent, hogy maga valóban itt maradhat nálam, és befejezheti a könyvem. Addig sohasem voltam egészen biztos abban, hogy erre módja lesz, csak nem szóltam róla, mert nem akartam izgatni, már csak azért se, mert tudtam, hogy akkor nem menne ilyen jól az írás, csak ez így olyan hidegen meg számítóan hangzik; valójában nekem is fáj ez a gondolat, higgye el,

kedvesem. Tudja, eleinte csak azt az embert szerettem magában, aki olyan gyönyörű történeteket talál ki, mert nekem csak ahhoz az emberhez volt közöm... hogy valójában és egészében kicsoda-micsoda, azt nem tudtam, de gyanakodtam, hogy nem lehet valami rokonszenves. Tudja, nem vagyok ám én olyan ostoba! Olvastam egypár, úgynevezett "híres íróról", és tudom, hogy sokan közülük egy cseppet se rokonszenvesek. Itt van például F. Scott Fitzgerald meg Ernest Hemingway, meg az a vörös nyakú paraszt Mississippiből... Faulkner, vagy hogy az ördögbe hívják... hát lehet, hogy összenyertek mindenféle országos meg Pulitzer-díjakat, de akkor is csupa rüves-nyüves részeges csirkefogó az egész bagázs. Meg tudok másokról is... amikor épp nem írtak gyönyörű történeteket, hát vedeltek meg paráználkodtak meg lötték magukba a kábítószer, és isten tudja, még mi mindent nem műveltek.

– De maga nem ilyen, és egy idő után sikerült megismernem a teljes Paul Sheldont. És remélem, nem sértem meg vele, de a végén a teljes Paul Sheldont is megszerettem.

– Köszönöm, Annie – mondta Paul a maga csillogó, aranyszínű hullámtarajáról, de közben azt gondolta: *Persze, tudja, az is lehet ám, hogy félreismert. Tudniillik idefenn eléggé megcsappantak az olyasfajta lehetőségek, melyek a férfiakat általában kísértésbe viszik. Elég bonyolult kocsmáról kocsmaóra kujtorogni, Annie, ha az embernek eltört mind a két lába. Ami pedig a kábítószerrel illeti, arról gondoskodik helyettem a burkák méhistennője.*

– Csakhogy maga hajlandó-e itt maradni? – folytatta Annie. – Ezen kellett most elmélnem, és bármennyire szerettem volna rózsaszínű szemüveget ölteni, tudtam a választ... tudtam már akkor is, amikor még nem fedeztem fel a nyomokat az ajtón.

Oda mutatott, és Paul arra gondolt: *Fogadjunk, hogy jóformán az első perctől tudta. Még hogy ő és a rózsaszínű szemüveg? Soha. Én viseltem rózsaszínű szemüveget, Annie, maga helyett is.*

– Emlékszik, mikor legelőször elmentem hazulról? azután, hogy olyan bután összekaptunk a papír miatt?

– Emlékszem, Annie.

– Ugye, akkor hagyta el először a szobát?

– Igen. – Nem volt értelme tagadni.

– Hát persze. Mert a tablettáját akarta. Tudhattam volna, hogy a tablettájáért mindenre kész lesz, csak hát mikor begurulok... hiszen tudja, milyen leszek. – Kuncogott, kissé idegesen. Paul nem csatlakozott hozzá, még csak el sem mosolyodott. Még túlságosan erősen élt benne az emlék: a kinszenvedéstől végtelenségig nyúló közjáték, s mint színház a színházban: a sportkommentátor szellemhangja.

*Aha, tudom, gondolta. Pocsékos lesz.*

– Akkor még nem voltam benne egészen biztos. Észrevettem persze, hogy a nappaliban, a kisasztalon elmozdult egypár figura; de úgy gondoltam, ez az én művem is lehet... időnként olyan feledékeny vagyok! Átfutott az agyamon, hogy talán kijutott a szobájából, de aztán azt mondtam magamnak. *Ugyan, ez képtelenség. Össze-vissza törte magát, és különben is, rázártam az ajtót.* Még utána is néztem, ott van-e a kulcs a szoknyám zsebében, és megvolt. Aztán eszembe jutott, hogy amikor elmentem, maga a széken ült. Szóval talán mégis...

– Ha az ember tíz éven át volt kórházi ápolónő, akkor a többi között azt is megtanulja, hogy minden talánynak a végére kell járni. Így aztán átvizsgáltam a holmit, amit idelent tartok a fürdőszobában... a gyógyszermintákat, amiket időnként hazahoztam a munkahelyemről. Nem is hiszi, Paul, mennyi gyógyszer hever csak úgy szabadon a kórházakban... azt látnia kéne! Ezért aztán hébe-hóba felcsíptem egy-két... hogy is mondjam... extra adagot, és elhiheti, nem én voltam az egyetlen. De annyi eszem volt, hogy a morfiumkészítményeket békén hagyjam. Mert azokat elzárják. Azokat számba veszik. Még a listákat is ellenőrzik. És ha gyanút fognak, hogy valamelyik ápolónő rájár... Így mondják, tudja, hogy *rájár*, akkor addig figyelik az illetőt, míg rajta nem kapják. És akkor – *pang!* – Annie keményen az ágyra csapott. – Felkötheti az útilaput, és legtovább már nem is veszi fel újra a fehér fityulát.

– De én ennél ravaszabb voltam.

– Szóval elnéztem a dobozokat, és ugyanolyan érzésem támadt, mint a figurákkal a kisasztalon. Úgy láttam, mintha valaki turkált volna bennük, abban pedig szinte biztos voltam, hogy az egyik

doboz, amelyik alul volt, most a többi doboz tetejére került, de hát még ebben sem lehettem holtbiztos. Meg aztán az is elképzelhető, hogy ezt is én műveltem, amikor... izé... másutt járt az eszem.

– Aztán, két nappal később, mikor már nagyjából elhatároztam, hogy az egészet kiverem a fejből, bejöttem magához, a délutáni gyógyszerével. Maga még javában szundikált. Próbáltam elforgatni a kilincsgombot, de néhány másodpercig sehogy sem ment... mintha az ajtó be lett volna zárva. Végül aztán sikerült elfordítani, de hallottam, hogy benn, a zárban zörög valami. Maga épp akkor mocorogni kezdett, így hát beadtam a gyógyszerét, mint rendesen. Mintha semmit se gyanítanék. Ehhez csuda jól értek, Paul, aztán a székébe segítettem, hogy írni tudjon. És abban a pillanatban úgy jártam, mint Szent Pál a damaszkuszi úton. Kinyílt a szemem. Láttam, mennyivel jobb színben van már. Láttam, hogy tudja mozgatni a lábát. Igaz, csak egy kicsit, meg aztán fáj is, de azért már mozgatta, és a karja is megerősödött.

– Szóval rájöttem, hogy kis híján felgyógyult.

– És azokban a percekben rádöbentem, hogy bizony maga akkor is gondot okozhat nekem, ha odakinn senki semmit sem gyanít. Csak elnéztem magát, és rájöttem, hogy talán nemcsak én vagyok mestere a titoktartásnak.

– Aznap este valamivel erősebb gyógyszert kapott, úgy, hogy akkor se ébredjen fel, ha valaki gránátot robbantana az ágya alatt, és mikor elaludt, felhoztam a pincéből a kis szerszámosládám, és leszereltem az ajtóról a kulcscímet. És nézze csak, mit találtam!

A teljességgel nőietlen szoknya valamelyik hajtóka szebéből apró, sötét színű tárgyat vett elő, és Paul bénult kezébe rakta. Paul az arcához emelte, és bambán rámeredt. Egy hajtű elgörbült, kicsavarodott csonkja volt.

Paulnak – nem tehetett róla – vihognia kellett.

– Mi ebben olyan mulatságos, Paul?

– Hát hogy mikor elment befizetni az adóját... Aznap újra ki kellett nyitnom az ajtót. A tolószék... mert túl széles... fekete nyomokat hagyott. Én meg nekiálltam, hogy eltüntessem.

– Nehogy én észrevegyem.

– Aha. Csakhogy maga akkorra már rég észrevette, igaz?

– Azok után, hogy az egyik hajtűmet megtaláltam a zárban? – Ezen még Annie-nek is mosolyognia kellett. – Hát tökhülye azért még nem vagyok!

Paul bólintott, és még hangosabban nevetett. Úgy nevetett, hogy a könnyei is kicsordultak. Mennyit küszködött... mennyit aggódott... és teljesen fölöslegesen. Az egész képtelenül mulatságos volt.

Végül megszólalt:

– En meg izgultam, hogy ez a hajtűdarabka még zúrt okoz..., de aztán megnyugodtam. Még a zörgését se hallottam többé. Aminek megvolt a jó oka, igaz? Azért nem zörgött, mert maga kiszedte. Ó, Annie, maga aztán megtéveszti az embert!

– Az már igaz – mondta a nő, és összepréselt szájjal mosolygott. – Ebben szakértő vagyok. Megmozdította a lábát, és az ágy végéből ismét hallatszott az a bizonyos tompa koccanás.

## 22

– Összesen hányszor hagyta el a szobát?

A kés. Úristen, a kés.

– Kétszer. Nem... várjon csak. Tegnap délután úgy öt óra körül még egyszer kimentem. Hogy megtöltsem a korsót. – Ez igaz volt; valóban megtöltötte. De a harmadik kiruccanás igazi okáról hallgatott. Az igazi ok ott rejtőzködött a matrac alatt. A hercegnő és a borsószem. Paulie és a böllérvész. – Szóval ezzel együtt összesen háromszor.

– Az igazat mondja, Paul.

– Háromszor, és ennyi az egész, esküszöm. És egyszer se azért, hogy szökni próbáljak. Az anyja Krisztusát, hát könyvet írok itt, ha még nem vette volna észre.

– Ne vegye szájára hiába a Megváltó nevét, Paul.

– Jó, ha maga se használja ilyen kioktató modorban az enyémet. Első alkalommal úgy szenvedtem, mintha valaki térdtől lefelé tüzes kemencébe dugott volna. Mint ahogy így is történt. Maga tette, Annie.

– Elég volt, Paul!

– Másodszor csak valami ennivalót akartam szerezni és némi tartalékot, ha netán hosszabb időre elmarad – folytatta Paul, tudomást sem véve a nő közbeszólásáról. – Harmadjára pedig megszomjaztam. Ennyi az egész. Nem valami nagyszabású összeesküvés.

– És bizonyára egyszer sem próbálta ki a telefont, és a zárat sem vizsgálta meg... hiszen olyan *illedelmes*, jó kisfiú.

– Persze hogy kipróbáltam a telefont, és persze hogy megnéztem a zárat... bár ebben a sártengerben akkor se jutok messzire, ha maga tárva-nyitva hagy minden ajtót. – A kábulat egyre súlyosabb hullámokban tört rá; már nem volt más vágya, mint hogy a nő végre elhallgasson és kimenjen. Kábultabb volt annál, semhogy ne mondja meg az igazat, és félt, hogy idővel meg kell majd fizetnie ezért. De egyelőre csak aludni szeretett volna.

– *Hányszor hagyta el a szobát?*

– Már megmondtam...

– *Hányszor?* – Annie hangja erősödött. – *Az igazat mondja!*

– Azt teszem. Háromszor!

– *Hányszor, az isten verje meg?*

Hiába nyomott bele a nő egy cirkálórakományra való kábítószert, Pault lassan hatalmába kerítette a szorongás.

*Akármit művel velem, legalább nem fáj majd túlságosan... Amellett azt akarja, hogy befejezzem a könyvet... ő maga mondta...*

– Úgy viselkedik velem, mint egy hülyével. – Paul most vette észre, hogy a nő arcán mintha nem is volnának pórusok; a bőre úgy fénylett, mintha kőből faragták volna, és ráfeszített nejlonfólia borítaná.

– Esküszöm, Annie...

– Esküdni minden hazug tud! Sőt a hazugok *imádnak* esküdni! Hát csak bánjon velem úgy, mint egy hülyével, ha így tartja kedve. Nagyszerű. Majd meglátja, mennyi haszna lesz belőle. Nézze csak hülyének azt a nőt, akinek megvan a magához való esze, és mindig a nő fog felülkerekedni. Nahát közlöm magával, Paul, hogy az egész házban, *mindenütt* cérnát meg hajszálakat feszítettem ki, és egy csomó szakadtat találtam. Elszakadtak vagy egyszerűen eltűntek, nyomuk veszett... csiribí-csiribá! Nemcsak az albumba ragasztottam hajszálakat, de keresztbe a folyosón is, meg odafenn, a szekrényem fiókaiban.... a pajtában... *mindenütt!*

*De Annie, ugyan hogy juthattam volna ki a pajtába, amikor a konyhaajtón négy zár van?* – akarta kérdezni Paul, de a nő nem adott rá időt, csak tajtékzott tovább.

– Most pedig csak rajta, ismételje meg, nagyokos úr, hogy csak háromszor hagyta el a szobáját, és akkor majd megmondom, hogy kettőnk közül ki a hülye. Paul csak bámult rá, és kábulata ellenére is terjeszkedett benne az iszonyat. Nem tudta, mit feleljen. Olyan tébolyító... olyan eszelős volt az egész...

*Úristen, odafenn?* – jutott hirtelen eszébe, s egészen megfeledkezett a pajtáról. Azt mondta, *ODAFENN?*

– Annie, az isten szerelmére, az emeletre hogyan tudtam volna feljutni?

– No persze! – üvöltötte a nő, elfúló hangon. – *Ez a beszéd, mi?* Néhány napja a saját szememmel láttam, hogy egyedül is átmászik a tolószékbe! Ha erre képes, akkor feljut maga az emeletre is! Például úgy, hogy *négykézláb felmászik!*

– Hát persze. A törött lábammal meg az összezúzott térdemen.

A nő tekintetében ismét megnyílt a szakadék fekete ürege – a tébolyult sötétség a rét füve alatt. Annie Wilkes eltűnt; helyén a burkák méhistennője jelent meg.

– Velem ne okoskodjék, Paul – suttozta.

– Legalább egyikünknek meg kéne őriznie a józan eszét, Annie, és maga igazán nem iparkodik túlságosan. Miért nem próbálja belátni, hogy ez...

– Hányszor?

– Háromszor.

– Először azért, hogy gyógyszert keressen.

– Igen. A Novril-kapszulákért...

– Másodszor, hogy enivalót szerezzen.

– Így igaz.

– És harmadszor, hogy megtöltse a kancsót.

– Úgy van. Nagyon szédülök, Annie...

– És a fürdőszobában töltötte meg, itt, a folyosó végén.

– Igen.

– Tehát egyszer gyógyszerért, egyszer enivalóért, egyszer pedig vízért.

– Igen, megmondtam már! – üvöltöni próbált, de csak erőtlen nyöszörgés telt tőle.

Annie ismét a szoknyazsebébe nyúlt, és előhúzta a henteskést. Az éles penge megvillant az erősödő reggeli fényben. Aztán Annie hirtelen pördült egyet bal felé, és elhajította a kést – egy karneváli bűvész laza kecsességével és halálos biztonságával. A kés rezegve fúródott a falba, a Diadalív fényképe alá.

– Mielőtt beinjekcióztam a műtéthez, kutattam egy kicsit a matraca alatt. Arra számítottam, hogy kapszulákat találok; bevallom, a kés teljesen váratlanul ért. Kis híján meg is vágtam magam vele. De persze nem maga dugta oda, igaz?

Paul nem válaszolt. Agya úgy pörgött-forgott, mint egy elszabadult óriáskerék. Műtét előtti injekció? Ezt mondta? Műtét? Egyszer csak elfogta a bizonyosság, hogy a nő kirántja a kést a falból, és kiheréli őt.

– Hát persze hogy nem *maga* volt. Hiszen *maga* egyszer gyógyszerért járt kinn, egyszer enivalóért, egyszer meg vízért. Hogy került ide ez a kés? Hát biztosan *berepült* a szobába; és szépen bebújt a matrac alá. Világos; másként nem is történhetett! – Annie csak úgy rázkódott a gúnyos nevetéstől.

*A MŰTÉTHEZ? Én édes Istenem, lehet, hogy valóban ezt mondta?*

– Az isten verje meg magát, hallja? – ordította Annie. – Hányszor?

– Jó, rendben van. A kést akkor vettem magamhoz, amikor a vízért mentem. Most bevallottam! és ha úgy képzeled, hogy még isten tudja, hányszor voltam kinn, akkor tessék, írjon be akkora számot, amekkorát csak akar! Ha ötöt akar, legyen öt. Ha húszat, ötvenet vagy akár százat, akkor annyiszor jártam kinn. Azt is beismerem. Annyiszor jártam kinn, Annie, ahányszor maga gondolja.

Dühében, zavarodott bódulatában egy pillanatra szem elől tévesztette azt a ködös-rémületes távlatot, melyet a műtét szó rejtett magában. Annyi mindent szeretett volna mondani, noha tudta, hogy az ilyen őrjöngő paranoiás, mint Annie, a nyilvánvalót sem fogadná el. A házban párás a levegő; a cellux-ragasztószalag nem kedveli a párát; Annie fantasztikus regénybe illő kis csapdái számos esetben nyilván egyszerűen leváltak, és aztán a huzat elfújta őket. És itt vannak még a patkányok is. A pincét elöntötte a víz, a ház úrnője eltávozott – ő maga hallotta, ahogy kaparásznak a falak mentén. Hát persze. Most övük a ház – és vonzotta őket a sok pocsékos ételmaradék, amelyet Annie szanaszét hagyott. Alighanem ők voltak azok a gonosz manók, akik Annie cérnaszálait, legalábbis a legtöbbjét elszaggatták. Csak hát Annie félresöpörné ezt az érvelést. Az ő képzeletében Paul akár máris benevezhetne a nagy New York-i maratonra.

– Annie... hogy értette azt, hogy műtét előtti injekciót adott nekem?

De Annie még az előző témán rágódott.

– Szerintem hét volt – mondta csendesen. – Legalább hét. Eltaláltam?

– Ha hetet akar, akkor hét volt. Hogy értette azt, hogy...

– Látom, hogy mindenáron megmakacsolja magát. Az ilyen alakok, mint maga, a hazudozásból élnek, és úgy megszokják, hogy a mindennapi életben se tudják abbahagyni. De ez nem is érdekes, Paul. Az elven mit sem változtat, hogy hét szerjárt-e kinn, hetvenszer vagy akár hétszázszor. Az *elv* nem változik, és a *következmény* sem.

Paul csak úszott, lebegett, valamire a messzeségbe. Behunyta szemét, és mintha ködös távolból hallotta volna Annie hangját – mint valami természetfölötti hangot a felhőkből. Az *istennő*, gondolta.

– Olvasott már a kimberlyi gyémántbányák kezdeti korszakáról, Paul?

– Hajaj! Még könyvet is írtam róla! – felelte Paul minden alap nélkül, és felkacagott.

*(mütét? mütét előtti injekció?)*

– Néha megesett, hogy a bennszülött munkások gyémántot loptak. Falevélbe csomagolták, és feldugták a végbelükbe. És ha nem buktak le még ott a bányában, akkor megszöktek. Átkeltek az Orange folyón, és búr földre menekültek. De tudja, mit csináltak velük az angolok, ha még idejében elkapták őket?

– Gondolom, végeztek velük – szólt Paul, még mindig csukott szemmel.

– Ó, dehogy! Ki bolond roncstelepre vinni egy drága autót, csak mert egy rugó eltört benne? Ha elfogták őket, ügyeltek, hogy azért dolgozni tudjanak azontúl is... de soha többé meg ne szökhessenek. A mütétet *bicegtetésnek* nevezték, Paul, és én most ezt a kis mütétet fogom elvégezni magán. A saját biztonságomért... de a maga érdekében is. Higgye el nekem, magát önmagától is meg kell védeni. Csak arra gondoljon, hogy egy kis fájdalom, és kész az egész. Ezt próbálja végig szem előtt tartani.

Pengeéles réműlet hasította szét a bódulatot, és Paul szeme hirtelen kinyílt. Annie közben felállt, és most lehúzta róla a takarót. Láthatóvá vált Paul kicsavarodott lábszára és meztelen lába feje.

– Ne – mondta. – Ne... Annie... bármi jár is a fejében, inkább beszéljük meg a dolgot, jó? Nagyon kérem...

Annie lehajolt. Mire ismét fölegyenesedett, egyik kezében ott volt a pajtában látott balta, a másikban hegesztőpisztolyt tartott. A balta éle megcsillant. Paul a hegesztőpisztoly oldalán kibetűzte a feliratot: *Bernz-O-matiC*. Annie ismét lehajolt, ezúttal egy sötét üvegért és a gyufásdobozért. A sötét üvegen címke, a címkén felirat: *Betadin*.

Paul soha többé nem felejtette el ezeket a tárgyakat, ezeket a szavakat, ezeket a neveket.

– *Ne, Annie!* – ordította. – *Annie, ezentúl idebenn maradok! Még az ágyból se kelek fel többé! Könyörgök! Az istenért, ne csonkítson meg!*

– Nem lesz semmi baj – válaszolt a nő, s petyhüdt arccal ismét a semmibe révedt, zavarosan és kifejezéstelenül. És Paul, mielőtt még tudatát teljesen felperzselte volna a pánik erdőtüze, rádöbbsent, hogy ha majd mindezen túl lesznek, ez a nő legfölbjebb homályosan fog emlékezni arra, amit művelt, mint ahogyan ködösen derengett emlékezetében az is, hogy valamikor megölt gyerekeket, öregeket, halálos betegeket, és végül megölte Andrew Pomeroyt. Hiszen ez ugyanaz a nő, aki már 1966-ban megkapta ápolónői oklevelét, és néhány perccel ezelőtt mégis azt állította, hogy tíz évig dolgozott kórházban.

*Ugyanezzel a baltával ölte meg Pomeroyt is. Tudom, hogy ez az.*

Ordított, könyörgött tovább, de szavai most már tagolatlanul mosódtak egymásba. Megpróbált átfordulni, elfordulni tőle, de lábába belehasított a fájdalom. Megpróbálta felhúzni a lábát, hogy ne legyen így, ilyen sebezhetően és meztelenül kiterítve, de ekkor térdébe sajdult bele a kín.

– Már csak egy perc, Paul – szólt a nő, és lecsavarta a Betadinos üvegekupakját, majd valami undorító, vörösesbarna folyadékot öntött Paul bal bokájára. – Már csak egy perc, és túl van rajta. – Egyenesre igazította a balta fejét; erős csuklóján kidagadtak az inak, és Paul látta, ahogy gyűrűsujján megcsillan az ametisztgyűrű. Aztán Betadint öntött a balta fejére is. Paul érezte a folyadék szagát; orvosi rendelőre emlékeztetett. Ez a szag előzte meg az injekciókat.

– Csak egy aprócska fájdalom, Paul. Ki lehet bírni. – Megfordította a baltát, és a másik oldalára is loccsantott a folyadékból. Paul még látta, hogy a szerszámnak ezen a felén rozsdá virágzik.

– *Annie, Annie, jaj, Annie, kérem, könyörgök, ne tegye, esküszöm, Annie, hogy jó leszek, az élő Istenre esküszöm, jó leszek, adjon még egy lehetőséget, Ó ANNIE, KÖNYÖRGÖM, HADD LEHESSEK JÓ...*

– Egy picit kis fájdalom, Paul, és végképp lezárjuk ezt a csúnya ügyet.



Azzal a háta mögé dobta a nyitott Betadinos üveget. Arca továbbra is üres volt és kifejezéstelen, és mégis rendíthetetlenül kemény. Aztán jobb kezét végigcsúsztatta a balta nyelén, majdnem a fejéig, baljával pedig középtájon megragadta a nyelet, és szétterpesztett lábbal állt, mint a favágók.

– ANNIE, JAJ, KÉREM, KÖNYÖRGÖM, NE BÁNTSON.

A nő szeméből ködös szelídség sugárzott. – Ne féljen – mondta. – Végzett ápolónő vagyok.

A balta sivítva csapott le, és belefűrődött Paul Sheldon bal lábába, valamivel a boka fölött. A fájdalom iszonyatos villámcsapásként robbant Paul testében. Annie az arcára fröccsent sötétvörös vértől most olyan volt, akár egy harci díszöltött indián, de bőven jutott a vérből a falra is. Aztán hozzálátott, hogy kirántsa a baltát, és Paul hallotta, amint a penge megnyikordul a csonton. Hitetlenül nézett le saját testére. A lepedőt vörösre festette a vér. Lábujjai vonaglottak. Aztán azt látta, hogy Annie ismét magasba emeli a vértől csöpögő baltát. Haja kiszabadult a hajtűkből, és lazán csüngött kifejezéstelen arca körül.

Bárhogy fájts is lábszára és térde, Paul megpróbált elhúzódni, s ekkor észlelte, hogy lábszára mozog ugyan, de a lába feje nem. Csak annyit ért el, hogy a vágás szélesebbre nyílt, akár egy tátongó száj. Még annyi ideje maradt, hogy rájöjjön: lába fejét már csak lábikrájának húsa köti a lábszarához, amikor ismét lecsapott a balta, hajszálpontosan bele a tátogó nyílásba, átszakította azt is, ami még tartotta a lábfejét, majd mélyen belefűrődött a matracba. A rugók pengve felsivítottak.

Annie kihúzta és félrelökte a baltát. Egy pillanatig szórakozottan nézte a vért lövellő csonkot, majd felkapta a gyufásdobozt, meggyújtott egy szálát, aztán fogta a Bernz-O-matiC feliratú hegesztőpisztolyt, és kinyitotta a csapját. A gáz sziszegve tört elő. Onnan, ahol Paul teste most véget ért, fröcsögött a vér. Annie óvatosan a Bernz-O-matiC csövéhez tartotta az égő gyufát. Pöffenés hallatszott, és hosszú sárga láng lobbant. Annie éles kék vonallá igazította a lángot.

– Nem varrhatom össze – magyarázta. – Nincs rá idő. Ércsipeszt se használhatok. Nincs hol leszorítani. Úgyhogy muszáj

(leöblíteni)

kiégetni.

Lehajolt. Paul felüvöltött, amint a nyers, vérző csonkot elöntötte a tűz. Füst szállt fel. Édeskés szaga volt. Paul első feleségével a Maui-szigeten járt nászúton, és ott részt vett a *luau*-nak nevezett disznósütési szertartáson. Amikor a disznót kiemelték a veremből, amelyben egész nap főtt, akkor érzett hasonló szagot. A nyársra tűzött disznó megfeketedett, lottyadt húsa szétesőben volt.

Ő üvöltött? Vagy a fájdalom?

– Rögtön kész – mondta Annie, elfordította a szelepet, és most a lepedő fogott tüzet a csonk körül. A csonk már nem vérzett, inkább fekete volt, mint a luau-veremből előhúzott disznó bőre. Eileen elfordult, de Paul megbabonázva figyelte, ahogy lenyúlták a ropogós bőrt, olyan könnyedén, mint ahogy a sportoló rántja le magáról rögbimeccs után a dresszt.

– Már jóformán meg is vagyunk...

Elzárta a hegesztőpisztolyt. Paul lábszárát és odább a vibráló, levágott lábfejet tűzhullámok nyaldosták. Annie ismét lehajolt, majd fölegyenesedett a régi jó ismerőssel: a sárga felmosóvödörrel, de tartalmát ezúttal a lángokra zúdította.

Paul üvöltött, üvöltött szakadatlanul. A fájdalom! Az istennő! A fájdalom! Ó, Afrika!

Annie tétova meghökkenéssel nézett hol rá, hol a sötétlő, véres lepedőre. Arca olyasmit fejezett ki, mintha épp most hallotta volna a rádióból, hogy Pakisztánban vagy Törökországban a földrengés megölt tízezer embert.

– Nem lesz semmi baja, Paul mondta, de hangjába hirtelen félelem vegyült. Tekintete céltalanul röpködött ide-oda, mint akkor, amikor Paul regényét égette el, s azt hitte, nem bírja megfékezni a tüzet. Aztán pillantása hirtelen megállapodott, s szinte megkönnyebbülten kijelentette: – Mindjárt eltakarítom a szemetet.

Fölemelte Paul lábfejét; a lábujjak még görcsösen vonaglottak, de mire Annie az ajtóhoz ért, a mozgás megszűnt. Paul még észrevett egy forradást a talpon, és eszébe jutott, hogyan tett szert rá. Egyszer, még kisgyerek korában, rálépett egy törött üvegre. Vajon Revere Beachben történt? Valószínűleg igen, gondolta. Emlékezett, hogy bögött, és apja akkor azt mondta, jelentéktelen kis

karcolás, és ne viselkedjék úgy, mintha a lábfejét vágták volna le. Annie megállt a küszöbön, és visszanezített Paulra, aki sikoltozva, halálsápadtan vonaglott a megszenesedett, véráztatta ágyon.

– Hát megvolt a bicegtetés – mondta –, csak ne engem okoljon érte. Maga tehet az egészről.

Már ott sem volt.

Akárcsak Paul.

## 23

A felhő visszatért, és Paul utánakapott. Nem bánta volna azt sem, ha a felhő most nemcsak öntudatlanságot, hanem halált is hoz. Sőt remélte, hogy így lesz. Csak fájdalmat ne érezzen többé. Csak tűnjön el minden: az emlékek, a fájdalom; a rémület és főként: Annie Wilkes.

A felhő után kapott, beléfúrta magát, és közben homályosan hallotta saját ordítását, érezte megpörkölt húsa szagát.

Halványuló tudattal még arra gondolt: *Istennő. Megöllek! Istennő! Megöllek! Istennő!*

Aztán már semmi sem volt, csak a semmi.

# III

## PAUL

*Nem megyek semmire. Most vagy egy félóraig próbáltam elaludni, de nem tudok. Az írás itt valóságos kábítószer. Az egyedüli, aminek az idejét várom. Délután elolvastam, amit tegnapelőtt írtam. (...) Elevennek hatott. Tudom, nekem! azért eleven, mert a képzeletem minden aprósággal kiegészíti, " unit kívülálló meg se értene. Azt hiszem, ez is hiúság. De mintha varázslat volna. (...) Mert ebben a jelenben egyszerűen nem tudok élni. Bele is örülnék, ha benne élnék.*

John Fowles: A lepkegyűjtő  
(Róna Ilona fordítása)

# 1

## 32. FEJEZET

– Ó, áldott Jézusom – yösörögte Ia , és mi de ízébe remegve előredőlt. Geoffrey megragadta barátja karját. Halá tékába úgy lüktetett az ér, mi t valami örült, gyilkos rohamra hívó dobpergés. Körülöttük méhek do gtak, de egyikük sem szállt le – csak elsuha tak mellettük a tisztás felé, mi tha mág es vonzotta volna őket. Mint ahogy go dolta Geoffrey, és összerázkódott – ez is

# 2

Paul fölemelte az írógépet, és megrázta. Kis idő múlván egy acéldarabka pottyant a tolószék két karján nyugvó deszkára. Paul fölvette és megszemlélte.

A t betű volt. Az írógép ezúttal a t betűt vetette ki magából.

*Panaszt teszek az igazgatóságnál, gondolta Paul. Új írógépet kérek, sőt, mit kérek, a fene egye meg, követelek. A nőnek van rá pénze, tudom, hogy van. Talán befőttes üvegekben tartja, elásva az istállóban, vagy a nevelőkuckójának a jászlába rejtette, de van dohánya... És épp a t, édes Istenem, az angol nyelv második leggyakoribb betűje!...*

Tudta persze: dehogy követel ő Annie-től bármit, még csak kérni sem mer. Volt valamikor, réges-régen egy férfi, aki legalább *kért* volna. Az a férfi sokkal többet szenvedett, és semmibe sem kapaszkodhatott, még ebbe a szar könyvbe se. De az a férfi mégis legalább *kért* volna. Akármennyire kínozza is a fájdalom, abban a férfiban megvolt a bátorság, hogy legalább *megpróbáljon* szembeszegülni Annie Wilkessel.

Az a férfi ő volt valamikor, és Paul úgy érezte, most szégyellnie kellene magát. Csakhogy az a férfi ezzel a mostanival összehasonlítva két nagy előnnyel rendelkezett: két lába volt – és két hüvelykujja. Paul egy pillanatig tűnődött, elolvasta az utolsó sort (gondolatban kitöltve az üres betűhelyeket), aztán úgy döntött, hogy folytatja a munkát.

Így jobb lesz.

Jobb, ha nem kér semmit.

Jobb, ha nem hívja ki maga ellen a sorsot.

Az ablakon túl méhek zümmögtek.

A nyár első napja volt.

# 3

az igazság.

– Engedj el! – vicsorgott Ian, és jobbát ökölbe szorítva lendült Geoffrey felé. Halál sápadt arcából kidülledő szeme *tébolyultan* forgott, és úgy látszott, sejtelve *sincs* róla, ki az az ember, aki *nem engedi* őt a kedveséhez. Geoffreyt *eltöltötte* a jéghideg bizonyosság: a *látvány*, mely eléjük *tárult*, midőn Hezekiah félrehúzta a bokrok védőfüggönyét, kis híján *megörjítette* Iant. Most is a *téboly* peremén *imbolygott*, és elég *egyetlen* boflás, hogy *árbukjék* ezen a határon. De ha így *történnék*, akkor *Tortúrát* is magával sodorná.

– Ian...

– Engedj, ha mondom! – Ian vad erővel próbálta *kitépni* magát, Hezekiah pedig remegve *sipította*:

– Hagyni, uraság, méhek lesznek dühös, megcsípni asszonyoság...

Ian *mintha* nem is hallotta volna. *Tébolyult*, üres *tekintettel* sújtott le Geoffreyre, és *arccsontján* találta régi barátját. Geoffrey *agyan* *mintha* fekete csillagok *cikáztak* volna át.

A fájdalom ellenére is észrevette azonban, hogy Hezekiah megrendíti a goshát – a homokzsákot, melyet a burkák előszeretettel alkalmaztak a közelharcban, és amelynek a csapása halálos lehet. Még épp idejében sziszegte:

– Ne! Majd én elintézem!

Hezekiah vonakodva eresztette le a goshát, amely lassuló ingaként lengett bőrsinórján.

Ám ekkor újabb ütés lökte hátra Geoffrey fejét. Ezúttal fogai ajkába mélyedtek, és érezte, ahogy a vér meleg, édes-sós íze lassan előnti száját. Aztán nyers, recsegő zaj hallatszott: Ian napszíttá, elrongyolódott frakkinge szakadozni kezdett Geoffrey markában. Még egy másodperc, és Ian kiszabadul. Geoffrey kábultan eszmélt rá, hogy barátja ugyanezt az inget viselte három napja, a báróék esti fogadásán. Hát persze! Csakhogy azóta sem Iannek, sem neki, sem a többieknek nem volt alkalmuk átöltözni. Még csak három napja – és az ing úgy festett, mintha Ian legalább három éve viselné, Geoffrey pedig úgy érezte, mintha a fogadás óta legalább háromszáz év telt volna el. Még csak három napja, gondolta ismét, bárgyú csodálkozással, majd arra riadt, hogy Ian ütései csak úgy záporoznak arcán.

– Engedj el, pokolfajzat! – Ian véres ökle újra meg újra lesújtott Geoffrey arcára, holott ép elmével ezért a férfiert akár a halálba is ment volna.

– Azt hiszed, azzal bizonyítod be szerelmedet, ha megölsz? – kérdezte Geoffrey nyugodt hangon. – Mert ha igen, akkor csak bátran, öreg fiú, üss csak, amíg el nem veszem az eszméletem.

Ian ökle megállt a levegőben: Rémült, tébolyult tekintetében mintha valamelyes józanság költözött volna.

– El kell jutnom hozzá – mormolta, mintha álmodnék. – Sajnálom, Geoffrey, hogy megütöttelek, igazán sajnálom, drága öreg cimbora, és tudom, hogy elhiszed, őszintén beszélek, de nem tehetek mást... Hiszen te is látod... – Ismét arrafelé nézett, mintha így akarná megerősíteni a látvány irtózatát, és ismét nekilendült, hogy odarohanjon Tortúrához, aki egy cölöphöz kötözve állt a dzsungel tisztásán, két karja a feje fölött. Csuklóit valami furcsa, csillogó tárgy rögzítette a tisztáson magányosan árválkodó eukaliptusz legalsó ágához. Úgy látszik, a burkáknak, mielőtt Heidzig bárót a bálvány szájába és ezzel a kínhalálba dobták, megtetszett a báró kék acélbilincse, s ezt csatolták Tortúra kezére.

Ezúttal Hezekiah fogta vissza Iant, de a bozót ismét megzörrent, s most Geoffrey meredt a tisztás felé. Lélegzete úgy akadt a torkán, mint ahogy egy darabka szövet valami tüskén; úgy érezte, mintha egy rakomány előregedett és veszélyesen illékony robbanóanyagot a hátán kellene felcipelnie egy sziklás domboldalon. Csak egyetlen csípés, gondolta. Egyetlen méhcsípés, és vége a boldogtalannak.

– Ne, uraság, nem szabad – mondta épp Hezekiah, riadtan, de türelmesen. – Úgy van, ahogy másik uraság mond... Ha odamegy, sok-sok méh felébred álomból. És akkor van neki mindegy, hogy kapja egy csípés vagy egy és ezer csípés, meghal. Ha sok-sok méh felébred, mind meghalunk, de ő meghal első és legborzasztóbbnak.

Két társa között – fehér az egyik, fekete a másik – Ian lassan összeszedte magát, bár fejét még mindig a tisztás felé fordította, görcsös kétségbeeséssel, mint, aki nem akar odanézni, de nincs más választása.

– Akkor mit tegyünk? Hogyan segítsünk az én szegény szerelmemen?

Nem tudom, toltat Geoffrey ajkára a válasz, és kétségbeesése oly erős volt, hogy alig bírta magába fojtani a mondatot. Nem először támadt fel benne a gondolat: az a tény, hogy az asszonyt, akit ő éppoly forrón (bárha titokban) szeret, mégis Ian birtokolja, mintegy felhatalmazza barátját, hogy valami furcsa önzésben és majdhogynem nőies hisztériában kéjelegjen. Ilyen érzelmeket Geoffrey nem engedhetett meg magának, hiszen a világ szemében ő pusztán Tortúra kedves ismerősének számított.

Úgy bizony, kedves ismerős vagyok, semmi több, gondolta már-már hisztérikus iróniával. Aztán az ő tekintetét is újra a tisztás vonta magára. A tisztás, ahol legdrágább ismerőse állt.

Tortúrán semmiféle ruha nem volt, de Geoffrey úgy vélte, még a legképmutatóbb templomjáró falusi erénycsősz sem vádolhatná szemérmertlenséggel. Meglehet, hogy ez az elképzelt ájtatos matróna visítva menekülne a látványától, de inkább rémületében és borzadályában sikoltozna,

semmint az erkölcsi felháborodástól. *Tortúrán nem volt semmiféle ruha, ám korántsem volt meztelen.*

*Tortúra öltözéke méhekből állt. Lábuja hegyétől gesztenyeszín hajkoronájáig méhruhát viselt. Mintha valami különös apacaköntösben lett volna, amely szüntelenül mozgott és hullámozott csípője körül és keble halmain, noha a levegőt a legkisebb szellő sem borzolta. Arcát is mintha valamiféle, már-már mohamedán módra szigorú fátyol borította volna – csak kék szeme csillant ki a méhmaszkból. S ez a maszk is állandó mozgásban volt: a méhek lomhán mászkáltak arcán, elrejtve száját és orrát, állát és szemöldökét. A báró acélbilincsén másfajta méhek sétáltak ide-oda: hatalmas afrikai barnaméhek, a legingerlékenyebb fajta az egész világon, és a mérgük halálos.*

*Helyenként csatlakoztak a Tortúra kezét borító eleven kesztyűkhöz. Míg Geoffrey a jelenetet nézte, egyre több méh repült a tisztásra mind a négy égtáj felől, ámbar Geoffrey még mostani, feldúlt állapotában is észlelte, hogy a legtöbb nyugat felől jön, onnan, ahol fenyegetően magasodik az istennő hatalmas, sötét kőábrázata.*

*A dobok tompa ritmusban lüktettek, s ez a maga módján éppoly álmosító volt, mint a méhek tunya zsongása. De Geoffrey tudta, mily csalóka ez a tunyaság. Látta, mi történt a bárónéval, és csak hálát adhatott Istennek, amiért Iant megkímélte ettől a látványtól... meg az álmos dongástól, amelyik egyik pillanatról a másikra egy körfűrész dühödt sivítésévé erősödött, s előbb tompította, aztán teljesen elfojtotta a haldokló asszony iszonyatos sikolyait. Üresfejű, hiú teremtés volt, amellet nem is veszélytelen – hiszen futni hagyta Stringfellow dzsungelkalauzát, és ez kis híján az életükbe került –, de akármilyen volt is, nincs ember, aki ilyen halált érdemelne.*

*Geoffrey tudatában ott visszhangzott Ian kérdése: Mit tegyünk? Hogyan segítsünk a mi szegény szerelmünkön?*

*Hezekiah szólalt meg: – Most semmit csinálni lehet, uraság, de asszonyság most nincsen veszélybe. Amíg dobokat verik, méhek alusznak. És asszonyság is alusz már.*

*A méhek most már vastag, mozgó takaróba burkolták Tortúra testét. Szeme még nyitva volt, de nem látott semmit; mintha a kék szempár besüppedt volna a dongó, mászkáló, egymásnak ütköző méhek alkotta eleven üregbe.*

*– És ha a dobok elhallgatnak? – kérdezte Geoffrey halk, erőtlen hangon, és ebben a másodpercben a dobok valóban elhallgattak.*

*gy p rcr az hi , hogy*

## 4

Paul hitetlenül meredt az utolsó sorra, aztán felkapta a Royalt-isten tudja, miért, továbbra is folytatta vele bizarr súlyzógyakorlatait, valahányszor egyedül volt a szobában –, és újra megrázta. A billentyűk csörömpöltek, és újabb fémdarabka hullott az íróasztalt helyettesítő deszkára.

Kintről hallatszott Annie világoskék színű Lawnboy motoros fűnyírójának a bűgása. A nő a ház előtt nyírta a gyepet szép szabályosra, hogy a rüves-nyüves Roydmanéknak ne legyen miről fecsegniök a városban.

Paul letette az írógépet, majd felbillentette, hogy kihalászhasza alóla a legújabb kellemes meglepetést. Azután csak nézte-nézte, az ablakon ferdén beszűrődő erős késő délutáni napfényben, és a hitetlenség kifejezése arcára fagyott.

A festéktől maszatos fémdarabkán kidomborodott az elvesztett betű:

E  
e

Hogy a móka teljes legyen, a vén Royal ezúttal az angol nyelv leggyakrabban használt betűjét dobta ki magából.

Paul a naptárra pillantott. A kép virágos mezőt ábrázolt, fölötte a "Május" felirattal, de Paul újabban egy darab papíron saját naptárt vezetett, és eszerint ma június 21-e volt.

*Bolondos nyár, halihó, élvezd ki, de csuda jó,* dúdolta fanyarul, majd a billentyűkart úgy körülbelül a papírkosár irányába hajította.

*No, és most mi legyen?*, gondolta, de persze tudta, mi következik. Kézzel kell írnia. Nincs más lehetőség.

De még ne most! Néhány másodperccel ezelőtt még tüzes paripa módjára száguldott előre, s alig várta, hogy Ian; Geoffrey, valamint a fölöttébb mulattató Hezekiah beleessék a lesben álló burkák csapdájába, s azok mindhármukat a bálvány arca mögött sötétlő barlangokba hurcolják, és végre kibontakozhassék a lélegzetelállító finálé – de most hirtelen fáradtság fogta el. A papírban tátongó lyuk kérlelhetetlenül bezárult.

Majd holnap.

Holnap majd áttér a kézírásra.

*Egy túrót, Paul. Inkább tegyél panaszt az igazgatóságon.*

De erről persze szó sem lehet. Ahhoz Annie túlságosan félelmetessé vált.

Hallgatta a fűnyíró egyhangú moráját, látta Annie árnyékát, és mint oly gyakran, valahányszor Annie egyre hátborzongatóbb viselkedésére gondolt, most is maga előtt látta a magasba emelt, majd lesújtó baltát, látta Annie iszonyatos, halálosan szenttelen arcát, melyre az ő vére fröccsent. Felidézte a nő minden szavát, hallott mindent, amit ő ordított, hallotta, hogyan csikordult a balta a hasadó csonton, látta a vért a falon, kristálytisztán látott mindent. És mint oly gyakran, most is megpróbálta eltorlaszolni az emlékek árját, de egy másodperccel elkésett.

A *Száguldó autók* cselekményének volt egy döntő fordulata. Mikor a kétségbeesett Tony Bonasaro még egyszer megpróbált elmenekülni a rendőrség elől, kis híján végzetessé váló autóbalesetet szenvedett (s ez vezetett el az epilógushoz, amelyben az elhunyt Gray hadnagy állandó nyomozótársa a kórházi ágyon vállalja a fiút). Ezt előkészítendő, Paul számos, autóbalesetet szenvedett embert faggatott ki, de újra meg újra ugyanazt hallhatta. Csak a csomagolás különbözött, a lényeg változatlan maradt. *Emlékszem, hogy beszálltam a kocsiba, utána már csak arra emlékszem, hogy itt tértem magamhoz. A kettő között nem emlékszem semmire.*

Miért nem eshetett meg ugyanez övele is?

*Mert az írók mindenre emlékeznek, Paul. Különösen a fájdalomra. Vetköztess egy író tucérra, mutass rá a forradásokra, és ő még a legkisebbnek is elmondja a történetét. A nagy sebektől pedig nem amnézia lesz, hanem regény. Némi tehetség nem árt persze, ha az ember író akar lenni, de az egyetlen igazi feltétel az, hogy minden egyes forradás történetére emlékezz.*

*A művészet lényege a szívós emlékezet.*

Ki is mondta ezt? Thomas Szasz? William Faulkner? Vagy netán Cyndi Lauper?

Az utóbbi névhez újabb emlék társult, mely az adott helyzetben különösen fájó és szomorú volt: hallani vélte, teljesen tisztán, Cyndi Lauper kedélyesen el-elcsukló hangját, ahogy "A csajoknak kell egy kis hepaj" című számot éneklie: *Ó, Bocikám, azért még nem hagylak el, de lásd be, a csajoknak egy kis hepaj is kell, ha vége a napnak, és megvolt a meló, a csajok is tudják, mi lenne jó.*

Hirtelen elfogta a vágy, hogy egy rock and roll-számot halljon; ennyire még egy cigarettát se kívánt soha. Nem is fontos, hogy Cyndi Lauper adjon elő. Bárki megtenné. Úristen, még Ted Nugent ellen se lenne kifogása.

A balta suhog.

A balta lecsap.

*Ne gondoldj rá.*

De hát ez hülyeség. Hiába mondogatta magának: ne gondoldj rá – közben mindvégig tudta, hogy az emlék benne van, mint egy torkán akadt csont. Nyugodjon bele, vagy legyen férfi, és okádj ki az egész borzadályt?

Ekkor újabb emlék támadt fel benne, mintha csupa régi slágerből rendeznének kívánsághangversenyt Paul Sheldon tiszteletére. Ezúttal Oliver Reed jutott eszébe, mint David Cronenberg *Egy vérből* című filmjének őrült, de bársonyosan meggyőző modorú tudósa, ahogy a Pszichoplazmatológiai Intézetben (Paul annak idején már magát ezt az elnevezést is elragadóan viccesnek találta) gyözködi a betegeit: "Ne hagyják abba! Menjenek végig az úton!"

Meglehet, hogy bizonyos esetekben ez a tanács nem is olyan haszontalan.

*Egyszer már végigmentem az úton. Elég volt.*

Csakhogy az "egyszer" fabatkát sem ér. Ha elég volna a dolgokat egyszer átélni, akkor belőle is nyavalyás porszívóügynök lett volna, akár az apjából.

*Hát akkor lépj rá az útra, Paul, és járd végig újra. Kezdd Tortúrával.*

*Nem.*

*De igen.*

*Eriggy a jó anyádba.*

Paul hátradőlt, kezével eltakarta szemét, és akár tetszett neki, akár nem, elindult.

Elindult, hogy végigmenjen az úton.

## 5

A bicegtető műtét után nem halt meg, el sem aludt, de a fájdalom egy időre elmúlt. Paul csak lebegett, mintegy elszabadulva testétől, akár egy zsinegéről lemetszett, képzeletbeli léggömb.

A fene egye meg, mit gyötri itt magát? A dolog megtörtént, s azóta egész mostanáig élete nem állt egyébből, csak fájdalomból meg unalomból; legföljebb hébe-hóba tovább bütykölt giccses és ostoba regényén, csak azért, hogy a félelmet meg az unalmat elúzza. Az egész teljesen érdektelen.

*Csakhogy ez nem igaz, Paul. Igenis, van ebben az egészben egy téma, amely vörös fonalként fut rajta végig, és amelynek megvan a maga igazsága – nem veszed észre?*

Hát persze: Tortúra. Ő az a bizonyos vörös fonál, de akár igazi, akár hamis, az biztos, hogy irdatlan bárgyúság.

Köznévként gyötrelmet, mégpedig többnyire hosszadalmas és gyakorta értelmetlen kinszenvedést jelent; mint tulajdonnév egyszerre jelöl szereplőt és történést. Elnyújtott és értelmetlen az utóbbi is, az bizony, de most már minden bizonnal hamarosan véget ér. Életének utolsó négy (vagy talán már öt) hónapja valóban Tortúra volt, a szó valamennyi értelmében, Tortúra volt az ébredése, és Tortúra volt az álma, ez világos, de hát ez még így túlságosan közönséges, túl...

*Nagy tévedés, Paul. Semmi nem közönséges, ami Tortúrával függ össze, legfeljebb az a tény, hogy az életedet köszönheted neki, bármilyen pocsék is azaz élet – hiszen végül mégiscsak sikerült Seherezádévá lenned. Igaz vagy sem?*

Ismét megpróbálta lerázni ezeket a gondolatokat, de nem sikerült. Hiába, a szívós emlékezet, satöbbi, satöbbi. A firkászok szeretik elhülyéskedni az időt. Aztán váratlan gondolat ébredt benne, vadonatúj gondolat, amely merőben új csapáson indult el.

*Egyvalamit nem vagy hajlandó észrevenni, épp azért, mert annyira szembeszökő: önmagadnak is Seherezádéja voltál – sőt most is az vagy.*

Hunyorgott, leengedte kezét, és bambán bámult kifelé a nyárba, amelyről nemrég még azt hitte, nem fogja megérni. Látóterén átvonult Annie árnyéka, aztán ismét eltűnt.

Vajon igaz ez?

*Valóban önmagam Seherezádéja volnék?* töprengett ismét. Ha így van, akkor ez valami hallatlanul, képtelenül örült helyzet. Azt, hogy életben van, voltaképpen annak köszönheti, hogy be akarja fejezni azt a szemetet, amelynek a megírására Annie kényszerítette. Már rég meg kellett volna halnia – csakhogy nem tehetette. Nem halhat meg, amíg meg nem tudja, mi lesz a vége.

*Hiszen te begolyóztál.*

*Olyan biztos?*

Nem. Már ebben sem volt biztos. Már semmiben sem volt biztos.

Kivéve egyvalamit: élete mindenestül Tortúra kezében volt, és ott is marad.

Hagyta, hogy gondolatai elkalandozzanak.

A felhő, mondta magában. Kezdd a felhővel.

## 6



A felhő ezúttal sötétebb volt, sűrűbb és valahogy simább, ő maga pedig, mintha nem lebegett, hanem inkább siklott volna. Időnként gondolatok villantak át agyán, máskor fájdalmat érzett, időnként pedig Annie hangját hallotta homályosan; úgy hangzott, mint akkor, amikor kézírata elégetése közben majdnem elvesztette uralmát a tűz fölött:

– Igya ki ezt, Paul... muszáj!

*Siklott?*

Nem, ez így nem egészen pontos. Inkább *süllyedt* – ez a megfelelő ige. Eszébe jutott egy hajnali háromkor befutó telefonhívás – ez még egyetemi évei alatt történt: A negyedik emelet hálótermi gondnoka álmosan dörömbölt az ajtaján, hogy jöjjön már és vegye fel azt a rohadt telefont. Az édesanyja volt. *Gyere haza, Paulie, amilyen gyorsan csak bírsz. Apádat súlyos szélütés érte. Egyre mélyebbre süllyed.* Ő pedig ment, amilyen gyorsan csak bírt, száztízíg felpörgetve ócska Ford kombiját; pedig nyolcvan fölött már kilengett az első kerék, és a végén kiderült, hogy hiába. Mire hazaért, apja már elsüllyedt a semmibe.

Vajon ő maga milyen messze volt az elsüllyedéstől azon a baltás éjszakán? Nem tudta, de úgy vélte, eléggé árulkodó jel, hogy az amputációt követő héten úgyszólván semmi fájdalmat nem érzett. És az Annie hangjában rezgő rémület ugyancsak a veszély komolyságáról tanúskodott.

Félig-meddig kómás állapotban feküdt; alig lélegzett, mert a gyógyszer mellékhatásaként légzési nehézségek léptek fel, és megint glukóz-infúziót kapott a karjába. Két hang rántotta ki ebből az állapotból: a dobpergés és a méhek dongása.

Burka dobok.

Burka méhek.

Burka *álmok*.

Lassan, de feltartóztathatatlanul szín és élet költözött egy vidékbe, egy törzsbe, mely a géppapír margóján innen és túl soha nem létezett.

Álmodt látott az istennőről, látta az *arcát*, amint sötét-komorán, málló vonásokkal tornyosul a dzsungel zöldje fölé. Fekete kontinensen fekete istennő, kőkoponyája tele méhekkel. De még ezt az álmot is elnyomta egy kép, mely az idő múlásával egyre élesebbé vált (mintha a felhőre, melyben hevert, valami óriás diaképet vetítenének). Tisztást látott, egyetlen öreg eukaliptusz-fával. A fa legalacsonyabb ágáról régimódi kék acélbilincs lógott. Nyüzsögtek rajta a méhek. S a bilincs üres volt, mert Tortúra...

...megmenekült volna? Ugye megmenekült? Hiszen a történetnek így kellett folytatódnia.

Vagy mégsem? Már nem volt olyan biztos a dologban. Vajon valóban ezt jelentené az üres bilincs? Vagy azt, hogy elhurcolták valahová? Be, a bálvány belsejébe? A méhkirálynőhöz, a burkák védőszentjéhez?

*Seherezádéja vagy önmagadnak is.*

*Kihez szól a meséd, Paul? Kinek a kedvéért meséled? Annie kedvéért talán?*

Nem, szó sincs róla. Amikor átkukucskált a papír közepén megnyílt lyukon, nem Annie-t akarta látni, és nem is az ő kedvét kereste... Azért nézett át a lyukon, hogy tőle *megszabaduljon*.

És megéledt a fájdalom s vele a viszketés. A felhő ritkult, majd szétszakadozott. Lassan ismét látta a szobát, ami nem szolgált örömeire, és Annie-t, ami még lehangolóbb volt. És mégis, elhatározta, hogy élni fog. Rejtett énje – amely úgy rajongott a folytatásos filmekért, mint Annie valamikor, kislány korában – elhatározta: nem halhat meg addig, amíg meg nem tudja, mi lesz a történet vége.

Vajon Ian és Geoffrey megmentették-e Tortúrát?

Vagy a burkák behurcolták az istennő fejébe?

Bármily nevetséges, ezek az ostoba kérdések választ követeltek.

Annie, legalábbis eleinte, nem engedte, hogy ismét munkához lásson. Ide-oda repdeső tekintete elárulta, mennyire rettegett és retteg továbbra is. Paul ebből is tudhatta, milyen hajszálon függött az élete. Annie szertelen gondoskodással vette körül, nyolcóránként cserélte a kötést a váladékozó csonkon (sőt kezdetben négyóránként – ezt ő maga jelentette be, olyan hangon, mint aki tudja, hogy ezért sem kap majd kitüntetést, noha igazán rászolgálna), szivaccsal mosdatta, alkohollal dörzsölte be mintha csak semmissé akarná tenni, amit művelt vele. A munka, jelentette ki, egyelőre ártana. *Visszavetné a gyógyulásban, Paul. Higgye el, tudom, mit beszélek. Pedig maga legalább tudja, mi lesz a folytatás én meg majd meghalok a kíváncsiságtól.* Kiderült, hogy míg ő a halál árnyékában lebegett, Annie minden sorát elolvasta – mondhatni, a műtét előtti teljes termést, háromszáznál több kéziratoldalt. Az utolsó negyven oldalra Paul már nem írta be az n betűket, de Annie pótolta a mulasztást, és ezt most valami feszengő, dacos büszkeséggel meg is mutatta. N betűi iskolásan szabályosak voltak, feltűnő ellentétben az övéivel, melyek egyre inkább odafirkált púpokká korcsosultak.

Bár Annie nem mondta ki, Paul úgy gondolta, azért írhatta be az n-eket, hogy gondoskodásának újabb bizonyosságát adja. *Én lettem volna kegyetlen magához, Paul, hogy mondhat ilyet, én, aki pótoltam valamennyi n betűt?* –, sőt esetleg vezekelni akart tettéért; még az is meglehet, hogy valami babonás rítusnak szánta: ennyi meg ennyi kötözés, ennyi meg ennyi szivaccos lemosdatás, ennyi meg ennyi n betű pótlása; és akkor Paul életben marad. *Lenni burka méhistennő csudatevő mojo-varázsolása, Bizony: be kellene ír sok-sok csúf n betű, és akkor lenni minden jó megin.*

Így kezdődött – de aztán jött a *muszáj*. Paul ismerte az összes tünetet. Annie nem tréfált, amikor azt mondta, majd meghal a kíváncsiságtól.

*Eszerint te is azért élsz még, hogy megtudd, mi lesz a folytatás?*

Akármilyen örütség volt, sőt a maga képtelenségében még szégyellni való is, Paul elismerte: ez az igazság.

*A muszáj-tünetcsoport.*

Épp elégszer bosszankodott, hogy míg a *Tortúra*-regényekben jóformán akkor lendíti mozgásba ezt az erőt, amikor akarja, jelentősnek szánt regényeiben e képessége kiszámíthatatlannak bizonyul, vagy épp csődöt mond. Az ember soha nem tudja pontosan, hol is keresse a *muszáját*, de ha egyszer rátalál, akkor azonnal megérzi: mintha valami belső Geiger-számláló mutatója hirtelen a skála szélső határáig lendülne ki. Még ha félig-meddig másnaposan gubbasztott is az írógép előtt, döntötte magába a feketekávéját, és kétóránként elrágcsált egy gyomorégés elleni tablettát (közben arra gondolva, hogy le kéne szokni erről a rohadt bagóról, legalább reggel, de hiába, a sorsdöntő elhatározás előtt mindig megtorpant), akkor is felismerte a *muszáját*, ha végre sikerült elkapnia – holott még hónapok választották el a mű befejezésétől és fényévek a kiadástól. Ha aztán elcsípte, kicsit mindig szégyenkezett – mintha valami mesterkedésen kapta volna rajta magát, de egyszersmind úgy érezte, végre igazolást nyert a sok kínlódás. Úristen, hiszen csak múlt egyik nap a másik után, a papíron szűk volt az a bizonyos lyuk, a fény alig pislákol, az életből ellesett párbeszédék sületlenek, és az ember mégiscsak robotolt tovább, mert nem tehetett mást. Konfuciusz mondott valami olyasmit, hogy ha az ember egy rend gabonát akar termesztetni, akkor előbb egy tonna trágyát kell lapátra hánynia. És aztán egy szép napon a hasadék szélesvásznuvává tágult, és a fény úgy sütött át rajta, mint a napsugár egy Cecil B. de Mille-féle szuperprodukción, és az ember tudta, hogy a *muszáj* ott ficáncol a hálójában.

Mi is ez a *muszáj*? Például ilyesmi: "Azt hiszem, szívem, tizenöt-húsz percig még *muszáj* fennmaradnom, hogy lássam, mi lesz ennek a fejezetnek a vége." Holott a pasi munka közben egész nap arról álmodozott, milyen jó lesz este az ágyban az asszonnyal, és tudja, hogy mire végre felmegy a hálószobába, önagysága minden valószínűség szerint rég az igazak álmát alussza.

Vagy lehet ilyesmi is: "Tudom, hogy vacsorát kéne főznöm, mert a férjem dühös lesz, ha megint csak valami hideget rakok elé – de ezt *muszáj* végignézni."

Muszáj megtudnom, hogy túléli-e.

Muszáj megtudnom, elcsípi-e a hapsi azt a rohadékot, aki megölte az apját.

Muszáj megtudnom, rájön-e az asszony, hogy férjeura az ő legjobb barátnőjével kefél.

Ó, az a muszáj. Olyan undorító, mintha kézzel nyúlkálnak egy ócska lebuiban az emberhez, és olyan isteni, mint egy menet a világ legügyesebb call-girljével. Nincs nála rémesebb és nincs csodálatosabb, és a végén még az sem számít, milyen nehezen izzadta ki az ember, és még az se, hogy megfelel-e a legkényesebb igényeknek, mert úgy van, ahogyan a Jackson Five énekli a lemezén: abba ne hagy, míg jól be nem laksz.

## 8

*Önmagadnak is Seherezádéja vagy.*

Ezt a gondolatot akkor még nem fogalmazta meg, sőt igazából még fel sem fogta; ahhoz túlságosan szenvedett. De tudni azért már tudta akkor is.

*Nem igaz. Nem te tudtad, hanem a fickók ott lent az alagsorban. Ők már tudták.*

Igen, ez már közelebb jár az igazsághoz:

A fűnyíró hangja felerősödött. Egy pillanatra Annie is felbukkant, ránézett, látta, hogy Paul visszanéz, és integetett neki. Paul is visszaintett – az ép kezével. Aztán Annie ismét eltűnt a szeme elől. Tiszta haszon.

Végül mégis sikerült meggyőznie a nőt, hogy a munka csöppet sem vetné vissza, sőt elősegítené a gyógyulását... Folyvást kísértették azok a sajtós képek, melyek előcsalogatták a felhőből. Igen, ez a megfelelő kifejezés: *kísértették*. Árnyak voltak, melyeket csak akkor tehetett magáévá, ha papírra rögzítette őket.

S Annie, bár nem hitt neki – akkor még nem –, megengedte, hogy munkához lásson. Nem azért, mintha Paul meggyőzte volna – *a muszáj* tette engedékennyé.

Eleinte csak fájdalmasan rövid időszakokra futotta erejéből – negyedórákra, vagy legföljebb, ha a belső igény nagyon erős volt, félórára. De még ezek a rövid nekifutások is nagyon megkínózták. A helyzetváltoztatástól úgy éledt fel a csonkban a fájdalom, mint mikor a hamvadó parázs a legkisebb szellőtől is lángra lobban. Írás közben pokolian szenvedett, de nem ez volt a legrosszabb. A legrosszabb egy-két órával utána következett, mikor a lassan besarjadó csonk őrijítően viszkedett, mintha álmosan rajzó méhek szurkálták volna.

Mégis neki lett igaza, nem Annie-nek. Igazán jól ugyan később sem érezte magát – ilyen helyzetben erre nem is igen számíthatott –, de állapota javult, és valamelyest még erőre is kapott. Tisztában volt vele, hogy érdeklődési köre igen szűkre zsugorodott, de belenyugodott, hogy csak ezen az áron maradhat életben. Hiszen kész csoda már az is, hogy eddig életben maradt.

Ahogy ült az egyre hézagossabb fogsorú írógép előtt és visszatekintett az elmúlt időszakra, amelyet események helyett főként csak a munka töltött ki, Paul végül bólintott. Igen, valóban Seherezádéja volt már önmagának is, mint ahogy maga volt álmai asszonya is, mikor magához nyúlt, és fantáziaképeinek lázas ritmusára elélvezett. Nem kellett hozzá pszichiáter, hogy tisztában legyen az írás autoerotikus jellegével – az ember saját teste helyett az írógépet veri ugyan, de mindkét aktushoz gyors észjárásra; fürge kézre és odaadó, elkötelezett fantáziálásra van szükség.

De nincs-e itt szó valami többről is? Valamiféle közösülésről, bárha a legszárazabb fajtából is. Hiszen mihelyt Paul ismét íráshoz látott... Igaz, munka közben Annie nem merte zavarni, utána azonban rögtön vitte magával a napi termést, állítólag azért, hogy beírja a hiányzó betűket, de valójában az adagjára szomjazott; *a muszáj* kapta el őt is. Paul most már tisztában volt ezzel; úgy, ahogy a megfelelő szexuális érzékenységgel megáldott is előre tudja, melyik kalandnak lesz folytatása és melyik hamvad el, mire az éjszaka véget ér.

*A folytatásos filmek. Igen, visszatértünk a kezdetekhez. Csak éppen az elmúlt néhány hónap során Annie nemcsak szombat délutánonként járt moziba, hanem mindennap, és nem a bátyja vitte el, hanem egy bizonyos Paul, aki történetesen a kedvenc írója.*

Lassan enyhült a fájdalom, és régi szívóssága valamelyest visszatért, úgyhogy egyre több időt töltött az írógép előtt... de végül mégsem bírt olyan gyorsan írni, hogy Annie étvágyát kielégítse.

Mindkettejüket a muzáj tartotta életben, hiszen ennek híján Annie már rég végzett volna mindkettejükkel – de másfelől hüvelykujját is emiatt vesztette el. Szörnyűséges volt, de mulatságos is. *Próbáld iróniával nézni, Paul – jót tesz a vérkeringésednek.*

Gondold csak el, mennyivel rosszabbul is járhattál volna.

Levághatta volna példának okáért a hímvessződet is.

– Abból pedig csak egy van – mondta hangosan, és vadul fölnevetett az üres szobában, a foghíjasan vigyorgó, gyűlöletes Royal előtt. Hahotázott, míg hasa és lábfejének csonkja bele nem fájdukt. Hahotázott, míg végül belefájdukt az agya is, és egy ponton nevetése borzalmas, száraz zokogásba csapott át, és ebbe még bal hüvelykujjának maradványa is belesajdukt. Akkor végre abbahagyta. Tompán eltűnődött, milyen közel áll ahhoz, hogy megőrüljön.

Ámbár, gondolta, igazából már ez sem számít.

## 2

Egy napon, nem sokkal – talán egy héttel a hüvelykujj-amputáció előtt, Annie két hatalmas tányér vaníliafagylalttal jelent meg. Volt továbbá a tálcán egy üveg Hershey-csokoládéöntet, egy habszifon meg egy tál, melyben maraschinóba áztatott vérvörös cseresznyék úsztak, mint biológiai szemléltetésre való minták.

– Gondoltam, készítek magunknak egy kis csemegét, Paul – mondta Annie, hamis kedélyességgel. Paulnak nem tetszett sem a hangja, sem zavart tekintete. *Hű, de rossz kislány vagyok,* mondta ez a tekintet, és Paulban tüstént feltámadt az óvatos gyanakvás. Igencsak el tudta képzelni, hogy ugyanez a kifejezés bujkált Annie szemében akkor is, mikor az egyik lépcsőre egy halom ruhát, a másikra egy dőglött macskát csempészett.

– Ez igazán kedves, Annie – válaszolt, és nézte, ahogy a nő a fagylaltra önti a csokoládét, majd két tejszínhab-felhőt nyom rá a szifonból, a harcedzett torkoskodó esetlen, de gyakorlott mozdulataival.

– Csak ne köszönjön semmit, megérdemelte. Hiszen olyan keményen dolgozik.

Azzal átnyújtotta neki az adagját. Az édességtől Paul már a harmadik falat után émelygett, de okosabbnak látta, ha tovább eszik. Itt, a festői Nyugati Hegyoldalon a túlélés egyik alapszabálya így szólt: *Ha Annie hív lakomára, a tálát is nyald tisztára.* Egy ideig csend volt, aztán Annie letette kanalát, keze fejével letörölte álláról egy pöttynyi csokoládéval kevert olvadó fagylaltot, és barátságos hangon megszólalt:

– Mondja el a folytatást.

Paul is letette a kanalát. – Nem értem, Annie.

– Mesélje el, mi történik ezután a regényben. Nem bírok várni: Egyszerűen nem megy.

És vajon Paul nem sejtette, hogy előbb-utóbb eljön ez is? Dehogynem – számított rá. Ha valaki az új Rakétaember-sorozat mind a húsz tekercsét házhoz szállítja, Annie talán megállta volna, hogy várjon, és hetenként vagy akár naponta csak egy tekercsset utaljon ki magának?

Ránézett a nő tányérjára. A félig már lerombolt halomban egy szem cseresznyét félig maga alá temetett a tejszínhab, egy másik szem úszott a csokoládéöntetben. Felrémlt előtte a nappali képe, a szanaszét heverő cukormázás edényekkel.

Nem, Annie nem kiváros fajta. Annie akár egyetlen éjszaka is végignézte volna mind a húsz folytatást, még ha a szeme belefárad, vagy hasogató fejfájást kap is tőle.

Mert Annie mindent szeret, ami édes.

– Ezt nem tehetem – válaszolta.

A nő arca azonnal elborult, de mintha Paul egy árnyalatnyi megkönnyebbülést is észlelt volna rajta. – *Igazán? És miért?*

*Mert holnapra már kutyába se venne,* tolult ajkára a válasz, de aztán nagy erővel visszafojtotta. Ehelyett azt felelte: – Mert pocsék mesélő vagyok.

Annie öt hatalmas kanállal felszüröcsölte a maradék fagyaltot; Paul toroka megdermedt volna az óriási falatoktól. Aztán lerakta tányérját, és dühösen meredt rá, mintha nem is a nagy Paul Sheldonnal ülne szemközt, hanem valakivel, aki a nagy Paul Sheldont bírálni meri.

– Ha olyan pocsék mesélő, akkor hogy lehet, hogy egymás után írja a bestsellereket, és milliók rajonganak a könyveiért?

– Nem azt mondtam, hogy pocsék író vagyok. Ahhoz, szerintem is csakugyan elég jól értek. De ha élőszóval kell elmondanom, mindig befuccsolok.

– Ez csak amolyan rüves-nyüves kifogás. – Annie arcán sötét felhők gyülekeztek. Vastag szoknyáján fénylett ökölbe szorult keze. Az Annie névre hallgató hurrikán ismét betört a szobába, s minden, ami mozdítható volt, elszabadult. Csakhogy a helyzet mégis megváltozott. Paul ugyan most se félt tőle kevésbé, mint eddig, de a nő mégsem uralkodott már fölötte olyan korlátlanul. Mert muszáj ide, muszáj oda, az élet már nem volt olyan fontos neki. Tulajdonképpen már csak a fájdalomtól félt.

– Egyáltalán nem kifogás – felelte. – A két dolognak, Annie, annyi köze van egymáshoz, mint almának a narancshoz. Ha valaki jól mesél, akkor általában nem tud írni. Ha komolyan azt képzelem, hogy a jó írók akár a szájukat is képesek kinyitni, akkor még sosem látott a *Napi króniká*-ban holmi szegény nyomorult tollforgatót, amint interjú közben csak hebeg-habog.

– Márpedig én nem akarok tovább várni – durcáskodott a nő. – Milyen finom habos fagyaltot kapott most is; a legkevesebb, amit elvárhatnék, hogy legalább *néhány* dolgot elmeséljen. Talán nem is muszáj az egész történetet, de például: Valóban a báró ölte meg Calthorpe-ot? – A szeme csak úgy szikrázott. – Ez *igazán* nagyon érdekelné. És ha ő volt, mit csinált a hullával? Mert énszerintem ott van feldarabolva abban a kofferban, amiről a felesége le nem veszi a szemét. Eltaláltam?

Paul a fejét rázta, amivel nem arra utalt, hogy Annie téved, csak arra, hogy nem hajlandó elárulni.

Annie arca végképp elsötétült, de hangja lágy maradt. – Nagyon felbosszant, Paul... ezt, ugye, tudja?

– Persze hogy tudom. De hiába, nem segíthetek rajta.

– Én rávehetném. Bizony, rávehetném, hogy segítsen rajta. Ha akarnám, rögtön elmondaná. – De arcán csalódás tükröződött, mint aki tudja, hogy mégsem tehet semmit. Egy-két dolgot kicsikarhatna Paulból, de az egész történetet soha.

– Emlékszik még, Annie, mit mesélt egyszer a kisgyerekről, aki a mosogató alatt a mosószerrel játszik, és az anyja rajtakapja? Mit is mond az a gyerek? *Jaj, anyu, de undok vagy!* Hát így viselkedik most maga is. *Jaj, Paul, hogy maga milyen undok!*

– Ha tovább dühít, nem állok jót magamért – mondta a nő, de Paul érezte, hogy túl vannak a krízisen; a fegyelem és a jó magaviselet fogalmaira Annie különös érzékenységgel reagált.

– Ezt a kockázatot, sajnos, vállalnom kell – szólt Paul –, mert én is olyan vagyok, mint az a mama. Nem azért mondok nemet, mert undok akarok lenni, vagy mert bosszantani akarom, hanem azért, mert azt szeretném, ha igazán élvezné a történetet... márpedig ha teljesítem, amit kér, akkor vége az élvezetnek, és elmegy a kedve az egésztől. – *és akkor mi lesz énvelem, Annie?* gondolta, de ezt persze nem mondta ki.

– Legalább azt árulja el, az a Hezekiah nevű nigger valóban tudja, hol bujkál Tortúra édesapja? Legalább ennyit mondjon!

– Írjam meg a regényt, vagy kérdőívet töltsék ki? Mit akar?

– Velem ne beszéljen ilyen gúnyosan!

– Akkor ne tegyen úgy, mintha nem értené, amit mondok! – kiabált vissza Paul. A nő zavarodottan hőkölt hátra, és arca végképp kitisztult. Csak az a félelmetes, "hű de rossz kislány voltam" kifejezés nem tűnt el róla. – Le akarja vágni az aranytojást tojó tyúkot! Mert pontosan erről van szó! Csak azt ne feledje, hogy annak a mesebeli könnyelmű gazdának végül nem maradt egyebe, mint egy döglött tyúk, a vacak, üres beleivel!

– Rendben van, Paul. Helyes. Kéri még azt a fagyaltot?

– Nem bírok többet.

– Értem. Látom, felizgattam. Nagyon sajnálom. Valószínűleg igaza van. Rosszul tettem, hogy ilyesmit kértem magától. – Annie ismét teljesen nyugodt volt. Paul félig-meddig arra számított; hogy újabb dühroham vagy sötét, depressziós időszak következik, de egyik sem jött. Mindketten visszatértek megszokott életrendjükhöz. Paul írt, Annie esténként elolvasta a napi termést. A vita és a hüvelykujj-amputáció között elég idő telt el ahhoz, hogy Paulnak ne szúrjon szemet az összefüggés. Egészen mostanáig.

*Nyaggattam az írógép miatt*, gondolta, miközben nézte a masinát, és hallgatta a fűnyíró dünnögését. A zaj halkult, de Paul homályosan érezte, hogy nem Annie távolodik, hanem ő. Lassan elbóbiskolt. Újabban sűrűn megesett vele: egyszer csak elszunyókált, mint valami vén trottyos az aggok házában.

*Igazából csak egyszer nyavalyogtam, de az bőven elég volt – több mint elég. Mikor is történt? Talán egy héttel az után a pocskos habos fagylalt után? Úgy nagyjából. Mindössze egy hét múlt el, és csak egyetlenegyszer nyavalyogtam. Hogy megőrjít annak a törött billentyűnek a csörömpölése. Még csak azt se javasoltam, hogy vegyen egy másik használt írógépet attól a hogyishívják Nancytól, olyat, amelyiknek megvan az összes billentyűje. Csak annyit mondtam, hogy megőrjít a csörömpölés, és erre egy-kettő, csiribi-csiribá, Látjátok Paul bal hüvelykujját? Volt – nincs. Csak hát igazából nem azért csinálta, mert nyavalyogtam az írógép miatt, hanem mert megtagadtam a kérését, és neki bele kellett nyugodnia. Dühében művelte. És azért dühöngött, mert valamire rájött. Hogy mire? Hát arra, hogy végül még sincs az ő kezében minden kártya – nekem is van hatalmam őrajta, még ha passzív is. A "muszáj" hatalma. A végén mégiscsak egész tűrhető Seherezádé vált belőlem.*

Kész téboly volt az egész, de mulatságos is, és egyszersmind teljesen valós. Lehet, hogy milliók nevetnének rajta, de csak nevensenek; ők nem értik, milyen erős lehet a művészet hatása – még az olyan elfajult termékeké is, mint a szórakoztató ponyva. Házi asszonyok tömegei szervezik úgy időbeosztásukat, hogy beleférjen a tévé délutáni limonádéja, és ha munkába állnak, első dolguk, hogy mihelyt telik rá, beszerezzenek egy videofelvevőt, mert akkor legalább este megnézhetik a legújabb folytatást. Amikor Conan Doyle a Reichenbach-vízesésnél megölte Sherlock Holmest, az egész viktoriánus Anglia egy emberként lázadt fel, és követelte vissza. És tiltakozásuk nagyon is hasonlított Annie-ére: nem gyászt fejezett ki, hanem felháborodást. Doyle-t még a saját mamája is lehordta, mikor fia levélben adta tudtára, hogy el akarja tenni Holmest láb alól. Az idős hölgy postafordultáival tiltakozott: "Meg akarod ölni Mr. Holmest, azt a finom úriembert? Badarság! *Ne merészeld!*"

Vagy itt van a barátja, Gary Ruddman, aki a boulderi Városi Könyvtárban dolgozott. Paul egy napon be akart ugrani hozzá, de a redőnyöket lehúzva találta, és az ajtón fekete kreppből készült kokárda libegett. Paul, rosszat sejtve, vadul kopogott, mígnem végre Gary kiszólt: *Menj el. Ma nagyon rossz napom van. Meghalt valaki, aki nagyon közel állt hozzám.* S mikor Paul megkérdezte, kiről van szó, Gary csüggedten azt felelte: *Van der Valk.* És Paul hallotta, hogy barátja már eltávolodott az ajtótól, és hiába kopogtatott tovább, Gary nem jött vissza többé. Mint kiderült, Van der Valk nyomozó volt, akit bizonyos Nicolas Freeling nevű krimiszerző hívott életre, és ítélte halálra.

Paul velejéig hamisnak ítélte Gary reagálását; úgy vélte, hogy csak nagyképű, mesterkéltné póz az egész, és így is érzett egészen 1983-ig, mikor kezébe került a *Garp szerint a világ*. Nagy óvatlanul lefekvés előtt olvasta el azt a jelenetet, melyben Garp kisebbik fiát felnyársalja a sebességváltó bot. Órákig nem bírta elaludni; szüntelenül erre a jelenetre kellett gondolnia. Ahogy hánykolódott ágyában, többször is eszébe jutott, micsoda képtelenség, hogy az ember megsirasson egy regényalakot – mert megsiratta, tagadhatatlanul. De hiába, a felismerés mit sem használt, és így aztán eltűnődött: Gary Ruddman gyásza Van der Valk halálakor talán sokkal komolyabb volt, mint ő azt annak idején feltételezte. És ennek nyomán újabb emlék bukkant felszínre: az a jelenet, amikor tizenkét éves korában, egy forró nyári napon kiolvasta William Goldingtól *A legyek urá-t*, és elindult a hűtő felé egy pohár jeges limonádéért – de aztán hirtelen megfordult, és ballagásból száguldásra váltva a fürdőszobában kötött ki, ahol a vécé fölé görnyedve hányni kezdett.

Most hirtelen ennek a furcsa bolondériának újabb példái jutottak eszébe, hogyan ostromolta meg a tömeg a baltimore-i kikötőt minden hónapban, amikor a hajó meghozta Mr. Dickens *Mis Dorrit* jának vagy *Twist Olivér*-jének legújabb folytatását (néhányan vízbe fúltak, de ez korántsem vette el a többiek kedvét); a százöt éves öregasszony, aki kijelentette, hogy addig nem hal meg, míg Mr. Galsworthy be nem fejezi a *Forsyte Sagá*-t-s aki valóban nem egészen egy órával az után hunyta le szemét, hogy az utolsó kötet utolsó oldalát felolvasták neki; vagy az ifjú hegymászó, aki végzetesnek ítélt lehüléssel került kórházba, és akinek a barátai megállás nélkül, napi huszonnégy órán át olvasták fel *A gyűrűk urá*-t, míg magához tért a kómájából; és még száz meg száz hasonló eset akadt.

Feltételezte, hogy minden sikeríró elő tudna hozakodni a maga példájával vagy példáival, mennyire átadták magukat az olvasók az általa teremtett, kitalált világnak... *Megannyi példája a Seherezádé-komplexusnak*, gondolta most Paul, amint félálomba ringatta Annie fűnyírójának áradó-apadó moraja a visszhangos, messzi távolban. Eszébe jutott, hogy két levélíró is javasolta: létesítsenek Tortúra parkokat, a Disneyland vagy a Nagy Kaland Park mintájára. Az egyik levélhez még vázlatos tervrajzot is mellékeltek. De a nagydíj (legalábbis amíg Annie Wilkes be nem lépett életébe) minden bizonnyal Mrs. Roman D. Sandpiper III-at illette, a floridai Ink Beachből. Mrs. Roman D. Sandpiper, aki a keresztségben a Virginia nevet kapta, háza egyik emeleti szobáját átalakította Tortúra Szalonjává. Polaroid fényképeket is mellékelte Tortúra Rökkájáról, Tortúra Íróasztaláról (még egy befejezetlen, tárgyyszerű és köznapi levélke is hevert rajta, melyben Tortúra közölte Mr. Favereyvel, hogy folyó év november 20-án feltétlenül megjelenik az iskolai szavalóversenyen, s a cseppet sem asszonyosan kerek, inkább bakfis módra finomkodó kézírás Paul szerint kísértetiesen illett hősnőjéhez), Tortúra Heverőjéről, Tortúra Falvédőről ("Bízd magad a szerelemre"; "A szívnek nem kell kioktatás.") stb. stb. A bútorok Mrs. Roman D. (Virginia) Sandpiper szerint nem reprodukciók, hanem egytől egyig eredetiek, és bár Paul erről nem győződhetett meg, hitt a levélnek. Márpedig ha mindez valóban így van, akkor e költséges szemfényvesztés Mrs. Roman D. (Virginia) Sandpipernek több ezer dollárjába kerülhetett. Mrs. Roman D. (Virginia) Sandpiper sietett biztosítani Pault, hogy nincs szándékában hősnőjéből pénzt csiholni, még csak nem is tervez ilyesmit – ments isten! –, de azt szívből óhajtáná, hogy Paul megsejmelje a képeket, és közölje vele, miben tévedett (mert hogy elkövetett tévedéseket, afelől nincs kétsége). Mrs. Roman D. (Virginia) Sandpiper egyszersmind Paul véleményére is igen nagy súlyt helyezett. Pault a képek láttán furcsa, kísértetiesen megfoghatatlan érzés kerítette hatalmába. Mintha a képek saját képzeletének szülöttei volnának – és rádöbrent, hogy e perctől kezdve valahányszor megpróbálja majd elképzelni Tortúra kombinált fogadó- és dolgozószobáját, tüstént Mrs. Roman D. (Virginia) Sandpiper polaroid képei jutnak majd eszébe, a maguk kedélyes, de egydimenziós konkrétságával eltorlaszolva fantáziáját. Mondja el a hölgynek, miben tévedett? Képtelenség. Mostantól fogva az ő dolga lesz, hogy ezen töprengjen. Rövid válaszlevelében gratulált, és csodálatának adott hangot – s nem is célzott bizonyos kérdésekre, melyek Mrs. Roman D. (Virginia) Sandpiperrel kapcsolatban átfutottak agyán, hogy például ki van-e mind a négy kereke a hölgynek. Válaszként újabb levél érkezett, újabb tétel polaroid képpel. Mrs. Roman D. (Virginia) Sandpiper első küldeménye két, kézzel írt oldalból és hét polaroidból állt; a második tíz kézírásos oldalt és negyven polaroidot tartalmazott. A levél minden értelemben kimerítő (sőt végkimerítő) aprólékossággal felsorolta valamennyi berendezési tárgy leőhelyét, árát, valamint az alkalmazott restaurálási eljárásokat. Mrs. Roman D. (Virginia) Sandpiper közölte továbbá azt is, hogy rábukkant egy McKibbon nevű emberre, akinek van egy ócska légpuskája; nos, ez a derék ember gondoskodott a szék melletti falon látható golyónyomról, és bár Mrs. Roman D. (Virginia) Sandpiper elismerte, hogy a lőfegyver történelmi hitelességét nem szavatolhatja, de a kaliber feltétlenül megfelel az eredetinek. A képek többsége egészen közlelről felvett részleteket ábrázolt. Ha feladójuk nem írja rá a hátoldalra, hogy miről is van szó, a képek akár a rejtvénymagazinokból is származhattak volna, ahol a nagyítás villanyoszlopnak mutatja a gémkapocs egyik szárát, a konzervsőr nyitógyűrűjét pedig Picasso-szobornak, és az olvasónak kell kitalálnia, mit lát a képen. Erre a levélre Paul már nem válaszolt, de ez nem riasztotta el Mrs. Roman D. (Virginia) Sandpiper:

még további öt levelet küldött (az első négyhez újabb felvételeket is mellékelte), mígnem végül értetlenül, kissé sértődötten elhallgatott.

Utolsó levelét kurtán és ridegen már csak Mrs. Roman D. Sandpiperként írta alá, visszavonva a (bárha zárójeles) felszólítást, hogy Paul szólítsa csak Virginiának. Ennek a nőnek a megszállottsága soha nem fajult, mint Annie esetében, paranoid rögeszmévé, de Paul most már tudta, hogy a forrás mindkét esetben azonos: a Seherezádé-komplexus, muszáj mélységes, elemi ereje.

Agya lassan elködösült. Aludt.

## 10

Ezekben a napokban úgy bóbiskolt el; mint az öregek: egyik percről a másikra, és nemegyszer a legalkalmatlanabb időkben. Úgy is aludt, mint az öregek, vagyis csak vékony hártya választotta el az ébrenlét világától. Most is hallotta, továbbra is, a fűnyírót, de a zúgás mélyebb, nyersebb, szagatosabb volt – mint a villamos kését.

Rossz napot választott, hogy felpanaszolja a Royal hiányzó n betűjét. Minden nap rossz nap persze, amikor az ember nemet mer mondani Annie Wilkesnek. A büntetés későbbre halasztható... de soha nem marad el.

*Hát ha ennyire zavarja, akkor nincs más hátra, valamivel el kell terelnem a gondolatait arról a csúnya n betűről.* Aztán hallotta, hogy a nő matat a konyhában, ide-oda dobál különféle tárgyakat, és káromkodik, a maga sajátos Annie Wilkes-i szóhasználatával. Tíz perc múlva aztán megjelent a fecskendővel, a Betadinnal és a villamos szeletelőkéssel. Paul tüstént ordítani kezdett. Bizonyos értelemben hasonlatossá vált Pavlov kutyájához. Ha Pavlov csengetett, megindult a kutyák nyálképződése. Ha Annie fecskendővel, egy üveg Betadinnal és valami éles szerszámmal felfegyverkezve lépett a vendégszobába, Paul felordított. Annie bekapcsolta a kést a toloszék melletti csatlakozóba, és Paul egy darabig még könyörgött, ordított és fogadkozott, hogy jó lesz. Megpróbált kitérni a fecskendő elől, de Annie figyelmeztette, hogy most valóban legyen jó és üljön szép nyugodtan, mert különben még könnyű érzéstelenítést sem kap. Mikor ő továbbra is elhajolt a tű elől, nyivákolva és esengve, Annie felvetette, hogy ha ennyire kétségbeesik, talán az lenne a legokosabb, ha ő a kést Paul torkának fordítaná, s azzal legalább egy csapásra mindent elintézhetnének.

Erre Paul elnémult, türte az injekciót. A Betadin ezúttal a bal hüvelykujjára csorgott, meg a késpengére. Mikor Annie bekapcsolta a kést, és a penge sebesen fűrészelte a levegőt, a Betadin barna cseppekben fröccsent szét róla; de Annie mintha észre sem vette volna, s a végén persze vörös cseppek lövelltek a magasba. Mert ha Annie egyszer elszánta magát, akkor cselekedett is. Annie-t nem lehetett megingatni, se érvekkel, se sikoltozással. Annie-ben megvolt a bátorság, hogy véghezvigye, amit meggyőződése szerint jónak lát.

Ahogy a penge vibrálva és duruzsolva mélyedt a halálra ítélt hüvelykujj és a mutatóujj közti puha hússzövetbe, Annie ismét biztosította gyengéd érzelmeiről, olyan hangon, mintha azt mondaná: jobban fáj mamának, mint Paulie-nak.

S aztán, azon az éjszakán...

*Nem álmodsz, Paul. Csak épp olyasmiről gondolkodsz, amiről ébren nem mersz. Jobb lesz hát, ha felébredsz. ÉBREDJ MÁR FEL, az isten szerelmére!*

Csakhogynem bírt felébredni.

Annie, aki délelőtt levágta szerencsétlen áldozatának az ujját, ugyanaznap este – mikor Paul a gyógyszerektől és a fájdalomtól elbambulva, bepólyált bal kezét melléhez szorítva ült az ágyban – egyszer csak nagy vígan berontott a szobába egy tortával, s élénk, bár dallamtalan hangján azt bömbölte: "Boldog születésnapot!", holott Paulnak nem is volt születésnapja. A tortát körös-körül gyertyák díszítették, s mértani középpontjában, különleges méretű szőlőgyertyaként a mázba bökve, ott volt a hüvelykujja – a halottszürke ujj, végén a kissé rojtos körömmel, mert néha, amikor egy-egy szónál elakadt, Paul rágcsálta egy kicsit. És a nő azt mondta: *Ha megígéri, Paul, hogy jól viseli magát, kaphat egy szeletet a születésnapi tortából, és a díszgyertyát nem kell megkóstolnia.* Így hát



megígérte, hogy jó lesz, mert nem akarta, hogy Annie a szájába tömje a díszgyertyát, de főképp azért, mert igen, akárki láthatja, hogy Annie jóságos, Annie nagylelkű, adjunk neki hálát a mi mindennapi kenyérénkért, meg azért, hogy embert mégsem kell ennünk, és milyen pompásan szórakozunk, csak van itt mégis valami félelmetes, jaj, Annie, hadd ne kelljen megennem a hüvelykujjamat, Annie, anyuka, Annie, istennő, ha Annie kérdez, nincs mese, akkor az igazat kell mondani, mert ő úgyis tudja, mikor alszol és mikor vagy ébren, tudja, hogy jól viseltes-e magad vagy rosszul, így hát légy jó, az istennő szerelmére, jobb lesz, ha nem sírsz, jobb lesz, ha nem duzzogsz, de a legjobb, ha nem ordítasz, jaj, csak ne hogy ordíts, ne ordíts...

Nem ordított.

És most, hogy felébredt, úgy rándult össze, hogy egész teste belesajdult. Észre se vette, hogy összepréseli száját, nehogy ordítson, noha a hüvelykujjműtét óta már egy hónap is eltelt.

Az ordítás visszafojtása annyira lekötötte, hogy meg se látta, mi közeleg a kocsibehajtón, s mikor végül meglátta, eleinte azt hitte, délibábot lát.

A coloradói államrendőrség egyik autója volt.

## 11

Hüvelykujjának elvesztése után homályos időszak következett, melynek során Paul legnagyobb teljesítménye a regényírástól eltekintve – az volt, hogy számon tudta tartani a múltó napokat. Ehhez valósággal kórosan ragaszkodott; néha öt percre is teljesen belemerült a visszaszámlálásba, nehogy valamiképpen egyetlen nap is kimaradjon.

Egyszer eszébe is jutott: *Lassan olyan leszek, mint Annie.*

És fásultan válaszolt is magának: *Hát aztán?*

Lábfejének elvesztése után – abban az időben, melyet Annie finomkodva "lábadozási szakasznak" nevezett – egészen jól haladt a könyvével. Sőt az "*egészen jól*" igazán álszerénységnek minősíthető: ragyogóan haladt, ahhoz képest, hogy valaha akkor sem tudott írni, ha kifogyott a cigarettája, megfájdult a háta, vagy egy picikét zúgott a feje. Szívesen elhitette volna magával, hogy hősiesen dolgozik, de hát igazából ismét csak menekülésről volt szó, hiszen valóban irtózatossá váló fájdalmak gyötörték, s mikor végre megindult a sebgyógyulás folyamata, a hiányzó láb "fantomviszketése" a fájdalomnál is rosszabb volt. A legkínosabban e nem létező lábfej boltozata viszketett. Időnként, az éjszaka kellős közepén, arra ébredt, hogy jobb lába nagyujjával vakarja a levegőt tíz centivel lejjebb, mint ahol most bal lábszára végződött.

És mégis dolgozott tovább.

Csak a hüvelykujjműtét és a bizarr születésnap tortája után (mely mintha a *Mi történt Baby Jane-nel?* című horrorfilm kellékei közül maradt volna itt) gyülekeztek ismét a galacsinná gyúrt lapok a papírkosárban. Elvesztem a lábam fejét, kis híján belehalok, és dolgozom tovább. Elvesztem egy ujjamat, és zsákutcába jutok. Hát nem megfordítva lenne logikusabb?

Igaz, itt volt a láz is – egy hétig nem bírt fölkelni miatta. De még ez sem volt olyan komoly; 38 foknál magasabbra nem ment egyszer sem – ebből aligha lehet szívfacsaró drámát csíholni. A lázat minden bizonnyal inkább leromlott általános állapot váltotta ki, semmint valami meghatározott fertőzés, és az ilyen vacak kis láz különben sem okozott gondot Annie-nak; egyéb emléktárgyai között KeBexet és Ampicillint is őrizgetett kollekciójában, s megfelelő adagolás után Paul jobban lett – már amennyire ez az adott körülmények között egyáltalán lehetséges volt. De valami hibádzott. Mintha szervezetéből kipusztult volna valami létfontosságú elem, s hiányában élettereje is megfogyatkozott. Megpróbálta az egészséget ráfogni a hiányzó n betűre, de hát ezzel már előbb is meg kellett birkóznia, és különben is, mi egy hiányzó n betű egy hiányzó lábfejhez, majd, újabb attrakcióként, egy hiányzó hüvelykujjhoz mérten?

Bármilyen volt is az ok, valami megzavarta álomszerű állapotát. A lyuk a papírban, amelyen átláthatott, egyre szűkült. Valaha – erre akár meg is esküdött volna – a nyílás akkora volt, mint a Lincoln-alagút bejárata, s mostanra annyi maradt belőle, mint palánkon a göröcslyuk, melyhez a bábész járókelő lehajlik, hogy szemügyre vegyen valami különösen érdekes építkezést. Így kellett

Paulnak is nyújtogatnia nyakát, hogy láthasson valamit, és közben úgy érezte, az igazán fontos dolgok még így is többnyire a látókörén kívül történnek – ami nem is csoda, hiszen látóköre riasztóan beszűkült...

A hüvelykujjműtétet, majd a lázas állapotot követő írói termés minősítése igazán nem volt nehéz. A regény nyelvezete ismét mesterkéltséggé és dagályos lett, az önparódiáig még nem jutott el ugyan, de már a legjobb úton haladt felé, és Paul nem bírta megállítani a folyamatot. Titkon, mint a patkányok a pincezugokban, szaporodtak a logikai hézagok és tévesztések: harminc teljes oldal erejéig a báró átalakult a *Tortúra nyomában* örgrófjává, és Paulnak utólag át kellett írnia az egészet.

*Nem baj, Paul*, buzdította magát az utolsó napokban, még azelőtt, hogy a Royal előbb a t-t, majd az e-t is kiköpte, *hiszen csaknem kész már az egész ocsmányság*. És ez így is volt. Dolgozni a könyvön kényszeredést jelentett, de ha befejezi, véget ér az élete is. És önmagában az, hogy az utóbbi kilátás lassan már vonzóbbnak tűnt az előbbinél, alighanem mindent elárult Paul egyre romló testi, szellemi és lelki állapotáról. Ám a könyv mégis, mindenek ellenére halad tovább, látszólag a körülményektől függetlenül. A logikai hézagok bosszantóak voltak ugyan, de nem jelentősek. Az is igaz, hogy Paul még soha ennyit nem bajlódott a hitelesség látszatával. A Tudod-e folytatni?-játék jó mókából kinkeserves mutatvánnyá vált. Ám a könyv mégis haladt, bármily iszonyatos megpróbáltatásoknak vetette is alá Annie. Paul siránkozhatott ugyan, hogy a hüvelykujj-amputáció során vesztett jó két deci vérrrel együtt valami más – talán az életerő – is elszivárgott belőle, de akkor is: oltárjő a sztori, mindenképpen az eddigi legjobb *Tortúra*-könyv. A cselekmény, ha melodramatikus is, de jól szerkesztett s a maga igénytelen módján egészen szórakoztató. Ha valaha másutt is megjelenék, nemcsak az Annie Wilkes-cég szigorúan korlátozott kiadásában (első kiadás: egyetlen példány), akkor szétkapkodná a jónép. Így hát Paul bízott benne, hogy befejezi, csak az az átkozott írógép ne essen szét.

*Pedig milyen masszívnak ismertek*, gondolta egyszer, amikor épp kényszeres súlyemelő gyakorlatait üzte. Vékony karja reszketett, ujjának csonkja lázasan lüktetett, homlokát olajréteggént vontá be az izzadság. *Te voltál a keménykötésű kis csirkefogó, aki palira veszi a kitikkadt vén szar serifet! Mi? És lám-lám, egy billentyűdet már elvesztetted, és már a többi is, például a t, az e és a g is bágyadozik, hol erre, hol arra dől, néha a sor fölé üt, néha meg alá. Talán mégis a kitikkadt vén szar nyeri meg a játszmat, barátom! Talán mégis ő ver majd halálra téged... és lehet, hogy a boszorkány ezt várja. Talán ezért nyisszantotta le a bal hüvelykujjamat. Mert ahogy mondani szokás, bolond ugyan, de nem hülye.*

És akkor fáradtan, de vadul az írógépre meredt.

Csak rajta. Törj csak össze, ha úgy tetszik: Én akkor is befejezem. Ha a nő felajánl egy új írógépet, köszönettel fogadom, de ha nem, akkor a rohadt jegyzetombon írom tovább.

*De egy biztos: ordítani nem fogok.*

*Nem fogok ordítani.*

*Nem.*

*Nem ordítok.*

## 12

*Nem fogok ordítani!*

Ott ült az ablaknál, most már teljesen ébren és teljes tudatában annak, hogy az Annie kocsifelhajtóján guruló rendőrségi autó éppolyan valóságos, amilyen egykor a bal lábfeje volt.

*Ordíts! Az istenedet, hát ordíts már!*

Akart is, de a belső parancs erősebb volt – nem bírta elnémítani. Még a száját sem tudta kinyitni. Megpróbálta, de akkor maga előtt látta a villamos kés pengéjéről szétfröccsenő barnás Betadin-cseppeket. Ismét próbálkozott, de akkor meg a csontot érő balta nyikorgását hallotta, majd a halk pöffenést, ahogy Annie gyufája begyújtja a Bernz-O-matiC-ot.

Megpróbálta kinyitni a száját, és nem sikerült.

Megpróbálta fölemelni a kezét, és nem sikerült az sem.

Összepréselt ajka közül borzalmas, nyögésszerű hang tört fel, és kezével összevissza, aprókat dobolt a Royal két oldalán – de többre nem telt tőle, sorsának, úgy tetszik, már csak ennyire volt ura. Ami idáig érte, semmi sem volt ilyen szörnyű, mint ez a pokoli mozgásképtelenség – legföljebb csak az a pillanat, amikor rádöbrent, hogy csupán bal lábszára mozog, lába fejével már nincs mit kezdeni. Az egész valójában nem tartott soká, talán öt másodpercig, és tíz másodpercnél semmiképp se tovább. De Paul Sheldon tudatában ezalatt évek teltek el.

Itt volt a megváltás, látótávolságon belül; csak az ablakot kellett volna kitörnie és letépni a lakatot, melyet az átkozott nőszemély a nyelvére rakott, és utána már csak ordítani: *Segítség! Segítség! Mentsetek meg Annie-tól! Mentsetek meg az istennőtől!*

De ugyanakkor egy másik hang is üvöltött benne: *Jó leszek, Annie! Nem fogok kiabálni! Jó leszek, jó leszek, az istennő szerelmére! Ígérem, nem fogok kiabálni, csak ne csonkítson tovább!* Vajon mostanáig tudta-e, felmérte-e teljes valójában, mennyire megfélemlítette ez a nő, mennyire felmorzsolta igazi énjét, szellemének erejét és világosságát? Azzal tisztában volt, hogy folyamatosan terrorizálják, de azt vajon gyanította-e, mennyi ment már veszendőbe saját belső valóságából, mely valaha oly erős volt, hogy veleszületett adottságnak vélte?

Egyvalamivel azonban nagyjából tisztában volt. Nem a nyelve bénult meg, sokkal súlyosabb a baj, mint ahogy az írás sem csak azért ment rosszul, mert hiányzik néhány billentyű, mert láz emészti, mert néha kihagy az emlékezete, vagy fogytán az önbizalma. A teljes igazság a maga iszonyatában is oly egyszerű volt, oly hátborzongatóan egyszerű! Cseppenként száll el belőle az élet, bár ez a fajta halál nem is volt olyan szörnyű, mint ahogy tartott tőle. Csakhogy egyidejűleg lassan felbomlott az egyénisége is, és ez volt az igazán rettenetes, mert együtt járt az elbutulással.

*Ne ordíts!* üvöltötte rettegve a belső hang, mindennek ellenére, miközben a rendőr kinyitotta cirkálója ajtaját, és kiszállt, megigazította sapkáját, amely úgy hasonlít az állami erdészeti emblémájául szolgáló mackó csákójára. Fiatal volt, legföljebb huszonkét-huszonhárom éves, sötét napszemüvege szinte cseppfolyósnak látszott, mintha nyersolajból volna. Megállt, hogy kekiszínű egyennadrágján is eligazítsa a gyűrődéseket, és tőle huszonöt méternyire, az ablak mögött egy ember ült, és rámeredt úgy, hogy kék szeme majd kiugrott halottsápadt, borostás aggastyánarcából, a nyögés összepréselt ajka mögött rekedt, és keze értelmetlenül dobolt a tolószék két karján átfektetett deszkán.

ne ordíts

*(de igenis, ordíts)*

ordíts, és az egész véget ér, ordíts, és vége lehet,

*(nem, soha-soha nem ér véget, csak ha meghalok, ez a kölyök nem ellenfél az istennő számára)*

Paul, az istenit, talán már meg is haltál? Ordíts, te beszari tetű! ORDÍTS! HOGY KISZAKADJON AZ A ROHADT GIGÁD!

Ajka apró; pattanó zajjal szétvált. Telepumpálta levegővel a tüdejét, és lehunyta szemét. Fogalma sem volt, mi tör elő torkából vagy egyáltalán előtör-e valami – csak akkor, amikor meghallotta.

– AFRIKA! – ordított Paul. Reszkető keze mint felriadt madárpác szökött a magasba; és úgy csapódott kétfelől halántékához, mintha szétrobbanó agyát akarná megtartani. – *Afrika! Afrika! Segítség! Segítség! Afrika!*

## 13

Szeme hirtelen kinyílt. A macisapkás a ház felé nézett. Paul a napszemüvegtől nem láthatta tekintetét, de a mód, ahogy fejét megbillentette, enyhe csodálkozást árult el. Egy lépéssel közelebb jött, aztán megállt.

Paul lenézett a deszkára. Az írógép mellett, bal felől súlyos kerámia hamutartó állt. Valamikor réges-régen színültig telt volna elnyomott csikkekkel, de most az egészségre merőben ártalmatlan gemkapcsokat és egy írógépradírt őrzött. Paul felkapta, és az ablakhoz vágta. Az üvegcserepek kifelé hullottak. Paul úgy érezte, még soha nem hallott ilyen feloldó, boldogító hangot. *És*

*leomlottak a falak*, gondolta szédülten, majd ismét felordított: – *Itt vagyok! Segítsen! De vigyázzon a nőre! Elmebeteg!*

A kis állami rendőr rámeredt, még a szája is tátva maradt. Aztán zubbonya felső zsebéből előhúzott valamit, ami csak fénykép lehetett, megszemlélte, majd közelebb jött, egészen a kocsifelhajtó végéig. Ott kimondta azt a négy szót, amelynél többet Paul nem hallott tőle – sem ő, sem más, soha többé. Azontúl szavak helyett már csak néhány értelmetlen hang hagyta el ajkát.

– A szentségit! – kiáltott fel a rendőr. – Maga az!

Paul oly vadul összpontosította figyelmét a rendőrré, hogy amikor Annie-t meglátta, már késő volt. S a láttára valóban babonás rémület fogta el. Annie csakugyan istennővé változott, félig nő volt, és félig fűnyíró gép, valami kísérteties nőnemű kentaur. Baseball-sapkája lecsúszott fejről, arca acsargó maszkká torzult. Fél kezében fakeresztet tartott; annak idején azzal jelölte meg Riska sírját – Paul már elfelejtette, Riska 1. volt-e vagy Riska 2. –, miután a nyomorult végleg abbahagyta a bögést.

A szóban forgó Riska kimúlt, és tavasszal, mikor megfelelően fellazult a föld, Paul hol néma tisztelettel, hol visító nevetőrohamok közepette figyelte, ahogy Annie előbb megásta a sírt (e művelet csaknem az egész napját igénybe vette), majd a Cherokee utánfutóhorgába akasztott lánc segítségével kivonszolta az istálló mögül az ugyancsak jócskán fellazult tetemet. A lánc végét a Riska hasára hurkolta. Paul akkor gondolatban fogadott magával, hogy Riska kétfelé szakad, mielőtt Annie a sírba fektetné, de ezt a fogadást elveszítette. Annie-nek sikerült az állatot a mélybe löknie, majd egykedvűen hozzálátott a gödör betemetéséhez, amivel csak jócskán sötétedés után végzett.

Paul nézte, ahogy beszúrta a földbe a keresztet, majd a felkelő tavaszi hold fényénél megállt a sír mellett, és felolvasott a Bibliából.

De most lándzsaként tartotta a keresztet, úgy, hogy a függőleges karó földtől mocskos hegye derékszögben a rendőr hátának szegeződött.

– *A háta mögött! Vigyázzon!* – sivitotta Paul. Tudta, hogy már késő, mégis ordítania kellett.

Annie pedig éles, dallamos kiáltással a rendőr hátába döfte a Riska keresztjét.

– O-hh! – mondta a rendőr, és lassan a gyepre lépett. Átdöfött háta ívbe görbült, és bele kitéremlett a lyukon. Arca olyan volt, mint akit hirtelen súlyos gáztámadás ért, vagy a vesekövétől szeretne megszabadulni. Közeledett az ablakhoz, mely mögött ott ült Paul, hamuszürke arca a szilánkosra törött ablaktábla keretébe foglalva, és a kereszt lassan a föld felé konyult. A kis zsarú mindkét kezével lassan hátranyúlt a válla fölött, mintha mindenáron meg akarná vakarni azt a viszkető pontot, amelyhez úgysem férhet hozzá.

Annie közben leszállt a fűnyíróról, és most ott állt, mozdulatlanul, domborodó mellének csúcsához szorítva begömbített ujjait. Aztán egyszer csak előrerontott, és kirántotta a keresztet a rendőr hátából.

A rendőr Annie felé fordult, s szolgálati revolvere után tapogatózott. S ekkor Annie a keresztet, hegyével előre, a fiú hasába döfte.

– Á-hh! – mondta ezúttal a rendőr, és gyomrát markolva térdre roskadt. Ahogy előregörnyedt, Paul jól láthatta, hol szakadt be, az első döfés nyomán, a barna egyening.

Annie ismét kihúzta a keresztet, melynek kihegyezett vége letört, s most szálkás csonkban végződött. Aztán újra döfött, ezúttal a rendőr hátába, a lapockák közé. Úgy viselkedett, mintha egy vámpírt akarna megölni. Az első két döfés talán nem hatolt elég mélyre, a seb nem lehetett túlságosan súlyos, de ezúttal a kereszt hosszabbik karója legalább nyolc centiméternyire hatolt a térdeplő rendőr hátába, úgy, hogy az elterült a földön.

– NESZE! – kiáltotta Annie, s kiráncigálta a rendőr hátából Riska síremlékét. – EHHEZ MIT SZÓLSZ, CSUFIPOFA?

– *Annie, hagyja abba!* – üvöltötte Paul.

Annie fölneézett rá, sötét szeme megvillant, mint két fémpénz, haja zilált kusza csimbókokban röpködött feje körül, szája széle pedig derűs vigyorba kunkorodott, mint az eszelőse, aki, legalábbis egy időre, minden féket lehányt magáról. Aztán ismét lepillantott a rendőrré.

– NESZE! – kiáltotta, és azzal a keresztet ismét a fiú hátába döfte. Aztán az ülepébe. Aztán a felső combjába. Aztán a nyakába. Aztán az ágyékába. Vagy féltucatszor döfött belé, s valahányszor lecsapott, azt ordította: – NESZE! – Aztán a kereszt hosszában kettéhasadt.

– Ez is megvolt – mondta szinte társalgási hangon, és elvonult arrafelé, ahonnan az imént rohanvást érkezett. Mielőtt eltűnt volna Paul szeme elől, úgy rúgta félre a véres keresztet, mintha tovább nem érdekelné.

## 14

Paul a tolószék kerekére tette kezét, bár nem tudta, hová is indulna és mit akar tenni, ha odaér. Akar-e egyáltalán valamit? Talán a konyhába készül, késért? Nem azért, hogy megpróbáljon végezni a nővel, szó sincs róla, hiszen Annie csak egy pillantást vetne a kezében lévő késre, és máris indulna a pajtába a puskáért. Nem Annie megölésére készült: saját csuklóján akarta felválni az ereket, hogy megmeneküljön Annie bosszújától. Nem tudta pontosan, ez járt-e eddig is a fejében, de most, hogy rátalált, úgy érezte, ragyogó ötlet, hiszen ha valamikor, most valóban eljött a "balra el" ideje. Elege volt abból, hogy testrészeit egymás után kiszolgáltatassa Annie dühének.

Aztán észrevett valamit, és megdermedt.

A rendőr.

*A rendőr még élt.*

Felemelte fejét; napszemüvege már leesett. Paul most már láthatta a szemét is. Láta, milyen fiatal a kis zsuru, milyen fiatal, milyen rémült, mennyire kínlódik. A vér patakokban folyt végig arcán. Nagy nehezen négykézlábra állt, előrezuhant, aztán kínkeservesen ismét fölemelkedett, és mászni kezdett a cirkálója felé.

Már félúton volt az enyhén lejtős gyepen a ház és a kocsifelhajtó között, amikor elvesztette egyensúlyát, és a hátára zuhant. Egy pillanatig ott feküdt felhúzott lábbal, olyan tehetetlenül, mint a hátára billent teknősbéka. Aztán lassan az oldalára gurult, és nagy kinnal próbálkozott ismét térdre emelkedni. Inge és nadrágja sötét volt a vértől – a kis foltok lassan terjeszkedtek, összetalálkoztak más foltokkal, s így hizlalták egymást.

A rendőr elérte a kocsifelhajtót.

Ekkor a fűnyíró gép hangja hirtelen felerősödött.

– *Vigyázzon!* – üvöltötte Paul. – *Vigyázzon! Jön!*

A rendőr elfordította fejét, arcán kába ijedtség tükröződött, és ismét megpróbálta előkotorni fegyverét. Ezúttal elő is húzta – nagy, fekete holmi volt, hosszú csövű, barna famarkolattal, és ekkor ismét feltűnt Annie. Ott magaslott a fűnyíró nyergében, és hajtott, ahogy csak a gép győzte.

– LŐJE LE! – ordított Paul, de a rendőr, ahelyett, hogy lelőtte volna Annie Wilkes-t azzal a ménkö nagy

*(rüves-nyüves)*

stukkerjával, előbb csak matatott rajta, aztán elejtette.

Még utána is nyúlt, ám ekkor Annie irányt változtatott, és áthajtott a rendőr tapogatózó kezén és alkarján. A fűkifúvóból fű helyett vér buggyant elő, meghökkentően erős sugárban. A rendőrruhás gyerek felordított. Éles csörrenés hallatszott, ahogy a gép forgó kése nekiütközött a revolvernek. Aztán Annie fölfelé kanyarodott az oldalsó gyeptáblára, hogy ott forduljon meg. Szeme egy pillanatra Paul felé tévedt, és Paul úgy érezte, olvas a nő futó tekintetéből. Előbb a kis zsuru, aztán ő következik.

A fiú ismét az oldalán feküdt. Mikor észrevette a felé robogó gépet, a hátára gurult, és sarkával vadul kaparta a kocsifelhajtó salakját. A kocsija alá próbálta lökni magát, oda, ahol Annie nem érheti el.

De a kocsinak még a közelébe sem juthatott. Annie nagyobb sebességre kapcsolott – csak úgy bögött a motor –, aztán áthajtott a rendőr fején.

Paul még utoljára elkapta a barna szempár elborzadt tekintetét, s látta, ahogy az erőtlen, védekezésre emelt karról foszlányokban csüng le a barnás kekiszínű egyening. Mikor a szempár eltűnt, Paul elfordult.

A fűnyíró motorja utolsót hörgött, aztán csak gyors egymásutánban furcsán cseppfolyós kis puffanások hallatszottak.

Paul lehunyt szemmel a szék mellé hányt.

## 15

Csak akkor nyitotta ki szemét, amikor meghallotta, hogy Annie kulcsa csörög a konyhaajtóban. Szobája ajtaja nyitva volt, s így láthatta, amint Annie közeleg a folyosón, régi barna cowboysizmájában, vérfoltos férfitólójában és farmernadrágjában, amelynek egyik övtartóján himbálózott a kulcsosomó. Paul reszketve húzódott vissza előle. Azt akarta mondani: *Ha még valamimet levágja, Annie, meghalok. Nem is lesz szükség újabb műtéti sokkra. Meghalok, mert meg akarok halni.* De nem bírt megszólalni – csak valami rémült pöfögést hallatott, amitől maga is undorodott.

Annie azonban úgysem hagyott időt, hogy beszéljen.

– Magával majd később foglalkozom – mondta, és bezárta a szoba ajtaját. Egyik kulcsa megcsikordult a zárban – új Kreig-zár volt, amellyel, vélte Paul, még maga Tom Twyford sem birkózott volna meg –, aztán visszafelé csörtetett a folyosón, mígnem csizmasarkának kopogása végre-valahára elnémult.

Paul elfordította fejét, és tompán kibámult az ablakon. A rendőr testének csak egy részét láthatta. Feje még mindig a fűnyíró alatt volt, maga a gép pedig, mintha berúgott volna, megbicsaklott szögben dőlt neki a cirkálónak. Traktorszerű kis jármű volt ez a fűnyíró, melyet az átlagosnál nagyobb füves területek célszerű ápolására terveztek, nem pedig arra, hogy akkor is megőrizze egyensúlyát, ha kiálló sziklákon, elhullott fatuskókon vagy állami rendőrök fején kormányozzák át. Ha a cirkáló nem parkol pontosan azon a helyen, és ha a rendőr, mielőtt Annie elgázolja, nem pontosan ennyire van tőle, akkor a fűnyíró szinte biztosan felborul, és Annie kiesik belőle. Lehet persze, hogy ép bőrrel megússza, de éppúgy súlyosan meg is sérülhetett volna.

*A sátánnak ördögi szerencséje van,* gondolta Paul összeborzadva, aztán nézte, ahogy Annie üresbe teszi a gépet, majd egyetlen erőteljes mozdulattal letolja a rendőr testéről. A fűnyíró oldala nekikocant a cirkáló oldalának, és leszedett róla egy kevés festéket.

Most, hogy a fiú halott volt, Paul már elviselte a látványát. Olyan volt, mint egy nagy baba, mely valami elvetemült gyerekbanda kezébe került. Paul sajnó, végtelen részvétet érzett a névtelen fiatalember iránt, de részvétébe valami más érzés is vegyült. Elemezni kezdte, és nem is lepődött meg túlságosan, mikor rájött, hogy irigylit a kis rendőrt: Igaz, soha többé nem tér már haza a feleségéhez és a gyerekeihez – ha vannak egyáltalán –, de másfelől örökre megmenekült Annie Wilkestől.

Annie közben megragadta a holttest véres kezét, majd a kocsifelhajtón át a nyitott ajtajú istállóba vonszolta a tetemet. Azután kijött, és olyan szélesre tárta az istálló ajtaját, amennyire csak lehetett, majd, már-már derűsnek is mondható nyugalommal, a cirkálóhoz ment, elindította, és az istállóba hajtott vele. Mikor ismét kijött, csak olyan széles rést hagyott, hogy ő maga ki-be surranhasson rajta.

Ismét útnak eredt a kocsifelhajtón, majd csípőre tett kézzel megállt félúton és körülnézett. S Paulnak ismét feltűnt az a különös derű az arcán.

A fűnyíró alja csupa vér volt, a kifúvó pedig még mindig csöpögött. Kekiszínű egyenruhafoszlányok heverték szanaszét a behajtón, vagy libegtek a frissen nyírt gyep fűszálai között. Mindenfelé elmázolódott a szétfröccsent vér. A rendőr revolvere, melynek csövén most egy friss karcolás nyomán fénylő sáv húzódott végig hosszú sebhelyként, a porban hevert. Egy kis kaktusz tüskéin – Annie ültette ki májusban – kemény, szögletes papírdarab akadt meg. Riska

szilánkosra hasadt keresztje pedig úgy hevert a kocsfelhajtón, mintha valamiképp minősítené ezt az egész émelyítő és mocskos felfordulást.

Annie eltűnt Paul látóköréből, hogy ismét a konyha felé vegye útját. Énekelve lépett be a házba: *Hat fehér lovat hajt majd a lány, ha ELJÖN... hat fehér lovat hajt majd a lány! Hat fehér LOVAT hajt majd, hat fehér LOVAT hajt... hat fehér LOVAT hajt majd a lány, ha eljön!*

Mikor Paul ismét megpillantotta, nagy zöld szemetes zsákot hozott, és farmerja hátsó zsebeiből is kikandikált még három-négy hasonló. Pólóján nyakánál és hónalja körül nagy izzadságfoltok sötétlettek. Amikor megfordult, Paul a hátán is fölfedezett egy izzadságfoltot, amely úgy terjeszkedett fölfelé, mint a fa ágai.

*Nem túl sok a zsák néhány ruhacafához?* kérdezte magától Paul, de maga is tudta, hogy Annie-nek; mire elkészül, bőven lesz mit beléjük raknia.

Annie előbb összeszedte az egyenruha foszlányait, majd fölemelte a keresztet, kettétörte és bedobta a nejlonszákba, utána pedig – Paul alig hitt a szemének – térdet hajtott. Aztán fölemelte a revolvert, kiszedte a tárat, tenyerébe ütötte, majd egyik farzsebébe csúsztatta a golyókat, gyakorlott csuklómozdulattal visszalökte a tárat, és a revolvert a farmer derékpántjába dugta. Ezután leszedte a saguaro-kaktuszról a papírdarabot, figyelmesen szemügyre vette, majd a másik farzsebbe dugta. Aztán az istállóhoz ment, belökte az ajtón a szemetes zsákokat, és ismét a ház felé indult.

Keresztülment a gyepen a pinceablakig, amely csaknem közvetlenül Paul ablaka alatt volt. Ott valami megragadta a tekintetét. Paul hamutartója volt. Fölvette, és a törött ablakon át udvariasan beadta.

– Tessék, Paul.

Paul bénultan átvette.

– A gemkapsokat majd összeszedem később – mondta a nő, úgy, mintha Paulnak ez már egy ideje gondot okozna. Paul egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy a súlyos kerámiatárggyal lecsap a feléje hajló fejre, és széthasítja a nő koponyáját – hadd távozzon belőle az agy helyén fészkelő szörnyű kór.

De azután eszébe jutott, mi történnék – mi minden történhetnék – vele, ha csak megsebesítené, és reszkető, megcsonkított kezével visszatette a hamutartót eredeti helyére.

Annie fölneézett rá.

– Ha nem tudná, nem én öltem meg.

– De Annie...

– *Maga* ölte meg. Ha befogja a száját, én szépen útjára küldtem volna. Még most is élne, és nekem nem kéne itt bajlódnom ezzel a sok pocsékossággal.

– Hát persze – mondta Paul. *Ő* szépen ment volna tovább az útján. No és mi a helyzet énvelem, Annie?

Annie épp kihúzta a pinceablakon át a locsolótömlőt, és a karja köré csavarta. – Nem tudom, miről beszél.

– Dehogynem, nagyon jól tudja! – Bármily mélységes megrázkódtatás érte, mostanra már Pault is eltöltötte valamilyen sajátos derű. – A fényképem ott volt nála. Jelenleg pedig a maga zsebében lapul, nem igaz?

– Ha nem kérdezel, nem hazudok. – A ház falán, Paul ablakától balra volt a locsolócsap. Annie lassan rácsavarta a tömlő végét.

– Ha egy állami rendőr a fényképpel járkal, ez annyit jelent, hogy valaki megtalálta a kocsimat. Mindketten tudtuk, hogy ez előbb-utóbb bekövetkezik, csak azt csodálom, hogy ilyen sokáig tartott. Regényben megeshet, hogy egy autó szép simán kiröpül a történetből... azt hiszem, ha kell, ennyit még én is el tudnék hitetni az olvasókkal... csak hogy az életben ilyesmi nem fordul elő. De mi azért csak tovább áltattuk magunkat, nem igaz, Annie? Maga a könyv kedvéért, én meg az életem miatt, akármennyire nyomorúságos lett is.

– Fogalmam sincs, miről beszél. – Annie elfordította a csapot. – Én csak annyit tudok, hogy mikor a hamutartót kidobta az ablakon, megölte azt a szegény fiút. Legalább láthatja, mi várhat még magára, azon kívül, amit *ő* már megkapott. – És vigyorogva nézett Paulra. Vigyorgásában ott

bujkált a téboly, de még valami más is, valami, ami valóban megrémítette: a tudatos gonoszság. Mintha egy démon fickándoznék a tekintete mögött.

– Rohadt dög – mondta Paul.

– Rohadt elmebeteg dög, igaz? – kérdezte a nő, még egyre mosolyogva.

– Világos. Ezt már hozzá se kell tenni.

– Nos, erről még majd elbeszélgetünk, helyes? Majd amikor több időm lesz. Jó sokat kell beszélnünk róla. Csakhogy most rengeteg dolgom van, gondolom, ezt maga is belátja.

Azzal letekerte a tömlőt, és munkához látott. Csaknem egy órán át öblítette a vért a fűnyíróról, a gyepről és a kocsifelhajtóról. A vízsugárban egymásba kapaszkodó szivárványos ívek csillogtak.

Aztán lecsavarta a szórófejet, és a tömlő mentén visszafelé haladva az egészet ismét karjára tekerte. Még elég világos volt, de árnyéka hosszan úszott mögötte. Hat óra körüljárt.

Annie most lecsavarta a tömlőt a csapról, kinyitotta a pinceablakot, és bedobta a zöld plasztik kigyót, majd becsukta az ablakot, rátolta a reteszt, és néhány lépést hátrált, hogy szemügyre vegye a tócsákkal borított kocsifelhajtót és a gyepet, amelyre mintha sűrű harmat hullott volna.

Utána a fűnyíróhoz ment, felült rá, elindította, majd megfordult, és hátrafele haladt. Paul elmosolyodott. A nőnek ördögi szerencséje van, és ha megszorogatják, majdnem ördögien ravasz is – de a majdnem a kulcsszó. Boulderben elcsúszott, és csak nagy szerencséjével sikerült kivergődnie a bajból. Most ismét elcsúszott – Paul szeme láttára. Lemosta ugyan a fűnyíróról a vért, de megfedkezett a késről a gép alján, sőt az egész kesházzal. Lehet, hogy később még eszébe jut, bár Paul kételkedett ebben: az adott pillanat elmúltával Annie fejéből általában kiestek a dolgok. Paulban felöltött, hogy Annie tudata hasonlít a fűnyíróra: első pillantásra mintha minden rendben volna, de ha az ember jobban belenéz, hogy a szerkezetet is lássa, vértől izmos gyilkoló gépezetet talál, borotvaéles késsel.

Annie ismét kinyitotta a konyhaajtót, bejött a házba, majd felment az emeletre. Paul hallotta, ahogy egy ideig motoz odafenn. Aztán ismét lejött, ezúttal lassabban; hallatszott, hogy valami puha és súlyos tárgyat cipel. Paul némi töprengés után az ajtó elé gördült, és a fához szorította fülét.

Tompán koppanó, távolodó léptek – és továbbra is az a surrogó nesz, mintha azt a puha valamit most maga után vonszolná. Paul tudatában tüstént kigyúltak a pánik reflektorai, és érezte, hogy a rémülettől tüzel az arca.

*A pajta! Kiment a pajtába a baltáért! Megint a baltán a sor!*

De ez csak holmi ősi reflex volt, és Paul rögtön ki is szorította tudatából. A nő nem a pajtába ment, hanem le a pincébe; oda vonszolta azt a valamit.

Aztán hallotta, hogy Annie ismét jön felfelé, és visszagurult az ablakhoz. Ahogy közeledtek ajtajához a csizmás léptek, s a kulcs belesiklott a kulcslyukba, Paul agyán átvillant: Azért jön, hogy megöljön. De ez a gondolat csupán fáradt megkönnyebbülést váltott ki belőle, semmi egyebet.

## 16

Az ajtó kinyílt, de Annie csak állt, és tünődve szemlélte Pault. Időközben átöltözött: tiszta fehér pólót és drapp vászonnadrágot viselt. Vállán átvetve kis kekiszínű táská lógott, retikülnek túl nagy, oldalzsáknak kicsi.

Mikor végül beljebb került, Pault magát is meglepte, hogy ki tudta mondani, méghozzá bizonyos méltósággal:

– Tessék, Annie, öljön meg, ha erre készül, de legalább annyi tisztesség legyen magában, hogy gyorsan csinálja. Ne vagdaljon tovább.

– Nem ölöm meg, Paul – felelte Annie, majd egy pillanatra elhallgatott. – Legalábbis, ha csak egy kis szerencsém van. Persze meg kéne ölnöm... magam is tudom... de ugyebár én örült vagyok, és az örültek sokszor a saját érdekeik ellen cselekszenek.

Azzal Paul háta mögé lépett, kitolta a szobából, majd végig a folyosón. Paul hallotta, amint a táská tömören a nő oldalához csapódik, és eszébe jutott, hogy még sohasem látta Annie-t ilyen táskával. Ha bement a városba és ruhát öltött, nagy, ormótlan retikült vett hozzá, amelyet



vénkisasszony nagynénik hurcolnak magukkal a jótékony célú templomi vásárookra. Ha pedig nadrágot viselt; férfi módra csak tárcát dugott a farzsebébe.

A konyhaablakon át ferde sugárban tűzött be a ragyogó aranszínű napfény. A konyhaasztal lábainak árnyéka, mint a börtönrácsé, vízszintes sávokban vetült a linóleumra. A tűzhely fölött negyed hetet mutatott az óra, és bár Annie feltehetően az órákat sem kezelte több gondnal, mint a naptárt (a konyhai példány sikeresen májusig jutott el), az idő valóban ennyi lehetett. Paul hallotta, hogy a házhoz tartozó réten hangolnak az első esti tücskök. *Ugyanúgy muzsikáltak akkor is, mikor még gyerek voltam, ép és egészséges*, gondolta, és kis híján sírva fakadt.

Annie betolta a kamrába. A pinceajtó nyitva állt. A lépcsőn sárgás fény kúszott fölfelé, és tompán kihunytt a kamra padlóján. Még érződött a pincét elöntő késő téli esőzés szaga.

*Odalenn pókok vannak*, gondolta Paul. *Egerek. Meg patkányok.*

– Értem – mondta. – De rám ne számítsen.

Annie többé-kevésbé józan türelmetlenséggel nézett rá, és Paul rádöbben, hogy a rendőr megölése óta a nő szinte épelméjűnek tűnt. Arc kifejezése eltökélt volt, ha kissé zaklatott is, mint a háziasszonyé, aki nagy vendégsereget vár vacsorára.

– Márpedig lemegy – felelte. – Csak az a kérdés, hogy a hátamra kapaszkodik-e, vagy pedig a fenekén akar leszánkázni. Öt másodperce van, hogy válasszon.

– A hátán – vágta rá azonnal Paul.

– Bölcs elhatározás. – Azzal megfordult, hogy Paul átkarolhassa a nyakát. – De nehogy eszébe jusson valami butaság, Paul, például hogy meg akar fojtani. Harrisburgben karatetanfolyamot is végeztem, méghozzá kitüntetéssel. És ha átdobom a vállamon, nagyon ráfizethet. A padló földes, de nagyon kemény. Eltörheti a gerincét.

Könnyedén felkapta Pault. Paul két lecsüngő lába már nem volt sínben, de rút görbeségével vásári sátorban mutogatott torzszülött végtagjaira emlékeztetett. 10 centivel volt rövidebb a jobbnál. Paul már megpróbált ráállni a jobb lábára, és kiderült, hogy rövid ideig sikerül is, de minden kísérletet órákon át tartó, tompa, de elemi erejű fájdalom követett. Olyan volt, mint egy mélyről fakadó zokogás, és a drog sem segíthetett rajta.

Ahogy Annie vitte lefelé, egyre erősödött a régi kő, korhadó fa, nedvesség és rothadó zöldség szaga. A mennyezetről három meztelen villanykörte lógott. A kopár gerendák között régi pókhálók csüngtek, mint foszladozó függőágyak. A fal rendszertelenül összeillesztett kövekből állt – mintha gyermekkéz rajzolta volna. Hűvös volt, de nem kellemesen hűvös.

Paul még sohasem volt olyan közel Annie-hez, mint most ezen a meredek lépcsőn – és már csak egyetlen alkalommal lesz hasonlóan közel hozzá. Nem valami üdítő élmény volt. Szagolhatta az izzadságot, mely a mai nap erőfeszítései nyomán bőrére ragadt. Paul valójában kedvelte a friss verejték szagát, a munka; a kemény erő kifejtés jutott eszébe róla, csupa olyasmi, amit tisztelt; de ez a szag alattomos és undorító volt, mint a beszáradt ondótól megkeményedett régi lepedőé. És az izzadságszag mélyén rég megtapadt piszok szaga is lappangott. Paul úgy vélte, Annie a zuhanyozást is éppoly laza esetlegességgel gyakorolta, mint ahogyan a naptár lapjait forgatta. Látta, hogy egyik fülét sötétbarna fülzsír tömi el, és enyhe undorral tűnődött, hogy a fenébe hall még egyáltalán.

Az egyik kőfal tövében felfedezte, mi is volt az a puhán vonszolódozó lágy: egy matrac. Mellé, horpadt tálcán, néhány üveget és konzervdobozt készített oda. Annie a matrachoz lépett, megfordult és leguggolt.

– Másszon le, Paul.

Paul óvatosan elengedte a nő nyakát, és lehuppant a matracra: Aztán gyanakodva nézett fel Annie-re, aki a kis kekitáskában matatott.

– Ne – szólt rögtön, mihelyt a pince fakó sárga világosságában megcsillant az injekciós tű. – Ne. Ne.

– Szűz Máriám – mondta a nő. – Látom, azt képzeled, ez az Annie ma felcsapott mumusnak. Igazán lazíthatna már, Paul. – A tálcára tette a fecskendőket. – Ez csak scopolamin, vagyis morfiomalapú gyógyszer. Nagy szerencséje, hogy egyáltalán van itthon morfiomom. Már elmeséltem, milyen éberem őrzik a kórházi patikákban. Azért hagyom itt, mert a pince nedves, és könnyen megfájdulhat a lába, amíg visszaérek.

– Még valamit. – És rákacsintott, furcsán, kellemetlenül, mint egy összeesküvő a másikkal. – Ha kihajít még egy rüves-nyüves hamutartót, meglátja, milyen gyorsan dolgozik a félkarú szobafestő. Azonnal visszajövök.

Felment, majd nemsokára ismét megjelent: lehozta Paul takaróit és párnákat a nappaliban lévő heverőről. A párnákat elrendezte Paul háta mögé, úgy, hogy viszonylag kényelmesen ülhessen – de Paul még a párnákon át is érezte a kövek barátságtalan hidegét, mintha már támadásra készülne, hogy halálra dermesszék.

A horpadt tálcán három üveg Pepsi állt. Annie a kulcsosomóján lógó üvegnyitóval kettőt kinyitott, az egyiket Paulnak kínálta, a másikat pedig megdöntötte, és egyhuzamban kiitta a felét. Aztán, úrihölgyhöz illően, a tenyerébe fojtotta a bőfőgést.

– Beszélünk kell – mondta. – Vagyis én beszélek, és maga figyel.

– Annie, amikor azt mondtam, hogy elmebeteg...

– Pszt, szót se többé erről. Majd később talán sor kerül erre is. Ámbár eszem ágában sincs, hogy bármiféle meggyőződéséről le akarjam beszélni... majd épp ilyen nagyokost, aki abból él, hogy mindenfélét kigondol! Hát mit csináltam én? Épp csak kihúztam magát az összetört kocsi kocsijából, mielőtt még halálra fagyott volna, sínbe tettem a törött lábát, gyógyszert adtam, hogy csillapítsam a fájdalmát, ápoltam, lebeszéltem egy pocsék könyvről, és rábeszéltem élete legjobb könyvére. Nahát ha ez elmebaj, akkor vigyen csak el bátran a diliházba.

*Ó, Annie, bárcsak megtenné valaki,* gondolta Paul, aztán, mielőtt még megfőkezhetne volna magát, felcsattant:

– Továbbá levágta a kibaszott lábamat.

Annie keze nyílsebeselelre elörelendült, és csattanós ütéssel oldalra billentette Paul fejét.

– Ne merjen ilyen szavakat használni előttem – mondta. – Nekem volt gyerekszobám, ha magának nem is. És örüljön, hogy nem a férfimirigyét vágtam le. Ha nem tudná, megfordult a fejében.

Paul ránézett, és gyomra úgy kihűlt, mint egy fagyasztógép belseje.

– De tudom, Annie – szólt halkán. A nő szeme tágra nyílt, s egy pillanatig megdöbbenést és büntudatot tükrözött. A sötét Annie helyett ismét a "rossz kis Annie" nézett szembe vele.

– Figyeljen rám, Paul, de jól nyissa ki a fülét. Ha sötétedésig senki nem keresi azt a fickót, akkor semmi gondunk. Másfél óra múlva koromsötét lesz. Ha valaki előbb érne ide...

Ismét benyúlt a kekitáskába, és előhúzta a rendőr 44-esét. A pince fénye megcsillant a kanyargós vonalon, melyet a fűnyíró kése hasított a revolver csövébe.

– Ha valaki előbb érne ide, akkor itt a megoldás – morogta. – Első lesz a vendég, aztán maga jön és végül én.

## 18

Annie közölte, hogy mihelyt besötétedik, felviszi a rendőrségi kocsit a nevetőkuckójához, ott, a kunyhó mellett a fészerben leállíthatja úgy, hogy senkinek ne szúrjon szemet. Véleménye szerint csak a kilences főúton fenyegetheti az a veszély, hogy valaki észreveszi, de a kockázat még ott sem jelentős, hiszen mindössze hat kilométeres szakasról van szó. Mihelyt a kilencesről letér, jószerével dűlőutak vezetnek föl a hegyek közé, ott már alig van forgalom: legtöbb az idők folyamán szinte magától kopott ki a használatból, mert ilyen magasságban nemigen legeltetnek mostanában. Akad olyan út is, mondta, mely még mindig zárt magánterületnek számít, de mikor Ralph meg ő megvették az ingatlant, megkapták a kulcsokat is. Kérniük sem kellett; az úttól a kunyhóig terjedő földek tulajdonosai maguktól felajánlották nekik. Ezt nevezik *jószomszédságnak*,

tette hozzá, de még ezt a kellemes csengésű szót is váratlan rejtett tartalmakkal tudta megtölteni: gyanakvás visszhangzott benne, megvetés és valami keserű humor.

– Legszívesebben magammal vinném, hogy ne veszítsem szem elől, most, hogy kiderült, milyen megbízhatatlan, de képtelenség. Fel még csak felvinném valahogy a rendőrautó hátsó ülésén, de lefelé sehogy sem menne a dolog. Ralph motoros triciklijét kell használnom. Több mint valószínű, hogy leesem róla, és kitöröm azt a rüves-nyüves *nyakamat!*

Jóízűen kacagott, jelezvén, micsoda kitolás lenne ez a sorstól, de Paul nem osztozott vigalmában.

– És ha ez valóban megtörténnék, Annie, mi lenne énvelem?

– Magának, Paul, kutya baja se lesz – felelte a nő derűsen. – Úristen, hogy mit képes összenyüglődni! – Odalépett az egyik pinceablakhoz, és kinézett, sötétedik-e már. Paul mogorván figyelte. Ha leesnék a férje triciklijéről vagy valamelyik hegyi földúton elvesztené uralmát a jármű fölött, aligha valószínű, hogy neki kutya baja sem lenne. Sokkal valószínűbb, hogy magányos kutya módjára döglene meg ideleln, és ha végre túl lenne minden, ünnepi lakomául szolgálna a patkányoknak, melyek minden bizonnyal már most is gyanakodva lesik ezeket a hívatlan kétlábúakat, akik betörték birodalmukba. Mostanra már a kamra ajtajára is került egy Kreig-zár, a pinceablak retesze pedig vastagabb volt Paul csuklójánál. Ezek a pinceablakok inkább elkoszolódott lőrések voltak, legföljebb fél méter hosszúak és harmincöt centiméter szélesek, mintha csak tükrözték volna Annie paranoiáját (amiben, vélekedett Paul, nincs is semmi csodálatos, hiszen egy idő múltán minden ház tükrözi lakói személyiségét). Úgy gondolta, még legvirgoncabb korában sem bírta volna átpréselni magát egy ilyen ablakon (mostanában pedig igazán nem volt valami virgonc). Ha valaki netán felbukkana, mielőtt még ő éhen pusztul, akkor esetleg kitörhetné az üveget, és segítségért kiálthatna – de ez a lehetőség kevés vigaszt tartogatott.

A fájdalom első nyilallása úgy futott végig a lábán, mint egy mérgezett vízcsepp. És ehhez társult még a kínzó Novril-éhség. Ez is egyfajta muszáj, nem igaz? De bizony, hogy az!

Aztán visszajött Annie, és elvette a harmadik Pepsis üveget.

– Majd mielőtt indulok, még hozok le kettőt – mondta. – De most nagyon kívánom az édeset. Ugye, nem haragszik?

– Hová gondol? Az én Pepsim a maga Pepsije.

Annie lecsavarta a kupakot, és nagy kortyokban ivott. *Glu-gluk, glu-glu-gluk, de rémes zaj, Huhú, az ember visítani akar, hejdi-hejdi-hó!* Ki is éneklí ezt? Roger Miller, igaz? Furcsa, mi mindent fel nem köhög az ember tudata!

Irtó vicces.

– Berakom azt az illetőt a kocsijába, és felviszem a nevetőkuckómba az összes holmijával egyetemben. A kocsit beállítom a fészerbe, őt meg és... izé... a *cafatait*... elásom az erdőben.

Paul nem felelt. Egyre csak Riskára gondolt, ahogy csak bög, bög és bög, míg végül aztán már bögni sem bírt, mert kimúlt. Úgy érezte, újabb sarkigazságra bukkant, amely tömören összefoglalja az életet itt a Nyugati Hegyoldalon: *Kimúlt tehén nem bög.*

– Van egy táróláncom, azzal elkerítem a kocsifelhajtót. Ha jön a rendőrség, gyanút foghatnak, de inkább gyanakodjanak, mint hogy a házig hajtsanak, és meghallják, hogy maga cirkuszt csap. Arra gondoltam, hogy betömöm a száját, de az veszélyes, kivált ha az ember olyan gyógyszer szed, ami kihat a légzésre. Az is megeshet, hogy hánynia kell. Vagy esetleg a nedvesség miatt eldugul az orrürege, akkor pedig, ha a száján át se kap levegőt...

Tekintete másfelé révedt, és ismét beállt a kihagyásos állapot. Néma lett, mint a pince kőfala, és üres, mint az első Pepsis üveg, amelyben egy cseppet sem hagyott. *Huhú, az ember visítani akar, hogy hejdi-hejdi-hó!* Csakhogy ma Annie visített hejdihót, de mekkorát! Ezt látnotok kellett volna, srácok! Addig visített, míg csupa pocskosság lett az egész udvar! Paul felvihogott. Annie nem adta jelét, hogy hallotta volna.

Aztán lassan magához tért, és hunyorogva nézett Paulra. – Majd cédulát tűzök a kerítésre – mondta lassan, ahogy összeszedte gondolatait: – Innen ötvenöt kilométerre van egy város, Steamboat Heaven a neve; furcsa név városnak, nem igaz? Ott minden nyáron megrendezik a Világ Legnagyobb Bolhapiacát. Ezen a héten van éppen. Egy csomóan árulnak kerámiát is. A cédulára azt írom majd, hogy ott vagyok, Steamboat Heavenben, megnézem a kerámiákat, és ott maradok

éjszakára is. És ha valaki később rákérdezne, hol szálltam meg, hogy ellenőrizhessék a vendégkönyvet, majd azt mondom, nem tetszettek a kerámiák, és mégis elindultam hazafelé, csak aztán útközben elfáradtam. Igen, ez jó lesz. És azt mondom majd, hogy félreálltam az útról és szundítottam egyet, mert attól félttem, még elalszom a kormánynál. Meg azt mondom, hogy épp csak egy órácskát akartam szunyókálni, de az egész napi munka a ház körül úgy kimerített, hogy végigaludtam az éjszakát.

Pault valósággal felkavarta ez a mélységes ravaszság. Hirtelen ráeszmélt, hogy Annie most azt teszi, ami öneki nem áll módjában: a való életben próbálja ki a Tudod-e folytatni?-játékot. *Talán ezért nem ír könyveket*, gondolta. *Neki nincs rá szüksége.*

– De igazából sietek vissza, amilyen hamar csak tudok, mert a rendőrök előbb-utóbb *biztosan* beállítanak – folytatta Annie. Úgy látszott, ez a perspektíva a legkevésbé sem háborítja kísérteties jókedvét, noha Paul nem tudta elképzelni, hogy valahol, tudata egy zugában, ne volna tisztában vele, hogy a játszma végéhez közeledik. – Nem hinném, hogy már ma este itt teremnének... legföljebb csak elhajtanak a ház előtt... de előbb-utóbb itt lesznek. Mihelyt megbizonyosodnak róla, hogy az a fickó valóban eltűnt. Akkor aztán végigjárják az útvonalát, és megpróbálják kinyomozni, hol állt meg utoljára, hiszen érti már. Ugye maga is így gondolja, Paul?

– Valószínűleg.

– Elvben meg kell előzőn őket. Ha rögtön virradatkor felkapok a triciklire, akár még ebéd előtt itthon lehetek. Majdnem biztos, hogy rájuk verek. Mert ha a fiú Sidewinderből indult, akkor egy csomó helyen meg kellett állnia, míg ideért. Így hát mire eljutnak idáig, maga minden valószínűség szerint már a szobájában lesz, abban a jó kis kényelmes odújában. Nem fogom se megkötni, Paul, se felpackolni a száját vagy ilyesmi. Még kuksizhat is, amikor kimegyek eléjük. Mert, hogy azt hiszem, legközelebb már ketten lesznek. Legalább ketten. Nem gondolja?

Paul is így gondolta.

Annie elégedetten bólintott. – De ha muszáj, elboldogulok én kettővel is. – Megveregette a kekiszínű táskát. – És örülnék, Paul, ha kuksizás közben nem feledkeznék meg a fiú revolveréről. És gondoljon arra, hogy ha holnap vagy holnapután megjelenik a rendőrség, ez a kis szerszám végig itt lesz nálam. És a táskán nem lesz behúzva a cipzár. *Maga* csak nézze *őket* nyugodtan, Paul, semmi vész, de ha *ők* látják meg *magát*... akár véletlenül, akár mert megint olyasmivel próbálkozik, mint ma... szóval ha ez előadódna, én kirántom a revolvert, és lövök. A fiú halála már úgyis a maga lelkén szárad.

– Lófaszt – mondta Paul. Tudta; hogy ezért a nő ismét megüti, de nem bánta.

Ám Annie nem ütött. Csak mosolygott, jól ismert derűs, anyáskodó mosolyával.

– Nem bolondítom én magam – szolt –, tudom én, hogy magát ez csöppet se izgatná. Tudom én; hogy azt se bánná, ha még két ember halála terhelné a lelkét, csak maga jól járjon... De egyet mondok, Paul: ezzel meg maga ne áltassa magát. Mert ha kettővel úgyis végeznem kell, akkor végzek én négyel is. Ővelük... és mivelünk. És tudja, mit mondok magának? Szerintem maga még mindig menteni szeretné a bőrét.

– Nem túlzottan – mondta Paul. Megmondom az igazat, Annie. Minden egyes nappal erősödik bennem a vágy, hogy kilépjek a bőrömből.

Annie fölnevetett.

– Á, ismerem én ezt a lemezt. De aztán csak tegye rá az ember a kezét arra a pocskékos légzőkészülékükre! Akkor bezzeg más nótát fújnak, hajaj! Ordítóznak, bögnnek, jajveszékkelnek, mint egy egész banda neveletlen, ronda *kölök!*

*Nem mintha ez magát valaha is visszatartotta volna, igaz, Annie?*

– Na, mindegy – folytatta a nő –, csak azt akartam, tudja, hányadán állunk. És ha komolyan fűtyül az egészre, hát csak ordítson torkaszakadtából, ha majd jönnek. Tegyen csak úgy, ahogy a szíve diktálja.

Paul nem szolt semmit.

– Ha jönnek, én odaállok eléjük a kocsibehajtóra, és azt mondom, igen, járt itt egy állami rendőr. Épp akkor érkezett, mikor én már indultam volna Steamboat Heavenbe, kerámiákat nézni. Elmondom, hogy az illető megmutatta a maga fényképét, de én azt feleltem, hogy nem láttam

magát. Akkor majd egyikük azt kérdezi: De hát ez az eset még a múlt télen történt, Miss Wilkes, hogy lehet ennyire biztos a dolgában? Mire én azt felelem: Ha Elvis Presley még élne, és maga a múlt télen összetalálkozott volna velem, talán nem emlékeznék rá? Ó erre azt feleli, hát igen, ez stimmel, csak hogy mi köze ennek a kubai válsághoz, mire én elárulom, hogy Paul Sheldon a kedvenc író, és rengetegszer láttam a képét. Ennyit muszáj elmondanom, Paul. Kitalálja-e, hogy miért?

Paul kitalálta, de Annie agyafúrtsága továbbra is ámulatba ejtette, noha már igazán hozzászokhatott volna. Jól emlékezett a fényképre, amely Annie-t ábrázolta őrizetes cellájában, a tárgyalás vége és az esküdszék visszatérése közötti szünetben. Még a kép aláírását is szó szerint megjegyezte: *TORTÚRÁBAN A SÁRKÁNYASSZONY? Szó sincs róla, Annie nyugodtan olvasgatva várja ítéletét.*

– Szóval – folytatta a nő – elmesélem majd, hogy a rendőr az egészet szépen följegyezte a noteszába, és köszönetet is mondott nekem. Hozzáteszem, hogy még be is hívtam egy csésze kávéra, pedig igazán sietős volt az utam. Ők majd megkérdik, hogy akkor miért hívtam be a házba, mire én: úgy gondoltam, a rendőr tud a régebbi problémáimról, és azt akartam, győződjön meg róla a saját szemével, hogy sehol semmi suskus. De hiába, a rendőr azt mondta, ő nem ér rá. Így aztán megkérdeztem, ne adjak-e neki az útra egy üveg jeges Pepsit, mert aznap olyan meleg volt, ezt aztán elfogadta, és mondta, milyen kedves tőlem.

Most kiitta a második liter Pepsit is, és maga elé tartotta az üres műanyag palackot. A műanyagot át nézve hatalmasra duzzadt, rebbenő télszeme egy küklopszéra emlékeztetett, fejének fél oldala pedig vízfejjé öblösödve hullámozott.

– Aztán majd innen vagy három kilométerre megállok, és az árokba dobom ezt az üveget. De előbb persze rányomom az ujjait.

Száraz mosollyal nézett Paulra.

– Az ujjlenyomatok miatt. Ebből majd megtudják, hogy innen még továbbment. Illetőleg azt *hiszik*, hogy megtudták. Édes mindegy, Paul, hát nem igaz?

Paul érezte, hogy eluralkodik rajta a rémület.

– Így aztán csak mennek-mennek tovább az országúton, de csak nem találják. Egyszerűen elnyelte a föld. Mint azok a hindu bűvészek, akik addig fűjják a furulyájukat, míg a kosarukból előbújik egy kötél, ők meg felmásznak a kötéltre, és eltűnnek. Csiribí-csiribá.

– Csiribá – mondta Paul.

– Persze aztán rövidesen visszajönnek újra. Tudom én jól. Mert ha végképp nem lelik más nyomát, mint ezt az egy szem üveget, ami jelzi, hogy itt járt, akkor mégis úgy döntenek majd, hogy talán nem árt egy kicsit a körmömre nézni. Elvégre én elmebeteg vagyok, nem igaz? Ezt írta az összes újság. Megértem a gumidominóra!

– De előszörre még hisznek nekem. Szerintem első alkalommal még nem fogják átkutatni a házat. Előbb körülnéznek máshol is, és egyéb nyomokat keresgélnek. Majd csak azután jönnek vissza. Szóval még van egy kis időnk. Talán egy egész hetünk is.

Higgadtan nézett Paulra.

– Mindenesetre ezentúl gyorsabban kell írnia, Paul – mondta.

## 19

Besötétedett, és nem jöttek semmiféle rendőrök. Annie azonban addig sem fecsérelte idejét Paullal; be akarta üvegezni a vendégszoba ablakát, és összeszedni a gyepen szétszóródott gemkapcsokat meg üvegcserepeket. Ha holnap beállít a rendőrség és keresi az elveszett báránycsontját, ne lásson semmi rendkívülit, nem igaz, Paul?

*Csak nézzenek a fűnyíró alá, kis barátom. Csak egy pillantást vessenek oda, és láthatnak valamit, ami igazán rendkívülinek mondható.*

De bárhogy erőltette is közmondásosan eleven fantáziáját, nem tudott kidolgozni olyan forgatókönyvet, amely ebbe a fejleménybe torkollnék. – Kíváncsi rá, Paul, miért mondtam el

mindezt magának? – kérdezte Annie, mielőtt felment volna, hogy nekilásson az üvegezésnek. – Miért meséltem el ilyen részletesen a terveimet?

– Fogalmam sincs – felelte Paul ernyedten.

– Részben mert azt akartam, hogy pontosan tudja, milyen tétre megy a játék, és mi a maga dolga, ha életben akar maradni. De szeretném, ha azt is tudná, hogy legszívesebben már most pontot tennék az egészre. Csak a könyv tart vissza. Az még most is nagyon fontos nekem. – Elmosolyodott, sugárzón s mégis furcsamód szomorkásan. – Mert valóban a legjobb az összes *Tortúra*-könyv közül, és annyira érdekel, hogy mi lesz a vége.

– Engem is, Annie – mondta Paul.

A nő döbbenten nézett rá. – Hogyhogy? Hiszen maga már tudja, nem?

– Ha belefogok egy könyvbe, mindig *azt hiszem*, hogy tudom, mi lesz a vége, de valójában még soha nem alakult *pontosan* úgy, ahogy elképzeltem. És ha meggondolja, ebben nincs is semmi csodálatos. Ha az ember könyvet ír, az egy kicsit olyan, mintha egy interkontinentális rakétát lőne ki; csak annyi a különbség, hogy a könyv nem térben, hanem időben utazik. A képzeletbeli időben, ahol a szereplők élnek, és a valóságban, amelyet a szerző az írással tölt. Ha egy regény szakasztott úgy végződne, ahogy az ember az elején elgondolta, az olyan lenne, mintha világ körüli útra lőne ki egy Titán-rakétát, és aztán útközben a robbanófejével megcélozna, mondjuk, egy kosárlabdahálót. Papíron egész jól mutat, és egyesek, akik az ilyesmiket kiagyalják, pléhpozával azt mondják, hogy pofonegyszerű volt... de nem mondanak igazat. A valóságban minden másképp működik.

– Vagy úgy – szólt Annie.

– Azt hiszem, értem. – Úgy gondolom, elég jó a navigációs rendszerem, mert általában nagyjából oda lyukadok ki, ahová indultam, és ha bőven jutott a masina orrába robbanóanyag, akkor ez a "nagyjából" épp elegendő. Most például két lehetőséget is látok a befejezésre: Az egyik nagyon szomorú. A másik sem mondható tipikus hollywoodi happy endnek, de legalább tartogat valami reményt a jövőre.

Annie arcán ijedelem tükröződött, majd hirtelen ráivallt Paulra:

– Csak nem akarja *még egyszer* megölni?

Paul halványan elmosolyodott. – És ha igen, mit tenne velem, Annie? Megölné? Ettől egy cseppet se félek. Hogy mi történik *Tortúrával*, azt talán nem tudom, de hogy mi lesz velem... és magával, azzal nagyon is tisztában vagyok. Leírom, hogy VÉGE, aztán maga elolvassa, és utána maga írja le, hogy VÉGE, nem igaz? És így lesz vége mind a kettőnknek. Látja, ezt a befejezést ki se kell találnom. Hiába, akármit beszélnek az emberek, a valóság sem bonyolultabb, mint az irodalom. Többnyire pontosan tudjuk, mi lesz a dolgok vége.

– De hát...

– Azt hiszem, tudom már, melyik változat fog győzni. Nyolcvan százalékra biztos vagyok benne. És ha így fordul, magának nagyon fog tetszeni. De még ha minden a terveim szerint alakul is, a pontos részleteket egyikünk sem ismerheti, míg csak papírra nem kerülnek, nem igaz?

– De... Azt hiszem, ez így van.

– Emlékszik még a Greyhound-buszoknak arra a régi reklámjára? "Velünk utazni épp olyan öröm, mint célhoz érni."

– Nos, akár így lesz, akár úgy, nemsokára vége, ugye?

– Így igaz – szólt Paul. – Nemsokára vége.

## 20

Annie, mielőtt elment, hozott még egy üveg Pepsit, egy doboz sósrudacskát, szardíniát, sajtot – és az ágytálat.

– Ha idehozná a kéziratomat meg egy olyan sárga jegyzettömböt, akkor elkezdenék kézzel írni. Legalább gyorsabban múlnék az idő.

Annie megfontolta a kérést, aztán sajnálkozva csóválta fejét.

– Bárcsak igent mondhatnék, Paul. De akkor legalább egy lámpának égnie kéne, és ezt a kockázatot nem vállalhatom.

Paul elgondolta, hogy itt marad egyedül a pincében, és a réműlettől ismét előntötte a forróság, de csak egy pillanatra. Aztán megborzongott, és karját apró, kemény libabördudorok lepték el. Eszébe jutottak a kőfalban rejtőzködő patkányok, ahogy előbújnak a lyukakból és járatokból, mihelyt a pincében sötét lesz. Talán mert megszimatolják a tehetetlenségét.

– Ne hagyjon itt a sötétben, Annie. Kérem, ne tegye ezt.

– Muszáj. Ha valaki észrevenné, hogy a pincében világos van, még megállna, hogy utánaéjzen, cédula meg lánc ide vagy oda. Ha zseblámpát hagynék itt, esetleg megpróbálna jeleket adni vele. Ha meg gyertyát kapna, talán még arra is rászánná magát, hogy felgyújtsa a házat. Látja, milyen jól ismerem az eszejárását?

Paul nemigen merészelt utalni azokra az alkalmakra, mikor elhagyta szobáját, mert ettől a nő mindig dühbe gurult; most azonban mégsem bírta megállni, annyira félt attól, hogy egyedül marad idelelni, a sötétben.

– Ha fel akarnám gyújtani a házat, Annie, eddig is megtehettem volna.

– Eddig más volt a helyzet – válaszolt kurtán a nő. – Sajnálom, hogy nem szívesen marad egyedül a sötétben, de hát nincs más megoldás. Különben is maga tehet mindenről, szóval ne gyerekeskedjék tovább. Muszáj elmennem. És ha úgy érzi, jól jönne az injekció, szúrja a lábába. Még egyszer ránézett. – Vagy felőlem akár a seggébe is dughatja. Azzal a lépcsőhöz indult.

– Inkább takarja el az ablakokat! – ordított utána Paul. – Akasszon rájuk lepedőket... vagy mit tudom én... mázolja be őket feketére... A patkányok, Annie, az istenért, *a patkányok!*

Annie már a harmadik lépcsőfokon volt, de most megállt, és Paul felé fordította kormos-fémesen csillogó szemét.

– Ilyesmire már nincs időm – mondta. – A patkányok pedig nem fogják bántani, sőt talán felismerik, hogy közülük való. Esetleg még örökbe is fogadják!

Nevetett, majd felment a lépcsőn; nevetése egyre harsogóbban visszhangzott. A lámpa kis kattanással kialudt, Annie nevetett, Paul pedig fogadkozott magában, hogy nem kiabál, nem könyörög többé, hogy mindezen túl van már. De aztán a nedves árnyak kuszasága és Annie harsogó nevetése legyőzték ellenállását, és ismét kiáltozni kezdett: ne hagyja itt, ne tegye ezt vele! Annie azonban csak nevetett tovább, aztán becsapódott az ajtó, de a nevetés, ha tompábban is, tovább harsogott, az ajtón túlról, onnan, ahol világosság volt. Aztán kattant a zár, majd újabb ajtó csukódott, és a nevetés megint halkult (de még mindig élt), majd újabb zár kattant, retesz csikordult, s a nevetés eltávolodott, már a házon kívül volt, és Paul hallani vélte még azután is, hogy a nő a begyújtott cirkálóval kihátrált a kocsifelhajtóról, elzárta a bejáratot a láncsal, és elhajtott. Paul tudatában a nevetés csak harsogott tovább, szünni nem akarón.

## 21

A kazán, mint valami polip, homályos tömegként magaslott a helyiség közepén. Paul úgy vélte, csendes éjszakán a nappaliból idáig is elhatolna az óra kongása, csakhogy, mint mostanában gyakran, ezen az éjszakán is erős nyári szél támadt, és így csak a végtelenbe nyúló idő vette körül. Ha csitult a szél, hallotta a ház körül a tücskök ciripelését – és aztán, valamivel később, eljutottak hozzá azok az óvatos neszek is, melyektől annyira félt: a lopakodó patkányok halk, kaparászó surrogása.

Valójában persze maga is tudta: nemcsak a patkányoktól fél. Igazából a rendőr alakja kísértette. Az az átkozottul élénk fantáziája ritkán varázsolt elé rémképeket, de ha mégis, akkor nem volt menekvés; jaj neki, ha egyszer igazán bemelegszik. Most pedig képzelete nemcsak bemelegedett, hanem valósággal sísteregve izzott; s az, hogy a rémképek tökéletesen alaptalanok, a sötétben jöttányit sem számított. A sötétben a józan ész tűnt ostobának és a logika merő álomnak. A sötétben a bőrrel gondolkodott. Szüntelen maga előtt látta a rendőrt, amint odakinn az istállóban életre – *valamiféle* életre kel, és egyszer csak felül; a széna, mellyel Annie lazán betakarta, kétfelől mellé

meg az ölébe hullik; véres arcát tompán kifejezéstelenné szántotta fűnyíró kése. Aztán kimászik az istállóból, s a kocsifelhajtón elvergődik a pinceablakig, egyenruhájának szakadt váll-lapjai libegnek a szélben; látta, amint valami varázslat folytán megolvad és becsorog az ablakon, hogy benn, a pincében újra felöltse holttesti valóját, s így kússzon tovább a kemény, döngölt padlón, és a surrogó neszt, amelyet Paul hallott, nem is a patkányok okozzák, hanem az, hogy ő közeledik. És a rendőr halott agyának hűlő masszája csak egyetlen gondolatot őriz: *Te öltél meg. Kinyitottad a szád, és ezzel megöltél. Kidobtad a hamutartót, és ezzel megöltél. Te rüves-nyüves átkozott gazember, te vagy a gyilkosom.*

Egy ízben Paul még a csiklandozást is érezte, ahogy a rendőr halott ujjai végigsiklanak arcán, és felordított; megránduló lábába korbácsként csapott a fájdalom. Örjögve húzta végig ujját az arcán, s le is söpört a rendőr ujjai helyett egy nagy pókot.

A mozgás következtében vége szakadt a fájdalommal és az idegeiben fészkelő gyógyszeréhséggel kötött bizonytalan fegyverszünetnek, de a félelme valamelyest enyhült. Szeme hozzászakadt a sötétséghez, mindjobban látott, és ez sokat segített. Nem mintha sok lett volna a látnivaló – a kazán, egy szénkupac maradványai, asztal, rajta dobozok és szerszámok árnyai, jobb oldalán pedig, elég messze attól a ponttól, ahová fejét támasztotta – mi is az? Az ott, a polc mellett? Tudta, hogy ismeri: Volt benne valami baljós. Három lábon állt. A teteje legömbölyített. Olyasforma volt, mint Orson Welles valamelyik halálgépezete *A világok harcá*-ban, persze kicsinyített változatban. Paul eltűnődött rajta, aztán elbóbiskolt, majd felriadt, ismét odanézett, és akkor felöltött benne: *Hát persze. Rögton tudhattam volna. Valóban halálgépezet. És ha már van Marslakó, aki leszállt a földre, hát Annie Wilkes az, hogy fordulna föl. Ez a kerti grillsütő serpenyője. A krematórium, amelyben elégettette velem a Száguldó autók-at.*

Kicsit izgett-mozgott, mert elzsibbadt a fenéke, és felnyögött. Fájt a lába – különösen bal térdének duzzadt maradványa –, és fájt a medencéje is. Ez alighanem azt jelzi, hogy különösen pocsek éjszaka vár rá, hiszen medencéje az elmúlt két hónap során már alig hallatott magáról.

Tapogatózva megkereste a fecskendőt, fölemelte, aztán visszarakta. Annie azt állította, hogy egészen enyhe adag. Akkor pedig okosabb későbbre tartogatni.

Halk, csoszsanó zajt hallott, és gyorsan a sarokba pillantott, arra számítva, hogy a rendőrt pillantja meg, amint feléje kúszik, és egyik barna szeme kimered péppé zúzott arcából. *A te bűnöd, hogy nem nézhetem most odahaza a tévét, fél kézzel a feleségem combját simogatva.*

De rendőr sehol, csak valami homályos tömeg, melyet talán csak képzelete szült, bár valószínűbb, hogy patkány. Paul rákényszerítette magát, hogy lazítson. Istenem, de hosszú lesz ez az éjszaka.

## 22

Szundikált egy keveset, majd arra riadt, hogy jócskán elbillent balra, és feje úgy konyul le, mint a részegé, akit egy sikátorban nyomott el az álom. Kiegyenesedett, amit a lába igen rossz néven vett. Elővette az ágytálat, de a vizelés is fájt, és elkeseredve nyugtázta, hogy valami húgyúti fertőzést is főlshedhetett, hiszen annyira sérülékennyé vált, olyan átkozottul érzékennyé bármilyen hatásra. Félretolta az edényt, és ismét fölemelte a fecskendőt.

*Enyhe adag scopolamin, mondta a nő – nos, talán nem hazudott. Persze éppúgy megrakhatta a fecskendőt valami gyorsan ölő méreggel is. Valamivel, amit már kipróbált az olyanokon, mint Ernie Gonyar és "Queenie" Beaulifant.*

Aztán egy csöppet elmosolyodott. Hát az olyan nagy baj lenne? A FENÉBE, DEHOGYIS!, hangzott harsogva a válasz. Nagyszerű lenne! A cölöpök örökre eltűnnének. Apály se lenne: Soha többé.

S e gondolat jegyében megtalálta bal combjában az ütőeret, és bár még életében nem adott magának injekciót, most megtette – ügyesen, sőt szenvedélyes mohósággal.



## 23

Nem halt meg, de el sem aludt. A fájdalom elmúlt, ő pedig, mintha csak különvált volna testétől, úgy lebegett, mint hosszú zsinór végén egy gondolatgömb.

*Önmagadnak is Seherezádéja lettél,* gondolta, és nézte a kerti grillsütő serpenyőjét. A marsbéli halálsugarak jártak az eszében, amint felgyújtják Londont.

Aztán hirtelen felrémllett benne egy diszkószám, amit egy Trammps nevű együttes adott elő: *Gyűjts, bébi, gyufát, égesd le a csajt...*

Valami megvillant benne.

Egy kóbor ötlet.

*Égesd le a csajt...*

Paul Sheldon elaludt.

## 24

Mire felébredt, a pincét elárasztotta a hajnal hamuszürke világossága. A tálcán, amelyet Annie otthagyt, hatalmas patkány ült, és sajtot rágcsált, farkát gondosan törzse köré csavarva.

Paul felüvöltött, összerándult, aztán, ahogy a fájdalom szétáradt a lábában, ismét üvöltött. A patkány elmenekült.

Annie néhány kapszulát is hagyott neki. Paul tudta, hogy a Novril nem fogja eloszlatni fájdalmát, de a semminél azért többet ért.

*Amellett, fájdalom ide, fájdalom oda, itt a reggeli drogadag ideje, nem igaz, Paul?*

Egy kis Pepsivel leöblített két kapszulát, aztán hátradőlt, és megint érezte veséjében a tompa lüktetést. Semmi kétség: azon a fertályon is baj van. Nagyszerű.

*A Mars-lakók, gondolta. A Mars-lakók és az ő halálgépezeteik.*

A serpenyő felé nézett, s azt várta, hogy a reggeli fényben valóban csak a kerti grillsütő serpenyője lesz ott, semmi egyéb. Aztán meglepődve észlelte, hogy továbbra is olyannak látja, mint Welles valamelyik lábakonjáró tömegpusztító szerkezetét.

*Motoszkált benned valami ötlet – mi is volt csak?*

Visszatért a dal, a Trammps-együttes száma:

*Gyűjts, bébi, gyufát, égesd le a csajt!*

*Na, ne mondd. Ugyan miféle csaj jár az eszedben? Hiszen még egy szál gyertyád sincs. Egy szellentésnyi gázt se tudnál meggyújtani.*

Ekkor váratlanul jeleztek a fickók az alagsorból.

*Itt és most nem is kell semmit meggyújtanod.*

*Mi a fenéről van itt szó, srácok? Esetleg beavatnátok engem is...?*

És akkor egyszer csak rátalált, egyik pillanatról a másikra, úgy, ahogyan az igazán jó ötletekre rábukkan az ember: ez is eleve kerek volt, sima, és a maga baljós tökélyében hézagatlanul meggyőző.

*Égesd le a csajt...*

A serpenyőre nézett, és várta, hogy feléledjen benne a fájdalmas emlék: mit is kellett tennie, mire kényszerítette Annie. Az emlék fel is támadt, de a fájdalom tompa volt, alig érezhető; a veséje sokkal nagyobb fájdalmat okozott. Hogy is mondta tegnap Annie *"Mit csináltam én?... lebeszéltem egy pocsék könyvről, és rábeszéltem élete legjobb könyvére..."*

S e megállapításban talán van is valami fura igazság. Meglehet, hogy a *Száguldó autók*-at erősen túlértékelt.

*Csak azért mondd ezt, sugallta egy belső hang, hogy beforrjon a lelkedben ejtett seb. Ha valaha kiszabadulsz innen, ugyanígy fogod meggyőzni magad arról, hogy tulajdonképpen nincs is szükséged a bal lábfejedre, sőt – így legalább öt körömmel kevesebbet kell levágnod, különben is,*

*manapság csodás művétagokat gyártnak. Hagyd abba, Paul. A könyv ugyanolyan kitűnő volt, mint amilyen kiváló a lábad is. Ne csapjuk be magunkat.*

Ám tudata legmélyén azt gyanította, hogy ha ezen a nyomon halad, akkor vezeti félre önmagát.

*És ez így még csak nem is pontos, Paul. Mondd már ki végre az igazat. Te hazudni próbálsz magadnak. Pedig, aki sztorikat agyal ki, az csak másoknak hazudhat, önmagának soha. Akármilyen vicces, így igaz. És ha egyszer elkezded nyomni magadnak ezt a sódert, akkor jobb, ha letakarod az írógéped, és kiváltod a tőzsdeügynöki engedélyt, mert mint író lehúzhatod magad.*

De hát akkor mi az igazság? Nos, az igazság, ha már annyira ragaszkodsz hozzá, a következőképpen fest: az, hogy a kritika mind gyakrabban úgy intéz el, mint "népszerű szerzőt (ami, ezzel tisztában vagy, csak egy paraszthajszállal rangosabb kategória a dilettánsnál), voltaképpen mélységesen sért. Ellentmond az önértékelésednek; te ugyanis Komoly Írónak tekinted magad, aki csak azért gyártja azokat az ócska limonádékat, hogy ekképp szubvencionálja – és most szólaljanak meg a harsonák! – IGAZI MŰVEIT! Vajon valóban gyűlölted-e Tortúrát, amúgy istenigazából? Ha igen, miért tudtál olyan könnyen visszabújni a hölgy világába? Sőt nemcsak könnyen, hanem valóságos gyönyörűséggel is, mintha meleg fürdőbe merülnél, kezed ügyében egy jó könyvvel és egy üveg jegelt borral. Talán csak az bosszantott, hogy Tortúra arca a védőborítákon több figyelmet keltett, mint a szerző fényképe, s így a kritikusok nem vehették észre, hogy *nehézsúlyú* alkotóval van dolguk, egy ifjú Mailerrel vagy Cheeverrel. De vajon nem lehetséges-e, hogy ennek következtében a "komoly" regények egyre idegesebbre és hivalkodóbbra sikerültek, mintha azt mondanák: *Ezt nézzétek! Nézzétek, milyen jó ez! Figyelem, emberek! Látjátok, milyen csúsztatható a perspektíva? Észreveszitek a közjátékokban a tudatfolyamot? Nahát, ti seggfejek; ez az én IGAZI ÉLETMŰVEM, úgyhogy ne merészeljétek legyinteni, ha rólam van szó! Hal játok, ti rüves-nyüves csúfpoják? NE MERJETEK hátat fordítani az én IGAZI ÉLETMŰVEMMEL! NE MERJETEK, mert különben...*

Mert különben mi lesz? Levágod a lábuk fejét? Lefürészeled a hüvelykujjukat?

Paulra rohamszerűen tört rá a borzongás. Vízelnie kellett. Felkapta az ágytálat, és végül sikerült, bár most még fájdalmasabb volt, mint az imént. Nyöszörögve pisilt, és még utána is sokáig nyöszörgött.

Végül aztán a Novril irgalmasan könnyített rajta valamicskét. Félálomba merült.

Nehezülő szemhéja alól rásandított a kerti grill serpenyőjére. Mit éreznél, ha a *Tortúra visszatér-t égettetné el veled?* suttogta a belső hang, és Paul összerezett. Míg lassan elnyomta az álom, rájött, hogy fájna, igenis, rettenetesen fájna; a fájdalom, mellyel a *Száguldó autók* elhamvadását szemlélte, ehhez mérten olyannak tűnt, mintha a mostani vesefertőzést összemérné azzal a megsemmisüléssel, melyet akkor érzett, amikor Annie lecsapott a baltával, és mintegy szerkesztői hatalmat gyakorolva, megkurtította testét.

De mindjárt azt is felismerte, hogy nem ez az igazi kérdés.

Az igazi kérdés az, hogy mit érezne Annie.

A serpenyő mellett egy asztal állt, rajta vagy fél tucat fémdoboz és kanna.

Az egyikben faszéngyújtó folyadék volt.

*Mi lenne, ha egyszer az életben Annie üvöltene kínjában? Nem vagy-e kíváncsi rá, milyen lenne az? Egyáltalán van még benned kíváncsiság? A közmondás szerint a bosszú akkor a legédesebb, ha hidegen tálalják, de persze mikor ez az aranyköpés megszületett, a Ronson féle gyorsgyújtót még nem találták fel.*

Utolsó gondolata az volt: *Égesd le a csajt*, aztán elaludt, halvány mosollyal sápadt, álomba bóduló arcán.

## 25

Annie délután háromnegyed háromkor ért haza. Göndör haja fejére lapult, felvette a bukósisak formáját. Szótlansága inkább fáradtságot és töprengést sejtetett, semmint depressziót. Mikor Paul megkérdezte, rendben ment-e minden, bólintott.

– Azt hiszem, igen. Már egy órája hazaérhettem volna, de a tricikli nehezen indult be; piszkosak voltak a szelepek. Hogy van a lába, Paul? Akar még egy injekciót, mielőtt fölviszem?

Paul majdnem húsz órát töltött a nyirkos pincében, és úgy érezte, mintha rozsdás szögekkel pitykézték volna ki a lábát. Mohón vágyott az injekcióra, de nem idelelni; ez most nagyon rossz ötlet volna.

– Köszönöm, egész jól vagyok.

Annie hátat fordított neki; és leguggolt. – Rendben van, akkor kapaszkodjék belém. Csak ne felejtse el, amit az esetleges fojtogatási próbálkozásokról mondtam. Nagyon fáradt vagyok, és azt hiszem, elég rosszul túrném az ilyen vicceket.

– Úgy nézem, kifogytam a viccekből.

– Nagyon helyes.

Annie rekedt morgással fölemelte; Paul alig bírta megállni, hogy fel ne kiáltson fájdalmában. Aztán a nő, fejét kissé félrefordítva, megindult a lépcső felé, és Paul úgy érezte, mintha a fémdobozokkal megrakott asztalt nézné. Egyetlen, gyors pillantás volt, látszólag minden ok nélkül, Paul azonban nagyon hosszúnak érezte az időt, és bizonyos volt benne, hogy Annie észreveszi a gyújtófolyadékot doboz eltűnését; az ugyanis ott rejtőzött alsónadrágja hátsó részében. Hosszú hónapokkal első zsákmányolásai után végre összeszedte bátorságát egy újabb lopáshoz – és ha a lépcsőn fölfelé menet Annie keze feljebb csúszna a lábán, bizony nemcsak Paul csont és bőr ülepe akadna a markába.

Aztán Annie egykedvűen elfordult az asztaltól, és Paul annyira megkönnyebbült, hogy a lépcsőkön fölfelé még a rázkódást is szinte elviselhetőnek érezte. Igaz, hogy Annie, ha akart, tökéletes pléhpfát öltött, de Paul úgy gondolta – vagy legalábbis remélte –, hogy sikerült becsapnia.

Igen, most az egyszer talán valóban becsapta.

## 26

– Azt hiszem, mégiscsak elkelve az az injekció, Annie – mondta, miután a nő visszafektette ágyába.

Annie egy pillanatig fürkészően nézte Paul sápadt; verejtéktől gyöngyöző arcát, majd bólintott és kiment. Paul nyomban kicsúszta alsónadrágjából a lapos fémdobozt, és a matrac alá dugta. A kés óta semmit sem rejtett oda, és a gyújtófolyadékot sem szándékozott sokáig otthagyni, de estig nem volt más választása. Akkor majd valami más, biztosabb helyre költözteti.

Annie visszajött, beadta az injekciót, majd egy gyorsírótümböt és néhány frissen hegyezett ceruzát tett az ablakpárkányra, és a tolószéket az ágy mellé gördítette.

– Tessék – mondta. – És most alszom egyet. Ha behajt egy kocsit, azt meghallom. De ha békén hagynak minket, valószínűleg holnap reggelig nem ébredek fel. Ha kedve támad, hogy felkeljen és kézzel írjon, itt a széke. A kézirat meg ott van a földön. Bár őszintén szólva, én lebeszélném róla, amíg a lába egy kicsit át nem melegszik.

– Most nem is menne, de estére azért csak megemberelem magam. Felfogtam, amit mondott, hogy kifutunk az időből.

– Ennek örülök, Paul. Mit gondol, mennyi időre van még szüksége?

– Rendes körülmények között azt mondanám, egy hónapra. Ha meggondolom, milyen tempóban hajtottam az utóbbi időben, két hetet mondanék. De ha igazán felpörgetem, öt nap is elég lehet. Esetleg egy hét. Nyers lesz, de azért összejön.

Annie sóhajtott, és tompán a kezére meredt.

– Annyit tudok, hogy két hetünk már nincs.

– Szeretném, ha megígérne valamit.

A nő harag vagy gyanakvás nélkül, csak valami bágyadt kíváncsisággal nézett rá.

– Mégpedig?

- Ezentúl ne olvassa el, amit írok. Egészen addig, amíg be nem fejezem, vagy amíg... hiszen érti már...
- Amíg abba nem kell hagynia?
- Úgy van. Amíg abba nem kell hagynom. Nem akarom, hogy a befejezést is töredékekben kapja. Higgye el, így sokkal hatásosabb lesz.
- De ugye jó lesz a vége?
- Azt meghiszem – mosolygott Paul. – Valósággal átizzik majd a papír.

## 27

Este nyolc óra tájban óvatosan átemelte magát a tolószékbe. Fülelt, de semmit sem hallott fentről. Ugyanilyen némaság uralkodott azóta, hogy délután négykor az ágy rugóinak nyikorgása hírül adta: Annie nyugovóra tért. Úgy látszik, valóban nagyon fáradt lehetett.

Paul elővette a fémdobozt, és az ablakhoz gurult, ahol hevenyészett dolgozószobáját berendezte: itt volt a hiányos fogsorával barátságatlanul vicsorgó írógép, a papírkosár, itt voltak a ceruzák, a géppapír, a jegyzettömbök, és külön halmokban a vázlatok és a piszkozatoldalak, melyeknek egy részét még felhasználja, a többi megy a papírkosárba.

Legalábbis így képzelte eredetileg. Innen nyílt a láthatatlan ajtó egy másik világba. Ezek a lapok őrizték a szellemét, mint egymásra fektetett állóképek, melyek, ha gyorsan végigpergetik őket, a mozgás illúzióját keltik.

A hosszú gyakorlat adta könnyedséggel hajtott át a papírhalmok és az egymásra dobált jegyzettömbök között, ismét hallgatózott, majd lehajolt, és kiemelt egy jó húsz centiméter hosszú padlódeszkát. Már egy hónapja fölfedezte, hogy meglazult, és a rátapadó vékony porréteg azt is elárulta, hogy Annie nem tud róla. *(Legközelebb majd te fogsz hajszálat ragasztani rá, hogy ellenőrizd, gondolta akkor.)* A deszka alatt a keskeny rés üres volt, eltekintve a portól meg a bőséges egérürüléktől.

Ide raktározta el a Ronson-féle gyorsgyújtót, majd visszarakta a deszkát. Volt egy ideges pillanata, mikor attól tartott, hogy így a deszka már nem illeszkedik simán a többi közé (Annie-nek pedig fene éles hiúzszepe volt), de aztán a fadarab kifogástalanul a helyére csúszott.

Paul egy pillanatra nézte a művét, aztán kinyitotta a jegyzettömböt, fogott egy ceruzát, és a papíron azonnal megjelent a lyuk.

A következő négy órában zavartalanul írt, míg csak el nem kopott mindhárom, Annie által frissen kihegyezett ceruza, majd visszagurult az ágyhoz, átmászott, és könnyűszerrel elaludt.

## 28

### 37. FEJEZET

*Geoffrey hovatovább úgy érezte, mintha két karja fehéren izzó vasrúddá válnék. Már öt perce állt az árnyékos homályban M'Chibi, "a Szépséges" kalyibája előtt, feje fölött tartva a báróné bőröndjét, akár egy cirkuszi erőművész, lesoványodott kiadásban.*

*Már-már azt hitte, nincs az az érv, mellyel Hezekiah rábírhatná Magát a kalyiba elhagyására, amikor valami mozgást hallott. Geoffrey nyomban hátrafordult, karjában most már hevesen rángatóztak az izmok. M'Chibi főnök, "a Szépséges" volt a Tűz Óre, és kalyibájában száznál is több, ragacsos gyantával vastagon bevont fáklyát tárolt. A gyanta a környéken buján tenyésző alacsony fák közül csorgott, és a burkák tűzolajnak vagy tüzes vérolajnak nevezték. A legtöbb, alapvetően egyszerű nyelvhez hasonlóan a burkák nyelve is időnként furcsán körülményes és homályos volt. De bárhogy nevezzék is a szóban forgó anyagot, a kalyibában tárolt fáklyákkal akár az egész falut is fel*

*lehetett volna gyújtani; úgy égne, mint a Guy Fawkes-bábu, gondolta Geoffrey – feltéve ha M'Chibi nem állna az útjukba.*

*Csak ütni bátran, Ge'ffy uraság, mondta Hezekiah. M'Chibi jönni első, mert ő tűz-ember, Hezekiah jönni második. Nem ám megvárni, mikor csillogja aranyfog Hezekiah szájába, hanem rögtön ütni, betörni rusnya poronty fejét!*

*És mégis, mikor végre meghallotta a lépteket, hiába sajgott pokolian a karja, Geoffreyt egy pillanatra elfogta a kétség. Mi lenne, ha most az egyszer az ég...*

## 29

Paul ceruzája a közeledő motorbúgás hallatán megállt a szó közepén. Maga is meglepődött, milyen nyugodt maradt; leghatározottabb érzése csupán valami enyhe ingerültség volt, amiért épp most zavarják meg, mikor a gondolatok úgy röpdösnek körülötte, mint a pillangók, de fullánkjuk is van, mint a méheknek. A folyosón máris hallatszott Annie csizmasarkának gyorsan közelgő staccato kopogása.

– Tűnjön el. – Arca feszült volt és komor; vállán átvetve a kekiszínű táska, melynek cipzárját nem húzta be. – Tűnjön el, mert...

Elhallgatott, mert látta, hogy Paul már gurul is el az ablaktól. Körülnézett, nem hagyott-e valami holmit a párkányon, majd bólintott.

– Itt a rendőrség – mondta. Feszült volt, de ura a helyzetnek. Jobb kezével könnyedén belenyúlhatott a válltáskába. – Jól fog viselkedni, Paul?

– Igen – felelte.

Annie kutatón nézett az arcába.

– Hiszek magának – mondta végül, majd kiment. Az ajtót becsukta, de nem vesződött vele, hogy kulcsra zárja. A kocsí befordult a felhajtóra. A hatalmas és Plymouth motorja álmosan és simán dorombolt, szinte önmaga reklámjaként. Paul hallotta, ahogy a konyha rácsos ajtaja becsapódik, és az ablak közelébe kormányozta tolószékét, úgy, hogy árnyékban maradjon, de mégis kikukucskálhasson. A kocsí odagurult Annie elé és megállt. A vezető kiszállt. Majdnem ugyanott állt, ahol a fiatal rendőr, amikor utolsó négy szavát kimondta – de ezzel vége is volt minden hasonlóságnak. Az a rendőr cingár srác volt, épp hogy kinőtt a tizenéves korból, újdonsült kis zsarú, akire még csak vacak kis részmunkákat bízna, ezért kergette a kihült nyomokat holmi lökött író után, aki összetörte a kocsiját, és utána vagy bebotorkált az erdőbe, hogy ott dobja fel a talpát, vagy rá se rántott az egész cirkuszra, és nagy vígan odébbállt.

Az a zsarú viszont, aki most a cirkáló kormánya mögül előkecmergett, negyven körül járt, válla olyan széles, mint egy tetőgerenda, arca négyszögletű gránittömb, melybe a szem köré és a száj sarkába néhány keskeny rovátkát véstek. Annie igazán jól megtermett nőszemély volt, de e mellett a fickó mellett szinte aprónak tetszett.

Volt azután még egy különbség. A rendőr, akit Annie megölt, egyedül volt. Most azonban a vezető melletti ülésről alacsony, csapott vállú, sima szőke hajú civilruhás is kikászálódott. *Dávid és Góliát*, gondolta Paul. *Zoro és Huru. Én Istenem.*

A civilruhás nem is annyira megkerülte, mint inkább körbetípette a cirkálót. Arca öregnek és fáradtnak látszott, mintha félig aludnék – csak fakókék szeme volt éber, mintha mindent egyszerre mérne fel. Paul úgy vélte, a reflexei is gyorsak lehetnek.

Közrefogták Annie-t, ő pedig mondott nekik valamit, előbb fölfelé nézve, hogy Góliáthoz szóljon, aztán egy félfordulattal lefelé pillantva, hogy Dávidnak válaszoljon. Paul eltűnődött, mi történnék, ha ismét betörné az ablakot, és ismét segítségért kiáltana. Úgy vélte, nagyjából nyolc a tízhez az esélye, hogy a zsaruk kapják el a nőt. Szó sincs róla, Annie épp elég fürge, de a nagydarab zsarú méretei ellenére is gyorsabbnak látszott, és olyan erősnek, mint aki pusztá kézzel kiránt a földből egy közepes nagyságú fát. A civilruhás finomkodójárása pedig talán éppoly tudatosan megtévesztő, mint az álmos képe. Igen, könnyen lehet, hogy elkapják – csak éppen az, ami őket meglepetésként érné, Annie-t csöppet se lepné meg, és ez mindenképp előnyhöz juttatná.

A civilruhás zakója az izzó hőségben is be volt gombolva. Ha Annie elsőnek Góliátot lövi le, utána könnyűszerrel golyót eresztetne Dávid képébe is, mielőtt az még kigombolhatná azt a pocsekos zakóját, és előránthatná a revolverét. Ez a begombolt zakó minden másnál világosabban tanúsította, hogy Annie-nek igaza volt: ez most még csak szokványos rutinellenőrzés.

Egyelőre.

*Ha nem tudná, nem én öltem meg. Maga ölte meg. Ha befogja a száját, én szépen útjára küldtem volna, és még most is élne...*

Vajon igazat mondott? ugyan, szó sincs róla. De Paul szívében, akár egy gyors, de mély törzsűrés nyoma, most is ott égett a büntudat parányi, gyötrő sebe. És vajon most azért marad-e majd néma, mert ha megszólalna, kettő a tízhez az esélye annak, hogy a nő ezt a két embert is kinyírja?

A büntudat ismét beleszűrt, aztán elenyészett. A válasz erre a kérdésre is: nem! Nagyon szép volna, ha ilyen önzetlen indítékokkal kérkedhetne, csakhogynem ez az igazság. A helyzet egyszerűen az, hogy ő maga akar elbánni Annie Wilkessel. *Ők csak börtönbe dughatnának, te nyomorult dög, gondolta. Én viszont tudom, hol sebezhetlek meg.*

## 30

Persze így is fennáll a lehetőség, hogy gyanút fognak, elvégre ez a mesterségük, amellel bizonyára ismerik Annie múltját is. Ha így alakul, ám legyen – de úgy vélte, Annie-től kitelik, hogy még ez egyszer újra kisiklik a törvény csapdájából.

Paul úgy gondolta: mostanra már tud annyit az ügyről, amennyire szüksége van. Annie, mióta felébredt hosszú álmából, szüntelenül hallgatta a rádiót. Az eltűnt rendőr, név szerint Duane Kushner, a híradók élére került. Közölték azt is, hogy éppen egy divatos író, bizonyos Paul Sheldon nyomait kutatta, de a két eltűnés között még elméleti lehetőségként sem teremtettek összefüggést. Legalábbis egyelőre nem.

A tavaszi áradás majd tíz kilométernyit sodorta Paul kocsiját a vízmosásban. Ott heverhetett volna észrevétlen az erdőben még egy hónapig vagy akár egy évig is, ha nem szól közbe a szinte valószínűtlen véletlen. Egy szűrőpróbaszerű kábítószer-razzia keretében (vagyis: isten háta mögötti marihuánatermelők után kutatva) a Nemzeti Gárda két helikopter-pilótája vette észre a Camaro szélvédőjének maradványán megcsillanó napfényt. Leszálltak egy közeli tisztáson, hogy alaposabban szemrevételezzék a dolgot. Magának a balesetnek a súlyosságát elfedte az a sok zúzóadás, melyet a Camaro a végső nyughelyéig vezető út során szenvedett, és hogy a laboratóriumi vizsgálat (már ha volt egyáltalán) kimutatott-e vérnyomokat, arról nem szóltak a rádióban. Paul tisztában volt vele, hogy még a legalaposabb vegyelemzés is aligha találna vérnyomot, hiszen a kocsin egész tavasszal özönvíznyi sebességgel áramlott keresztül az olvadó hó.

Különben is Coloradóban a figyelem és az aggodalom elsősorban Duane Kushner közrendőrré összpontosult; minden bizonnal erre vall a két vendég megjelenése is. A találgatások egyelőre három törvényellenes területre irányultak: zugban főzött pálinkára, továbbá marihuánára és kokainra. Elképzelhetőnek tartották, hogy Kushner, az ismeretlen vidéken eltévedt író nyomai után kutatva, belebotlott valami efféle titkos raktárba, ültetvénybe vagy szeszfőzdébe. És ahogy fogyott a remény, hogy a rendőrt élve megtalálják, úgy kérdezték egyre többen és egyre hangosabban: miért is bocsátották útjára egyedül? Paul kételkedett ugyan, vajon elég gazdag-e Colorado állam ahhoz, hogy minden rendőrautóba két embert ültessen, de annyi bizonyos, hogy Kushner nyomában immár párosával fésülték át a környéket. Most már nem kockáztattak.

Góliát most a ház felé mutatott. Annie vállat vont, és megrázta fejét. Aztán Dávid mondott valamit. Egy másodpercnyi szünet, majd Annie bólintott, és a dróthálós konyhaajtó felé kalauzolta őket. Paul hallotta a sarokvasak nyikorgását, aztán mindhárman bent voltak a házban. Ijesztőnek tűnt, sőt szentségtörésnek, hogy egyszer csak ennyi lépést hall egyszerre.

– Hánykor is járt erre? – kérdezte Góliát, mert *csakis* ő lehetett. Dűnnyögő, középnyugati lejtésű hangja rekedtes volt a sok cigarettától.

Négy óra körül, mondta Annie. Persze lehetett valamivel több vagy kevesebb is. Mindenesetre ő épp akkor végzett a fűnyírással, és nem viselt órát. Arra viszont emlékszik, hogy pokoli volt a hőség.

– És mennyi időt töltött itt, Mrs. Wilkes? – kérdezte Dávid.

– Miss Wilkes, ha nem haragszik.

– Elnézést.

Annie azt felelte, biztosan nem tudja megmondani, de nem sokáig, legföljebb ha öt percig.

– Mutatott magának egy fényképet?

Hát persze, mondta Annie, hiszen ezért jött. Paul ámulattal hallgatta, milyen higgadt, milyen barátságos a hangja.

– És maga felismerte, kit ábrázol a fénykép?

Annie azt felelte, hogy természetesen, rögtön tudta, hogy Paul Sheldon az.

– Minden könyve megvan nekem – közölte. – Nagyon szeretem az írásait. Ettől aztán a biztos úr egészen elcsüggedt. Azt mondta, ez esetben én aztán igazán biztosra mondhatom, hogy nem láttam erre felé az illetőt. Láttam, hogy nagyon el van keseredve. Amellett, hogy szörnyen meleg is volt.

– Aha. Hát szent igaz, hogy ronda meleg nap volt – mondta Góliát, és Paul valósággal megrémült, annyival közelebből hallotta a hangját. A nappaliból? Igen, szinte bizonyos, hogy onnan. Akármilyen nagydarab legény, úgy mozog, mint a hiúz. S Annie válasza is közelebből hangzott. Vagyis a zsaruk bementek a nappaliba, ő pedig ment utánuk. Nem ő invitálta beljebb őket, maguktól akartak benézni mindenhová.

Bár kedvenc írója most már alig tíz méterre volt tőle, Annie hangja továbbra is nyugodt maradt. Elmondta, hogy megkérdezte a rendőrt, nem jönne-e be egy csésze jégbe hűtött kávéra, de a rendőr azt mondta, nem teheti. Így hát megkérdezte, nem akar-e magával vinni egy üveg jó hideg...

– Vigyázzon, kérem, nehogy összetörje – vágott Annie élesen a saját szavába. – Ragaszkodom a holmimhoz, és ezek törékenyek.

– Elnézést, asszonyom. – Ez csak Dávid lehetett; halk, majdnem suttogó hangjában alázat és némi meghökkenés érződött. Hogy egy zsarú ilyen hangon beszéljen, más körülmények között mulatságos lett volna, de ezek nem a más körülmények voltak, és Paul nem tudott mulatni a dolgon. Mereven ült, görcsösen markolva a tolószék karfáját, még azt is hallotta, ahogy valamilyen tárgyat (tán a jégtömbön gubbasztó pingvint) óvatosan a helyére tesznek. Maga elé képzelte Annie-t, amint válltáskáját igazgatja, és várta, hátha valamelyik rendőr – inkább talán Góliát majd csak megkérdi, mi a fenét őrizget benne.

Akkor aztán elkezdődne a lövöldözés.

– Hol is tartott? – kérdezte Dávid. – Ott, hogy megkérdeztem, ne hozzak-e neki a hűtőből egy üveg Pepsit az útra, hiszen olyan nagy a hőség. A Pepsit mindig a mélyhűtő közelébe szoktam rakni, így aztán csakugyan jéghideg lesz, épp hogy meg nem fagy. Azt mondta, ez nagyon kedves lenne tőlem. Igen jól nevelt fiatalember volt. Ugyan mondja már meg, hogy engedhettek útnak egy ilyen gyereket egymagában?

– Itt fogyasztotta el az üdítőt? – kérdezte Dávid, mint aki nem hallotta a kérdést. Hangja még közelebből jött; úgy látszik, átkerült a nappali innenső végébe. Paul nyitott szemmel is szinte látta, ahogyan ott áll, és kinéz a rövid folyosóra, amely a fürdőszobához vezet, és a vendégszoba csukott ajtajával végződik. Egyenesen és feszülten ült, vékony nyakán sebesen lüktetett egy ér.

– Nem – válaszolt Annie, éppoly higgadtan, mint eddig. – Magával vitte; azt mondta, sürgős az útja.

– Hová vezet ez a folyosó? – kérdezte Góliát, és egymás után tompán koppant a két cipősarka, ahogy a nappali szőnyegéről kilépett a folyosó csupasz fapadlójára.

– Egy fürdő- és egy vendégszobához. Ha nagy a hőség, néha ott alszom. Nézzenek be, ha akarnak, bár esküszöm, hogy nem kötöztem az ágyhoz a kollégájukat.

– Efelől biztos vagyok, asszonyom – mondta Dávid, és bármily bámulatos volt, a léptek és a hangok ismét a konyha felé távolodtak. – Idegesnek vagy izgatottnak látszott, amíg itt volt?

– Egyáltalán nem – felelte Annie –, legföljebb annyi, hogy melege van, és kicsit csalódott. – Paul lassan ismét levegőhöz jutott.

- Gondterheltnek se látszott?
- Egyáltalán nem.
- Megmondta, hogy innen hová megy?

A rendőrök aligha vették észre, de Paul gyakorlott füle egy csöppnyi tétovázást érzékelt – itt valami kelepce is rejtőzhet, hurok, amely most rögtön vagy valamivel később a nyaka köré tekeredik. Nem, mondta végül, ámbár nyugati irányba indult, így hát ő, mármint Annie, feltételezte, hogy Springers Road felé megy, és még benéz arra az egy-két farmra, amelyik útjába esik.

- Köszönjük az együttműködést, asszonyom – mondta Dávid. – Lehet, hogy még majd vissza kell jönnünk, ellenőrizni néhány további adatot.
- Semmi baj – felelt Annie, jöjjenek csak bátran. Mostanában úgylis kevés emberrel találkozom.
- Megengedné, hogy még benézzünk az istállóba? – kérdezte váratlanul Góliát.
- Természetesen. Csak köszönjenek szépen, ha bemennek.
- Aztán kinek, asszonyom?
- Hát Tortúrának – felelte Annie. – Ő a kocám.

## 31

Annie ott állt az ajtóban, és mereven nézte – olyan mereven, hogy Paul arca felhevült, s úgy érezte, el is pirul. Negyedóra telt el a két rendőr távozása óta.

- Kísértetet lát? – kérdezte végül.
  - Miért nem ordított? – Amikor a rendőrök beszálltak a cirkálóba, mindketten megbillentették sapkájukat, de egyikük sem mosolygott, és Paul még az ablak melletti sarok szűk látószögéből is észrevett valami különösét a tekintetükben. Semmi kétség: tudták, kivel állnak szemben. – Folyton azt vártam, hogy elkezd ordítani. Úgy zúdultak volna rám, mint a lavina.
  - Talán igen, talán nem.
  - De miért maradt csendben?
  - Annie, ha valaki egész életében mindig a legrosszabbra számít, néha csalódás is érheti.
  - Nekem ne játssza az eszét! – Paul látta, hogy a szenttelen álarc mögött a nő mélységesen meg van zavarodva. Paul hallgatása nem illett bele világszemléletébe, melynek értelmében az egész élet egyetlen nagy birkózómeccs Annie, a Tisztességes, és az örökös bajnok Rűves-Nyűves Kölkök elvetemült csapata között.
  - Kijátssza az eszét? Megmondtam, hogy csöndben leszek, és megtartottam a szavam. Szeretném a könyvem viszonylag békében befejezni. És azt szeretném, ha magának fejezhetném be, Annie.
- A nő bizonytalanul nézett rá; hinni is akart, félt is attól, hogy higgyen – és végül mégis hitt neki. És jól tette, hiszen Paul igazat beszélt.
- Hát akkor csak fogjon munkához – mondta csöndesen –, mégpedig mihamarabb. Láthatta, hogyan néztek rám.

## 32

A következő két napon az élet éppúgy ment tovább, mint Duane Kushner előtt; szinte azt lehetett volna hinni ha Duane Kushner soha nem is létezett. Paul, csaknem megszakítás nélkül írt. Egyelőre lemondott az írógépről, Annie pedig minden megjegyzés nélkül átrakta a masinát a kandallópárkányra, a Diadalív képe alá. E két nap alatt Paul három jegyzetömböt írt tele. Már csak egy maradt. Ha majd az is megtelik, áttér a spirálos gyorsírófüzetekre. Annie kihegyezett neki egyszerre fél tucat Black Warrior ceruzát, Paul elkoptatta a hegyüket, s Annie ismét kihegyezte őket. A ceruzák egyre rövidültek, míg Paul ott görnyedt az ablaknál, a besütő napfényben, és jobb lába nagyujjával néha szórakozottan vakargatta bal talpa helyét, mert csakis azt látta, ami a papír mögött volt. A lyuk most már egyvégtében ott tátongott a papíron, és a könyv – az igazán jó



könyvek módján – úgy száguldott a csúcspont felé, mint egy rakétameghajtású szánkó. Kristálytisztán látott mindent: a három csapatot a labirintusban a bálvány homloka mögött, mind a három Tortúrát akarta előkeríteni, kettő azért, hogy megölje, a harmadik – Ian, Geoffrey és Hezekiah – pedig azért, hogy valamilyen módon megmentse. Közben pedig a völgyben ég a burkák faluja, és a túlélők ott tömörülnek az egyetlen kijárat – a bálvány bal füle – előtt, hogy bárkit, aki netán élve előbotorkálna, lemészároljanak.

Ezt a hipnotikus elmélyülést súlyos megrázkódtatás érte, de a varázs nem tört meg akkor sem, mikor a Dávid és Góliát látogatását követő harmadik napon egy krémszínű Ford furgon fordult rá a kocsifelhajtóra, oldalán a *KTKA/Grand Junction* felirattal, hátsó része megrakva videofelszereléssel.

– Atyavilág! – mondta Paul, valahol félúton a bosszúság, a csodálkozás és a rémület között. – Ez meg itt mi a tőrő?

A furgon még jóformán meg se állt, máris felpattant az egyik hátsó ajtó, és egy pofa ugrott ki katonai gyakorlónadrágban és halálfejes pólóban. Fél kezében valami revolverhez hasonló nagy fekete tárgyat tartott, melyet Paul egy tébolyult pillanatig könnygázpisztolynak vélt. Aztán a pasas a vállához emelte és a ház felé irányította a tárgyat, és Paul akkor látta, hogy kézikameráról van szó. Az elülső utasülésről közben csinos fiatal nő szállt ki, megrázta fönözött-tupírozott haját, majd a külső visszapillantó tükörben még utoljára elégedetten megszemlélte sminkjét, mielőtt csatlakozott volna operatőrijéhez.

A külvilág tekintete, mely az elmúlt néhány évben elkerülte a Sárkányasszonyt, most újult erővel fordult ismét felé.

Paul gyorsan hátrább gurult, remélve, hogy még nem késett el vele.

*Tudod, mit? Ha nem vagy benne biztos, csak nézd meg a hatórás híradót,* gondolta, és mindkét kezét szájára kellett szorítania, hogy elfojtsa vihogását.

A dróthálós ajtó zajosan kinyílt, majd becsapódott.

– Menjenek a pokolba! – sivította Annie. – Ez magánterület, tűnjenek el innen!

Homályosan hallatszott a válasz: – Miss Wilkes, ha lehetne, csak néhány percet kérünk, hogy...

– Kaphatnak néhány golyót a rüves-nyüves pofájukba, ha nem takarodnak el innét!

– Miss Wilkes, én Glenna Roberts vagyok a KTKA tévétársaságtól...

– *Felőlem lehet maga a glóriás Jézus Krisztus a Mars bolygóról! Tűnjenek el az én területemről, vagy MEGDÖGÖLNEK!*

– No de...

Csett! DURR!

*Jézusom, Annie! Úristen, megölte azt a hülye tyúkot...*

Visszagurult az ablakhoz, és kikukucskált. Nem tehetett mást; látnia kellett, mi történt. Aztán átjárta a megkönnyebbülés. Annie a levegőbe lőtt. A módszer láthatólag bevált. Glenna Roberts valósággal fejest ugrott a KTKA híradóskocsijába. Az operatőr egy gyors fordulattal Annie-re irányította a kamerát, Annie meg egyetlen gyors fordulattal az operatőrre irányította a vadászpuskát, mire az operatőr úgy döntött, hogy inkább életben marad, és meghallgatja a Grateful Deadet, semhogy tovább pazarolja a videoszalagot a Sárkányasszonyra, és tüstént visszahuppant a hátsó ülésre. Még be sem csukta az ajtót, a furgon máris farolt visszafelé a felhajtón.

Annie, kezében a puskával, nézte, ahogy távolodnak, aztán lassan visszament a házba. Paul hallotta, hogy a fegyver megszörren az asztalon. Aztán elindult a vendégszoba felé. Paul ilyen rossz állapotban még soha nem látta. Arca beesett és sápadt volt, szeme nyugtalanul röpdösött ide-oda.

– Visszajöttek – suttopta.

– Ne vegye úgy a lelkére.

– Tudtam, hogy az a sok kölkök még visszajön egyszer. És most visszajöttek.

– De már el is mentek, Annie. Maga megfutamította őket.

– *Soha* nem mennek el. Valaki megmondta nekik, hogy az a zsarú, mielőtt eltűnt, a Sárkányasszony házában járt. És most itt vannak.

– De Annie...

– Maga tudja, mit akarnak? – kérdezte.

– Hát persze. Épp elég dolgom volt már a sajtóval. Mindig ugyanazt a két dolgot akarják: az egyik embertől azt, hogy belegabalyodjék a szövegébe, amíg forog a szalag, a másiktól meg, hogy a délutáni holtidőben leszállított áron fizessen nekik egy-egy Martinit. De Annie, most össze kell hogy szedje ma...

– Nem igaz! *Ezt* akarják! – mondta, és homlokához emelte begömbített ujjait, majd hirtelen teljes erőből végighúzta őket bőrén, négy véres barázdát hasítva belé. A vér lefolyt szemöldökére, végig az arcán, mindkét orrcimpáján.

– Annie! Hagyja abba!

– Meg ezt! – Bal kezével pofon vágta magát, olyan erősen, hogy ujjainak ott maradt a nyoma. – Meg ezt! – Most jobb orcája került sorra, s a pofon még erősebb volt, olyannyira; hogy a körmök vájta mélyedésekből vércsöppek fröccsentek szét.

– HAGYJA ABBA! – üvöltött Paul.

– *Ezt akarják!* – sivitotta vissza a nő, aztán kezével leitatta homlokán a sebeket, véres tenyerét egy pillanatra Paul felé nyújtotta, majd kivonszolta magát a szobából.

Hosszú, hosszú idő múltán Paul ismét íráshoz látott. Eleinte lassan ment – mindegyre Annie-t látta, amint barázdákat szánt bőrébe –, és már úgy gondolta, semmi értelme, okosabb, ha mára abbahagyja, ám ekkor elkapta a mese sodra, és ismét átbukfencezett a papírban tátongó lyukon.

S mint e napokban mindig, most is elfogta valami áldott megkönnyebbülés.

### 33

Másnap újabb rendőrök érkeztek, ezúttal helyi tuskók. Velük jött egy keszeg fickó is, olyan formájú tokkal, amely csak gyorsírógépet rejthetett. Annie eljűk ment a kocsifelhajtóig. Kifejezéstelen arccal hallgatta mondókájukat, majd bevezette őket a konyhába.

Paul csendben ült, ölében saját spirálos gyorsírófüzetével (az utolsójegyzetömböt előző este írta tele), és hallgatta, ahogy Annie megismétli vallomását, pontosan ugyanazt, amit négy nappal azelőtt Dávidnak és Góliátnak is előadott. Paul úgy vélte, az egészet szintiszta zaklatásnak szánják. Egyszerre elrémült és mulatott is azon, hogy egy kicsit már sajnálja is Annie Wilkest.

Az a sidewinderi zсарu, aki a legtöbbet kérdezte, előljáróban közölte: ha Annie óhajtja, ügyvédet hívathat. Annie elutasította az ajánlatot, és egyszerűen elismételte a történet korábbi változatát; Paul semmiféle eltérést nem tudott fölfedezni.

Fél órát töltöttek a konyhában. A vége felé az egyik rendőr megkérdezte, hogyan szerezte Annie a homlokát eléktelenítő karcolásokat.

– Az éjszaka – felelte. – Rosszat álmodtam.

– Mit, ha szabad tudnom? – érdeklődött a zсарu.

– Azt álmodtam, hogy hiába múlt el ennyi idő, az emberek még emlékeznek rám, és már megint a nyakamra járnak – közölte Annie.

A rendőrök elmentek, és Annie bejött Paul szobájába. Arca betegesen fakó volt, szeme a távolba révedt.

– Olyan már ez a ház, mint a központi pályaudvar – mondta Paul.

Annie nem mosolyodott el. – Mennyi van még?

Paul habozva pillantott a telegépeltd oldalak halmára, tetején a rendetlenül odahajigált kézírásos lapokkal, majd Annie-re nézett.

– Még két nap – felelte. – Legföljebb három.

– Legközelebb már úgy jönnek, hogy házkutatási parancs is lesz náluk – mondta a nő, és kiment, még mielőtt Paul válaszolhatott volna.

### 34

Éjjel háromnegyed tizenkettő körül visszajött, és így szólt: – Már egy órája ágyban kéne lennie, Paul.

Paul felpillantott; a hang kizökkentette a mese álmvilágából. Geoffrey – aki időközben a könyv voltaképpen hőisévé lett – éppen szemtől szembe került az iszonyatos méhkirálynővel, hogy megütközzék vele, mivelhogy Tortúrát csak az ő halála válthatja meg.

– Nem számít – mondta. – Most az egyszer később fogok elaludni. Van úgy, hogy muszáj leírni valamit, különben kicsúszik az ember kezéből. – Azzal megrázta fájdalomtól lüktető kezét. Mutatóujja belső részén kemény, hólyagos dudor nőtt a ceruzától. A tableta elcsitítaná a fájdalmat, de gondolatait is összekuszálná.

– Ugye, jó lesz? – kérdezte Annie halkán. – Igazán jó... És most már nem is csak az én kedvemért írja, igaz-e?

– Ugyan már – felelte Paul, pedig már-már a nyelvén volt a vallomás. *Sohasem a maga kedvéért írtam, Annie, és másokért se, a többi "első számú rajongóm" kedvéért. Mihelyt az ember írni kezd, ez a népség mintha egy másik bolygóra költöznék. Nem írtam én az exfeleségeim kedvéért sem, és az anyámra meg az apámra sem gondoltam. Az írók, Annie, azért szeretnek ajánlást biggyeszteni a könyveik elé, mert határtalan önzésük végül még őket magukat is megrémíti.*

De persze nagy oktalanság lenne ilyesmit elmondani Annie-nek. Pirkadatig írt, aztán belezuhant az ágyba, és négy órát aludt. Zavaros, kellemetlen álmok gyötörték. Az egyikben Annie apja hosszú lépcsőn caplatott fölfelé, karján kosár, melyben mintha újságkivágások lettek volna. Paul kiabálni akart, hogy figyelmeztesse, de valahányszor kitátotta száját, csak szabatosan fogalmazott regényrészletek buktak ki rajta, s bár a részlet minden alkalommal más volt, mindig egyformán kezdődött: "Körülbelül egy hét múltán, egy szép napon..." És akkor megjelent Annie Wilkes: sivitva száguldott végig a folyosón, kinyújtott karral, hogy apját a halálba taszítsa... Aztán sivitása lassan baljós zümmögéssé halkult, teste pedig furcsán fodrozódva-hullámozva cserélt alakot a szoknya és a kardigán alatt, mivelhogy Annie Wilkes Paul szeme láttára méhvé változott.

## 35

Másnap semmiféle hivatalos személy nem mutatkozott, de annál több volt a nem hivatalos vendég: az Ügyeletes Báméskodók. Az egyik autó tizenévesekkel volt megrakva. Amikor a felhajtóra kanyarodtak, hogy a kocsit megforduljon, Annie kirohant, és rájuk ordított: takarodjanak a birtokáról, mert golyót ereszt beléjük, ahogyan a kóbor kutyáknak kijár.

– Pofa be, Sárkányasszony! – kiabálta az egyik gyerkőc.

– Hová kapartad el a zsarut? – bömbölte a másik, míg a kocsit nagy porfelhőt kavarva kihátrált.

A harmadik srác sörösüveget hajított a ház felé. Aztán az autó nagy zajjal távolodott, de Paulnak még sikerült kibetűznie a hátsó ablakra ragasztott matrica szövegét: TÁMOGASD A SIDEWINDERI KOKÓSOKAT!

Egy óra múlva Annie komoran vonult el Paul ablaka előtt az istálló felé, kezén vastag védőkesztyűvel, majd kis idő múltán ismét felbukkant: a láncot hozta, melynek vaskos acélszemeit időközben szögesdróttal fonta át. Miután a tüskés alkalmatosságot a kocsifelhajtó szélességében kifeszítette és lelakatolta, blúza zsebéből néhány vörös vászondarabot húzott elő, és helyenként a lánc egy-egy szeméhez kötözte, hogy az akadály minél feltűnőbb legyen.

– A zsarukat nem fogja távol tartani – mondta a szobába lépve –, de legalább a többi kölk nem mer közelíteni.

– Aha.

– Mi történt a kezével? Mintha dagadt volna.

– Tudom.

– Igazán nem akarom nyaggatni, Paul, de...

– Holnap.

– Holnap? Komolyan? A nő arca azonnal felderült.

– Igen, azt hiszem. Alighanem úgy este hat körül.

- Paul, hiszen ez csodálatos! Kezdzem olvasni már most, vagy pedig...
- Jobban örülnék, ha addig még várna.
- Akkor várok.
- Tekintetét újra eltöltötte a már jól ismert olvadékony gyengédség. Újabban Paul ilyenkor gyűlölte a leghevesebben. – Szeretem magát, Paul. Hiszen tudja, ugye?
- Igen, tudom – mondta, és ismét füzeté fölé hajolt.

## 36

Este Annie nemcsak a Keflex-tablettáját hozta be (Paul vesegyulladására, ha nagyon lassan is, de javult), hanem egy vödör jeget is. Takarosán összehajtogatott törülközőt tett mellé, aztán szó nélkül kiment:

Paul félretette ceruzáját – bal kezét kellett használni, hogy jobbán kiegyenesítse az ujjakat –, és a jég közé dugta kezét, ott tartotta, míg jóformán megdermedt. Mire kihúzta, a duzzanat mintha valamelyest lelappadt volna. Köré tekerte a törülközőt, és aztán csak ült és bámult ki a sötétbe, míg keze bizseregni nem kezdett. Akkor félredobta a törülközőt, egy ideig hajlítgatta ujjait (arca eleinte eltorzult a fájdalomtól, de aztán kezében lassan felengedett a merevség), és újra nekifogott az írásnak.

Hajnaltól lassan az ágyhoz gurult, belezuhant, és azonnal elaludt. Azt álmodta, hogy eltévedt a hóvihárban, csak hogy a magasból nem hópelyhek hullottak, hanem papírlapok, elborították a világot, és megzavarták a tájékozódásban. Minden lapot gépirás borított, de az n-ek, a t-k és az e-k mindenünnen hiányoztak, és Paul megértette, hogy ha egyáltalán túléli a hófúvást, akkor neki kell majd kézzel beírnia az összes hiányzó betűt, kibogozva a jószerivel érthetlenné csonkult szavak jelentését.

## 37

Tizenegy körül ébredt. Mihelyt Annie meghallotta mocorgását, máris megjelent: hozta a tablettáit, egy pohár narancslével, és ráadásul egy tányér gőzölgő csirkehúsleves. Valósággal lángolt az izgalomtól.

– Ma nagy napunk van, Paul, igaz-e?

– Bizony. – Paul megpróbálta jobb kezével felemelni a kanalat, de nem ment; keze puffadt volt és vörös, a bőr úgy megfeszült rajta, hogy szinte fénylett. Megpróbálta ökölbe szorítani, de úgy érezte, mintha hosszú fémrudakat döftek volna át rajta. Az elmúlt napok, gondolta, olyanok voltak, mint valami lidércnyomásos, soha véget nem érő autogramosztás.

– Istenem, az a szegény keze! – kiáltott fel Annie. – Hozok még egy tablettát, most rögtön! – Ne. most jön a finis. Tiszta fejre van szükségem.

– De ilyen kézzel úgysem bír írni!

– Az biztos – bólintott Paul. – A kezemnek lóttak: Úgy kell befejeznem a nagy művet, ahogy elkezdtem – ezzel a Royallal. Most már csak nyolc-tíz oldal és kész. Ennyi n-nel, t-tel és e-vel majd csak elboldogulok valahogy.

– Másik írógépet kellett volna vennem magának – mondta Annie. Őszinte elkeseredés tükröződött arcán, szemét elfutották a könnyek. Paul szerint épp ezek a pillanatai voltak a legkísértetiesebbek, mert ilyenkor megmutatkozott, milyen emberré fejlődhetett volna, ha megfelelő nevelésben részesül, vagy ha a belsejében működő megannyi furcsa kis mirigy egészségesebb nedveket bocsát ki magából. Az is lehet, hogy mindkét tényező hibás volt. – Ezt csúnyán eloltam.

Szégyellem bevallani, de ez az igazság. Magamnak se akartam beismerni, hogy az a Dartmonger nevű nőszemély átejtett. Ne haragudjon, Paul. Ó, istenem, az a szegény keze!

Fölemelte és megcsókolta, olyan gyengéden, mint a könnyei tavában fürdő Niobé.

– Semmi baj – mondta Paul –, majd csak megbirkózunk a dologgal, ketten, Donald kacsá meg én. Igaz, hogy utálok, de az az érzésem, ő is utál engem, úgyhogy kvittek vagyunk.

– Kiről beszél?

– A Royaltól. Őt kereszteltem el Donald kacsának.

– Nahát... – azzal elúszott a semmibe, elveszítve minden kapcsolatot a külvilággal. Paul türelmesen várta, hogy magához térjen, s közben elfogyasztotta a levest, a kanalat sután bal keze mutató és középső ujjá közé szorítva.

Végül Annie valóban visszatért a valóságba. Olyan sugárzó mosollyal nézett Paulra, mint aki most ébred, és örömmel állapítja meg, hogy gyönyörű idő lesz. – Végzett a levessel? Mert ha igen, akkor valami egészen különlegeset is tartogatok magának.

Paul megmutatta a tányért; üres volt, csak néhány szál metélt tészta tapadt az aljához. – Látja, milyen jó kiscserkész vagyok, Annie? – kérdezte rezzenéstelen arccal.

– Maga a legjobb és legszorgalmasabb kiscserkész az egész világon, Paul, és egész sor *jó pontot* fog kapni érte. Sőt... várjon csak! Majd mindjárt meglátja!

Azzal kiment, Paul pedig előbb a naptárra nézett, aztán a Diadalívre, majd fel a mennyezetre: az egymásba fonódó V betűk részegen keringöztek a vakolaton. Legvégül pedig az írógépre és a vaskos, rendetlen kéziratkötegre pillantott. *Isten veletek*, villant át az agyán. De ekkor Annie már be is futott egy újabb tálcával.

A tálcán négy tányér volt: az egyiken citromszeletek, a másikon felvagdalt kemény tojás, a harmadikon pirítósdarabkák. Középen pedig, egy nagyobb tányéron; hatalmas, *(pocsékos)* ragacsos halom kaviár.

– Nem tudom, szereti-e ezt az izét vagy sem – mondta Annie félénken. – Őszintén szólva még azt se tudom, hogy én szeretem-e. Még sohasem kóstoltam.

Paul elnevette magát. A nevetéstől megfájdult a gyomra, a lába, sőt még a keze is, és lehetséges, hogy nemsokára még nagyobb fájdalmai lesznek, mivelhogy Annie a maga paranoiájában nyilván azt képzei, hogy ha valaki nevet, csak rajta nevet. De mégsem bírta abbahagyni. Addig nevetett, míg végül fuldokolt és köhögött, arca kipirult, és szeme sarkából ömlött a könny. Ez a nő baltával vágta le a lábfejét és villamos késsel a hüvelykujját, és most itt áll, akkora rakás Mount Beluga kaviárral, hogy egy varacskos disznó is belefutadhatna. És ekkor csoda történt: Annie arcán nem derengett fel az a sötét, tátongó szakadékot idéző tekintet – ehelyett felderült, és együtt kacagott Paullal.

## 38

A kaviár állítólag egyike azoknak az ételeknek, melyeket az ember vagy imád, vagy utál, de Paul egyik táborba sem tartozott. Ha első osztályon repült, és a légikisasszony egy adag kaviárt tett elé, megette, és utána azt is elfelejtette, hogy ilyen étel egyáltalán van a világon, amíg legközelebb egy másik légikisasszony ismét elé nem rakta. Most azonban nagy étvágyal fogyasztotta az összes tartozékkal együtt, mintha életében először fedezné fel az evés nagy élményét.

Annie-nek viszont csöppet sem ízlett. Egy darab pirítóásra rákent egy kávéskanálnyit, megkóstolta, de aztán undorodva fintorgott és félretolta. Paul azonban kitartó lelkesedéssel falatozott. Tíz percen belül elfogyasztotta a Beluga-hegy felét, aztán böfögött egyet, eltakarta száját, és büntudatosan nézett Annie-ra, akiből ismét kipukkadt a víg kacagás.

*Azt hiszem, meg fogom ölni, Annie*, gondolta Paul, és közben melegen rámosolygott. *Komolyan mondom. Lehet, hogy én is magával megyek, sőt ez fölöttébb valószínű – de legalább tele lesz a hasam kaviárral. Lehetne rosszabb is.*

– Isteni volt, de nem bírok többet – mondta.

– Na hiszen, rosszul is lenne, ha még többet eszik – válaszolt Annie. – Ez a micsoda nagyon zsíros. – Ő is rámosolygott Paulra. – De van még egy meglepetésem. Egy üveg pezsgőt tartogatok... későbbre, majd ha befejezte a könyvet. Dom Perignonnak hívják. Képzeld csak, hetvenöt dollárt

kértek érte. Egyetlen üvegért! De Chuckie Yoder az italüzletben azt állítja hogy ez a létező legjobb fajta.

– Chuckie Yodernek tökéletesen igaza van – mondta Paul, s közben arra gondolt, hogy részben Dom Perignon hibájából keveredett ebbe az egész pokolba. Egy pillanatig hallgatott, majd így folytatta: – De én is szeretnék kérni valamit, akkorra; amikor majd kész vagyok.

– Igazán? Mondja csak!

– Egyszer azt mondta, eltette az összes holmimat.

– Úgy is van.

– Nos hát... a bőröndömben volt egy karton cigaretta is. Ha végzek, szeretnék elszívni egyet.

Annie arcáról lassan lehervadt a mosoly. – Nagyon jól tudja, Paul, hogy mennyire árt magának. Rákot lehet kapni tőle.

– Úgy gondolja, Annie, nagyon időszerű azon rágódnom, hogy rákot kapok-e?

A nő nem válaszolt. – Csak egyetlenegy cigit szeretnék. Valahányszor befejeztem egy könyvet, az volt a szokásom, hogy hátradőltem, és elszívtam egy cigarettát. Higgyc el, olyankor ízlik a legjobban... még annál is jobban, mint mikor az ember egy finom vacsora után gyújt rá. Legalábbis azelőtt így voltam vele. Gondolom, most majd inkább elszédülök, és hányingerem lesz tőle, de úgy örülnék, ha legalább ez a csekélység összefűzne a múltammal. Nos, Annie, mit szól hozzá? Legyen nagyvonalú. Én is az voltam.

– Hát jó... de még a pezsgő előtt. Nem vagyok hajlandó meginni egy üveg hetvenöt dolláros habzóborot ugyanabban a szobában, ahol maga mérget fúj a levegőbe.

– Rendben van. Ha déltájban behozza, odarakom az ablakpárkányra, hogy időnként rápillanthassak. Aztán befejezem a könyvet, beírom a hiányzó betűket, és utána addig szívom, amíg úgy nem érzem, hogy elvesztem az eszméletem! Akkor aztán sürgősen elnyomom, és szólok magának.

– Így jó lesz – mondta Annie –, bár azért nem örülök neki. Tudom, hogy egy szál cigarettától még nem kap tüdőrákot, de akkor se örülök. És tudja-e, Paul, hogy miért?

– Nem én.

– Mert az igazi jó kiscserkészek nem dohányoznak – mondta, és összeszedte a tányérokat.

## 39

– Ian uraság, az asszonyosság már...?

– Psssz! – sziszegte Ian vadul, és Hezekiah elhallgatott. Geoffrey érezte, ahogy a nyakában sebesen lüktet egy ér. Hallatszott, amint az üdítő passzát szél első fuvallatától lágyan, de kitartóan nyikorognak a kötelek és az árbocok, és lassan csapkodnak a vitorlák; időnként egy-egy madár is felszivott. A hátsó fedélzetről tompán beszűrődött egy tengerészdal; néhány legény énekelt bömbölve és hamisan. De idebenn a három férfi, két fehér és egy fekete; halálos csendben figyelte, vajon magához tér-e Tortúra – vagy pedig.

Ian rekedten felnyögött, és Hezekiah megragadta a karját. Geoffrey hallgatott; már eddig is szinte hisztérikusan fegyelmezte magát. Mindezek után lehet-e Isten oly könyörtelen, hogy engedi meghalni ezt az asszonyt? Geoffrey valaha magabiztosan tagadta volna ezt a lehetőséget, inkább derüsen, mintsem felháborodva. Akkoriban képtelenségnek érezte volna a gondolatot, hogy Isten kegyetlen is lehet.

De ma már sok mindenről másképp gondolkodott, s így Istenről is. Ez a változás Afrikában ment végbe. Afrikában jött rá, hogy nemcsak egy Isten létezik, hanem sok, és néhányan közülük nem csupán könyörtelenek, hanem örültek is. És ettől minden megváltozott. A kegyetlenség végső soron megérthető, de a tébollyal nem lehet vitatkozni.

Ha félelme igazolódik, és Tortúra csakugyan halott, akkor – ezt szilárdan elhatározta – felmegy az előfedélzetre, és átveti magát a korlátan. Mindig tudta, hogy az istenek nem lágyszívűek, és ebbe bele is nyugodott – de olyan világban, melynek istenei tébolyultak, nem kívánt élni.

Mélabús töprengését Hezekiah szakította félbe, aki egyszer csak elakadó lélegzettel, szinte babonásan nyögte:

– Ian uraság! Geoffrey uraság! Nézni oda! Asszonyosság szemezik! Nézni, nézni, szemezik!

Tortúra szeme, ez a csodálatosan gyengéd, búzavirágkék szempár, lassan kinyílt. Tekintete Ianról Geoffrey-re szállt, majd vissza Ianre. Geoffrey egy pillanatig csak zavart értetlenséget olvasott ki az asszony tekintetéből, de aztán fel derengett benne a felismerés fénye, és a férfi érezte, amint lelkébe szinte belerobban a boldogság.

– Hol vagyok? – kérdezte Tortúra, majd ásított, és nyújtózni kezdett.

– Ian... Geoffrey... a tengeren vagyunk? És miért vagyok olyan éhes?

Ian sírva-nevetve lehajolt, és nevét ismételve magához ölelte az asszonyt.

Tortúra zavarodottan, de boldogan viszonozta ölelését, és Geoffrey most, hogy Tortúra megmenekült, úgy érezte: el tudja fogadni kettejük szerelmét, most és mindörökre. Egyedül fog élni, de ezentúl megbékélt szívvel vállalja a magányt.

Talán mégsem örültek hát az istenek – legalábbis nem mind.

Megérintette Hezekiah vállát: – Talán okosabb lesz, öreg fiú, ha most magukra hagyjuk őket. – Jól beszélni, Geoffrey uraság – mondta Hezekiah, és szélesen vigyorgó szájában megvillant mind a hét aranyfoga.

Geoffrey lopva még utoljára rápillantott az asszonyra, és a búzákék szempár röpkén viszonozta tekintetét – Geoffreyt pedig elöntötte a beteljesülés forró boldogsága.

Szeretlek, drágám, gondolta. Hallod, amit mondok?

Lehet, hogy a választ csak saját, vágyakozással eltelt lelke mondta ki, de Geoffrey úgy érezte, a hang igenis Tortúráé.

Hallom – és én is szeretlek.

Geoffrey becsukta az ajtót, és felment a hátsó fedélzetre. De nem vetette át magát a korláton, bár lett volna rá némi oka; ehelyett pipára gyújtott, és lassan szívta az illatos füstöt. Közben pedig nézte, ahogy a nap lehanyatlik a látóhatár szélén, egy távoli, egyre fogyatkozó felhő mögött. Az a felhő Afrika partja volt.

És ekkor, mert belső kényszer üzte, Paul Sheldon kicsavarta a gépből az utolsó lapot, és tollal firkantotta oda az író szótárának legdrágább és leggyűlöletesebb szavát:

VÉGE

## 40

Feldagadt jobb keze berzenkedett a hiányzó betűk beírása ellen, de Paul engedelmességre kényszerítette. Ha hagyja, hogy ujjai végképp elgémberedjenek, tervének többi részét nem bírja véghezvinni.

Mikor elkészült, félretette a tollat, és egy pillanatig elnézte művét. Valahányszor egy-egy könyvét befejezte, ugyanaz az érzés fogta el, mint most: furcsán üresnek, kifosztottnak érezte magát, és arra gondolt, hogy minden egyes kis sikerért képtelenül nagy árat fizetett.

Mindig ugyanaz az érzés, mindig a régi nóta – mint amikor az ember őserdőkön át törli az utat hegynek fölfelé, és pokoli hónapok után, fenn a hegytetőn végre kijut a tisztásra, csak azért; hogy jutalmul lenn, a mélyben megpillantson egy autósztrádát, különleges prémiumként esetleg néhány benzinkúttal vagy tekepályával,

De azért mégis jó, hogy elkészült – mindig jó, ha az ember elkészül valamivel. Jó érzés, hogy termékeny volt, hogy létrehozott valamit, ami eddig nem létezett. Paul kábultan és zsibbadtan felfogta és becsülte az aktus bátorságát: ismeretlen kis életek születtek tolla nyomán, meg tudta teremteni a mozgás látszatát, az emberi melegség illúzióját. Most végre megértette, hogy ő maga némiképp kontár módra birkózik, meg ezzel a bűvészkedéssel, de mégis ez az egyetlen, amihez ért,

és ha elügyetlenkedi is, legalább mindig szívvel csinálja. Megérintette a kéziratköteget, és halványan elmosolyodott.

Aztán keze a vaskos papírhalamról az árva szál Marlboróra siklott, melyet Annie odakészített neki az ablakpárkányra. Mellette kerámia hamutartó állt, melynek aljába lapátkerekes kirándulójajó rajzát mélyítették, körülötte ezzel a felirattal: HANNIBÁL, MISSOURI ÁLLAM-AMERIKA NAGY MESEMONDÓJÁNAK SZÜLŐVÁROSA.

A hamutartóban egy levél gyufa egyetlen szála – Annie ennyit engedélyezett. De Paul úgy vélte, egy is elegendő lesz.

Fentről hallotta a nő motozását, és örült a zajnak. Így bőven jut idő az utolsó apró előkészületekre, és lesz, ami figyelmeztesse, ha Annie netán lefelé indulna, még mielőtt ő felkészült a fogadására.

*Most jön az igazi mutatóvány, Annie. Lássuk csak, képes vagyok-e rá. Most majd kiderül, tudom-e, folytatni?*

Fittyet hányva a lábában feltámadó fájdalomnak, lehajolt, és lassan kiemelte a meglazult padlódeszkát.

## 41

Öt perccel később felkiabált Annie-ért, és hallgatta, ahogy súlyos lépteivel szokatlanul csendesen jön lefelé. Paul arra számított, hogy ha majd idáig jut, elfogja a rettegés, de megkönnyebbülve tapasztalta, hogy teljesen nyugodt. A szobát betöltötte a gyújtófolyadék szaga. A folyadék kitartóan csöpögött a tolészék karján átfektetett deszka egyik végéről.

– Paul, hát igazán elkészült? – sikkantotta Annie már a folyosó végéről.

Paul a papírhalomra nézett, amely ott hevert a deszkán, a gyűlöletes Royal mellett. A halmot lassan átítatta a gyújtófolyadék. – Hát, Annie, megtettem, ami tőlem telt! – kiáltotta vissza.

– Húha! Istenkém, ez óriási! Alig bírom elhinni! Ennyi idő után! Még egy perc! Hozom a pezsgőt!

– Nagyszerű lesz!

Hallotta a lépteket a konyha linóleumpadlóján, és mindig egy pillanattal előbb tudta, honnan érkezik majd a következő nyikordulás. Most hallom ezeket a zajokat utoljára, gondolta, és szinte elcsodálkozott; és a csodálkozás úgy roppantotta össze nyugalmát, akár a tojánhéjat. Igen, lelke mélyén ott lappangott a félelem – de valami más is. Talán Afrika távolodó partvidéke.

A hűtőszekrény ajtaja kinyílt, majd becsapódott. Azután Annie ismét áthaladt a konyhán. És közeledett.

A cigarettát természetesen nem szívta el; még mindig ott hevert az ablakpárkányon. Igazából a gyufa kellett neki. Az az egyetlen szál gyufa.

*És mi lesz, ha nem gyullad meg?*

De most már késő volt az ilyen meggondolásokhoz.

Átnyúlt a hamutartóhoz, kivette a levelet, és kitepte belőle azt az egy szál gyufát. Annie léptei közeledtek a folyosón. Paul végighúzta a gyufát a lapon. A gyufa, mint azt gyanította, nem fogott tüzet.

*Csak nyugi, nyugi! Akkor menni fog!*

Ismét végighúzta a gyufát. Semmi.

*Nyugalom... nyugalom...*

Aztán harmadszor is végigkarcolta a gyufával a lapocska hátoldalán az érdes, sötétbarna csíkot, és a papírpálcika végén halványsárga láng virágozott ki.

## 42



– Igazán remélem, hogy ez a...

Ekkor megállt; a következő szót mintha a levegővel együtt szívta volna vissza. Paul ott ült tolószékében a papírhalom és az őskori géplelet barikádja mögött. A legfelső lapot szándékosan fordította úgy, hogy Annie elolvashassa:

## TORTÚRA VISSZATÉR

Írta: Paul Sheldon

Az ázott papírköteg fölött ott imbolygott Paul dagadt jobb keze, mutató- és hüvelykujja között egy szál égő gyufával.

Annie ott állt az ajtóban, kezében konyharuhába csavart pezsgősüveg. Szája tátva maradt, aztán halk cuppanással összecsucodott.

– Paul... Mit csinál? – kérdezte óvatosan.

– Elkészült – felelte Paul. – És nagyon jó lett, Annie. Magának volt igaza. Ez a legjobb *Tortúra*-könyv, sőt talán életem legjobb írása, akármilyen körülmények között fogant is. Most pedig egy kis bűvészmutatványt végzek vele. Csuda érdekes lesz. Magától tanultam.

– *Paul, ne!* – sikította a nő. Kétségbeesett hangja elárulta, hogy mindent megértett. Széttárta karját, nem törődve a pezsgősüveggel, mely a földre zuhant, és akkorát robbant, mint egy torpedó, habfelhőcskéket hintve szanaszét. – *Ne! Ne! KÉREM, NE TEGYE!*

– Nagy kár, hogy soha nem olvashatja el – mondta Paul, és rámosolygott. Hónapok óta ez volt az első igazi mosolya, őszinte és sugárzó. – Pedig álszerénység nélkül meg kell mondanom, hogy a jónál is jobb lett. Egyszerűen *nagyszerű*, Annie.

A gyufa vége lekonyult, és parányi forrósága már sütötte Paul ujjá hegyét, így hát eldobta. Egyetlen iszonyatos pillanatra azt hitte, kialudt, de aztán a halványkék tűz hallhatóan tekeredett végig a címdalalon – *ssss!* Utána leszaladt a nyaláb oldalán, belekóstolt a külső széleken meggyült folyadékba, majd sárgán a magasba lövellt.

– JAJ ISTENEM, NE! – visította Annie. – NE BÁNTSA TORTÚRÁT! CSAK ŐT NE! NE TEGYE!

Arca, a lángokon túl, kifényesedett. – Halljuk, Annie, mi a kívánsága? – ordított rá Paul. – Akar végrendelkezni, átkozott boszorkány!

– Ó, ISTENEM, PAUL, MI-MIT CSINÁL? – Kinyújtott karral botorkált előre. A papírhalom már lángokban állt. A Royal szürke oldala lassan megfeketedett; a gyújtófolyadék meggyült alatta, és a billentyűk közé halványkék lángnyelvek szöktek. Paul érezte, hogy arca forrósodik, bőre megfeszül.

– NE BÁNTSA TORTÚRÁT! – jajveszékelt a nő. – ŐT NE MERJE BÁNTANI, MAGA RÜVES-NYÜVES KÖLÖK! TORTÚRÁT NEM ÉGETHETI EL!

És ekkor Annie pontosan azt cselekedte, amire Paul szinte biztosan számított. Felkapta az égő papírhalmot, és megpördült: talán a fürdőszobába akart rohanni vele, hogy vizet zúdítson rá.

Mikor Annie megfordult, Paul megragadta a Royalt, azt se bánva, hogy a gép vörösen izzó oldala hólyagosra égette már amúgy is duzzadt jobb kezét. Feje fölé emelte, éppoly kevésbé hederítve a lehulló kis kék tűzcseppekre, mint a megfeszülő hátizmaiba sajduló fájdalomra. Arcát eszelős fintorba rántotta az erőlködés és a görcsös akarás. Aztán kinyújtotta, majd leeresztette karját, ellódítva magát az írógépet, amely pontosan széles, erős háta közepén találta el a nőt.

– HUUU-UH! – Nem is annyira sikoltás volt ez, inkább hatalmas, döbrent nyögés. Annie előrezuhant a padlóra, maga alá gyűrve az égő papírköteget.

Az íróasztalt helyettesítő deszka felületét kis kékes tüzek pettyezték, mint megannyi apró lidércfény. Paul lihegve lökte félre a lapot, minden lélegzétvétel úgy perzselte a torkát, mint a forró vas. Azután felnyomta magát, és támolyogva megállt a jobb lábán.

Annie nyögött és vonaglott. A bal karja és törzse közötti hézagból lángnyelv szökött a magasba. Felüvöltött. Paul érezte az égő bőr, a pörkölődő zsír szagát.

A nő átfordult, s megpróbált feltérdelni. A legtöbb papír a padlón hevert, ott égett tovább vagy sistergett a pezsgőtócsákban, de Annie kezében is maradt néhány, még ugyancsak égő lap. Égett a

kardigánja is. Alkarjából zöld üvegszilánkok álltak ki, egy nagyobb darab pedig arca jobb feléből meredt elő, akár egy tomahawk pengéje.

– Megöllek, te hazug szarházi – mondta, és imbolyogva három "lépésnyit" csúszott térden Paul felé aztán ráesett az írógépre. Addig vergődött, míg sikerült félig átfordulnia, és ekkor Paul rávetette magát. Még a nő testén át is érezte az írógép éles kiszögelléseit. Annie úgy visított és vonaglott, mint egy macska, és macska módra karmolva igyekezett kimászni Paul teste alól.

A lángok lassan kihunytak körülöttük, de Paul még egyre érezte az alatta vonagló, ziháló testből áradó vad hőséget, és sejtette, hogy Annie kardigánja és melltartója legalább részben a bőrébe süllhetett. Ám nem érzett semmiféle részvétet.

Annie megpróbálta ledobni magáról, Paul azonban kitarzott, és most úgy feküdt rajta, mintha meg akarná erőszakolni. Arca csaknem rátapadt a nő arcára, jobb kezével pedig tapogatózva, de céltudatosan keresett valamit.

– Szálljon le rólam!

Megtalálta, amit keresett: egy maréknyi forró, elszenesedett papírt.

– *Szálljon le rólam!*

Összegyúrta a papírt, ujjjaival fojtva el a lángokat. Közben újra érezte a nő szagát: megpörkölt hús, izzadság, gyűlölet és téboly vegyült össze benne.

– SZÁLLJON LE RÓLAM! – üvöltötte szélesre tátott szájjal, ő pedig egyszer csak belenézett az istennő nyirkos, vörös bélésű vermébe. – SZÁLLJON LE RÓLAM, MAGA RÜVES-NYÜVES KÖ...

Ekkor Paul teletömte a tátongó, üvöltő száját vastag fehér és hártya vékonyságúra szenesedett papírral. Az izzó szempár hirtelen még nagyobbra tágult; meglepetés, rémület és friss fájdalom tükröződött benne.

– Itt a könyve, Annie – lihegte Paul, és újabb lapokat markolt fel. Ez a köteg már nem égett; savanyú szagú pezsgő csöpögött belőle. Alatta a nő kapálózott és vonaglott. Paul sötömszerű bal térdé a padlóhoz ütődött, de ő az őrtítő fájdalom ellenére sem gurult le Annie-ről. *Bizony, Annie, most megerőszakollak. Megerőszakollak, mert nem tehetek mást, mint a tőlem telhető legrosszabbat. Szopd csak a könyvemet, szopd bátran, amíg meg nem fulladsz rajta, te rohadt kurva.* Keze görcsösen ökölbe rándult, úgy gyúrta össze a nedves papírt, és a nő szájába nyomta, ezzel még mélyebbre lökte az első, félig elszenesedett nyalábot.

– Itt van, Annie, na, hogy tetszik? Garantáltan első kiadás, az Annie Wilkes Kiadó öspéldánya, hogy ízlik? Egye csak meg, Annie, szopogassa csak, falja fel, ahogy jó kiscserkészhez illik, fogyassza el a saját különbejáratú könyvét.

Aztán a szájába préselt egy harmadik, majd negyedik csomót is. Az ötödik még égett; felhólyagzott jobb tenyerével oltotta el, és úgy tömkölte bele Annie-ba.

Annie-ból ekkor valami félelmetes, fojtott hang tört fel, aztán iszonyú erővel megrázkódott, és ezúttal sikerült ledobnia magáról Pault. Hadonászva, küszködve feltérdelt, s megfeketedett, ijesztően dagadt nyakát markolászta. Kardigánjából az elszenesedett nyakpánton kívül alig maradt valami. Hasán és rekeszizmán felhólyagzott a hús. A száján kitüremelő papírcsomóból csöpögött a pezsgő.

– *Buff! Hukk! Hakk!* – káromta, aztán valahogy lábra állt, egyre a nyakát markolászva. Paul hátrább lódult, két lába kuszán előremeredt. Éberén figyelte a nőt. – *Hukkó! Krrr! Buff!*

Annie egy lépést tett Paul felé. Aztán még egyet. Aztán ismét belebotlott az írógépbe. Ezúttal úgy esett el, hogy a feje éles szögben elcsavarodott, és Paul valami kérdő és sajátosan hátborzongató kifejezést látott a szemében: *De hát mi történt, Paul? Hiszen én pezsgőt hoztam magának!*

Fejének hal oldala nekiütődött a kandallónak, és a tehetetlen test úgy zuhant el, mint egy téglával lazán megrakott zsák; az egész ház beleremegett a robajba.

Annie a legnagyobb, méh égő papírnyalábra zuhant, és testével eloltotta a tüzet; a papír most füstölgő fekete rakásként hevert a padlón. Az egyenként szétszóródott lapok legtöbbje a pezsgőtöcsákban hamvadt el, de két-három lángoló lap a falig sodródott, az ajtótól hatra, és a tapéta helyenként tüzet fogott, ha nem túl veszélyesen is.

Paul az ágyához mászott, nagy nehezen felhúzódkodott a könyökére, lerántotta a takarót, és a falhoz vonszolta magát, tenyere élével söpörve félre útjából az üvegcserepeket. A hátát megerőltette, jobb keze csúnyán megégett, feje sajgott, gyomrát felkavarta az égett hús undorítóan édeskés büze. De végre szabad volt. Az istennő meghalt, és ő felszabadult.

Jobb térdét maya alá húzva, esetlenül fölemelte a fekete hamucsíktól ragacsos, pezsgő áztatta takarót, és csapkodni kezdte a lángokat. Mikor végül ledobta a füstölgő rongycsomóvá égett takarót, már csak a falfelület közepén füstölt egy nagy csupasz folt. A tapéta odalett, s a naptár legutolsó lapja felkunkorodott, de összesen ennyi volt a kár.

Kúszva indult vissza a tolószékhez. Félúton volt, mikor Annie kinyitotta a szemét.

## 44

Paul hitetlenül meredt a nőre, aki lassan feltérdelt. Ő maga csak a kezére bírt támaszkodni, lába élettelenül fityegett mögötte; olyan volt, mint Popeye unokaöccsének, Swee'Pea-nek holmi bizarr felnőtt kiadása.

*Ez nem lehet... hiszen már halott!*

*Nagy tévedés, Paul. Az istennőt nem lehet megölni. Az istennő halhatatlan. Most még öblítenem kell.*

Annie szeme rémítően düledt ki arcából. Baloldalt, a haja alatt hatalmas, rózsásvörös seb virított, arcát alvadó vér borította.

– *Grrr!* – bömbölte a torkát eltorlaszoló papírkötegeken át. Aztán begörcbített karját előrenyújtogatva, kúszni kezdett Paul felé. – *Grrr ááá!*

Paul félkörben megfordult tengelye körül, és célba vette az ajtót. Hallotta, hogy Annie a nyomában van. S épp akkor, amikor az üvegcserepek zónájába ért, érezte, hogy Annie keze bal bokája köré fonódik, és a csonkot szorongatja. Irtózatos kínjában felüvöltött.

– *ZSUFFÁ!* – hörögte Annie diadalmasan.

Paul hátranézett a válla fölött. A nő arca lassan bíborszínűre váltott, és mintha felpuffadt volna. *Valóban* átalakult a burkák bálványává, villant át Paul fején.

Aztán teljes erejéből elrántotta magát, és csonka lába kisiklott Annie markából; csak az a kör alakú bőrdarab maradt nála, melyet védősapkának még ő maga húzott a csonkra.

Paul tovább mászott, arcán végigfolyt az izzadság, szeméből patakzott a könny. Úgy vonszolta magát a könyökén, mint a katona, aki heves géppuskatűzben nyomul előre. A háta mögött Annie két térde koppant váltakozva, az egyik, azután a másik – még mindig követte. Olyan erős volt, amilyennek Paul rettegése pillanataiban képzelte. Hiába égett összevissza, hiába zúzta össze a hátát, hiába tömte tele légcsővét papírral – még mindig, még így is a nyomában volt.

– *CSUFFA!* – Annie most már üvöltött. – *CSUFFA! PAFFA!*

Paul könyökébe üvegcszilánk fúródott, s úgy állt ki bőréből, mint egy rajzszeg, de ő azért csak mászott tovább.

A nő keze a bal lábikrájára fonódott.

– *HA! BAHA... HUU-URRR! HA!*

Paul ismét visszanézett. Igen, Annie arca most már fekete volt, mint valami rothadt szilva, és véres szeme tébolyultan düledt ki belőle. Lüktető nyaka tömlőnyire dagadt, szája vonaglott. Paul rádöbrent, hogy mosolyogni próbál.

Paul végre az ajtóhoz ért, és halálos rettegéssel ragadta meg az ajtófélfát.

– *HUU... URRR... HA!*

A nő kinyújtott jobb keze elérte Paul jobb combját.

Egy dobbanás – Annie egyik térde. Még egy dobbanás – a másik térd.

Még közelebb jött. Az árnyéka már rávetődött Paulra. Az árnyék már elcsípte foglyát.

– Ne – nyöszörögte Paul. Érezte, ahogyan Annie húzza-rángatja. Kétségbeesésében szorosan lehunyta szemét, úgy markolta az ajtófélfát.

– URRRRH... HUULTH... KRRR!

Azután Annie valósággal rázúdult, mint a mennykőcsapás. Az istennő. Az istennő mennykőve.

Majd keze mint a pók kúszott fölfelé Paul hátán, és a nyakán állapotodott meg.

– URRRR... HUUU... CSUFFA... PAFFA!

Paul már nem kapott levegőt. Megkapaszkodott az ajtófélfában, és közben érezte a nő testének súlyát, érezte, ahogy Annie ujjai a nyakába mélyednek, és felordított: *Dögölj már meg, hát soha nem bírsz megdögleni, hát nem...*

– URRRRH... HUU...

A szorítás hirtelen elernyed. Paul egy másodpercre levegőhöz jutott. Aztán Annie élettelenül rázuhant, és a petyhüdt húshegy alatt Paul végképp nem kapott levegőt.

## 45

Úgy vergődött ki a nő alól, ereje utolsó maradványával, mint aki lavinából ássa ki magát.

Azután kimászott az ajtón, minden pillanatban várva, hogy a kéz ismét a bokájára kulcsolódik, ám semmi sem történt. Annie némán, arcra borulva hevert a vérben és a kiömlött pezsgőben, a zöld üvegcserepek között. Vajon meghalt? Most már igazán halottnak kellett lennie. Ám Paul mégsem hitte el, hogy meghalt volna.

Becsapta az ajtót. A retesz, amelyet Annie felszerelt rá, Paul számára olyan magasan volt, mint valami szirt csúcsa, de valahogy felkapaszkodott odáig, rátolta az ajtóra, s aztán reszkető rongycsomóként esett össze a küszöb előtt.

Maga sem tudta, meddig hevert ott félig eszméletlenül. Valami halk, elhaló kaparászásra riadt. *A patkányok*, gondolta. *Megint a pat...*

És ekkor Annie vértől mocskos, vastag ujjai kinyúltak az ajtó alól, és vakon ráncigálni kezdték Paul ingét.

Paul felsikított, és odább lökte magát, akkora erővel, hogy bal lába szinte recsegett-ropogott a fájdalomtól. Aztán öklével verte Annie ujjait, ám azok nem húzódtak vissza. Megrándultak, aztán ott maradtak, mozdulatlanul.

*De ezzel most már legyen vége. Édes jó Istenem, könnyörgök, Legyen vége már.*

Paul, iszonyú kínok között, lassan a fürdőszoba felé kúszott. Félútról visszaneézett: Annie ujjai még mindig kimeredtek az ajtó alól. Bárhogy szenvedett is Paul, ezt a látványt, de még a gondolatát sem bírta elviselni, így hát irányt változtatott, újra az ajtóhoz mászott, és visszalökdöste az ujjakat. Minden bátorságát össze kellett szednie hozzá; bizonyos volt benne, hogy mihelyt hozzájuk ér, azok az ujjak megragadják.

Végül, egész testében lüktető fájdalommal, eljutott a fürdőszobáig, bevonszolta magát, és becsukta az ajtót.

*Úristen, és mi lesz, ha máshová rakta a gyógyszert?*

Ám úgy látszik, Annie-nek eszébe sem jutott ilyesmi. A rendetlenül összehajigált dobozok változatlanul ott voltak, köztük a Novril mintacsomagok is. Három kapszulát nyelt le csak úgy, szárazon, aztán az ajtóhoz kúszott, és szorosan eléje feküdt, hogy teste súlyával eltorlaszolja.

Paul elaludt.

## 46

Sötét volt, amikor felébredt, és eleinte nem tudta, hol van – hogyan lehetséges, hogy a szobája ilyen kicsi lett? Aztán hirtelen minden eszébe jutott, s az emlékezés furcsa bizonyossággal párosult:

Annie nem halt meg, még most sem halt meg. Ott áll az ajtó túloldalán a baltával, várja, hogy ő kimászik, és akkor levágja a fejét, aztán kacagva nézi, ahogy végiggurul a folyosón, mint valami tekegolyó.

*Őrületség*, gondolta, de ekkor könnyű, súrlódó neszt hallott – vagy vélt hallani –: mintha keményített szoknya horzsolná a falat.

*Ezt csak kitalálsz. Hiszen tudod... csuda élénk a fantáziád.*

*Nem találtam ki. Hallottam.*

Persze nem hallott semmit. Ezt pontosan tudta. Tapogatózva kereste a kilincsgombot, aztán tétován leengedte kezét. Igen; tudta, hogy nem hallott semmit – de ha *mégis hallott volna?*

*Az ablakon is kimászhatott.*

*Ugyan már, Paul, hiszen MEGHALT.*

*De a refrén a maga logikátlanságában is könyörtelen maradt: az istennő nem hal meg soha.*

Paul ráébredt, hogy eszelősen harapdálja az ajkát, és magára parancsolt, hogy hagyja abba. Ilyen az, ha az ember megbolondul? Valószínűleg igen. Közel járhat az örülethez, és joggal; ugyan ki másnak volna hozzá többjoga? De ha most megadja magát a tébolynak – ha a zsaruk, holnap vagy holnapután, amikor majd visszatérnek, a vendégszobában egy halott nőt találnak, a fürdőszobában pedig a valamikori Paul Sheldon nevű író helyett egy habogó protoplazmacsomót –, vajon ez nem annyit jelentene, hogy végül mégis Annie győzött?

*De bizony! Úgyhogy e perctől kezdve, Paulie, jó kiscserkész leszel, és tartod magad a forgatókönyvhöz. Világos?*

*Oké.*

Ismét a kilincsgomb után nyúlt – és ismét visszarettent. Hiába, nem bírta követni az eredeti forgatókönyvet. Odáig rendben volt, hogy ő meggyújtja a papírt, és Annie felkapja – ez így is történt. Csakhogy a terv szerint a fejét kellett volna betörnie azzal a kurva írógéppel, ahelyett, hogy a hátán találja el. Ezt követően úgy képzelte, hogy elvergődik a nappaliig, és felgyújtja a házat, majd, a forgatókönyv értelmében, a nappali egyik ablakán át menekül. Pokoli nagyot esne, de volt alkalma megtapasztalni, milyen gonddal zárja Annie az ajtókat. S inkább törje össze magát az ember, semhogy megsüljön – úgy rémlett, Keresztelő János mondott valami efféjét.

Regényben minden terv szerint történt is volna... de a valóság olyan ocsmányul rendetlen! Mi más lehetne mondani erről a földi életről, melyben sorsdöntő beszélgetések kellős közepén az embernek például épp pokolian kell szarnia? Egy olyan életről, amelyben még *fejezetek* sincsenek?

– Csupa rendtelenség az egész – nyökögte Paul. – Még jó, hogy vannak ilyen manuszok, mint én, akik mindent szép gondosan leöblítenek. – És kotkodácsolva nevetett.

A forgatókönyvben nem szerepelt a pezsgősüveg sem, de ez igazán apróság a nő iszonyatos életerejéhez és az ő jelen kínos bizonytalanságához képest.

És amíg ki nem deríti, hogy Annie valóban meghalt-e, nem gyűjthatja fel a házat, hogy az legyen a világítótorony, amely a segítséget hívja. Nem azért, mert Annie még él; szívesen megsütné elevenen is, a legcsekélyebb lelkifurdalás nélkül.

Nem *Annie* tartotta vissza, hanem a kézirat. Az igazi kézirat. Mert abból, amit elégetett, csak a címoldal volt igazi, különben üres lapok voltak, köztük néhány selejttel és vázlattal. A *Tortúra visszatér* igazi kéziratát az ágy alá rejtette, és az ott volt most is.

*Hacsak Annie nincs mégis életben. Mert ha él, akkor talán épp most olvasgatja odabenn.*

*Egy szó, mint száz: most mi legyen?*

*Várakozz szépen idebenn, ajánlotta egy belső hang. Itt, ahol nyugalom van és biztonság.*

De egy másik, merészebb hang arra biztatta: valósítsa meg a forgatókönyvet, legalábbis amennyire módjában áll. Másszon be a nappaliba, törje be az ablakot, meneküljön ebből az iszonyú házból. Vergődjön el az országút széléig, és állítson le egy autót. Nemrég ez még annyit jelentett volna, hogy akár napokig is ott várakozhat, de a körülmények megváltoztak: Annie háza valóságos zarándokhelyé lett.

Minden bátorságát összeszedve, ismét a kilincsgomb után nyúlt és elforgatta. Az ajtó lassan kitarult, és valóban, a sötét folyosón ott állt Annie, az istennő – a homályból fehér foltként derengett az ápolónői egyenruha...

Gyorsan lehunyta, majd újra kinyitotta szemét. A sötétség valós volt, de Annie nem. Ápolónői egyenruhában különben is csak az újságokból ismerte. A sötétség volt valóságos csupán, no meg a *(csuda élnék)* képzelete.

Lassan kimászott a folyosóra, és a vendégszoba irányába pillantott. Az ajtó zárva, életnek semmi jele. Paul araszolva kúszott a nappali felé.

Mint egy verem: mindenütt árnyak és sötétség. Minden árnyékban Annie rejtőzhet; minden árnyék *Annie* lehet. És akkor nála lehet a balta is.

Mászott tovább.

Ott a túl keményre tömött heverő; mögötte Annie lapul. Ott a nyitott konyhaajtó; *amögött* is Annie bujkál. A háta mögött megreccsent a padló – hát persze! Annie ott áll *mögötte!*

Kalapáló szívvel fordult meg, agya majd szétvetette halántékát, és Annie valóban ott állt, felemelt baltával – de csak egyetlen másodpercre, aztán árnyfoszlányokra esett szét. Paul bemászott a nappaliba, s ekkor hallotta meg a közalgó motor dohogását. Az ablakot reflektorok gyenge, majd erősödő fénye világította meg. Hallotta, amint a kerekek megfarolnak a sóderon, és tudta: a kocsiban ülők most pillantották meg a felhajtót elzáró láncot.

A kocsi ajtaja kinyílt, majd becsukódott.

– A francba, ezt nézd meg!

Paul igyekezett gyorsabban mászni, majd kinézett, és látta, hogy egy árnyék közeledik a házhoz. Az árnyék félreismerhetetlen volt. Egy állami rendőr közeledett.

Paul vakon tapogatózott a mütyürkés asztalon, felborítva a figurákat; néhány a padlóra esett és összetört. Aztán megragadta az egyiket, és ez a mozzanat végre legalább hasonlított egy könyvhöz; kerek volt, mint a regények, melyek ekképp billentik helyre az élet egyenetlenségeit.

A jégtömbjén gubbasztó pingvin akadt a kezébe.

ITT A VÉGE, FUSS EL VELE! – ez állt a jégtömbön, és Paul azt gondolta: *Igen, ez így igaz! Hála Istennek!*

Bal karjára támaszkodva, jobbával szorosan megmarkolta a pingvint, úgy, hogy tenyerén felpattantak a vizenyős hólyagok. Aztán visszahúzta karját, és kivágta a pingvint a nappali ablakán, szakasztott úgy, mint nem is olyan régen a hamutartót a vendégszobából.

– Erre! – ordította Paul Sheldon eszelősen. – Erre, kérem, erre jöjjenek, itt vagyok!

## 47

A kifejlet még egy regénybe illően kerek elemmel bővült: a két rendőr ugyanaz volt, aki a minap Kushner ügyében kereste fel Annie-t. Dávid és Góliát. Csak éppen ma éjszaka Dávid nemcsak kigombolta sportzakóját, hanem a revolverét is elővette. Dávidról kiderült, hogy a neve Wicks, Góliátot pedig McKnight-nak hívták. Házkutatási parancsal jöttek. Mikor a nappaliból hangzó őrzöngő kiáltások hallatán végre betörték a házba, ott egy férfira leltek, aki úgy festett, mint egy életre kelt lidércnyomás.

– A gimiben egyszer olvastam egy könyvet – mesélte másnap reggel Wicks a feleségének. – Azt hiszem, *Monte Cristo grófja* volt a címe, vagy talán *A zendai fogoly*. Lényeg az, hogy egy hapsiról szólt, aki negyven évet töltött magánzárkában. Negyven éven át nem látott egy teremtet lelket. Nahát, pontosan ilyen volt ez az ürge is. – Wicks egy pillanatra elhallgatott, szerette volna jobban kiélvezni az élményt, a benne dülő ellentétes érzelmeket: a borzadályt, a szájalmat, az együttérzést meg az undort – és mindenekelőtt a megdöbbenést, hogy egy ember; aki ilyen állapotban van, még egyáltalán él. De sehogy sem találta a megfelelő szavakat. – Amikor meglátott minket, elkezdett sírni – közölte, majd végül még hozzátette: – Engem folyton Dávidnak szólított. Fogalmam sincs, miért.

– Talán hasonlítász egy ismerősére – válaszolt az asszony.

– Hát, az meglehet.

Paul bőre szürke volt, teste átlátszóan sovány. Ott kuporgott vacogva a kerek asztalka lábánál, és szemét forgatva meredt rájuk.

– Kicsoda... – kezdte McKnight. – Az istennő – vágott közbe a csont és bőr ember a padlón, és megnyalta ajkát. – Jól vigyázzanak vele. A vendégszoba. Ott tartott engem fogva. Mint a kedvenc íróját. A vendégszoba. Ott van.

– Annie Wilkes? – így Wicks. – Abban a szobában? – és fejével a folyosó felé intett.

– Igen. Igen. Be van zárva. De persze van ablak.

– De kicsoda... – kezdte újra McKnight.

– Úristen, hát nem látod? – kérdezte Wicks. – Ez az az ember, akit Kushner keresett. Az az író. A neve nem jut eszembe, de ő az.

– Hála istennek – mondta az aszott ember.

– Tessék? – hajolt fölé Wicks, homlokát ráncolva.

– Hála istennek, hogy nem jut eszébe a nevem.

– Hiszen nem magát kerestük, öreg fiú.

– Nem baj, ne törődjenek velem. Csak... legyenek nagyon óvatosak. Azt hiszem, meghalt. De azért legyenek óvatosak. Ha mégis élne... olyan veszedelmes... mint a csörgőkígyó – és irtózatossá erőfeszítéssel elmozdította kicsavarodott bal lábát, úgy, hogy McKnight zseblámpájának sugarába essék. – Levágta a lábam. Baltával.

A két rendőr hosszú-hosszú másodperceken keresztül bámulta a nem létező láb helyét, aztán McKnight csak annyit suttogott:

– Jézus Mária!

– Gyerünk – szólt Wicks.

Kihúzta revolverét, és lassan elindultak a folyosón Paul szobájának csukott ajtaja felé.

– Vigyázzanak vele! – sivitotta Paul megtört, recsegő hangján. – Legyenek résen!

A két rendőr kinyitotta az ajtót, és belépett a szobába. Paul a falhoz vonszolta magát, és lehunyta szemmel hátradólt. Fázott. Nem bírt úrrá lenni didergésén. Most vagy a két rendőr ordít fel, vagy Annie. Lehet dulakodás is. Vagy lövöldözés. Megpróbált felkészülni minden eshetőségre. Múlt az idő, és ő úgy érezte, nagyon régóta vár.

Végre meghallotta, ahogy a csizmás léptek kopognak visszafelé a folyosón. Kinyitotta szemét. Wicks volt az.

– Szóval halott – mondta Paul. – Tudtam... a józan eszemmel mindig is tudtam... de azért még most is alig hi...

Wicks közbeszólt: – A szoba csupa vér, üvegcserep meg elégett papír... de nincs benn senki.

Paul Sheldon ránézett Wicksre, és aztán felüvöltött. Még akkor is üvöltött, amikor már elvesztette az eszméletét.

## IV ISTENNŐ

– Egy magas, sötét bőrű idegen fogja meglátogatni – mondta Tortúrának a cigányasszony, és Tortúra két dologra döbbsent rá egyidejűleg: az asszony nem is cigány, és kettejükön kívül már valaki más is van a sátorban. Még megérezte Gwendolyn Virgo parfümjének illatát, azután az őrült nő keze a nyakára fonódott.

– Sőt azt hiszem, már itt is van – jegyezte meg a cigányasszony, aki nem volt cigány. Tortúra sikítani próbált, de már levegőt sem kapott.

Tortúra gyermeke

– Ez már lenni így mindig, Ian uraság – mondta Hezekiah. – Ahonnan ránéz, ő mindig nézi vissza. Nem tudni, van igaz, de burkák mondani, még ha az ember a háta mögött áll, istennő akkor is nézi őket.

– De hát végeredményben egy darab kő, semmi más – vetette ellen Ian.

– Van igaz; Ian uraság – bólogatott Hezekiah. – És éppen ezért van övé hatalom.

Tortúra visszatér



# 1

umbrr vuuuuu  
jirrrr ambr vuuuu  
ff-juuuuu

Mindig ezek a hangok – még a ködön át is.

# 2

*Még le kell öblíteni*, mondta a nő. És íme, a végső eredmény:

# 3

Kilenc hónap telt el azóta, hogy Wicks és McKnight hevenyészett hordágyon kicipelte őt Annie házából. Paul Sheldon ezt az időt hol a queensi Doctors Hospitalban töltötte, hol új lakásán, Manhattan keleti részében. Lábszárát újra el kellett törni; bal lába térdtől lefelé még gipszben volt. Az orvosok megmondták, hogy hátralévő életében bicegve fog járni, de a saját lábán, és előbb-utóbb fájdalom nélkül. És ha nem méretre készült protézis pótolná a lába fejét, akkor sokkal csúnyábban és feltűnőbben sántítana. A sors különös iróniája, hogy Annie valójában szívességet tett neki.

Mind eközben túl sokat ivott, és nem írt egy sort sem; éjjelente pedig lidérces álmok gyötörték.

Egy májusi délután, mikor a kilencedik emeleten kilépett a liftből, történetesen épp nem Annie-re gondolt, hanem a vaskos csomagra, melyet esetlenül szorongatott hóna alatt. A csomagban a *Tortúra visszatér* hasáblevonata volt. Kiadója valósággal gyorsforgalmi úton futtatta végig a kéziratot, ami aligha meglepő, tekintve, hogy világszerte vastag betűs főcímek alatt tárgyalták a regény keletkezésének sajtóságos körülményeit. A Hastings House – amire még nem volt példa – egymillió példányt rendelt az első kiadásból. – És ez még csak a kezdet – mondta épp aznap ebédnél Charlie Merről, a szerkesztője. Paul most erről az ebédről tért haza a bekötött hasáblevonatokkal. – Ez a könyv, öregem, meg fog dönteni minden sikerrekordot. Tulajdonképpen térden állva adhatunk hálát a Jóistennek, hogy a leírt sztori majdnem olyan jó, mint az, amelyik mögötte van.

Paul nem tudta, így van-e valójában, és már nem is nagyon törődött vele. Semmi mást nem akart, csak annyit, hogy ezt végre letudja, és rátaláljon a *következőre*. De a terméketlen napok hetekké, majd hónapokká álltak össze, és Paul végül már azon tűnődött, lesz-e még egyáltalán következő könyve.

Charlie könyörgött, hogy írja meg naplóformában; tényszerűen megpróbáltatásai történetét, mondván, hogy az még a *Tortúra visszatér*-nél is kelendőbb lenne – akár az *Iacoccá*-t is lepipálná. Mikor Paul, csak úgy tunya kíváncsiságból, megkérdezte, hogy vajon mennyit lehetne elérni a szóban forgó könyv fűzött kiadásának jogaiért, Charlie félresimította homlokából hosszú haját, rágyújtott egy Camelre, és így szólt: – Úgy gondolom, a kiindulási alap lehetne úgy tízmillió dollár, és utána bazi nagy árverésre bocsáthatnánk a dolgot. – És közben a szeme se rebbent, olyannyira, hogy Paul egy-két másodperc után rájött: a pasas vagy komolyan beszél, vagy legalábbis elhiszi, amit mond.

Csak hát ilyen könyvet ő nem tud írni, legalábbis most még nem, s valószínű, hogy később sem lesz rá képes. Az ő dolga az, hogy regényeket írjon. Meg tudná ugyan írni, Charlie óhaja szerint, a beszámolót, de azzal voltaképp bevallaná magának, hogy soha többé nem ír már regényt.

Már a nyelven volt a megjegyzés: *És a vicc az egészben az, hogy igazából regény lenne belőle* – de aztán az utolsó pillanatban lenyelte. A vicc ugyanis az, hogy Charlie-t ez a tény egy csöppet se izgatná.

*Először valóban ténszerűen indulna, de aztán hozzáfognék... kicifrázni... előbb csak egy kicsit... aztán rátennék egy lapáttal, aztán még egyel. Nem azért, hogy magamat előnyösebb színben tüntessem fel (bár valószínűleg ez sülné ki belőle), azért sem, hogy Annie-t fesse sötétebbre (az úgysem lehetséges). Csak azért csálnék, hogy a történet kerekesebbnek lássék. Márpedig én nem akarok magamból regényhőst faragni. Meglehet, hogy az írás egyfajta önfertőzés, de isten ments, hogy ön-kannibalizmus legyen belőle.*

Lakása, a 9/E számú, a legmesszebbre esett a lifttől, és ma mintha két kilométer hosszú lett volna a folyosó. Elszántan bicegett végig rajta, mindkét kezében egy-egy T alakú bottal. *Kip... kop... kip... kop.* Úristen, de gyűlölte ezt a hangot.

Lába kínzón sajgott, és Paul majd elepedt egy Novrilért. Néha arra gondolt, bár inkább élne még Annie-nál, hogy hozzájusson a drogjához, melyről az orvosok leszoktatták. Ennek pótlására folyamodott a piához, és most is azzal nyugtatta magát, hogy érjen csak be a lakásba, rögtön ledönt egy dupla whiskyt.

Azután pedig egy ideig bámulja majd szövegszerkesztő gépe üres képernyőjét. Csuda jó vicc: Paul Sheldon tizenötezer dolláros papírnehézéke!

*Kip-kop, kip-kop.*

Most elő kell bányászni zsebéből a kulcsot, anélkül, hogy akár a levonatot tartalmazó vastag borítékot, akár a botokat elejtené. Mindenekelőtt a falhoz támasztotta a botokat, de eközben a boríték kicsúszott hóna alól, a szőnyegre esett és felhasadt.

– A francba! – dörmögte, és ekkor, hogy a móka teljes legyen, a botok is csattanva eldőltek.

Paul lehunyta szemét, és bizonytalanul imbolygott sajgó, elgörbült lábán – így várta, hogy vajon dühöngeni fog-e, vagy elsírja magát. Az előbbiben reménykedett; mert nem akart itt kinn, a folyosón sírva fakadni, pedig hát hiába, a könnyek már csípték a szemét. Lába egyfolytában fáj, és sóvárogva vágyott a gyógyszerére, nem a kórházi patikában kapott erős aszpirinre, hanem az igazi, a jó, az Annie-féle drogra. És amellet olyan fáradt is volt mindig, olyan kimerült. A két nyavalyás botra igazából nem támaszkodhatott; az ő támasza csak az írás lett volna, a játék, a kitalált mese. Ez az ő leghatásosabb drogja, melyben még sohasem csalódott, de most hiába nyúlt utána – elrepült. Úgy látszik, a játék idejének örökre vége.

*Hát ilyen az élet az után, hogy minden véget ért, gondolta, míg kinyitotta az ajtót, és betámolygott a lakásba. Ezért is nem írja meg senki; túlságosan sivár, kilátástalan. Akkor, amikor telitömtem a pofáját üres meg elrontott lapokkal, mindjárt meg kellett volna halnom vele együtt. Mert legalábbis akkor, abban a pillanatban valóban olyanok voltunk, mint két szereplő Annie valamelyik folytatásos filmjéből, amelyből hiányzanak a szürkék, csak feketék vannak és fehérek, jók és rosszak. Én voltam Geoffrey, ő pedig a burkák méhistennője. No de ami most van... szóval sokféle kifejeletről hallottam már, de ilyen nevetségesről még soha. Füttyülök a rumlira ott kinn a folyosón. Most egy kicsit piálgatunk, majd azután rakosgatunk. Előbb rossz kiscserkész leszek, utána majd...*

Gondolatmenete hirtelen elakadt; közben rájött, hogy a lakás túlságosan sötét, és valami szagot is érzett. Ismerte ezt a szagot: piszok és púder baljós keverékét.

Annie mint valami fehér kísértet emelkedett fel a heverő mögül, ápolónői egyenruhában és fityulában, kezében a balta, és azt sivitotta: *Itt az idő, Paul! Most aztán le kell öblíteni mindent!*

Paul felüvöltött, és megpróbált menekülni sajgó lábán. Annie otrombán, de nagy erővel átugrotta a heverőt, akár valami albínó óriásbéka. A kikeményített egyenruha ropogósan zizegett. A balta első suhintásától Paulnak csak a lélegzete állt el – legalábbis azt hitte, amíg csak el nem terült a szőnyegen, és meg nem érezte saját vérének a szagát. Lenézett, és akkor meglátta csaknem kétfelé hasított testét.

– *Öblíteni!* – visította Annie, és leszelte Paul jobb kezét.

– *Nem halja? Öblíteni!* – visított fel ismét, és Paul a bal kezének is búcsút mondhatott. Vért fecskendező csuklója csonkjain próbált a nyitott ajtó felé mászni, és bármily hihetetlen: a levonatok még mindig ott voltak, a takarosán bekötött levonatok, melyeket nemrég Mr. Lee kínai vendéglőjében az ebédnél adott át neki Charlie, elécsúztatva a vaskos barna borítékot a ragyogó hófehér abroszon, miközben fejük fölött a hangszórókból lágy háttérzene szólt.

– *Annie, most elolvashatja!* – próbálta kiáltani, de csak odáig jutott, hogy "Annie, most...", mert ekkor feje is lehullott, és a falig gurult. Utolsó homályos képe a világról saját összeroskadó testét mutatta, s Annie-t, amint fehér cipőjében terpeszállásban magasodik fölötte.

*Istennő*, gondolta még Paul, és meghalt.

## 4

*Szinopszis*: valamely irodalmi mű cselekményének rövid összefoglalása.

*Webster-féle Új Értelmező Szótár*

*Író*: valaki, aki ír, általában foglalkozásszerűen.

*Webster-féle Új Értelmező Szótár*

*Fikció*: írói képzelet szülte, kitalált történet, melynek az a rendeltetése, hogy mások elhiggyék.

*Webster-féle Új Értelmező Szótár*

## 5

Tudod-e folytatni, Paulie?

## 6

Persze hogy tudja. Az *írói szinopszis* szerint Annie még él, noha ő maga jól tudta, hogy ez csak irodalmi *fikció*.

## 7

Aznap valóban együtt ebédelt Charlie Mervill-lel, és kettejük beszélgetése így zajlott le a valóságban is. Csak éppen amikor kinyitotta lakása ajtaját, nagyon jól tudta, hogy a függönyöket a takarítónő húzta össze; és bár valóban elesett és alig bírta visszafojtani rémült kiáltását, a heverő mögül nem Annie emelkedett fel, mint holmi Káin, hanem csak a cicája, a Lelencnek keresztelt bandzsa sziámi macska, melyet a múlt hónapban váltott ki az elkóborolt állatok telepéről.

Annie pedig nem bukkant fel, mert Annie korántsem volt istennő, csak hibbant nőszemély, akinek megvoltak a maga sajátos okai Paul megkínzására. Annie-nek sikerült a papír java részét kicibálnia szájából és torkából, és mialatt Paul a gyógyszerrel kábultan aludt, ő kimászott a vendégszoba ablakán. Az istállóig jutott, és ott esett össze. Mikor Wicks és McKnight rátalált, már halott volt, de nem fulladás okozta a halálát, hanem a koponyatörés, amelyet akkor szenvedett, amikor nekiesett a kandallónak. A kandallónak pedig azért esett neki, mert megbotlott. Bizonyos értelemben tehát az író gép ölte meg, amelyet Paul annyira gyűlölt.

Az viszont bizonyos, hogy már kitervelte, mit művel majd Paullal. S ezúttal nem érte volna be a baltával. Amikor rátaláltak, ott hevert a Tortúra nevű koca ólja előtt, s egyik kezével a láncfűrész fogantyúját markolta.

De hát mindez már a múlté volt. Annie Wilkes a sírjában fekszik, de akár Tortúra Virgo, nem nyugszik békében. Álmaiban és éber képzelgéseiben Paul újra meg újra kiásta. Az istennőt nem lehet megölni, legföljebb átmenetileg belefojtani egy pohár whiskybe, hogy aztán ismét feltámadjon.

Paul a bárszekrényhez lépett, ránézett az üvegre, aztán kinézett az ajtó elé, ahol a levonat és a két bot hevert. Még egy búcsúpillantást vetett az üvegre, aztán kinkeservesen visszabicegett a holmijáért.

## 8

*Öblítsünk le mindent.*

## 9

Félóra múltán ott ült az üres képernyő előtt, és arra gondolt; úgy látszik, önkínzó módon akarja büntetni magát. Ital helyett az aszpirint nyelte le, de ez mit sem változtat a várható fejleményeken; most majd itt ül egy negyed- vagy talán félóráig, és csak bámulja a sötétben villódzó kijelzőt, aztán majd kikapcsolja a gépet, és mégiscsak megissza a magáét.

Hacsak...

Talán mégsem. Mert miután Charlie-től ebéd után elköszönt, hazafelé jövet látott valami különöset, ami meglódította képzeletét. Nem valami nagy ötlet, csak amolyan egészen kicsike. Hiszen az eset maga is apróság volt csupán. Éppen csak meglátott egy srácot, aki egy bevásárlókocsit tolt a 48. utcán. De a kocsiban egy ketrec volt, és a ketrecben egy elég jól megtermett szőrös állat gubbasztott. Paul első pillantásra macskának vélte, de aztán jobban szemügyre vette, és akkor látta, hogy a macska hátán széles fehér csík fut végig.

– Mi ez, kisöreg? – kérdezte. – Talán borz?

– Aha – mondta a kissrác, és gyorsabban tolt a kocsit.

Senki sem várhatja az embertől, hogy hosszú társalgásokba elegyedjék a belvárosban, különösen egy efféle ijesztő külsejű alakkal, akinek bőröndnyi táskák vannak a szeme alatt, és fém sétatálcákra támaszkodva botorkál. A gyerek befordult a sarkon, és máris eltűnt szem elől.

Paul továbbment; legszívesebben taxiba ült volna, de előírták, hogy napjában legalább egy mérföldet gyalogoljon, és ez lett volna a napi adagja, de a lába pokolian fájt, és hogy elterelje gondolatait a gyötrelmes penzumról, töprengeni kezdett, vajon honnan jöhetett a gyerek, honnan szerezte a bevásárlókocsit, és főképp, hogyan jutott a borzhoz.

Zajt hallott a háta mögül, és elfordult az üres képernyőtől: Annie lépett ki a konyhából, farmernadrágban, piros kockás flanelingben, kezében a láncfűrész.

Paul behunyta, majd kinyitotta szemét, ismét a régi, jól ismert ürességet látta maga körül, és hirtelen elfutotta a méreg. Visszafordult a szövegszerkesztő géphez, és gyorsan írni kezdett, valósággal kalapálva a billentyűket.

## 1

A fiú valami zajt hallott az épület hátsó részéből, és bár agyán átfutott a gondolat, hogy patkányok okozhatják, mégis befordult a sarkon. Ahhoz, hogy hazamenjen, még korán volt; a tanítás csak másfél óra múlva ér majd véget, ő pedig már ebédszünetben meglépett.

Ama napfény poros kévéje nem patkányra hullott. A fal mellett nagy fekete macska gubbasztott, akkora lompos farkkal, amelyet a fiú még sohasem látott.

## 10

Hirtelen abba kellett hagynia az írást, akkorát dobbant a szíve.

*Paulie, tudod-e még folytatni?*

Ám erre a kérdésre nem mert válaszolni. Inkább ismét a billentyűzet fölé hajolt, és egy másodperc múltán kopogott tovább – de most már szelídebben.

## 11

Csakhogy *nem* macska volt. Eddie Desmond egész eddigi életét New York Cityben töltötte, de a bronxi állatkertben járt már, meg aztán képeskönyvek is vannak a világon, nem igaz? Pontosan tudta, milyen jószág ez, noha halvány sejtelme sem volt, miképp vetődhetett az East 105. streeti elhagyatott bérházba – de a hátán végighúzódó hosszú fehér csík holtbiztosan elárulta. A falnál egy valódi borz gubbasztott.

Eddie lassan megindult az állat felé, talpa alatt csikorgott a gipszpor.

## 12

Tudja folytatni. Tudja, igenis, tudja!

És borzongó hálával eltelve hozzá is látott, hogy kidolgozza a folytatást. A papírban megnyílt a lyuk, és Paul csak bámulta, mi néz vissza rá az üreg mélyéről; s közben észre sem vette, hogy ujjai egyre gyorsabban mozognak, hogy sajgó lába ugyanabban a városban van, de ötven háztömbbel arrébb, mint ahogyan azt sem vette észre, hogy írás közben folynak a könnyei.

Lovell, Maine, 1984. szeptember 23. / Bangor, Maine, 1986. október 7.: *Itt a vége, fuss el véle.*